
YANAN
DENİZİN
DANSI
E. J. MELLOW
MARTI

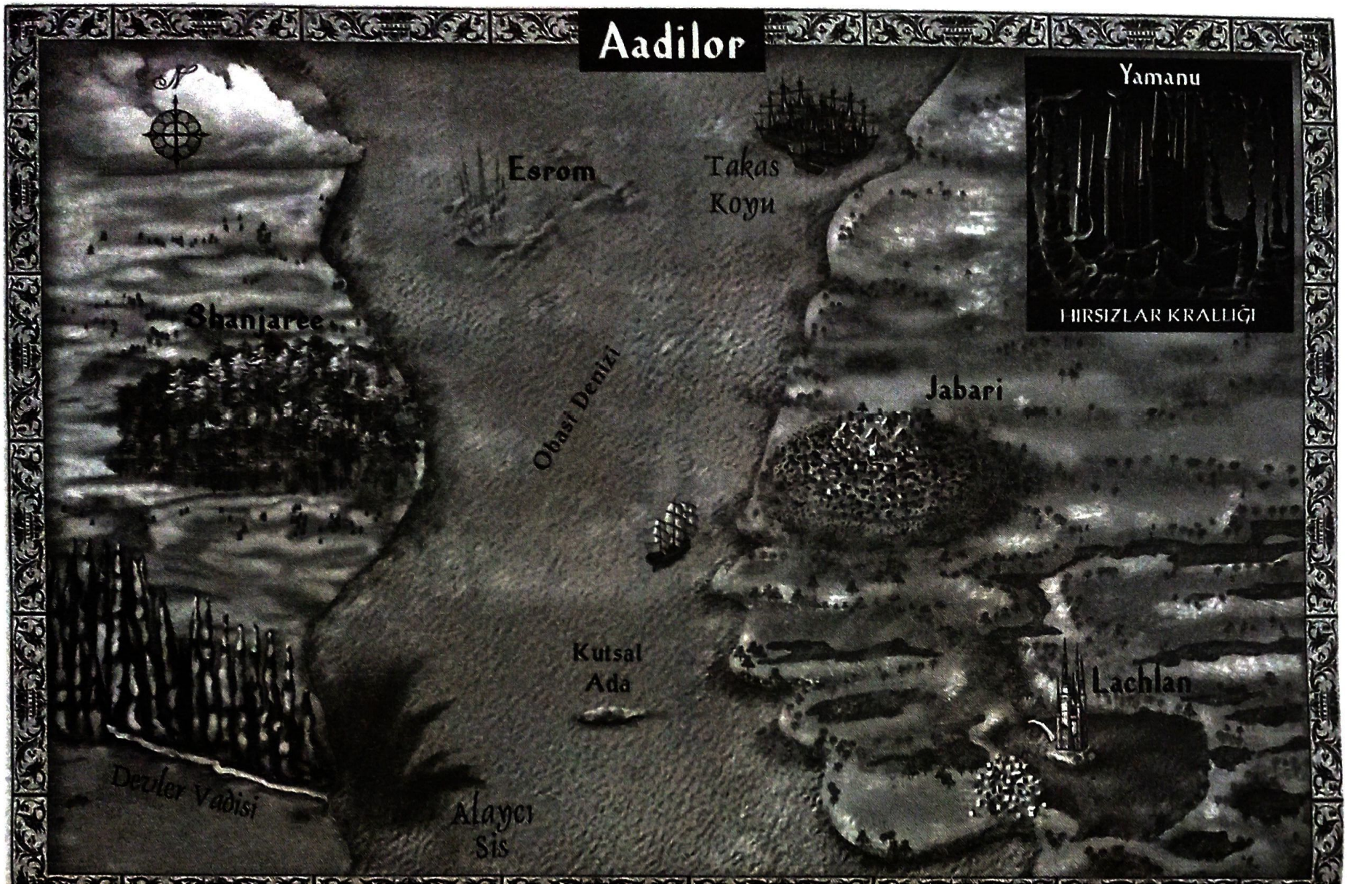
E. J. MELLOW

YANAN DENİZİN DANSI

Çeviren: İdil Berfin Akın

Ateşten doğan kız kardeşim, alevi kendi ritminde
dans eden Phoenix için.

Aadilor
Yamanu
HIRSIZLAR KRALLIĞI
Esrom
Takas
Koyu
Shanjaree
Obasi Denizi
Jabari
Kutsal
Ada
Lachlan
Dezler Vadisi
Alaycı
Sis

Ateşten ve gülden doğandı ikinci,
Güzelce dans etme lütfu ona bahşedildi,
Ama dikkatli olun canlarım yaklaşırken fazla,
Yoksa lanetlenirsiniz arzudan fazlasıyla.

Alevin kızıyla dans edersen,
Alevin kızıyla dans edersen.

Bal ve gün ışığı gibi parlayabilir,
Bir gün kadar hafif olabilir,
Ama ağırdan al canım, saklar iğnesini zira,
Yumuşacık dansında.

Alevin kızıyla dans edersen,
Alevin kızıyla dans edersen.

Onun danslarından birine yakalanırsan,
Canlı görün tatlı, masum bebeğim,
Dokunuşu yumuşak, ipeksi, huzur verici başlasa da,
Sonu hep biter bir yanıkla.

Alevin kızıyla dans ettiğinde,
Alevin kızıyla dans ettiğinde.

-Achak'ın Mousai şarkısından

GİRİŞ

Bir korsan, bir adamın ölmesini izliyordu.

Mesleği düşünüldüğünde alışılmadık bir olay sayılmazdı fakat bu sefer onun durumla bir ilgisi yoktu.

Ne tür korkunç bir krallığın birine işkence edilmesini izlemeleri için saraya konuklar çağırdığını merak eden insanlar olabilirdi. Cevap çok basitti: Hırsızlar Krallığı. Korsanın etrafındaki kalabalık öne doğru ilerledi. Süslü kıyafetlerini adamın yıpranmış deri ceketine bastırıyor, odanın merkezinde yaşanan çılgınlığı daha iyi görmek için açlık duyuyorlardı. Yoğun parfüm kokan bedenlerin, terin ve umutsuzluğun kokusu maskesinin altına sızıp burnunu istila etti. Bu gece nerede olduğunu ilk kez hatırlıyor değildi. Aadilor'daki en acımasız ve alçak krallıktaydı, gevşek kanunların dolu para keseleriyle aptalları çektiği yerdeydi. Bu kişiler delilik ve günahla dolu geceler için hem sırlarını hem de sikkelerini takas ederlerdi.

Korsan bu gece saraya sadece meraktan değil, içindeki hırs sebebiyle de gelmişti. Eski hayatını terk ettikten sonra yeni bir yaşam inşa etmek için çok çabalamıştı. Şu anda, arkasında bıraktığı şeylerin çok azını yansıtıyordu. Tüm olay bundan ibaretti. Artık kararları yalnızca kendisine aitti. Geçmişin ya da beklentilerin yükünü üzerinde taşımıyordu.

En azından kendisine öyle söylüyordu.

Korsan olmak için yola çıkmamış olsa bile geçmişindekiler onun bir suçlu olduğunu düşünüyordu, o da bununla savaşmak için bir sebep görmüyordu.

Nihayetinde bir işin sadece yarısını yapan bir adam değildi, bu tür bir insan olarak doğmamıştı.

Böylece bir gemiye el koymuş, ona hizmet etmeleri için mürettebat ekibini işe almıştı. *İşte bu*, diye düşünmüştü, Hırsız Kral'ın sarayındaki ilk korsan kaptan olma fırsatını elde etmişti.

Hırslı ve daimi açlığı göğsündeki açgözlü bir canavar gibiydi. Çünkü bu konumunu sağlama almak için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyordu. Ufacık bir yanı bu gösterişli siyah saraya girmekten pişman olsa bile durum böyleydi.

Dikkati etrafındaki pelerinli ve örtülü figürlerden uzaklaşıp tekrar gösteriye çevrildi.

Korsan pek çok kişinin öldüğünü görmüştü ama hiçbiri bu kadar güzel bir yöntemle gerçekleşmemişti.

Oniks salonun ortasında üç kadın gösteri sergiliyordu. Şarkıcı, dansçı ve kemancı.

Etraflarına yayılan sıcak şarkı ve büyüleyici ritim gökkuşağının tüm renklerini taşıyordu. Güçleri ortaya zincirlenmiş mahkûma durmaksızın çarpıyor, notalardan oluşan bir kırbaç adamı cezalandırıyordu. Ancak adam acı çığlıklar atmak yerine zevkle inliyordu.

Bunlar yeniden doğmuş tanrıçalardı. Yaşayanları ölülere çekmek için Buğu'dan getirilmişlerdi çünkü güçleri kadim büyüye sahipti. Tanrıların kayıp olmadığı, Aadilor'un onların lütuflarıyla dolup taştığı zamanlardan kalmış bir büyüydü.

Kostümleri çok gösterişliydi. Mürekkep rengi sarmallarla doluydu, boncukla işlenen ipeğin üstünde tüyler ve danteller vardı. Yüzlerindeki o süslü, boynuzlu maskeler kimliklerini gizliyordu. Gösterileri onu hedef almamasına rağmen kor-

san umutsuzluğun soğuk dalgasında boğuluyor, büyülerinin güçlü çekişini hissedebiliyordu.

Sarmalıyordu.

Kışkırtıyordu.

Tahrik ediyordu.

Tüketiyordu.

Güçleri birlikte örülmüştü. Zihni büyülemeyi, bedeni esir etmeyi amaçlıyorlardı. Bu bir delilik büyüsüydü. Tam ortadaki mahkûm da büyünün kuklasıydı.

Adam acı ve coşkuyla ulurken elini onu kışkırtarak yakınında dolaşan dansçıya doğru uzattı. Fakat zincirler şangırdayıp onu büyücüye uzanamayacağı noktada tutmaya devam etti. Adam ıstırapla siyah mermer zemine çöktü, kıvranıp yüzünü tırnaklamaya başladı. Tırnakları, burnu ve kulaklarından damlayan kana yeni nehirler açmıştı. Kızıl sıvı, altında birikmiş idrara karıştı.

Korsan izledi.

Hiç böyle vahşi bir güzelliğe şahit olmamıştı ancak bu dünyada etkileyici olan çoğu şeyin ölümcül olduğunu çabucak öğreniyordu.

Karşısındaki grup gerçekten parlıyordu.

Görü gücüne sahip olan herkes onların her şeyi tüketen güçlerini görebilirdi. Çünkü sadece büyüsü olanlar, diğerlerindeki büyüyü tespit edebilirdi.

Korsan eğer lütuflarını kullansaydı yeşil renkle parlardı.

Karşısındaki cellatlar ise insanı büyüleyen bir renk karmaşasının içinde yüzüyorlardı, renkler gösteri yaptıkları odanın merkezinden etrafa yayılıyordu.

Korsan saraya ilk girdiğinde, "*Mousai,*" diye fısıldamıştı bir kadın.

Kralın ölümcül ilham perileri.

Ölümcül olduğu kesin, diye düşündü.

Zihni salonda yankılanan tüketici melodinin etkisindeyken gümüş maskesinin altındaki teni terliyordu. Dansçı ritimle kalçalarını kıvırırken alevli büyüsünü havaya saçıyor, bir elini şıklatarak rüyayı bölüyordu. Korsanın bedeni özlemle titredi.

Şarkıcının sesi üçe, dörde, beşe ayrılıyordu. Dudaklarından dökülen altın koroyu, kemandan yükselen mor notalar takip ediyordu.

Korsan hiçbir şeyi bundan daha fazla istememişti. Fakat tam olarak ne istediğini dahi bilmiyordu. Sadece duyduğu ihtiyacı hissediyordu. Tutkusunu. Çaresizliğini. Ama hepsinin altında içi boş bir keder yatıyordu. Bu boşluk acı vericiydi çünkü ruhunun özlemini çektiği şeyi asla elde edemezdi.

Yani onların güçlerini.

Biziiim, diye mırıldandı büyüsü uzanarak. *Bizim olmalarını istiyoruz.*

Boyun eğ, diye emretti korsan sessizce onu geri çekiştirerek. *Senin efendin benim, onlar değil.*

Ellerini yumruk yapan korsan, aklını başında tutmaya çalıştı. Yanındaki lütufsuz saray mensuplarının inlemelerini duyabiliyordu. Onlar da oradaki mahkûm gibi zincire vurulmuştu. Korsan, sıradan bir ölümlünün neden burada kaldığını merak etti. Kanları bu kadar kolay kontrol edilirken başlarına gelecek şeyleri bilmeleri gerekirdi, öyle değil mi? Ancak Hırsızlar Krallığı sarayını cazibeli yapan şeyin bu olabileceğini de düşünüyordu. Böyle bir güce yakın olmak, bu kadar ölümcül bir coşkuyu deneyimlemek ve sağ kalmak. Daha sonra böbürlenerek anlatılacak bir öyküydü. *O kadar zekiydim ki buradan sağ çıktım, anlatacaklarımı dinle.*

Korsan örtülü yüzlerle dolu kalabalığı incelerken potansiyel saray mensubu adaylarının başka kimler olabileceğini merak etti. Aralarından hangisi saraya erişebilecek, çürüyen ahlaksızlığa ve beraberinde getirdiği sırlarla bağlantılara da-

vet edilecekti? Bu gece buraya davet edilmenin, kralın gücünün sadece bir zerresi olan şeye şahitlik etmenin bir sınav olduğunu biliyordu. Bu dünyadaki her şey bir sınavdı.

Bir kez başarısız olmuştu.

Bu sefer kazanacaktı.

Alevler bedenini yalarken, dikkatini yakınından geçen dansçıya ve ardında bıraktığı insanı cezbeden hanımeli kokusuna verdi.

Dansçının ne teni ne de saçı görünüyordu. Yüzü boncuklar ve ipeklerin arkasına gizlenmişti. Bacakları bile ayak parmaklarına kadar kapalıydı ama sanki çıplakmış gibi hareket ediyordu, belirgin kıvrımlarına bakmak müstehcen bir deneyim gibiydi. Buna rağmen kimliği tamamen gizliydi.

Tıpkı yanındakiler gibi.

Görünürken saklı kalmak için çok özen gösteriyorlardı.

Burada herkes buna özen gösterir, diye düşündü korsan. Tabii, karşıdaki mahkûm konunun dışında kalıyordu.

Odanın ortasına doğru sürüklenen adamın maskesi yüzünden koparıldı. Bu cezasının son aşamasıydı. Adam o an haykırarak kırışık yüzünü elleriyle örttü. Kır saçlarını saklamaya çalıştı. İdam cezası yaklaşıyor olsa da Hırsızlar Krallığı'ndaki günahlarının onu Buğu'ya kadar takip etmesini istemiyordu.

Tempo hızlandı, kemancı yayını tellerin üzerinde baş döndürücü bir hızla hareket ettiriyordu. Şarkıcının sesi tizleşerek avizeleri sarsarken, dansçı mahkûmun etrafında hızlı bir şekilde dönüyordu.

Güçleri birleşerek etrafta gezindi, bütün salonda rüzgâr estirdi.

Dizlerinin üzerinde duran mahkûm başını geriye atıp bağlarını zorlayarak yukarı doğru uzanmaya çalıştı. Mousai'ın büyüsü üstünde toplanıyordu. Adam son bir çığlık atarak Mousai'a yakardı. Bu sırada onların mor, bal sarısı ve kızıl

büyüleri adamın vücuduna dolarak durmaksızın akıyordu. Nihayet, iki büklüm olan adam büyüyü bir bütün olarak yuttu. Bir yıldız gibi parladığı sırada kemiklerinin kırılırken çıkardığı ses salonda yankılandı.

Derisinin altında nabız gibi atan ışık, omurgası son kez kırıldığında söndü.

Mahkûm yere yığıldı.

Ölmüştü.

Ruhu Buğu'ya gönderilmişti.

Salona korkunç bir sessizlik yayıldı. Bu, Mousai'ın büyüsünün kaybolmasının yankısıydı.

Lütufsuzlardan biri inledi.

Ardından...

Oda alkışlar ve tezahüratlarla doldu.

Mousai, sanki az önce bir adamı içten içe eritmemiş gibi asil bir şekilde öne doğru eğildi. Ancak korsan odadaki enerjide tutkudan kalan bir parıltı olduğunu hissedebiliyordu.

Kendisi bile nefes nefese kalmıştı.

Bunu fark ettiğinde hedefi iyice keskinleşti, zihnini bulandıran sis ortadan kalkmıştı.

Vahşi eğilimleri olan biri değildi. Neredeyse kendinden geçmiş olmak onu huzursuz etmişti.

Salonun uzak ucundaki kapılar açıldığında kalabalık o tarafa doğru yığıldı. Gösteri sonrası yapılan partiye gidiyorlardı. Ama korsan kıpırdamadan bekledi, bakışları mahkûmun unutulan cesedinin üzerindeydi. Adamın yüksek tabakadan olduğunu belli eden bakışlarını incelemesinin ardından sarayın yüzsüz muhafızları ortaya çıkıp cesedi taşıdı.

Mahkûmun eskiden bir saray mensubu olduğunu herkes biliyordu. Rütbesi bile onu kurtarmaya yetmemişti. Anlaşılan kral yalnızca onun için çalan hırsızları kabul ediyordu, ondan çalanları değil.

Nihayetinde bu iyi bir şeydi çünkü bu gece koltuklardan birinin boşa çıktığını gösteriyordu.

Ama korsanın bir parçası olmak istediği dünya gerçekten de bu muydu?

Evet, diye mırladı büyüsü.

Evet, diye katıldı korsan.

Asıl soru bu dünyada daha özgür hareket etmesini sağlayacak gücü nasıl elde edeceğiydi.

Bakışları onu çevreleyen maskelerin arasında dolaştı, boyalı tenleri ve kapalı kıyafetleri inceledi. Buradayken kimliği saklı tutmanın yükü, kişinin zırhında oluşacak bir yarıktı. Bu sarayda, bu krallıkta saklanan pek çok sır; kibar kulaklara ve saygın topluma uygun olmayan ahlaksızlıklar içeriyordu. Fakat sırlarla birlikte bir koz elde etme fırsatı da doğuyordu. Korsanın toplamayı planladığı şeyler de bu kozlardı çünkü o paha biçilmez hazineye giden birçok yol vardı.

Bir yansıma gözüne takıldı. Dansçı, misafirlerin arasından geçerek kalçalarını kıvırırken üstündeki oniks boncuklar parlıyordu. Korsan onun kıvrımlı siluetini, hareketleriyle birlikte yaydığı alevli büyüyü izledi. Aklındaki plan avına yaklaşan bir yılan gibi ağır ağır hareket ederek yerine oturmaya başlamıştı.

Dansçı ortamda bir avcı olduğunu sezmiş gibi döndü, boynuzlu başlığı kalabalığın ortasından yükseliyordu. Yüzü örtülüydü ama korsan bakışlarının buluştuğunu anında fark etti. Sıcak akıntıyla dolu bir nehir ona çarpmış gibi hissediyordu.

Fakat dansçı uzaklaşarak gölgeli sarayın içerisinde kayboldu.

Korsan onun peşine düştü. Biraz sonra yapacaklarının beklentisiyle sinirleri heyecanla gerilmişti.

Eveeet, diye mırıldandı büyüsü, korsanın cüretkâr düşünceleri onu keyiflendirmişti. *Biz onlar gibi korkak değiliz.*

Hayır, dedi korsan. *Değiliz.*

Hemen sonra kendisinden emin bir tavırla maskesini çıkardı.

Odanın ısısı, zaten sıcak olan tenini sarmaya başlamıştı. Korsan derin bir nefes aldı, özgürlüğün kokusu dilinde tatlı bir his bırakıyordu. Yanından geçtiği kişiler onu izlerken şokla fısıldıyorlardı. Korsan, içlerinden biri olabilecek ve kendini herkese ifşa etmiş ilk kişiydi.

Herkesi görmezden geldi.

Kimliği burada zaafı haline gelmeyecekti. Kıyafetlerine ve sahte bir güvenceye tutunan diğerlerine benzemeyecekti.

Beni tanısınlar, diye düşündü.

Günahlarımı da.

Ona zaten canavar denmişti. Niye bu isme uygun yaşamasındı ki?

Sonuçta, kahramanların ortaya çıkması için canavarlara ihtiyaç vardı.

Alōs Ezra da herkesi kahramana çeviren türden bir canavar olacaktı.

Uzun bir süre,
hatta yıllar
geçtikten sonra,
yaralar eski izlere
dönüştüğünde.

BİRİNCİ BÖLÜM

Hırsızlar Krallığı'ndaki kalabalık bir tavernada bıçak fırlatan bir insan, bu iki şeyden biri olmak zorundaydı: Her şeyi kazanabilecek mükemmel bir nişancı ya da kaybedecek hiçbir şeyi olmayan çok kötü bir nişancı.

Hangisi olursa olsun, bu kişinin aptal olduğu kesindi.

Niya Bassette ise aptallığa bayılırdı.

Bu yüzden ablası ve kardeşiyle birlikte hiçbir şeyden haberi olmayan müşterilerin tam ortasına bıçak fırlatması pek şaşırtıcı değildi. Bıçaklar havada vızıldadı. İlk bıçak, müşterinin kulağını koparmayı kıl payı kaçırdı. İkinci bıçak, hareket eden bir elin parmakları arasından geçti. Sonuncu bıçak ise bir puronun yanan ucunu kesip attı. Sonunda, üçü de odanın diğer ucundaki barmenin az önce yediği elmaya ıslak bir şapırtıyla saplanmıştı.

Tabii burada anahtar sözcükler *az önce* olmalıydı çünkü elma artık barmenin yanındaki sütuna saplı halde duruyordu.

"Önce benim bıçağım saplandı!" diye haykırdı Niya. Ablası ve kardeşine bakmak için dönerken nabzı heyecanla çarpıyordu. "Ödeyin bakalım."

"Sanırım gözlerin bozuluyor, canım," dedi Larkyra. Bu sırada incili kıyafetlerini düzeltiyordu. "Ortadaki benim bıçağım."

"Evet," dedi Arabessa. "Fakat en derine saplanan benim hançerim, yani..."

"Bir anlamı yok," dedi Niya, sinirlenmeye başlamıştı. "Hiçbir anlamı yok."

"Bana iki gümüş daha borcun olduğu için," diye devam etti Arabessa. Pirinçten maskesi tavernadaki meşalelerin ışığında parlıyordu. "Kabul etmenin zor olduğunu anlıyorum fakat..."

"Kim bana bıçak fırlatmaya cüret eder!" diye kükredi barmen tezgâhın arkasından. Niya'nın beklediği ve uzun sürecek bir atışmayı yarıda kesmişti.

Taverna yoğun bir sessizliğe gömüldü, binadaki bütün maskeli yüzler anında yaşanan karmaşanın olduğu yere doğru döndü.

"Onlar yaptı!" Uzun burunlu maskesi olan bir adam, odanın diğer tarafından haykırdı ve parmağını suçlayıcı bir tavırla kız kardeşlere doğru çevirdi. "Daha önce bana da fırlattılar, şapkamın ortasını deldiler."

"Kafan yerine şapkan delinsin daha iyi," diye homurdandı Niya. İspiyoncu sansara gözlerini kısarak baktı.

Barmen yavaşça onlara dönerken kalabalık ikiye ayrılmaya başladı.

"Karesin*," diye mırıldandı Niya.

"*Siz*," diye hırladı adam.

Çok iri olmasına rağmen şaşırtıcı bir çeviklikle geniş tezgâhın üstünden atlayıp geçmişti. Adam boyunu ortaya serecek şekilde duruşunu dikleştirirken Niya da onu inceledi. Adam fazla doldurulmuş bir sosis gibiydi, aşırı kaslı olması yüzünden kollarını rahatça savurabilmek için gömleğinin kollarını kesmesi gerekmişti. Deri maskesi de kaba ve kırışıklıklarla dolu teniyle bir olmuş haldeydi.

"Bu gece bu bardan çıkmak için savaşmak zorunda kalmayacağımızı umuyordum," diye iç çekti Larkyra.

* Niya, "Kahretsin," demek için, "Karesin," diyor. (ç.n.)

"Bir odadan çıkmak için kapı kullanmak gerekmez," dedi Arabessa. Tepelerindeki kirişlere bir bakış attı.

Niya onun bakışlarını takip etti, Hırsızlar Krallığı'nın mağara tavanındaki yıldız kurtlarının oluşturduğu ışıltılı gökyüzüne baktı. "Bu da bir yol elbette," diye onayladı gülümseyerek.

"Önce hanginizi Buğu'ya göndereyim?" diye hırladı onlara yaklaşan barmen. Attığı ağır adımlar parkeleri sarsıyordu.

"Şunu bir açıklığa kavuşturalım," diye başladı Arabessa. Üç kız kardeş aynı anda geri çekilmişti. "Hançerleri *sana* değil, elmana fırlatıyorduk."

"Evet, hedef sen olsaydın," diye ekledi Niya. "Bizden çok daha önce Buğu'ya gitmiş olurdun."

Adam kükreyerek öne atılırken, "Hiç yardımcı olmuyorsun," diye mırıldandı Larkyra.

"Gitme vakti." Arabessa koşarak yakındaki bir masanın üstüne atladı, lacivert takımı mum ışığında taptaze kan gibi parlıyordu. Müşteriler aceleyle etrafa kaçışırken o yukarı doğru zıpladı ve bir kalastan sallanarak çatı kirişine çıktı.

"Ama bıçaklarımız," diye itiraz etti Niya. Onlara hücum eden adamın arkasından hâlâ barda saplı duran bıçağının parıltısına baktı. "Onu daha yeni çalmıştım."

"Daha çalacak çok bıçak bulursun," dedi Larkyra. Hemen sonra eteğini topladı ve bir düşesin tüm zarafetiyle Arabessa'nın yaptıklarını tekrarladı.

Larkyra'nın eteğinin altına giydiği dar, beyaz pantolonunu gören kalabalık onaylarcasına tezahürat yaptı.

"Dikkat et!" diye seslendi Arabessa yukarıdan.

Niya'nın ona doğru savrulan yumruğu görmesi gerekmiyordu, çoktan sezmişti. Normalde olduğu gibi, omzunuza dokunan bir gölgeyi andıran bir sezgi değildi bu. Hayır, sahip olduğu büyü sayesinde gelen bir yetenekti. Mousai bu gece çalışmıyor olsa bile onun ve kardeşlerinin büyüsü asla

durmazdı. Arabessa müzisyen, Larkyra şarkıcıydı. Niya ise... dansçıydı. Lütfuyla birlikte hem muhteşem hem de korkunç şeyler yapma becerisine sahip oluyordu. Bir kolun ona doğru savrulmadan hemen önce dışarı yaydığı enerjiye, yaklaşan tenin sıcaklığına dokunmasını sağlıyordu. Hareket, Niya'nın uzmanlık alanı ve takıntısıydı. Bunun sayesinde yerde takla attı ve çenesini kesinlikle kıracak bir darbeden ucu ucuna kurtularak masanın altına kaydı. Etrafı insanların botlarıyla doluydu, birayla ıslanmış odunun ve nemli talaşın kokusu burnuna doluyordu. Kalabalığın içinde ilerleyip yerde sürünürken daha rahat hareket etmesini sağlayan bol pantolonunu giydiği için minnettardı.

Birkaç masa sonra tekrar ortaya çıktığında uzun burunlu maskenin sahibiyle karşı karşıya geldi.

"Selam." Niya bir yılan gibi gülümsedi.

Sıçan aceleyle yerinden sıçradı, kaçmaya hazırdı ancak her zaman daha hızlı olan Niya adamı yakasından yakaladı. Kalabalık tavernada onu aramakla meşgul olan barmenden gözünü ayırmadan adamı duvara sürükledi. Ona görgü konusunda bir ders vermeye hazırdı. "Yaşamana izin vereceğim... bu gecelik," diye fısıldadı. Saman ve kir kokusu burnunu doldurmuştu, adam belli ki bir çiftçiydi. "Ama eski krallığın tekerlemesini unutma. Hangisini kastettiğimi biliyor musun?"

Adam hızla başını iki yana salladı, onun arkasına bakarken gözleri büyümüştü. Niya iriyarı figürün o tarafa doğru ilerlediğini sezebiliyordu. Barmen onu bulmuştu.

Yine de bu işi bitirecek kadar vakti vardı.

"Parmakla gösterip bağıranlar," diye başladı Niya. "Başkalarını gammazlayanlar: Önce koparılır dilleri, sonra yelken açarlar Buğu'ya." Adam cıyaklarken genç kadın iyice sırıttı. "Bu yüzden çeneni kapalı tut. Ayrıca kayıp tanrılara dua et ki bir daha yollarımız kesişmesin." Ufak tefek adamı kenara ite-

rek barmenin yumruğu kafasına çarpmadan bir kum düşümü önce geri çekildi. Adam tahta panelli duvarı yumruğuyla delerken yüzey bir gürültüyle çatladı.

"Bayım, bu işi şiddete başvurmadan çözebileceğimize eminim," dedi Niya. Arkasına dönerek tavernanın merkezine kaçtı, müşteriler uzaklaşarak ikisine yer açmaya başlamıştı.

"*Bana* bıçak fırlatan *sizdiniz!*"

"Tekrar belirtmek istiyorum, elmanı hedef aldık."

Barmenin boğazından bir hırlama yükseldi. Ardından yakınındaki yere devrilmiş sandalye ayağını eline aldı, genç kadına saplamak için kazık olarak kullanacağı belliydi. Müşteriler heyecanla tezahürat yaptı, bedava eğlence hep hoşlarına giderdi. Niya göz ucuyla elden ele dolaşan parayı gördü, kimin ayakta kalacağına dair bahis oynanıyordu. Para yatırmak isteyen parmakları kaşınıyordu.

Ama bunu yapamadan önce onlara doğru hızla ilerleyen yeni bir formu hissetti.

"Kardeşimi sadece ben bıçaklayabilirim!" diye haykırdı iriyarı ve maskeli bir kadın. Niya'ya hücum ederken sesi gümbür gümbürdü.

Genç kadın kenara kaçtı ve saldırmak için o anı seçen adamın, kız kardeşine şiddetle çarpmasını izlerken yüzünü buruşturdu. İkisi çarpıştığı anda taverna bomba patlamış gibi sallandı.

"Kardeşleri böyle yakın görmek ne güzel," dedi Niya.

Devler birbirlerini sinirle ittiler, ona ilk ulaşan kişi olmak için savaşıyorlardı. Kalabalığın sesi iyice yükselmişti.

Odadaki titreşimler tenini okşadı, enerjinin birikmesi büyüsünün keyifle mırlamasını sağlıyordu. *Evet*, diyordu büyüsü. *Daha fazla.* Niya hepsini içine çekebilir, odadaki çoğu kişinin sadece izleyerek bile felç olacağı şekilde bedenini hareket ettirebilirdi. Ama dişlerini sıkarak güçlerini özgür

bırakma isteğine direndi, Mousai'ın bu akşam çalışmadığını kendisine tekrar hatırlattı.

Bu akşam bazılarının deyimiyle Hırsız Kral'ın Manyak Müzleri olmayacaklardı. Onlar, efendilerine itaatsizlik edenleri büyüleyip zindana hapseder veya daha kötüsü, kaderlerini beklemeleri için tahtın dibine getirirlerdi. Hayır, bu gece onlar hiç kimse ya da daha doğrusu, herkesti. Kaliteli kostümlerden oluşan koleksiyonlarıyla hem benzersizlerdi hem de herkese benziyorlardı. Hırsızlar Krallığı büyüye yabancı olmasa da tüm kartların açıkça oynanması akıllıca olmazdı. Lütuflar birer kartvizit gibiydi, insanlar arasında ayırt edilebilir bir özellikti. Özellikle de Niya kadar güçlü biri için. Buradakiler arasında Mousai dansçısının gösterisini izlemiş olan varsa, Niya'nın lütuflarıyla onlar arasında bir benzerlik bulması mümkündü.

Bu yüzden, özgür kalmak için alev alev yanan büyüsünü bastırdı.

"Oyun vakti bitti," diye seslendi ablası tavan kirişine tünediği yerden. Larkyra'yla birlikte pencerenin kenarında beklemeye devam ediyorlardı.

"Bu bir hakaret!" diye bağırdı Niya. Sıkışık kalabalığın arasından geçtikten sonra tezgâhın üstünden atlayıp tam merkeze indi. "Oyun vakti asla bitmez." Dikkatle fırlatma bıçağının altın kabzasını yakındaki tahta sütundan çıkardı, bıçağın ucunda bir parça elma vardı.

"Bizi *bunun* için beklettiğini söyleme," diye inledi Larkyra. Ardından daha yukarıdaki bir kirişe atladı.

"Ben kazandım!" Niya bıçağını gösterdi. "İkiniz de bunun farkındasınız! Size hiçbir borcum yok."

"Kayıp tanrılar aşkına," diye seslendi Larkyra. Tezahüratların üstünden sesini duyurmak için bağırdı. İkiz devler birbirlerinden kurtulup kız kardeşine yaklaşmaya başlamışlardı. "Kıçını kaldırıp buraya gelirsen sana dört gümüş veririm."

"Canım." Arabessa, Larkyra'nın yanına geldi. "Bir sıçan zaten mutfağını mahvetmişse, onu bir yiyecekle ödüllendirmezsin."

"Sıçanlar becerikli ve dayanıklıdır!" diye bağırdı Niya. "Ayrıca ben buna mahvetmek demez..."

Bar bir anda patlayıverdi, şişeler ve cam her yere saçılırken devler barın ortasından geçti. Niya etrafa saçılan tahta parçalarının arasından dönerek kaçtı, ona uzanan parmaklardan eğilerek sıyrıldı. Ardından sırtüstü dönerek masalarla sandalyelerin üstüne yuvarlandı. Sırtı bir köşeye çarpsa da hissettiği acıyı görmezden gelerek kendini hareket etmeye zorladı. Devrilmiş bir taburenin arkasına gelene kadar yuvarlandı. Bir top gibi kıvrılırken ipek gömleğini ıslatan sıcak sıvıyı hissetti. Arkasına saklandığı tahta parçasına saplanan cam parçaları *tak*, *tak*, *tak* diye ses çıkarıyordu.

Tavernaya bir sessizlik çöktü. Dökülen içkiler yere damlıyordu, ardından...

Bir çılgınlık dalgası patlak verdi.

Sanki bu yıkım, memnuniyetsiz müşterilerin beklediği davetmiş gibi ortamda büyük bir kavga başladı. Niya'nın sağındaki papağan maskeli tıknaz bir kadın, birlikte oturduğu gruba sandalyeyle saldırıyordu. İskambil kartları havaya uçup kâğıttan havai fişekler gibi etrafa saçılmaya başlamıştı.

Zincirden bir zırha bürünmüş ince bir figür, kavga eden kalabalığın içine daldı.

Niya bir iç çekti. Şu an odada en az ilgi çeken şey oydu.

Çok sıkıcı, diye düşündü.

Bunu değiştirmek istediği için aptal olabilirdi ama geri zekâlı değildi. Bir Bassette, insanların onu hoş karşılamamaya başladığı zamanı bunu bilirdi.

Niya önce Larkyra'nın, sonra da Arabessa'nın gözlerine bakıp başını salladı. Kız kardeşleri kirişten kirişe sıçrayıp ta-

vandaki pencereye doğru ilerlediler. Hırsızlar kadar çevikler-di, dar açıklıktan yukarı ilerleyip ve dışarı çıktılar.

"Hayır!" diye bağırdı barmen. Kızların kaçtığını görmüş-tü. Kız kardeşiyle birlikte yakındaki bir sütunu yumrukladı-lar, üç kardeşten birini ellerine geçirmek için tüm tavanı yere indirmeyi kabul etmiş gibi görünüyorlardı.

Niya onların dikkatlerinin dağıldığı anı kullanarak taver-nanın ön tarafına sıvışıp perdeli çıkıştan dışarı sızdı.

Mağaradaki gecenin serin havası tenine yayıldı, lamba-larla aydınlanan sokakta küçük bir kalabalık toplanmıştı. Kostümlerin ardında meraklı bakışlar saklanıyordu, birbir-lerine fısıldarken daha iyi görebilmek için bir sağa bir sola eğiliyorlardı. Çatal Dil tavernasında dışarıdaki tabelanın böyle sallanmasına sebep olan nasıl bir eğlence ya da dehşet yaşandığını merak ediyorlardı. Pencereden dışarı bir beden fırlatıldığında yanıtlarını aldılar.

Niya bir kahkaha attı, ardından hızla yakındaki bir ara so-kağa girip tavernadan uzaklaştı. Hırsızlar Krallığı'nın serin havasını içine çektikten sonra maskesinin ardından tepedeki yıldız kurtlu tavana bir bakış attı. Parıltılı yaratıklar, yeşil ve mavi tonlarında ışıldıyordu. Hem devasa hem de birbiriyle bağlantılı sarkıt ve dikitler şehrin tepesinde yükseliyor, ke-narlarına oyulmuş evlerden etrafa daha da fazla ışık saçılı-yordu. Şehrin karanlık güzelliği Niya'yı hep büyülüyordu. Mutlu bir şekilde iç çektikten sonra gölgelerden ayrılmadan Şans Yolu'na döndü. Bunu kolayca başarmıştı çünkü Kumar Bölgesi hep yoğun karanlıkla çevrili olurdu. Bu karanlık, kumar salonlarına sığmayan, temizlenemeyecek kadar kirli olan oyunları gizlerdi. Horoz dövüşleri, demir muştalı kav-galar, talihsiz bahisler. Hepsi de bir parça gümüş için yapı-lırdı.

Ara sokaklarda küçük ateşler yanıyor, bir araya toplanmış iki büklüm figürleri aydınlatıyordu. Hava, demir ve ter ko-

kusuyla doluydu. Niya ilerlemeye devam ederken ağızlarını tabak tabak taşla dolduran iki yaratığı izleyen bir kalabalığa denk geldi. Yarışanlar ağızlarına daha fazla taş sokmaya çalışırken maskelerle yarı örtülü yüzlerinin altından salya ve sümükler akıyordu. Oyunun efendisi onların arkasındaki bir tahtaya hızlı çizikler atarak taşları sayarken izleyiciler de heyecanla tezahürat ediyordu. Niya sıkışarak kalabalığın yanından sıyrıldı, daha pahalı ve özel kulüplerden biri olan Macabris'i geçti. Etraftaki mütevazı mekânların yanında simsiyah mermer bina göze çarpıyordu. Girişte kristalden yapılmış parlak bir avize asılıydı, ışığıyla kapının yanında bekleyen mamut kostümlü dört korumayı aydınlatıyordu.

"Ağzınızdan çıkan her şey yalan," diye güldü kedi maskeli bir kadın. Kulübün dışında sıra bekleyen arkadaşlarıyla konuşuyordu. "Aylardır kimse *Ağlayan Kraliçe*'yi görmedi."

Niya onların yanından geçerken duraksadı, kötü şöhretli korsan gemisinden bahsedildiğini duyunca konuşulanlara dikkat kesilmişti.

"Kayıp tanrılar üzerine yemin ederim," diye yanıtladı kadifeye bürünmüş bir figür. "Jabari'deki liman başkanıyla arkadaşız, mürettebattan birkaç kişinin daha geçen hafta oraya demir attığını söyledi."

"*Ağlayan Kraliçe*, Jabari limanında mı yani?"

"Öyle demedim. Birkaç mürettebat üyesi oradaymış sadece."

"Gemi yoksa bu korsanların o gemiden olduğunu nereden biliyorlar?"

Soru sessizlikle karşılandı ama Niya olduğu yerden kıpırdamadı. Botunun bağcıklarını bağlayacakmış gibi yere eğilirken kalbi hızla atıyordu.

"Tam da düşündüğüm gibi," diye devam etti kadın. "Bunu bilemezler. Korsanların hepsi birbirine benzer. Kemer derisinden daha tuzlu ve kara tenlidirler."

"Ayrıca," diye ekledi bir başkası. "Alös Ezra demirden taşaklara sahip olabilir ama bunca zaman saklandıktan sonra mürettebatını insan içine gönderecek kadar aptal değil. Bunu *sen* bile öğrendiysen, Hırsız Kral'ın günler öncesinden haberi olurdu. Bu akşam da sarayda paramparça edileceğinin haberini alırdık."

"Pekâlâ," diye homurdandı kadifeli. "Fakat gerçek ne olursa olsun kesin olan bir şey var. Lord Ezra sonsuza dek saklanamaz."

"Doğru," diye katıldı gruptaki dördüncü kişi. "Umalım da saklanmasın. O yüzü görmek çok güzel."

"Eteğimin altında görmek çok daha güzel," diye ekledi kadın.

Grup içeri alınırken kıkırdamaları da gürültünün içinde boğuldu. Kapılar tekrar kapandığında içerideki sıcak ışık ve kalabalık gözden kayboldu.

Niya kalabalık kaldırımın kenarına eğilmiş halde durdu, ona çarpan dizleri ve sallanan kolları pek hissetmiyordu. Tüm vücudu soğuk suya batırılmış gibiydi. Korsan kaptandan bahsedilmesi, geçen bunca zamandan sonra bile böyle tepki vermesine neden oluyordu.

Sinirli alevler, bir kibrit yakılmış gibi damarlarını işgal edince olduğu yerden doğruldu.

Hayır, diye düşündü. Bir kez daha yoğun insan denizinde ilerlemeye başlamıştı. Tepki vermesinin tek sebebi, korsanın ve mürettebatının aylardır kaçıyor olmasıydı. Aldıkları idam cezasından korkaklar gibi saklanıyorlardı. Eğer bu cezayı çekmeye razı değillerse, Hırsızlar Krallığı'ndan *phorria* çalmamaları gerekirdi. Bu büyülü uyuşturucu kontrol altında değilken çok tehlikeliydi. Bu yüzden sadece kaosla dolu bu gizli şehirde kullanılmasına izin veriliyordu. Hırsız Kral uyuşturucunun nasıl kullanıldığına, krallığındaki inlerde ticaretinin ne şekilde yapıldığına çok dikkat ederdi.

Bu da Alōs'un uyuşturucuyu bunca zaman dışarı sızdırmayı başarmış olmasını çok etkileyici kılıyordu. Genç adam sarayda bir koltuk kazandığından beri, Niya onun hızla yüksek rütbeli bir üye haline gelmesini izlemişti. Korsan korkunç derecede hırslı bir adamdı, ayrıca bir yılanbalığından bile daha hilekârdı. Buna rağmen onun niye böyle ağır cezalı bir yasayı ihlal ettiğini sık sık merak ediyordu. Tıpkı gruptakilerin bahsettiği gibi, Alōs Ezra aptal bir adam değildi. Eğer mantıklı bir sebebi yoksa, kazanmak için bu kadar çabaladığı şeyleri riske atmazdı. Niya, onun bunu yapma sebebini merak ediyor olmaktan nefret ediyordu.

Onu düşünüyor olmaktan nefret ediyordu.

Niya... eh, ondan nefret ediyordu.

Bu yüzden onu aklımdan çıkarmam gerekiyor, diye düşündü kararlı bir tavırla.

Sonuçta *Ağlayan Kraliçe* korsanları Jabari'de olamazdı.

"Bu imkânsız," diye mırıldandı bir köşeyi dönerken. Hırsız Kral'ın Aadilor'daki her limanda gözü vardı. Özellikle de bu krallığın dışında, Niya ve kardeşlerinin yaşadığı şehir olan Jabari'de.

"Sadece bir söylenti," diye devam etti Niya. Açık bir kemerden sessiz bir avluya doğru ilerliyordu. Yüksek tuğla binalar etrafını çevreliyor, penceredeki siyah panjurlar kapanıyordu. "Kayıp tanrılar biliyor ki kaç aydır sürekli söylenti duyuyoruz."

"Hangi söylentiler?" diye sordu Larkyra. Yakındaki bir çatıdan aşağı atlayıp çömelerek yere indi.

"Yeteneklerini kaybettiğine dair söylentiler," dedi Niya. Kardeşlerine Alōs'la ilgili şeylerden bahsetmek istemiyordu, özellikle de asılsız dedikodulardan. Ablalarıyla birlikte korsandan ne zaman bahsetseler Niya dört sene önceki yazı hatırlıyordu. O aptalca, korkunç ve dehşet verici geceyi. Bu, kız kardeşlerinin bile bilmediği bir anıydı. Eğer planında başa-

rılı olursa asla öğrenmeyeceklerdi. Kalp kırıklığı ve suçluluk hissinin tüm belirtilerini ailesinden saklamış, içinde evirip çevirerek intikam arzusuna dönüştürmüştü.

"Yetenekler konusunda yumuşayan asıl sensin," diye düzeltti Larkyra. Eteğindeki tozu silkeliyordu. "Bir müşterinin bile kanını akıtmadan tavernadan çıktın."

"Gece daha uzun, bu durumu seninle mi düzeltsem?"

Larkyra ona keskin bir sırıtışla baktı, incili maskesi lambanın ışığında parlıyordu. "Bunu yapamadığında beni iyice haklı çıkarmış olursun."

Niya sinirlendi, eli tam kalçasındaki bıçağa gidiyordu ki...

"Lütfen, hanımlar," diye araya girdi Arabessa. İkinci katın balkonundan sallanıyordu. "Cesetlerinizi eve taşıyarak böyle güzel bir geceyi mahvetmek istemem, siz ne dersiniz?" İlk katın ince korkuluğuna nazikçe indikten sonra zarif bir kedi gibi yere zıpladı.

"Evet, kesinlikle güzel bir gece," dedi Larkyra. "Canım ablalarım, balayına çıkmadan hemen önce çok harika bir gece geçirmemi sağlıyorsunuz."

"Tabii ki," dedi Niya. "Böyle özel bir muameleyi herkese yapmayız."

"Özellikle de sen yapmazsın," diye mırıldandı küçük kardeşi kederli bir tavırla.

Arabessa, "Yine de, keşke bu gece yapacaklarımız konusunda benim önerilerimi daha fazla dinleseydin," dedi Niya'ya.

"Ama bunu en son yaptığımda," diye açıkladı Niya. "İki at arabasının patladığını çok net hatırlıyorum."

"Ama o zaman saldırı altında mıydık?"

Larkyra başını salladı. "Evet."

"Şey, o kısmı unutmuşum."

"Bunlar hep yaşlı olduğun için," dedi Niya.

"Ben de yorgunum." Larkyra esnemesini bastırdı.

"İkimizden de gençsin sen."

"Ama bu gerçek, yarın Darius'la yola çıkmadan önce biraz uyumazsam bir canavara dönüşeceğim gerçeğini değiştirmiyor."

Birçok çift, düğünden hemen sonra balayına çıkardı. Fakat Larkyra ve Lachlan'ın yeni atanmış dükü Darius Mekenna, bir zamanlar lanetlenmiş olan toprakları yeniden inşa edip canlandırmakla o kadar meşguldü ki bir kutlama yapamamışlardı. Şimdi halk ve topraklar bir kez daha refaha kavuşurken onlar da güneydeki vilayetlerden birine tatile gitmeye karar vermişlerdi.

Larkyra gitmeden önce ablalarının onu kız kıza bir gece için dışarı çıkarması çok normaldi. Ama Niya gecenin *bu kadar* erken sona ereceğini düşünememişti.

"Dağılalım," dedi Arabessa.

"Hayır," diye itiraz etti Niya. "Birer içki daha içelim. Macabris hemen köşede."

"Keşke yapabilsek ama..."

"Aması yok. Sarhoş bile değilsin, küçük kuşum! Bu gece eve sendeleyerek gitmezsen ikimiz de fena başarısız olmuşuz demektir."

"Canım, sabah baş ağrısı ve mide bulantısıyla *uyanamam*. Darius'la araba yolculuğumuz uzun sürecek. Her virajda kusmak için arabayı durdurursam yol daha da uzar."

"Ne zaman bu kadar sıkıcı oldun?" diye homurdandı Niya.

"Sorumluluk sahibi mi demek istiyorsun?"

"Aynı şey."

"Aslında," dedi Arabessa. "Bizim de erken kalkmamız lazım, babam Lox ailesini kahvaltıya davet etti."

"Obasi Denizi aşkına," diye inledi Niya. "Tam da sıkıcılıktan bahsediyorduk. Beş çaylarına ne oldu? Kahvaltı misafir ağırlamak için çok erken. Komşular ne düşünür?"

"Babam onların... Başka tuhaflıklar yerine, tuhaf saatlerde misafir ağırlamamız hakkında dedikodu yapmasını tercih eder."

"En büyük kızının ne kadar tuhaf göründüğü gibi mi?" diye tersledi Niya.

"İkinci kızının insan içinde bir kum düşümünden uzun süre sakince oturamaması gibi."

"Babamın misafirlerinin kalın kafalı olması benim suçum değil. Sıkıntıdan uyumamak için hareket etmek zorunda kalıyorum."

"Atışmalarınızı dinlemek her zaman çok heyecanlı olsa da," dedi Larkyra. Eteğinin cebinden portal nişanı çıkarıyordu. "Geri kalanını yarınki sohbete saklamanızı öneriyorum."

Larkyra bıçağının ucuyla parmağını delerek bir damla kızıl sıvının altın sikkenin ortasına düşmesine izin verdikten sonra nişanı dudaklarına götürüp bir sır fısıldadı. Niya ne kadar çabalasa da bu sırrı duymayı hiç başaramazdı. Larkyra havaya fırlatırken nişan parladı. Sikke kaldırım taşlarına düşmeden önce ortasından parlak bir geçit yükseldi, diğer tarafta başka bir şehrin karanlık bir ara sokağı belirmişti.

Hırsızlar Krallığı'na girip çıkmanın birkaç yolu vardı ama en kolayı bunu bir portal nişanıyla yapmaktı. Asıl sorun, doğru nişanı ele geçirmekti çünkü bu sikkeler nadirdi ve sadece en güçlü varlıklar onları yaratabilirdi. Neyse ki Mousai, parmaklarını şıklatarak portal nişanı yaratabilen bir yaratıkla doğrudan bağlantıya sahipti. Tabii asıl zor olan şey, onu parmaklarını şıklatmaya ikna etmekti. Niya bunu çok iyi biliyordu.

Larkyra tek kelime daha etmeden eteğini toplayıp portalın kapısından geçti, Arabessa da hızla onu takip etti.

Niya ışıltılı girişte duraksadı, göğsünde bir ağırlık vardı. Yan yana olup eğlendikleri bu geceler, Larkyra'nın evlenmesinin ardından çok daha da nadir hale gelmişti. Niya gecele-

rinin bu kadar çabuk biteceğini bilse... neyi farklı yapacağından emin değildi. Belki Larkyra'yla daha fazla vakit geçirirdi.

"Geliyor musun?" diye sordu kız kardeşi. Portal kapısının diğer tarafında, Arabessa'yla yan yanaydı.

Niya silkinerek nostalji hissinden kurtuldu ve portaldan geçti, yeni şehrin kuru sıcağı hemen onu sarmalamıştı. Hırsızlar Krallığı ıslak kir, ateş ve tütsü kokarken buradaki havada taze yasemin kokusu vardı. Bulundukları dar ara sokağın ötesinde güneş doğuyordu.

Doğduğu şehrin kokusunu içine çekti. Jabari'ye, Aadilor'un cevheri denirdi çünkü güney topraklarındaki en çeşitli ticaret burada yapılıyordu. Kuzey zirvesindeki şık binalar, güneşe doğru yükselen parlak bir elmas gibiydi.

Niya'nın arkasındaki Hırsızlar Krallığı'na açılan yol kapandığında kız kardeşi portal nişanını tekrar cebine attı.

Yol kapandığında ara sokak bir şekilde... eksik hissettiriyordu.

"Hazır mısınız?" diye sordu Arabessa. Maskelerini çıkarmalarını işaret ediyordu.

Niya bir elini yüzünün üzerinde salladı, etrafa turuncu büyüsünden çıkan bir sis yayılıyordu. *Bırak*, diye sessizce emretti. Maskesi yerinden çıkarken bir karıncalanma hissetti, ardından maske eline düştü.

Niya gözlerini ovuşturdu. Maskeyi takıyor olmak hep daha doğal geliyordu.

Ama burada, Jabari'de farklı türden kostümlere bürünüyorlardı.

Jabari'de onlar ikinci hanenin sahibi Raveet Kontu Dolion Bassette'in kızlarıydılar. Dışarıdan bakan biri için bu saygın ailede lütfu olan yoktu. Bir dağın derinliklerinde saklanan berbat şehirle de hiç alakaları bulunmuyordu. Bunun iyi bir sebebi vardı. Bu şehirde görkemli pek çok şey olsa bile, büyü onlardan biri değildi. Şehrin sakinleri böyle güçlere güven-

mez, büyü gücüne sahip kişileri de toplumdan dışlardı. Niya onları suçlamıyordu. Aadilor'un tarihi, lütufsuz insanlardan faydalanan lütuf sahibi figürlerle doluydu. En iyi seçenek, iki türün de kendi topraklarında yaşamasıydı.

Ancak bazı sırlar saklanacak yerlere ihtiyaç duyardı. Niya'yla kardeşleri kadar güçlü yaratıklar için en iyisi göz önünde saklanmaktı.

Maskesini beline sardığı çantaya atarak ara sokaktan çıkan kardeşlerini takip etti.

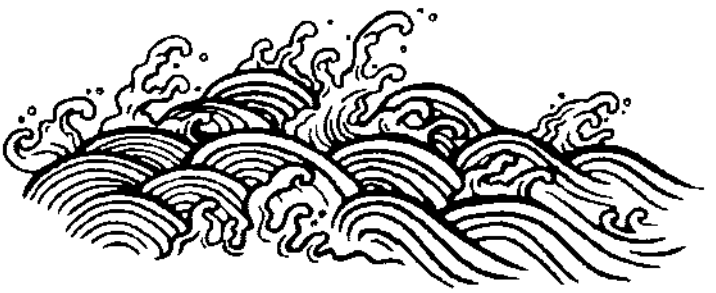
Jabari'nin üst halkasındaki geniş sokaklar sakindi, aristokratların gün doğmadan önce uyanması gerekmezdi. Bassette kızları büyük mermer evlerle dolu bir sokağa doğru döndüler, evlerinin dökme demirden kapılarının ardında sabah zambakları ve güllerinin açmaya hazır olduğu yemyeşil bahçeler uzanıyordu.

Huzurlu bir saat olmasına rağmen, Niya köşeyi döndükleri sırada ensesinde serin bir dokunuş hissetti. Lütufları sayesinde sezebildiği bir histi. Omzunun üzerinden arkaya baktı fakat karşısında sadece boş bir yol vardı.

Enerjiyi tekrar hissetmek için bekledi, genelde adımlarını takip eden birinin belirtisi olurdu ancak hiçbir şey hissetmedi.

Muhtemelen bir sıçandı, diye düşündü. Kardeşlerine yetişmek için hızlanırken yaşananları çabucak unutmuştu.

Ancak evinin kapısından içeri girerken Niya'nın düşünmediği tek şey, takip edildiğini büyüsüyle değil, temel insani içgüdüleriyle hissetmiş olduğuydu.

İKİNCİ BÖLÜM

Niya fincanını taşana kadar doldururken sıcak çay eline sıçrayarak sıkıntıdan Buğu'ya girdiği hayalden uyanmasını sağladı.

"Hadi ama, alevim. Lox Ailesi o kadar da sıkıcı değildi," dedi babası Dolion Bassette. Verandada her zamanki yerinde uzanıyordu. Yumuşak sabah güneşinin altında dinlenen bir aslan gibiydi, beyaz yanaklarına renk geliyordu.

"Haklısın, çok daha kötülerdi," diye homurdandı Niya. Kahvaltıda hafif şeyler hazırlanmamış olsa Lox ailesinin ziyaretlerini öğle yemeğine kadar uzatacağından emindi.

"Küçük kızları Bayan Priscilla çok da kötü değildi," dedi Zimri sandalyesine yaslanırken.

"Sana göre öyle değildir elbette," diye yanıtladı Arabessa. "Az kalsın seni elleriyle besleyecekti, zavallı çocuk kara sevdaya düşmüş."

"Cazibemin başkaları üzerindeki etkisini kontrol edemem."

"Sen buna cazibe mi diyorsun? Ben yarattığın sıkıntılar olarak adlandırmanın daha doğru olduğunu düşünüyorum."

Zimri ona bir bakış atarken vermek istediği cevabı bastırdı.

Akıllıca bir hareket, diye düşündü Niya. Çünkü ablası yılan dilli birine dönüşebiliyordu, özellikle de Zimri'yle ko-

nuştuğu zamanlarda. Bunun sebebine dair teorileri olsa da bunları asla yüksek sesle anlatmazdı. Sonuçta, hayatına değer veriyordu.

Zimri bakışlarını Arabessa'dan çekip çayını yudumladı, balkonun ötesinde uzanan şehrin kırmızı kiremitli çatılarını izliyordu. Siyah gür saçları güneşin altında parlıyordu, mor ceketi esmer teniyle birlikte verandanın beyaz çiçekleriyle tezat oluşturmuştu. Niya bir süreliğine onun geniş omuzlarını ve güçlü yapısını inceledi. Babalarının onu -sıska, sessiz ve durmadan ağlayan çocuğu- eve getirdiği gün daha dün gibiydi. Dolion, Zimri'nin ebeveynleriyle yakın arkadaştı. Denizde trajik bir şekilde ölmelerinin ardından, başka yakın akrabası olmadığı için küçük çocuğa kol kanat germiş, onu kendi çocuğu gibi yetiştirmişti. Bassette kızları bir ebeveyn yitirmenin nasıl olduğunu biliyorlardı, bu yüzden onu çabucak aralarına kabul etmişlerdi. Zimri'nin görevler konusunda kontun izinden gitmesi, kusursuz bir ciddiyetle onun sağ kolu rolüne bürünmesi doğaldı. *Bazen sinir bozucu derecede ciddi oluyor*, diye düşündü Niya huysuzca. Zaten bir ablaya sahipti. Bir de ağabeye ihtiyacı yoktu.

Keşke Jabari'de ve Hırsızlar Krallığı sarayında özgürce koşan kaygısız çocuklar olarak kalabilselerdi. Çünkü Zimri, Bassette ailesinin büyülü duvarların ardında ve saklı şehirlerin içinde sakladığı sırları bilen çok az kişiden biriydi.

Niya kendi kendine gülümsedi, yakalanırlarsa alacakları cezayı bilmelerine rağmen Zimri'yi onlarla kaçmaya kolayca ikna ettikleri günleri düşünüyordu. Bunlar o ve kardeşleri lütuflarıyla ilgili sorumluluklar üstlenmek zorunda bırakılmadan, Zimri de babalarına yardım etmek için görevlere gömülmeden önceydi. Şimdi daha fazla değişim yaşanıyordu. Niya karşısındaki boş sandalyeye, Larkyra'nın genelde oturmayı tercih ettiği yere bir bakış attı.

"Lark gittiğinden beri sabahlarımız ne kadar sessiz geçiyor," diye mırıldandı Dolion.

Babasının sözcükleriyle beraber göğsünde keskin bir sızı belirdi, o da benzer şeyler düşünüyordu. "O *gitmedi*, baba. Odası her zamanki gibi duruyor, döndüğünde kalması için hep hazır olacak."

"*Ziyarete geldiğinde* demek istiyorsun," diye düzeltti Arabessa. "Lark artık burada yaşamıyor."

"Bunun farkındayım." Niya somurttu. "Ama annemle birlikte Buğu'da da değil. Hâlâ hayatta."

Verandaya bir sessizlik çökerken suçluluk hissiyle beraber az önce ne söylediğinin farkına vardı. "Özür dilerim baba, ben öyle..."

"Sorun yok, alevim." Dolion elini salladı. "Ne kastettiğini biliyorum. Tabii ki Lark hâlâ bizimle. Sadece siz üçünüzü her zamanki gibi beraber görmemeye alışmam lazım."

"Darius ve Lark buraya taşınabilirdi, biliyorsun," dedi Niya.

Arabessa fincanına doğru homurdandı. "Kafayı mı yedin? Elbette ki devasa bir krallığı ve birden fazla kalesi olan her dük, vatanıyla halkını terk edip yeni geliniyle birlikte kayınpederinin evine taşınmayı *çok* ister."

"Şey," dedi Niya. Çenesini yukarı kaldırmıştı. "Şimdi öyle söyleyince..."

"Ne kadar saçmaladığını mı fark ettin?"

Niya'nın büyüsü kıpırdandı, sinirlendiği için sıcacık olmuştu. "Tek söylediğim..."

"Bu kadar yeter," dedi Dolion sakinleştirici bir tavırla. "Daha az önce etrafın ne kadar sessiz olduğunu söylediğime inanamıyorum."

"İçlerinden sadece biri bile burada olsa," dedi Zimri. "Etraf *asla* sessiz olmaz."

Dolion güldü. "Çok doğru."

Kız kardeşler, masadaki erkeklere karşı hırlarcasına baktılar.

"En azından şimdi üçünüz aynı çatının altında değilken," diye devam etti babası. "Evde daha az entrika döneceğini umut edebilir miyim?"

"Sen bizi hırsız ve paralı asker olarak yetiştirdin," diye açıkladı Niya. "Burada entrika dönmesi kaçınılmaz."

Dolion bakır rengi kaşlarını kaldırdı, uzun saçları gür sakalıyla birleştiği için bir aslan yelesini andırıyordu. "Ben bu ailenin Aadilor halkı uğruna üstlendiği rolleri böylesi sıradan sözcüklere indirgemezdim."

"Tamam, tamam," dedi Niya. "Soylu hırsızlarız o zaman, bol ahlaklı cellatlarız."

"Kesinlikle. Sizinkiler gibi lütuflarla doğanlar..."

"Lütufsuz doğanlar için ellerinden geleni yapmalıdır." Niya babasının her zaman verdiği nasihati tamamladı.

"Aynen öyle." Dolion memnun bir tavırla başını salladı.

Genç kadın bir iç çekti. Bazen babasının ahlaki yükümlülükler konusundaki zorlayıcı tavrı onu yoruyordu. Ama Dolion'un neden bu dünyaya iyilik yapma fikrine bu kadar sıkı tutunduğunu da anlıyordu. Dolion, Niya'yı ve kardeşlerini kötücül zenginlerden çalıp fakir masumlara para vermeleri için görevlere gönderirdi. Bu görevler, daha karanlık bir taht odasındaki günahların kefaretiydi. Mousai olarak gizlenen çocuklarına verdiği emirlerin ve onlardan beklediklerinin karşılığını veriyordu. Çünkü Dolion bir kont ve sevecen bir baba olsa bile, tehlikeleri anlatan öykülere ilham veren bir yaratıktı. O, Hırsız Kral'dı. Bu yüzden sonsuza dek kefaret ödeyecekmiş gibiydi. Ancak Niya, Hırsızlar Krallığı'nın Aadilor'a kaosla birlikte yayılacak şeyleri içeride tutmak için var olduğunu anlıyordu. Babası sadece rolünü oynuyordu çünkü bunu yapmak zorundaydı, çocuklarını da kendi rollerini anlayacakları şekilde yetiştiriyordu.

Babasının yavaşça kırlaşan sakalını okşayarak şehre bakmasını izledi.

Ona en ağır gelen yük nedir? diye düşündü Niya. Aniden ona sarılma isteğiyle dolmuştu.

Tam bunu yapacaktı ki hapşırarak sarsıldı.

Sonra tekrar hapşırdı.

"Olamaz." Niya kalkıp verandaya bakındı.

"Sorun ne?" diye sordu babası.

"Nerede o?" diye homurdandı Niya. Bir elini burnuna götürmüştü.

"Kim nerede, canım?"

"Cook'un kahrolası kedisi." Babasının sandalyesinin altına baktı. "A-ha... Hapşu!" Sarman yaratık, adamın ayaklarının dibine huzurla kıvrılmıştı. "Git buradan," diye emretti Niya. "Hayır, sakın. Yeni eteğime tüy bırakmayı aklından bile geçirme seni... Ah!"

Bir tıslama duyuldu, ardından turuncu bir bulanıklık masanın altından evin içine fırladı.

"O hayvan beni tırmaladı!" diye bağırdı Niya. "Kedilere alerjim olduğunu biliyorsun, baba. Cook'un o şeyi evde tutmasına neden izin verdin?"

"Kedi yaralıydı ve bir yuvaya ihtiyacı vardı."

"Şimdi de ben yaralandım ve gitmesini istiyorum."

"Gitti zaten," dedi Arabessa.

"Ne demek istediğimi biliyorsun! Ya ben kalırım ya da o buradan gider."

"Ortada sadece tek bir seçenek var," diye belirtti Zimri.

"Aynen öyle."

"Sakin ol," dedi Arabessa. "Ortada hiçbir şey yokken olay çıkarıyorsun."

Sakin olacakmışım!

Niya kollarını göğsünde kavuşturdu, o gittikçe sinirlenirken büyüsü de teninin altında yükseklere sıçrayıp duruyor-

du. "Benim kadar alerjik olsaydın," dedi. "Hiçbir şey yokken olmadığını bilirdin. Yani hayır, *sakin olmayacağım*."

"Şaşırtıcı değil," diye mırıldandı Arabessa.

"Pardon?"

"Hiç."

"Kulağa bir hiç gibi gelmedi."

"O zaman rahatsızlıklarının arasına 'zor duymayı' da ekleyebilirsin."

"Canımı sıkıyorsunuz." Niya sandalyesinden şalını aldı.

"Alevim," dedi babası. "Ablan seni kışkırtmaya çalışıyor."

"İşe yarıyor."

"Genelde işe yarar." Arabessa çayını yudumladı.

"*O* da ne demek?" diye tersledi Niya.

"Kibarca nasıl söylenir ki?" diye mırıldandı Arabessa. "Öfke sorunların var."

"Öfke sorunlarım yok!"

Dolion, Zimri ve Arabessa yanıt vermediler. Sadece Niya'nın yükselttiği sesinin verandada yankılanmasına izin verdiler.

"Pekâlâ," dedi Niya dişlerini sıkarak. "Öfke sorunlarım olabilir, ne olmuş yani?"

"Biliyor musun," diye lafa girdi babası. "Annen de zaman zaman çok sinirlenirdi."

Niya gözlerini kırpıştırdı, annesinin bahsi geçince içindeki kavga isteği bir anda geçmişti. Larkyra'nın doğumunun ardından annelerini kaybetmişlerdi. Üstünden on yıldan fazla zaman geçmiş olmasına rağmen babası ondan pek bahsetmezdi.

"Öyle mi?" diye sordu Niya.

"Hmm." Dolion başını salladı. "Aslında bu yüzden sık sık broşunu takardı." Büyük parmaklarıyla ceketindeki broşu dalgınca okşadı. Broş basit şekilli bir pusulaydı, yıllarca benzer şekilde ovulmuş gibi yıpranmıştı. Niya onun daha önce

de bu broşu taktığını görmüştü ama üzerine pek düşünmemişti.

Broş annesinin miydi? Tam o anda göğsüne açgözlü bir özlem duygusu yayıldı, annesinin oluşturduğu bulmacanın bir parçasını öğrendiğinde hep böyle olurdu.

"Broşa dokunduğunda," diye devam etti babası. "Bunun sakinleşmesine yardım ettiğini söylerdi. Duygularının veya düşüncelerinin arasında kaybolduğunu hissettiğinde bir süre için durup nefes almasına yardımcı olurdu. '*Yolumu bulmamı sağlıyor,*' derdi." Dolion yumuşacık bir şekilde gülümsedi. "Ayrıca bana kızmaya başladığını anlamama da yardımcı oluyordu. Parmaklarıyla broşu kavradığı anda geri adım atma zamanının gerektiğini bilirdim."

"Belki sen de benzer bir tılsım bulabilirsin, Niya," diye önerdi Arabessa. "Ama bir broştan daha büyük olması gerekir. Kalın bir bilezik olabilir? Belki üç tane bilezik?" Sonra sırıttı. "Annem öfkeli biri olabilir ama senin içindeki volkanla yarışabileceğini sanmıyorum."

Niya'nın bakışları ablasına doğru döndü, güçleri bir kez daha damarlarında yanarak kıpırdanmaya başlamıştı.

"Şey..." dedi Zimri, Dolion'la konuşuyordu. "O güzel an geçti bile."

"En azından denedim." Babası omuz silkti.

"Biliyor musun?" diye söze girdi Niya. "Larkyra benim öfkemden hiç şikâyet etmezdi."

"Yüzüne karşı yapmazdı," diyerek laf çarptı Arabessa.

Niya'nın büyüsü avuçlarına doğru hücum ederken elleri sıcacık oldu. *Yak*, diye mırıldanıyordu güçleri.

Arabessa onun sarsılan kontrolünü fark etmiş olmalıydı, "*Gördün mü, volkan işte,*" dercesine biçimli kaşlarından birini havaya kaldırmıştı.

Niya boğazına yükselen hırlamayı dizginledi.

"İyi," dedi hafif bir tonla konuşmak için kendini zorlaya-

rak. "Eğer başkalarına dair gözlemlerimizi paylaşmaya başladıysak, *sevgili* Ara. İşte, sana kardeşinden bir tavsiye. Birinden hoşlanıyorsan..." İmalı bir şekilde ablasıyla Zimri'ye baktı. "Onlara hakaret etmemeye çalış."

O gruba arkasını dönerken, Arabessa'nın gözleri büyümüş ve yanakları kızarmıştı.

Niya yüksek tavanlı koridorlarda hızlıca ilerledi, evlerinin daha aşağıda kalan katlarına giderken aklında bir sürü düşünce dolaşıyordu.

Arabessa bunu ne cüretle söyler, diye düşündü. *Bazı... tuhaf huylarım olabilir ama o da benden farksız!* Ayrıca onlar mükemmelliğe hayran olacak şekilde yetiştirilmemişlerdi. İnsanı ilginç kılan şeyler yara izleri, mücadeleler ve kusurlardı. Niya her zaman olduğu gibiydi, bu *şimdi* mi sorun oluyordu? "Hayır," diye homurdandı. "Kimse için değişmeyeceğim." Zaten bugünlerde çok fazla değişim yaşanıyordu.

Babasının anlattığı üzere, annesi de tutkulu bir kadındı. Johanna Bassette gibi saygı duyulan bir kadınla ortak bir özelliği olduğu için gurur duyuyordu.

O böyle bir ateşle yaşayabildiyse ben de yaşayabilirim.

Derin bir nefes aldı, mutfağa ilerlerken arka kapıda tanıdık bir figür gördüğünde kasılan kasları biraz olsun gevşedi.

"Charlotte," diye seslendi Niya, pelerininin tokasını takmakla meşgul olan nedimesinin yanına aceleyle ilerledi. "Dışarı çıkıyorsan ben de gelmek istiyorum. Temiz hava almam gerekiyor."

Minyon kadın onu gergince inceledi. "Yürüyüşe değil pazara gidiyorum, leydim."

"Harika. Pazara bayılırım."

"Yani sepeti taşımayı kabul ediyorsun?"

"Elbette."

"Gün ilerledikçe ağırlaşacağı halde?"

"Güçlüyüm ben."

"Eninde sonunda sepeti Ticaret Bölgesi'nden buraya taşıman gerekecek. *Yokuş yukarı.*"

"Kayıp tanrılar aşkına," diye sesini yükseltti Niya. "Beni *hem* öfkeli *hem de* tembel mi görüyorsunuz?"

Charlotte görev bilinciyle sessiz kaldı, genç kadının sorusu için yeterli bir yanıttı.

"Bu evdeki herkes çok yorucu!" Kapının yanına asılmış ince pelerini omzuna attı, ardından fazladan bir sepet kaptı. "Arada sırada sinirlerime hâkim olamadığım zamanlar oluyor. Bu beni bir canavar yapmaz."

"Şey... Tabii ki yapmaz, leydim." Gölgeli hizmetkâr girişinden arka kapıya ilerledikleri sırada, Charlotte ona yetişebilmek için yaşlı bedenini çalıştırmak zorunda kalmıştı.

"Karakter olarak bunları telafi edecek yanlarım olduğunu göstermedim mi?" diye sordu Niya. "Samimi, sakinleştirici, nazik, cazibeli..."

"Mütevazı," diye ekledi Charlotte.

"Evet, kesinlikle!" diye onayladı Niya. "Davranışları yüzünden eleştirilecek biri varsa, o kişi Ara olmalı. Makyaj masasındaki eşyaları nasıl düzenlediğini gördün mü? Metre kullanıyor, Charlotte. *Metre.*"

"Evet," dedi Charlotte. "Sence metreyi kim onun için gidip aldı?"

"Aynen öyle. Öfkeli olmayı, gergin olmaya tercih ederim."

"Çocuğum..." Charlotte bir elini nazikçe onun koluna koyup yavaşlamasını sağladı. "Böyle telaşlanmana sebep olan ne oldu bilmiyorum..."

"Telaşlı değilim," diye ofladı Niya.

Charlotte kır kaşlarını kaldırdı.

"Tamam, telaşlı davranıyor olabilirim ama Arabessa bu sabah senin karakterinin canına okusa sen de öyle olurdun."

Nedimesi yürüdükleri sırada onu dikkatle inceledi. Bassette kızlarını bebekliklerinden beri büyüten kişiydi. Ev hiz-

metkârından ziyade bir büyükanne gibiydi. Diğer çalışanlar gibi o da kızların sırlarını biliyordu, Bassette ailesi ise bunun karşılığında çalışanlarının sırlarını saklıyor ve Jabari'deki birkaç lütuflu insan için bu evi güvenli bir liman haline getiriyordu. "Genelde kız kardeşlerinle atışmak hoşuna gider," dedi Charlotte.

"Bu her zaman hoşuma gider."

"Şu anda keyif alıyormuş gibi görünmüyorsun."

Niya bunu bir düşündü. "Hayır, sanırım almıyorum."

"Peki neden?"

"Ben... bilmiyorum. Sanırım son zamanlarda... Durum aynı değil işte..."

"Leydi Larkyra burada olmadığı için mi?"

"Gülünç davranıyorum," dedi Niya. Sepetini biraz daha sıkı kavradı. Ne zaman bu kadar duygusal biri olmaya başlamıştı?

"Siz kızlar pek çok şeysiniz," diye açıkladı Charlotte. "Ayrıca evet, gülünç olmak da onlardan biri. Ancak birbirinize olan sadakatinizi ve sevginizi göstermek, gülünç olmanın sınırlarına dahil değildir. Kız kardeşini özlemen çok doğal, bu bir sorun değil."

Niya açık bir kitap gibi okunduğu için biraz huzursuz olmuştu ama Charlotte'ın söyledikleri doğruydu. Larkyra'yı *gerçekten* özlüyordu. Elbette, bunu ona asla söylemezdi. Obasi Denizi aşkına, kız kardeşi bunu öğrenirse sonsuza kadar dile getirip dururdu!

Ama... Larkyra en küçükleriydi, daha yeni on dokuz yaşına basmıştı. Nasıl şimdiden evlenip evden ayrılmış olabilirdi?

"Bana sorarsan," diye devam etti Charlotte. "Çok hızlı büyüdünüz. Tabii buna şaşırmış değilim, üçünüz diğer insanlara hiç benzemiyorsunuz."

"Kayıp tanrılara şükürler olsun," dedi Niya. "Başkalarına benzemek sıkıcıdır."

Charlotte kıkırdarken Ticaret Bölgesi'ne girdiler. Jabari'deki üst halkanın göstergesi mermer malikânelerin yerini tuğladan yapılmış tüccar binaları almıştı, bir şeyler almak için koşuşturan halk yüzünden sokak kalabalıktı. Çeşitli sokak satıcıları fiyatları yüksek sesle duyuruyordu, havada tütsülenmiş balık ve kavrulmuş yemiş kokusu vardı.

"Küçük kuşumuz yuvadan uçmuş olabilir," dedi Charlotte. Mantar tezgâhının önünde durmuştu. "Ama zamanla sen de bunu yaşayacaksın. Sonuçta *sen* yirmi bir yaşındasın, Arabessa da yirmi üç yaşında."

"Charlotte." Niya sahte bir dehşetle kaşlarını kaldırdı. "Yaştan bahsetmek ayıptır, bilmiyor musun?"

"Siz benim yaşımdan her gün bahsediyorsunuz."

"Saçmalık. Kimse senin aslında ne kadar yaşlı olduğunu bilmiyor."

"Demek istediğim..." diye devam etti Charlotte. Satıcıya parasını verirken Niya'ya dik dik bakışlar atıyordu, tezgâhın yanından ayrılıp yollarına devam ettiler. "Birçok şeye uyum sağlamanızı izledim, hep daha fazla güçlendiniz. Yuvanız farklı görünüyor olabilir ama görevleriniz değişmedi. Sorumluluklarınız sizi hep bir arada tutacak. Ayrıca ben ve diğer çalışanlarınız da ailenizin yanındayız. Birçoğumuz fazla uzağa gidemeyecek kadar yaşlı."

Niya yüzü kırışıklıklarla dolu kadına gülümsedi, melankoli hissi biraz azalmıştı. "Haklısın."

"Ben her zaman haklıyım," dedi Charlotte.

Niya gülerek pazarda gezinen Charlotte'ı takip etti. Yaşlı kadının dediklerini aklından geçirirken göğsündeki ağrı hafifledi. Onun ve kardeşlerinin sorumlulukları onları *hep* bir araya getirecekti. Bu Jabari için geçerli olsa da, özellikle Hırsızlar Krallığı'nda kesin bir gerçekti.

Sonuçta Mousai birbirinden ayrılması mümkün olmayan bir üçlüydü.

Gün ilerlerken Charlotte'la listedeki son şeyleri almak için ayrıldılar. Niya terziden çıktıktan sonra kendini kare pirinçle şımartmaya karar vererek Yaratıcı Avlusu'nda oturup yemeğini yedi. Burası Ticaret Bölgesi'nde en sevdiği yerdi. Etraftaki sıcağın altında insanın içini ferahlatacak şekilde parlayan devasa fıskiyenin karşısındaki gölgeli bir banka oturmuştu.

Atıştırmalığını yerken diline tuzlu ve tatlı aromalar akın etti. Bakıcılarının ve annelerinin elinden kurtulup serin suda oynayan çocukları izlerken sırıttı. *Nihayet günüm güzelleşiyor*, diye düşündü keyifle. Ardından pirinçten bir ısırık daha aldı.

Heyecanlı haykırışlar, Niya'nın dikkatini solundaki kıvrımlı sokağa doğru çekti. Yol boş gibi görünüyordu ama tezahüratlar biraz sonra tekrar ona doğru yankılanmıştı. Hayalleri ve hayal kırıklıklarını birleştiren şeyin ne olduğunu bilmek için görmesi gerekmiyordu. Ortada bir bahis vardı.

İyice keyiflenerek ayağa kalktı. *Bu kare pirince harcadığım parayı geri kazansam ne güzel olur*, diye neşeyle düşünerek elindeki yiyeceği iki lokmada bitirdi. Onun gibi heyecanlanan büyüsü damarlarında kıpırdanıyordu. Kumar oynanması, ortamda bir hareket olduğu anlamına geliyordu ve Niya nasıl atıştırmalıkla besleniyorsa, gücü de o enerjiden besleniyordu.

Kıvrımlı patikada yankılanan sesi takip eden Niya, sonunda bir grup çocuğun duvar dibine çökmüş halde oyun oynadığını gördü. Yaşça daha büyük olan çocuklardan ikisi bir çift sekiz yüzlü zarı sallayarak takas ettiler, bu sırada gruptan daha fazla bağırış yükseldi.

Zarları Eşle, diye düşündü Niya. Küçük bir kızken oynadığı popüler bir oyundu. Çocuklar zarları tekrar sallarken genç kadın sırıttı, oynayanları cesaretlendiren haykırışlar giderek yükseliyordu.

Kimse hemen yan taraflarında duran kadına dikkat etmemişti. Ta ki Niya, "İki gümüşe bahse girerim ki, iki denemede aynı sayıyı atamazsın," diyene kadar.

Altı çift göz ona doğru döndü.

"Hayır, gitmeyin," dedi Niya aceleyle. Çocuklar sokaktan kaçmaya başlamıştı. "Bahsimde ciddiyim, yemin ederim." Eteğinin cebinden iki gümüş çıkardı. Çocuklar duraksadı, gözleri kocaman olmuştu. Bu sokak çocukları muhtemelen böyle bir sikkeyi hiç bu kadar yakından görmemişti. "Eğer oynarsanız bunlar sizin olabilir."

"Buna denk bir şeyimiz yok, hanımefendi," dedi yaşça büyük bir kız.

"Hmm, anlıyorum. Cebinizde kaybetmeyi göze alabileceğiniz ne varsa bana uyar."

"Kaybedeceğimizi kim söyledi?"

"Kesinlikle." Niya keyifle tek kaşını kaldırdı. "Öyleyse, bahse giriyor muyuz?"

Yaşça büyük olan iki çocuğun bakışları buluştu.

"Hadi, Alba." Başka bir çocuk kızı dürttü. "Şu dolunayları cebe atarsanız hem sen hem de kardeşin birer domuz gibi tıkınırsınız."

"Elimde sadece bu var, hanımefendi." Alba'nın erkek kardeşi cebinden küçük bir kese çıkardı, içinde bir tane tohum topu vardı.

Niya küçük altın rengi topa gülümsedi, topun yüzeyinde antik izler vardı. Uzun bir süredir bunlardan görmemişti. Bir alev onlara değdiğinde tohum topları tüm zeminleri delip geçerdi. Kız kardeşleriyle birlikte küçükken bunlarla çok oynardı. Kâhyaları bu oyun yüzünden dehşete düşerdi çünkü sonrasında Jabari'deki evin dört bir yanındaki delikleri tıkamak zorunda kalırdı.

"Bence adil bir takas," dedi Niya. "Oyunu sen yönetebilir misin?" Gruptaki en ufak çocuğa döndü.

Oğlan hevesle başını salladı, muhtemelen ona daha önce hiç böyle bir rol verilmemişti.

"Mükemmel, bahse girdiğimiz şeyler konusunda sana güveniyoruz." Niya oğlana gümüş paraları verdi, Alba'nın erkek kardeşi de tohum topunun olduğu keseyi uzattı.

Küçük kız ve erkek kardeşi yerden birer zar alırken serseri görünümlü çocuklar öne doğru eğildi. Beklentiyle dudaklarını yalıyorlardı, gözleri heyecandan büyümüştü.

Niya bu çocukların yaşadıkları hisleri çok iyi biliyordu. Onun için kumar başından itibaren hep kazandığı bir şeydi. Kalbinin hızla atması; bir kartın çevrilmesini, bir zarın dönmesini, bir kum düşümünde hayatlar sonsuza kadar değişmeden önceki hareketin o son enerjisini izleyen kalabalığın hissettiği heyecanın tatlı kokusu... Niya büyüsüyle birlikte bu düşünceler karşısında bir iç çekti.

Zarı ilk salladıklarında çocuklar hayal kırıklığıyla ofladı çünkü on altı için bahis vermelerine rağmen zarda toplam on üç sayı çıkmıştı.

"Bir dahakine yaparız, Alba. Bundan eminim." Erkek kardeşi zarları alıp birini ona uzattı.

Ama onlar tekrar zar atamadan sokağın diğer ucundan, yolun başka bir sokakla kesiştiği noktadan başlayan bir hareketin dalgası Niya'ya doğru geldi.

Niya çocukların ellerini tutarken dar ve ıssız sokağa bir bakış attı.

"Ya! Sen ne..."

"Sessiz ol." Niya kızı susturdu, enerjinin yoğun titreşimi bir kez daha ensesine çarparken başını eğdi. "Birini mi bekliyordunuz?"

"Ne?"

"Size katılacak başka arkadaşlarınız var mıydı?" Genç kadın çocukların önüne geçti.

"Hayır," dedi Alba. Niya'nın pelerininin etrafından sokağa bir bakış atmıştı.

Niya etraflarını doldurduğunu hissettiği adımların ve sallanan uzuvların verdiği hisse odaklanırken gözlerini kıstı. Onlara doğru yürüyen bedenlerin yoğunluğunu, birlikte nefes alan grubun yaydığı enerjiyi, adımların hareketini hissediyordu. Gençlerden daha yoğun bir enerjiydi. Ağırdı. Yetişkindi. Sonra bir anda tüm hareket kesildi.

Niya'nın nabzı hızlanmaya başladı.

"Kendinizi göstermek isteyebilirsiniz," diye seslendiğinde sesi sokakta yankılandı.

Her şey boş ve sessiz kalmaya devam etti.

Niya tekrar denedi. "Sadece korkakların ve hırsızların saklanmak için bir sebebi vardır."

Tek hareket, ona doğru yaklaşan çocuklardı.

"Hanımefendi, bence orada kimse..."

Üç kişi onların sokağına döndüğünde küçük oğlanın lafı kesildi. Figürler yüzlerinin alt kısmına siyah kumaşlar sararak kimliklerini gizlemişlerdi. Kıyafetleri Jabari yazı için tuhaftı, kalın ve kat kat kumaşlardan oluşuyordu. Gösteriş yapmak yerine dayanıklılık için yapılmış kıyafetlerdi. Ama Niya'nın dikkatini asıl çeken şey, figürlerin ellerindeki ve bellerindeki bıçaklardı.

"Demek hırsızsınız," dedi Niya. Duruşunu değiştirirken büyüsü de onunla birlikte şekil aldı. Havada yaklaşan bir çatışmanın gerginliği vardı. "Çocuklar, gitseniz iyi olur."

"Ama oyunumuz ne olacak?" diye sordu Alba.

"Ben çekildiğim için kazanmış oldunuz." Niya onlara yavaşça yaklaşan figürlerden gözlerini ayırmıyordu. *Eğlenceli olacak*, diye düşündü.

"Senin için adil değil."

"Hayat bazen adil değildir. Eminim sen de bunun farkındasın. Lütfen acele edin ve buradan gidin artık."

Biri onun pelerinini çekiştirdi. "Bizimle gel."

"Önce bu üçlünün bizi takip etmeyeceğinden emin olmayı tercih ederim. Gidin hadi." En yakınındaki çocuğu itti. "O dolunayları kafanıza göre harcayın. Gençlerin şımartılması gerekir."

Niya onların tereddüdünü hissetse de çocuklar dönüp koşmaya başladılar. En sona kalan kişi Alba'ydı, gitmeden genç kadının avucuna bir şey bastırdı.

"Bence adil bir takas," dedi genç kız. Niya'nın daha önce söylediklerini tekrarlamıştı.

Niya küçük kızın bilgece bakışlarıyla göz göze geldi. Böyle genç biri için çok yaşlı bir ifadeye sahipti.

"Yardım çağıracağız." Bunu söylemesinin ardından hızla sokağın öbür ucuna koştu. Niya tohum topunun bulunduğu keseyle beraber olduğu yerde kalakalmıştı. Kendine engel olamadan gülümsedi.

"Şimdi." Keseyi cebine atıp misafirlerine döndü. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Evet, küstah ve kaslı görünüyor *olabilirlerdi*, yumruk atmayı da biliyor gibiydiler ama Niya üç hırsızla baş edebilirdi. Üç...

Karşısındakilere benzer şekilde maskeli olan dört figür, bulundukları sokakla kesişen yoldan çıkıp grubun arkasında belirdi.

Pekâlâ, diye düşündü Niya. *Yedi olunca işler ilginçleşir.*

Büyüsü sabırsızlıkla kıpırdansa da onu görmezden geldi. Lütuflarını gösterme vakti değildi. Bir elini pelerininin içine sokarak eteğinin arka tarafındaki iki hançerden birini kavradı. Bir leydi gibi giyinmiş olabilirdi ama her zaman bir kavgaya hazır olacak şekilde yetiştirilmişti. Asıl sorun, hırsızların tam olarak ne istediğiydi.

"Elimdeki en değerli şey, bir çocuğun oyuncağı," dedi Niya. "Bunun uğruna kan dökmeye değip değmeyeceğini iyi düşünün."

Grup duraksadı ancak sözlerine bir yanıt gelmedi.

"Anlaşılan sohbet kısmı bana kaldı. Sizi bir arkadaşımla tanıştırmama ne dersiniz?" Bıçağının kabzasını daha sıkı kavradığı anda hırsızlardan biri havaya çuval fırlattı, bir diğeriyse ok attı. Ok başının hemen üstünde çuvalı patlatırken Niya kıvrılarak geriye doğru çekildi. Çantadan yeşil bir duman yayılıyordu.

"Beceriksizler," diye güldü Niya. "İsabet..."

Ama sonra kokuyu aldı.

Çok fazla uyku dumanının, *gaffaw* kabuğunun tatlı kokusu ciğerlerini doldurdu.

İnsanın ne kadar güçlü olduğu, büyüyü ya da savaşmayı ne kadar iyi bildiği fark etmezdi. *Gaffaw* kabuğunun kokusu derince solunduğu anda maruz kalan kişi yenilirdi. Bu yüzden, Aadilor'un çoğunda kullanımı yasadışıydı.

"Karesin," diye küfretti Niya. Dizleri gücünü kaybetmişti, yere yığılırken yanağını sıcak taş zemine çarptı. Ev için aldığı şeylerle dolu olan sepet şimdi bir kenarda unutulup gitmişti. Yeşil duman dağılıp genç kadının bakışları giderek bulanıklaşırken önünde bir sürü bot belirdi. Hepsi kir, leke ve izlerle doluydu, topuk kısımlarındaki deriler soyuluyordu. *Bir ayak parmağı dışarı mı çıkmış onun?* Niya ayakkabılarını bu kadar kötü kullanan bir grubun onu bu kadar hızla alt etmesine sinirlenmişti. Ama sonra siniri kayboldu çünkü gözleri geriye doğru kayarken her şey karanlığa gömüldü.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Niya hafif bir sallanma hissiyle uyandı. Tepesinde martılar haykırıyor, kürekler ritmik şekilde dalgaları yarıyordu. *Gaffaw* kabuğunun kalan etkisi yüzünden başının zonkladığını hissedebiliyordu, boğazındaki kuruluk karşısında yutkundu.

Yan tarafına doğru yatıyordu, bileklerinin arkadan bağlı olduğunu fark etmişti. Bir kayığın ortasında olduğunu tahmin etti, balık kokan küflü bir çuval onun görüşünü engellese de kumaşın deliklerinden sızan gün ışığını görebiliyordu. Doğal olmayan yatış şekli yüzünden omuzları ağrıyordu, eteğinin altındaki bacakları yapış yapış ve ağırdı. Sanki eteğinin kumaşı ıslanmış, sonra da kuruma aşamasına geçmiş gibiydi. Ensesine ılık bir meltem estiğinde elbisesinin ipek kolları kıpırdadı. Giydiği pelerin artık yanında değildi.

En azından kıyafetlerim hâlâ üstümde, diye düşündü.

Büyüsü karnında yavaşça kıpırdanarak uyandı, Niya da bilincini yavaş yavaş kazanıyordu.

Yak, diye homurdandı büyüsü uyku mahmurluğuyla. *Öldüüüür*, diye emretti hemen ardından. Tamamen uyanırken öfkeli ve sabırsızdı.

Evet, evet, diye düşündü Niya. Sakinleştiren bir tavırla ona yanıt veriyordu. *Vakti gelince.* Kayıp tanrılar aşkına...

önce nerede, neden ve kim yüzünden burada olduğunu öğrenmeliydi. Sonrasında onun gibi bir yaratığı kaçırmaya cüret edebilecek kadar aptal olan kişiyi yakıp öldürebilir, onun suratına gülebilirdi.

Hırsızlardan hiçbirini tanımıyordu. Bildiği Jabari çetelerinin kıyafetlerini giymemişlerdi. Ama hareketlerini organize eden biri olduğu belliydi. Niya hızlı, planlı bir şekilde ve hataya izin vermeyen bir şey kullanılarak yakalanmıştı. Hırsızların amacı onu soymak olsa tüm eşyalarını alır, boğazını keser ya da onu uyanana kadar orada bırakırlardı. Niya'nın Raveet Kontu'nun kızı olduğunu fark etmiş olabilirler miydi? Onu fidye için mi kaçırmışlardı?

Çok sıkıcı, diye düşündü Niya.

Etrafına tekrar odaklanarak suyla, tuzlu suyla çevrili olduğuna karar verdi. Kuşlar ve koku bunu gösteriyordu. Büyük ihtimalle Obasi Denizi'ndeydi. Sonuçta Aadilor'daki tek deniz burasıydı.

Ama aklında bir soru vardı. Kıyıdan ne kadar uzaklaşmışlardı? Ayrıca hangi kıyıdan yelken açmışlardı? Jabari'den ya da tanıdığı bir yerden ne kadar uzaktalardı?

Pekâlâ, Niya'ya birden fazla yanıt gerekiyordu.

Öncelikle kayıkta kaç kişinin olduğunu öğrenmeye karar verdi. Her şeyi başlatan sadece yedi hırsız mı vardı?

Gözlerini kapatıp önce kaslarını, sonra zihnini rahatlatmak için kendini zorladı. Gemi sallantısının tenine işlemesine, kenarlara çarpan suyun büyüsünü okşamasına, gücünün bu harekete yanıt vermesine izin verdi. Ilık ve nihayet kullanılmaktan memnun olan büyüsü damarlarına akıp tüm bedeninde dolaşırken duyularını daha uzağa taşıdı. Alnındaki teri silen bir elin ve kürek çeken kolların enerjisini hissetti, etrafındaki nefesleri zihninde düzenledi. Etrafında dört kişi vardı; ikisi başucundaydı, diğer iki kişi de ayaklarının olduğu tarafta duruyordu.

Dört... Dört kişiyi halledebilirim.

Belli etmeden bağlı bileklerine asılarak iplerin gücünü test etti. Halat sıkıydı ama parmakları yeterince serbestti, onlara hasar verebilirdi.

Sessizce, diye talimat verdi büyüsüne. Parmaklarını yavaşça kıpırdatıyordu. Damarlarındaki sıvı ateş, parmak ucunda küçük bir aleve dönüştü. Niya düzenli nefes almak için kendini zorladı, duyuları tamamen etrafındakilere odaklanmıştı. Bunu hızla, onlar yanan ipin kokusunu ya da elindeki ateşi fark etmeden yapmalıydı. Ne de olsa, sahip olduğu asıl avantaj onları şaşırtma faktörüydü.

Kayık başka bir şeye çarptığında sarsıntı bedeninin sırtüstü yuvarlanmasına neden oldu. Parmaklarındaki alev sönmüştü, kalan ipler koparamayacağı kadar sıkıydı.

Karesin, diye sessizce küfretti.

Etrafındakilerin kıpırdandığını hissetmeye başlamıştı. Kayığın tahta zeminine ağır adımlar indi ve halatın sarılma sesi duyuldu. Kayıktakiler bir şeyler mırıldanıyordu.

İriyarı kollar onu kaldırırken nabzı kulaklarında hızla atıyordu.

"Ağırmış bu," diye homurdandı başucundaki bir adam.

"Yol boyunca hafifleyeceğini mi düşünmüştün?" diye yanıtladı bir kadın. Niya'nın ayak bileklerini kavramıştı.

Niya sinirin alevini tüm vücudunda hissediyordu.

"Madem öyle, yükünüzü hafifletmeme izin verin," diye homurdandıktan sonra terlikli ayağını konuşan kadının suratına geçirdi. Kırılan burnun tatmin edici çatırtısı duyulurken kadın küfrederek geriledi ve Niya'nın bacaklarını serbest bıraktı.

Onu bu kadar özenli bir şekilde kaçırdıktan sonra, aptallar ayaklarını bağlamayı akıl edememişlerdi.

Duyuları uğuldarken onu hâlâ omuzlarından tutan adama, arkaya doğru kafa attı. Darbenin etkisiyle kafası acımıştı.

Adam suya düşerken bir şapırtı sesi geldi, Niya bu sırada yere inmişti. Bir takla atarak ayağa kalkarken nefes nefeseydi, dikkatini etrafındaki dalgaların hareketine verdi. Kafasındaki kirli çuvala katlanamıyordu!

Bir elden yayılan enerji arkaya dönmesine sebep olduğunda omzunu karşısındaki kişinin göğsüne indirdi. Bir şaşkınlık nidasının ardından tekrar bir su şapırtısı duyuldu. Niya geriye doğru adım atsa da ayağının dibindeki şeyler yüzünden sendeledi, ardından sallanan kayıkta bir kez daha dengesini buldu. Arkasında bağlı olan kollarının ağrıdığını hissedebiliyordu, güneş başındaki çuvaldaki küçük deliklerden sersemletici bir şekilde sızıyordu. Önüne doğru yaklaşan başka bir kişiyi hissederek tekme attı.

Ama bu sefer güçlü eller ayak bileğini kavrayarak ona engel oldu.

"Bunun bedelini ödeyeceksin, kızım," diye tısladı burnunu kırdığı kadın. Hemen sonra bacağını çevirip onun havada takla atmasına neden oldu.

Niya bir kum düşümü gibi gelen bir süre boyunca havada asılı kaldı, ardından soğuk su onu sarıp sarmaladı.

Tuzlu suyun acılığı burnuna ve boğazına dolarken zihni nerede tahmin edemeyerek haykırdı. Niya panikle çırpındı, gözlerini açtı ama çuval hâlâ kafasındaydı. Hangi tarafın yukarısı olduğunu görmesine engel oluyordu.

Bacaklarını olabildiğince kendine çekerek kollarını öne geçirmeyi başardı, omuzları acıyla yanıyordu.

Obasi Denizi aşkına, umarım bundan sağ çıkarım.

O anda biri elbisesini sertçe kavradı, birileri arkasından onu çekmek için asılırken kumaşın bir kısmı yırtıldı. Dört çift el genç kadını kayığın kenarından içeri çekti, sert tahta kenar kalçasına batarak tenini çizmişti.

Niya çuval ıslanıp yüzüne yapıştığı için öksürmeye başladı.

"Şu kahrolası şeyi çıkarın!" Kaçıranların sert tutuşuna karşı çırpınıp olduğu yerde kıvrandı.

"Zor bir tipmiş bu," diye homurdandı bir adam. Hep birlikte onu tutmaya çalışıyorlardı.

Ancak Niya'nın enerjisi yıpranmış gibiydi. Etrafa fazla yayılmaktan incelmişti, nemli ve karman çormandı. Niya çaresizce büyüsüne hâkim olmaya, parçaları geri çekmeye çalıştı. Kendini en azından bir tür büyü yapabilecek kadar net hissetmek istiyordu. Şu piçleri üzerinden atacak *herhangi bir şey* yapmak istiyordu. Ama her tarafta onu tutan uzuvlar, eller ve ağırlıklar vardı. "Hepinizi geberteceğim!" diye çığlık attı. Hemen ardından kaba bir el ağzına kapandı.

Çuvalın arkasından eli sertçe ısırdığında dişleri deriyi deldi.

Biri acıyla uludu, hemen sonra başka bir el kafasını tutup kayığın tabanına çarptı.

Niya'nın görüşü bulanıklaşıyordu.

Onu sıkıca tutan saldırganların homurtuları kulaklarını doldururken çaresizce ciğerlerini havayla doldurmaya uğraştı.

Nefes alamıyordu. Hareket edemiyordu.

Panikle aldığı her nefesle birlikte, başındaki çuval ıslak bir şekilde dudaklarına yapışıyordu.

Beni boğmalarına izin verme! diye haykırdı lütuflarına emrederek. Büyüsü patlayan bir volkan gibi ona yanıt verdi. Niya hareket edemese bile etrafındakiler edebiliyordu ve güçleri onların enerjisini açgözlü bir tavırla çekiyordu. Büyüsü enerjiyi son damlasına kadar emdi, ardından avuçlarından patladı.

"Siktir, ne..."

"Yanıyor bu!"

Hırsızlar geriye doğru sıçradılar, tutuşları gevşemişti.

"Çabuk!" diye haykırdı başka biri. "İndirin şu sürtüğü!"

Alevler halatı yerken genç kadın bağlarından kurtuldu, kolları şimdi özgürdü.

"Hepiniz öldünüz!" diye kükredikten sonra yüzünü örten kumaşa uzandı. Zayıf hissediyordu, büyüsünü aşırı kullandığı için tükenmişti ama öfkesi devam edebilmesini sağlıyordu.

Günbatımını bir anlığına görmüştü ki üzerine büyük bir battaniye atıldı. Eller yapış yapış ve ıslak kumaşı bedenine bastırdığında ateşi söndü, buhar tıslayarak havaya yükseldi. Niya bir nefes aldı, hayal kırıklığıyla haykırmaya hazırdı ama aldığı solukla beraber burun deliklerine tekrar tatlı bir koku doldu.

Kayıp tanrılar aşkına, yine olamaz!

Gaffaw kabuğunun iğrenç kokusu her yerdeydi.

Sonra bir anda ortadan kayboldu, Niya tekrar karanlığa gömülmüştü.

Niya ani bir nefes alarak doğrulduktan sonra inledi, başı ikiye yarılmış gibi ağrıyordu. Bağlarından ve başındaki çuvaldan kurtulmuştu ama bedeni morluklar içinde kalmış gibi acıyordu. Kıyafetleri kurumuş olsa da kumaşlar tenine yapışıyormuş hissettirmeye devam ediyordu. Yumuşak, kahverengi bir hayvan derisinin üstünde yatıyordu. Önündeki tahta sandığın üzerinde bir lamba titreşiyor, küçük odaya yumuşak gölgeler yayıyordu.

Tereddütle hareket ederek tahta duvarları ve sağ tarafındaki kesinlikle kilitli olan kapıyı inceledi, etrafta hiç pencere yoktu. İçeride boğucu bir hava vardı ama etrafa yayılan koku tatlıydı, Jabari'deki parfümlü hamamlardan birini andırıyordu.

Yıldızlar ve deniz aşkına, umarım hâlâ Jabari'ye yakınımdır.

Günü -tabii hâlâ aynı gündeyse- yine korkunç bir hal almıştı.

Ayağa kalkıp etrafa bakması, çıkmak için bir yol bulması

gerekiyordu ama tamamen tükenmişti. Ayrıca susamıştı ve bu duruma karşı hiç adil olmasa bile tuvaleti gelmişti. Kaçmak için birkaç kum düşümü daha bekleyebilirdi.

Bileklerini ovdu, halatın olduğu yerlerde teni kıpkırmızıydı ve incinmişti. Vücudunu dikkatli bir şekilde inceledi. Güzel, yeşil, günlük giyime uygun elbisesi hem lekelenmiş hem de kirlenmişti. Sağ ayağını kaldırdığında ayak parmaklarının açıkta olduğunu gördü. *Harika.* Bir terliği kaybolmuştu. Üstelik bunlar en sevdiği terliklerdi. Kızıl saçından bir tutamı geriye itti, saçı dağılmış ve keçe gibi olmuştu. Darmadağın olmuş bir haldeydi. Saldırıya uğramak, ilaçla bayıltılmak ve kayıp tanrılar bilir nereye sürüklenmiş olmaktan çok; bu şekilde dağılmış olmak canını sıkmıştı.

Niya asla dağılmazdı.

"Mürettebatım seni buraya getirirken biraz kaba davranmış." Arkasından derin bir ses yükselmişti. "Ama bu kadar karşı koyarken ne olmasını bekliyordun ki?"

Niya'nın teni önündeki lambanın alevi kadar ısındı, kalbi bir anda daha hızlı atmaya başlamıştı.

Hayır, diye düşündü. *Lütfen, hayır, hayır, hayır.*

Tüm bedeni bir tel gibi gerilmişti, omzunun üzerinden arkaya baktığında siyahlara bürünmüş bir şekilde ona bakan parlak turkuaz gözleri gördü. Adamın yüzü loş ışıktaki keskin hatlardan oluşuyordu. Esmer ten, dolgun dudaklar, ensesinde toplanmış mürekkep karası saçlar. Bu yüz, pek çok kişiyi daha sonra pişmanlık yaratacak olsa bile baştan çıkarabilecek güce sahipti, Hırsızlar Krallığı'na girerken asla gizlenmeyen bir suretti. Kimsenin böyle bir gövde gösterisi yapacak cesareti yoktu. Krallıktaki en çok korkulan yaratıklardan Mousai bile her zaman maskeyle dolaşırdı; gerçek saç renkleri asla başlıklarından belli olmaz, ten renkleri saklanırdı. En yakınları hariç kimse, Jabari'de sürdürdükleri daha saygın yaşamlarını bilmezdi. Güvendikleri kişiler bile bir büyüyle sessiz

kalmaya zorlanırdı, bunu söyleyecek olurlarsa dillerini kaybetmenin acısını çekmek zorunda kalırlardı.

Ne var ki, bu adam yüzünün tanınmasını, suretinin işlediği günahlarla hatırlanmasını istiyordu. Yıllar önce genç kadına öyle söylemişti, bu onun için ilk uyarı olmalıydı.

Fakat uyarılarla arası hiç iyi olmamıştı.

Kötü şöhretli korsan lordu Alōs Ezra bir köşede oturuyordu, omuzları o kadar genişti ki sandalyenin sırtını tamamen kapatıyordu. Niya dikkatini adamın V yaka gömleğinden, göz önüne serdiği güçlü ve pürüzsüz göğsünden zorla uzaklaştırdı. Zihni zalim bir yaratıktı, parmaklarının o tende dolaştığı anıları geçmişten çağırmıştı. Hızla gözlerini kırpıştırarak bu hayalleri uzaklaştırıp çenesini sıktı.

Genç kadın ne kadar gerginse, korsan da o kadar rahattı. Ellerini sakin bir tavırla karnında birleştirmişti, serçeparmağındaki taşlı yüzük lambanın ışığında parlıyordu. Niya'nın bakışları adamın yerde çaprazladığı ayak bileklerine kadar inerek denizde aşınmış botlarına geldi ve tam o noktaya, ayakkabıların topuğuna odaklandı.

Çünkü bu adamın sahip olduğu tek ruh türü buydu.

Alōs, onun ya da herhangi birinin arkadaşı değildi.

Büyüsü özgür kalmak için tenini zorladı, bu adam yakındayken hep aynı şeyi yapmak istiyordu. *Yaaaaaaak*, diye bağırdı. *Öldüüüüüüür.*

Aralarındaki geçmiş, Niya'nın ailesinden sakladığı tek sırdı. Onun sırtındaki bir yüktü ve bunu dört senedir taşıyordu.

"Nerede olduğunu söyleyene çok para veriyorlar," dedi Niya. Lütuflarının ondan istediği şeyleri ve ayağa kalkarken itiraz edercesine sızlayan bacaklarını görmezden geldi. Sırtını korsana dönmek istemiyordu, adamın rahat oturuşu onu kandıramazdı. En ölümcül yılanlar genelde ölü taklidi yapardı.

"Ben de öyle ummuştum." Alōs öne doğru eğilerek dirseklerini dizlerine yasladı. "Ben paha biçilmezim."

"Anlaşılan canına susamış olanlardansın. Mürettebatının Jabari'ye geldiğine dair söylentiler vardı. Ama aylarca korkaklar gibi saklandıktan sonra *Ağlayan Kraliçe*'nin bu kadar özensiz davranacağına inanamadım."

"Korkaklar kaçar," diye düzeltti Alōs. "Diğerleriyse plan yapabilmek için saklanır."

Niya sert ve soğuk bir tavırla güldü. "Ne kadar plan yaparsan yap kelleni kurtaramazsın, korsan. Hırsız Kral istediği şeyi alır ve senin kafanı ödül olarak duvarına asmak istiyor."

"Korkarım ki bedenimden ayrılınca sağlam kalmaz."

"Kelleni kesmek için bir sebep daha. Yüzünün eriyip çürümesinden zevk alacak tek kişi değilimdir."

"Bana yakışıklı mı diyorsun?"

"Sana aptal diyorum. Kendini beğenmiş olduğunu biliyordum ama saf olduğunu düşünmezdim. Hırsızlar Krallığı'nda *kimse* yasaların üstünde değildir. Krallıktan *phorria* çalarken ne düşünüyordun?"

"Seni tanımasam sesinde endişe olduğunu düşünürdüm."

Korsanın buz gibi enerjisi ve yeşil tonlu güçlü büyüsü gülümsemesiyle birlikte bedeninden uzanıp onu sarmalarken Niya dişlerini sıktı.

"Ne?" Alōs tek kaşını kaldırdı. "Alaycı bir yanıt vermeyecek misin? Beni hayal kırıklığına uğratıyorsun."

"Eminim ilk kez olmuyordur."

"Bahse girerim ki, son kez de olmayacak."

"Burada ne işim var?"

"Seni kaçırdım."

Niya homurdandı. "Öyle mi?"

"Daha doğal görünmesi için seni tekrar bağlamamı ister misin?" Korsanın gözleri bir yırtıcı gibi parladı.

"Denediğini görmek isterdim."

"Tıpkı çırpınmanı izlemeyi sevdiğim gibi."

Niya gözlerini kısarken eliyle sırtındaki bıçaklara uzandı ama parmaklarının kavradığı şey sadece boşluktu.

"Seni kaçıran biri işini biliyorsa o bıçakları sende bırakmazdı," diye açıkladı Alōs.

"Akıllı ol ve onları geri ver."

"Bunu yaparsam bir aptal olurum."

"*Daha* aptal," diye düzeltti Niya.

Alōs sırıttı. "Bu yakıcı halini özlemişim."

"Yakıcılığım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Bildiğimi ikimiz de biliyoruz. Mürettebatıma Jabari'deki kıvrımlı bir kızılı nerede arayacaklarını söyledim çünkü biliyordum. Söylemeden geçemeyeceğim, Bassette malikânesi çok güzel."

Niya'nın kanı kaynarken bakışları kızıla döndü. Suçluluk ve öfke büyüsüyle karışıyordu. Onu tehdit etmek bir şeydi, ailesini tehdit etmek ise tamamen farklı bir şeydi.

Bıçakları olmayabilirdi ama çok daha ağır hasar verebilecek başka şeylere sahipti.

Evet, diye mırıldandı büyüsü memnuniyetle. *Bizi özgür bırak.*

Niya parmaklarını kıpırdattığında parmak uçlarından alevler yayıldı. Bu adamdan lütuflarını saklamanın bir anlamı yoktu.

"Cık-cık," dedi korsan dilini şaklatarak. "Bir gemideyiz. Top barutumuz var. Burada ateşini serbest bırakırsan tüm gemi havaya uçar."

"Yani?"

"Güçlü olduğunu biliyorum ama hırçın bir denizin ortasında suya ne kadar dayanabilirsin? Tabii patlamadan ve köpekbalıklarından kurtulmayı başarırsan."

"Tutunabileceğim kadar tahta kalmasını sağlarım." Niya alevlerinin daha da çok parlamasına izin verdi.

Alōs arkasına yaslandı, bu tehditten hiç endişelenmiş gibi görünmüyordu.

"Son bir kez daha soracağım, Alōs. Neden buradayım?"

"İkimiz de nedenini biliyoruz."

"Öyleyse hatırlat."

Adam onun gözlerinin içine bakarken aralarında bir sessizlik oluştu. Niya'nın parmaklarındaki alevler beklentiyle titreşiyordu. *Yak*, diye fısıldıyordu güçleri. *Yak*. Alōs'un kesintisiz dikkatiyle oda boğucu bir hal almaya başlamıştı. Adamın enerjisi her zaman kıpırdıyor, nabız gibi atıyor, uzanıyordu. Yayılacak daha fazla yer arayan yabani bir ot gibiydi.

"Pekâlâ," diye söze girdi Alōs. "Maskeli olsan da olmasan da seni hep tanıyacağımı biliyoruz, Niya Bassette." Bakışları kadının darmadağın olmuş vücudunda gezindi. "Larkyra ve Arabessa Bassette'in kardeşi, Jabari'nin ikinci hanesi Raveet Kontu Dolion Bassette'in ve Johanna Bassette'in kızı." Niya'nın damarlarındaki kan gittikçe soğurken korsan büyüsünün buz yeşili iplikleriyle ona doğru uzandı, her ismin altını çiziyordu. Genç kadının alevlerini bir tıslamayla söndürmeye devam etti... en önemli isimde durduğu ana kadar. "Mousai'ın dansçısı."

Niya adamın bir tebessümle kıvrılan dudaklarını izledi. Uzun zaman önceki o kahrolası geceden beri korktuğu kâbus işte buydu. O zamanlar aptal bir genç kızdı ve aptalca bir şeye inandırılmıştı. Aşkı bulduğuna. Aadilor'da onun bütün kimliklerini bilen ve bu sırrı saklaması için büyülenmemiş tek kişi tam karşısında oturuyordu.

"O gece sana söz verdiğim gibi," diye devam etti Alōs. Sesi tüm havayı soğutuyordu. "Karşılığını almaya geldim."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Alōs korkutucu bir yaratığın köşeye sıkışmasını izlemekten hep keyif alırdı, özellikle de bunun olmasını sağlayan kişi kendisiyse.

Bu jokeri kazanmak için çok uğraşmış, kartını oynamak için sabırla beklemişti. Dünyalarındaki en değerli şey kozlardı ve ateş dansçısının gösterisini izlediği anda, Hırsızlar Krallığı'ndaki en korkulan yaratıkların kimliklerini ele geçirmek için paha biçilmez bir yatırımla bunu takas etmesi gerektiğini anlamıştı.

Riskli olmuştu, asla geri kazanamayacağı bir parçasını feda etmişti ama elde etmeye değecek şeyler, hiç kolay bir şekilde ele geçer miydi? Alōs dört sene boyunca bu bilgiye tutunmuş, kaderinin onun ellerinde olduğunu bilen genç kadının hiddetle kıvranmasını izlemişti. Ancak şimdi vakti gelmişti. Alōs'un bir şeye ihtiyacı vardı, hem de delicesine. Genç kadın, korsanı o şeyi alması için özgür bırakacak anahtara sahip olduğu için şanslıydı. Başına koyulmuş olan ödülü kaldırmak, gerekli olan ilk adımdı.

Niya, "Seni şerefsiz," dedi tükürürcesine. Ardından avuçlarındaki yakıcı sıcaklığı ona doğru itti.

Alōs teninde çiy gibi duran kendi büyüsüne uzanarak bir

kalkan oluşturdu. Damarları sanki içinde buz akıyormuş gibi soğumuştu. Lütufları birbiriyle çarpıştı. Adamınki serin, kadınınki sıcaktı. İki güç tıslayınca su ve ateş buhar yaratıp birbirlerini etkisiz hale getirdi.

Odada ağır bir sessizlik vardı, havadaki nem hâlâ geçmemişti. Alōs damarlarına toplayabildiği sıvıyı hızla tekrar kendine çekti.

Niya yavaşça kalçalarını sallamaya başlarken onu izledi.

Hayır, bunu yapamayacaksın, diye düşündü.

Alōs bu kadını tanıyordu, büyüsünün türünü incelemişti. Niya ne kadar güçlü olursa olsun, gücünü barındıran şeyin sadece hareket olduğunu anlamıştı. Suya yakınlık da onun gücünü etkileyen faktördü.

Hızla ayağa kalktı ve yanındaki kutunun üstünde bulunan kum torbasını tekmeledi. Kum torbası yere devrildiğinde, Niya'nın hemen altındaki kürk halı bir anda bağlarından kurtulup onu ağa yakalanmış bir balık gibi sararak büyüsünün başlangıcına engel oldu. Onu buraya taşımadan önce odaya tuzaklar yerleştirilmesini emretmemiş olsa gerçekten bir aptal olurdu. Avcı kapanı şimdi bir kirişe asılı halde aşağıya sarkıyordu. Niya ve zarif hareketleri için mükemmel bir tuzaktı.

Genç kadın çırpınarak bağırdı, sımsıkı sarmalandığı halı sallanıyordu.

"Büyünü daha fazla kullanamayacaksın," dedi tuzağın etrafında dolaşırken.

"Seni öldüreceğim," dedi Niya boğuk bir sesle hırlayarak.

"Deneme hakkın var." Adam halıyı dürttü. "Ama ben olsam öldürmezdim."

Niya tekrar hırladı, tuzağın içinde kıvranmaya devam ediyordu.

Alōs sırıttı.

"Her ne planladıysan," dedi genç kadın dişlerini sıkarak. "İşe yaramayacak."

"Nedenmiş peki?"

"Elime seni öldürecek bir fırsat geçmese bile kardeşlerim bunu yapar."

"Böyle güzelce sarmalanmışken beni tehdit etmen çok eğlenceli."

Alōs'un burnuna yanan bir şeyin kokusu dolduğundu yukarı bir bakış attı, tuzağı kapalı tutan ip yanıyordu. *Zeki kız*, diye düşündü.

Halat koparken halı açıldı ve içindeki kadını bir gürültüyle özgür bıraktı. Niya hemen kürkün dışına yuvarlanıp ayağa sıçradı, işaretparmağında ufak bir alev titreşiyordu.

"Çok şey elde etmem için az şey yapmam yeterli." Niya gülümseyip kendini öne attı.

Alōs dönerek uzaklaştı ama oda o kadar küçüktü ki diğer tarafta olmasına rağmen hâlâ vuruş mesafesindeydi. Kadın hızla karnına bir tekme savurunca homurdanarak geriye sendeledi. Küçük kamara toplanan büyüyle ısınmaya başlarken genç kadın baş döndürücü bir hızla hareket etmeye devam ediyordu.

Sonra karnından turuncu bir patlama fırladı. Alōs ellerini kaldırırken büyüsünü zorla avuçlarından çıkararak serin ve yeşil bir akıntıyla darbeyi engelledi.

Genç kadın sola doğru kaçıp geri tepen büyüden uzaklaştı. Büyü uzaktaki duvara çarpıp yüzeyi yaktı.

Gemisinin hasar aldığını gören korsanın göğsünde bir sinir uyanmıştı, dikkatini iyice topladı.

Niya biraz daha hızlı hareket ediyor olabilirdi ancak adamın avantajı oldukça iriyarı olması ve dar bir alanda bulunmalarıydı. Sadece avını biraz köşeye sıkıştırması gerekiyordu.

Kadın onu yakalamaya çalışan kollardan eğilip dönerek uzaklaşırken üst üste dizilmiş sandıklara çarptı. Alōs buna

rağmen öne ilerlemeye devam etti, büyülerini art arda göndererek onu köşeye sıkıştırdı. Bir kum düşümü içinde kadını duvarın dibine sıkıştırmış, kollarını vücuduna yapıştırıp bacaklarını da kendi bacaklarıyla sıkıca yakalamıştı.

"Bu gece bana büyü yapamayacaksın," diye hırladı Niya'nın kulağına. Tenindeki tuzlu terin ardından gelen hanımeli çiçeğinin tanıdık yağmur sonrası kokusunu içine çekti.

"Kendimi senden kurtarmak için pek çok şey yapabileceğimi biliyoruz." Kadının mavi gözleri, onun gözleriyle buluşurken alev alevdi.

"Evet ama gemime değer verdiğim için işlerin o noktaya gelmemesini tercih ederim."

"Bunu beni *kaçırıp* gemine getirmeden önce düşünmeliydin."

"Doğru bir noktaya parmak basmış olabilirsin ama durum değişmedi. Şu saçmalığa bir son verebilir miyiz? Ateş dansçısı, gerçekten beni daha ne kadar öldürmeye çalışacaksın?"

"Sonsuza kadar," dedi Niya tükürürcesine. Bir kez daha adama karşı çırpınmaya başlamıştı.

Alōs kendini onun bedenine bastırıp duvara olabildiğince sert bir şekilde yapıştırdı. Öyle sertti ki genç kadın zor nefes alıyordu. "Aptallık olur," dedi kadına doğru. "Bu gemide senin elinle ölürsem, Aadilor'un dört bir yanındaki kişilere aklımda tuttuğum şeyi bulmaları için emir verilir."

Niya kıpırdamayı bıraktı.

"Anlamaya başladın mı?"

"Bırak beni." Niya'nın onun boğazına çarpan hızlı nefesleri sıcacıktı.

"Uslu duracak mısın?"

"Şimdilik."

Alōs'un ondan almayı umabileceği en iyi yanıt buydu.

Tutuşunu gevşetince genç kadın hızla odanın diğer tarafına kaçtı.

Alōs kürke bağlı ipi yavaş yavaş tüketmeye devam eden küçük alevin üstüne basıp kıvılcımı söndürdü.

"Planın ne öyleyse?" diye sordu Niya.

Korsan ceketini düzeltti. "Hırsız Kral'ın beni affetmesi karşılığında, Mousai'ın kimliklerini rehin tutuyorum."

Niya'dan cevap gelmediğinde onun odaksız bakışlarının odanın köşesine döndüğünü fark etti, genç kadın surat asıyordu. Alōs bu durumun onun kâbusu olduğunu biliyordu. Bu bilgiyi nihayet kendi çıkarı için kullanabilecekti. Niya'nın kardeşleri muhtemelen onun Alōs gibi bir canavara karşı pes ettiğini öğrenecekti.

Alōs başka biri olsaydı, ateş dansçısı adına kötü hissederdi. Ancak yıllar önce bir şeyler hissetmeyi bırakmıştı. Umursamayacak kadar çok şey feda etmişti. Bunu yapmaya hâlâ devam ediyordu, bahşedebileceği bir ahlak kalmamıştı.

Bu durumdan memnundu.

Böyle bir duygu insanı zayıf kılardı, Alōs kendini zayıflıktan olabildiğince arındırdığından emin olmuştu.

Bir an sonra, "Neden böyle bir pazarlık yapmak için bana ihtiyacın var?" diye sordu Niya. Bakışlarına tekrar o sert tavır yerleşmişti. "Beni buraya getirmek için uğraşmadan da takas yapabilirdin."

"Niyetimi kanıtlamak için," dedi Alōs. "Hırsız Kral'ın tehditlere iyi karşılık vermediğini ikimiz de biliyoruz..."

"Onu tehdit edenlerin bağırsaklarını söker."

"Zaten kafasına ödül koyduğu kişileri saymıyorum bile," diye devam etti Alōs. "Oturup beni dinlemesi için pek kıymetli evcil hayvanlarından birinin elimde olması gerektiğini biliyordu. Ayrıca sen gemideyken benden kurtulmak için gemimi havaya da uçuramaz."

"İstediğini alamayacaksın," dedi Niya.

"Bekleyip görmemiz gerekecek, değil mi? Tabii sevgili kız

kardeşlerin seni kurtarmaya gelirse. Ne de olsa, Mousai onlardan olanı kurtarır."

"Beni bulacaklardır." Genç kadın çenesini kaldırınca korsan loş lamba ışığında onu inceledi. Niya'nın saçları öncekinden daha dağınıktı ve yüzünün yarısını örtüyordu. Elbisesinin yeşil yakası bir omzundan aşağı kaymıştı. Elbisesi birçok yaratığın, özellikle de mürettebatın epey bedel ödeyerek görmek isteyeceği bedenini ortaya çıkarmak üzereydi. Eteği yırtılmış ve yıpranmıştı, çıplak olan ayağı kir içindeydi. Bu kadar dağınık görünmesine rağmen hâlâ dimdik duruyordu, bakışlarında sadece özgüven ve kibir vardı.

"Belki," dedi Alōs.

"*Bulacaklar.*"

"Bu kadar eminsen bir bahse girelim mi?"

Niya'nın gözleri parladığında Alōs gülümsememek için kendini tuttu. *İşte böyle*, diye düşündü. *Sana özel güzel bir bahis.* Niya'nın kimliği, adamın bildiği tek sır değildi. Alōs onu Hırsızlar Krallığı'nda birden çok kez kaderle bahse girme günahına kendini kaptırırken izlemişti.

"Bahis mi?" diye tekrarladı Niya.

Alōs başını salladı.

"Kardeşlerimin beni bulması konusunda mı?"

"*Herhangi birinin* seni bulmasının ne kadar süreceği konusunda, olur mu?"

"Herhangi biri mi?"

"Herhangi biri."

Niya düşünceli bir tavırla altdudağını emdi.

"Aklında bir sayı var mı?" diye sordu Alōs. "İstediğin kadar yüksek olabilir. Sonuçta bulunman bir yana, kaybolduğunu fark etmeleri bile kim bilir ne kadar sürer."

"Üç gün."

Budala, diye düşündü korsan.

"Üç mü? Emin misin? Jabari'den veya Hırsızlar Krallığı'ndan ne kadar uzakta olduğumuzu bilmiyorsun. *Ağlayan*

Kraliçe'nin bunca zaman fark edilmediğini de unutma. İçgüdüsel kararlarının başını ne kadar belaya soktuğunu ikimiz de biliyoruz."

Niya dudaklarını birbirine bastırdı. "Üç gün."

"Pekâlâ." Alōs ceketinin yakasından küçük bir broş aldı. İğneyle avucunu delip avucunun ortasında biraz kan birikmesini bekledi. Ardından uğuldayan lütuflarını topladı ve damarlarında soğuk bir fısıltı gibi gezinmelerine izin verdi. Niyetini sağlamlaştırırken büyüsünden aldığı bir ipliği avucundaki kesikten dışarı ittirdi. "Ne için bahse giriyorsun?"

Niya adamın elini saran büyünün yeşil parıltısına baktı, tereddüt ettiği yüzünden belli oluyordu. "Bağlayıcı bir bahis olmak zorunda mı?"

"Senin gibi hemen elden kayıp gidebilecek bir yaratığa karşı mı? Her zaman."

Böylece gözüm hep üzerinde olabilir, diye düşündü korsan karanlık bir tavırla. Bağlayıcı bahisler güvenceli bir ödeme türüydü çünkü kazananın borçlu tarafın yerini bulabilmesini sağlardı. Bağlıyken iki taraf da birbirini öldüremezdi, yoksa birlikte Buğu'ya giderlerdi. Alōs bu ölümcül yaratığın hiddetine karşı alacağı her türlü ekstra güvenlik önlemini kabul ederdi.

Niya kıpırdamadı, muhtemelen aynı detayları düşünüyor ve bunların onun için bir avantaj olup olmayacağını merak ediyordu.

"Kız kardeşlerin konusunda şüphen varsa..." Alōs uzattığı elini geri çekmeye başladı.

"Hayır." Niya öne adım attı.

Alōs sırıtışını bastırırken nabzı hızlandı. *Aynen öyle*, diye sessizce ikna ediyordu kadını. *Bu zamana kadar umursamaz davranarak bir sürü bahse girdin, niye şimdi durasın?*

Niya broşa uzandı ama Alōs başını iki yana salladı. "Daha önce de söylediğin gibi, az şeyle çok şey elde edebilirsin."

Kadın somurtsa bile elini uzattı. Alōs onun elini çabucak kesti, yarayı küçük olacak şekilde ayarlamıştı. Kızıl sıvı akmaya başlarken genç kadın irkilmedi. Parmaklarını kıpırdattı, turuncu büyüsü kıvrılarak ilerledi ve adamın büyüsünün yarattığı daireyi taklit etti.

"Üç gün içinde, *herhangi biri*." Niya adamın gözlerinin içine baktı. "Benim için gelirse barış içinde gitmemize izin verecek, Mousai'ın gerçek kimliği hakkında sessiz kalacağına yemin edecek ve Aadilor'da saklı bilgileri yok edeceksin."

"Ağır bir ödeme." Alōs tek kaşını kaldırdı.

"Detaylı olmak için. Bu odadaki tek hilekâr yaratık ben değilim."

Alōs bir anlığına seçeneklerini tarttıktan sonra, "Pekâlâ," diye onayladı. "Barış içinde gitmenize izin vereceğim, sessiz kalacağıma yemin edip Aadilor'da kimliğinize dair sakladığım bilgileri yok edeceğim. Ancak dördüncü günün ilk ışığında kimse senin için gelmemiş olursa *Ağlayan Kraliçe*'de mürettebatın üyesi olarak bir yıl hizmet vereceksin."

"Ne?" Niya elini çekti. "Delilik bu."

"Mousai'ın kimliklerini biliyor olmak paha biçilmez ve kafamdaki ödülü kaldırmanın en hızlı yolu," dedi Alōs. "Daha az bir kazanç için bahse girmem aptallık olurdu."

"Ama benden hoşlanmıyorsun. Niye burada olmamı isteyesin ki?"

"Mürettebatımın çoğundan hoşlanmıyorum ancak bu onlara emir vermekten keyif almama engel olmuyor. Aslında, daha iyi bile hissettiriyor olabilir"

"Denizcilikten anlamam."

"Denizciye ihtiyacım yok."

Niya kaşlarını çattı. "Mürettebatın eğlencesi *olmayacağım*."

Alōs kendine engel olamadan boğazından derin bir kahkaha yükseldi. "Niye endişeleniyorsun ki, ateş dansçısı? Ka-

zanacağından bu kadar eminsen elde edeceklerini bir düşün. Benim bahsim senin için bir tehdit bile olmamalı."

"Bir yıl..." diye tekrarladı kadın kendi kendine.

"Zaman geçiyor." Alōs başıyla ellerini işaret etti. "Bahse girip girmemek senin elinde ama sırlarının bende güvende olmadığını ikimiz de biliyoruz."

Niya kendini toparlamak için derin bir nefes alarak kanlı ellerine baktı. Büyüleri tenlerinde beklentiyle kırmızı ve yeşil renkte parlıyor, genç kadının gözlerine yansıyordu. Bakışlarında binlerce farklı düşünce varmış gibi görünüyordu.

Sonra...

"*Vexturi*," dedi Niya. Elini onunkiyle birleştirdi. *Yeminim.*

Alōs'un karanlık kalbi heyecanla dolarak hızla atmaya başladı.

"*Vexturi*," diye tekrarlayarak büyüyü bağladı.

Büyülü lütufları önce parladı, ardından iç içe geçip birbirlerini kavrayarak döndü. Alōs'un genç kadınına değen teni kaygan hissettirse de hareket etmedi. Bir sıcaklık onları yaladı, büyülerin oluşturduğu çember daraldı ve bir *çat* sesiyle tenleri büyüyü emdi.

Niya elini çeken ilk kişiydi, bileğinde ince siyah bir çember belirmişti. Alōs'un bileğindeki izin aynısıydı. Sonucunu öğrenecekleri bağlayıcı bahsin işaretiydi.

Bitti, diye düşündü Alōs.

Bu yaşananlardan fazlasıyla memnundu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Niya çığlık atmak istiyordu.

Ya da ağlamak.

Belki de ikisi birden.

Kayıp tanrılar aşkına, ne yaptım ben?

Bağlayıcı bahis tamamlandıktan sonra korsan çabucak odadan çıkmıştı ve Niya arkada zihninde dolaşan düşüncelerle uyuşmuş bir şekilde kalmıştı.

Korkunç bir hata mı yapmıştı? Gerçekten kazanabilir ve bunca zaman sonra nihayet kardeşleriyle birlikte kendi kimliğini de güvenceye alabilir miydi? *Neden sadece üç gün dedim?*

"Sizi temizleyip etrafı göstermeye geldim." Bir kadının sesi Niya'yı küçük alana geri getirdi, açık kapının yanındaki gölgelerde şimdi bir figür duruyordu. Kadının başı ortadaki tek bir çizgi haricinde kazınmıştı. Siyah teni loş ışıkta sıcak bir tonla parlıyordu.

Kadın ona umursamazca bakıyordu.

"Etrafın gösterilmesi umurumda değil," dedi Niya. Sırtını kadına doğru dönmüştü.

"Temizlenmek de mi? Kaptan gemisindekilerin denizin dibinden sürüklenerek çıkarılmış gibi görünmesinden hoşlanmaz."

Niya istenmeyen misafirine keskin bir bakış atarken tek kaşını kaldırdı. "Ama ben tam olarak bunu yaşadım."

"Yine de bu öyle görünmeye devam etmek zorunda olduğun anlamına gelmez."

"Git buradan," dedi Niya. Keyfi iyice kaçmıştı.

Yanıt gelmediğinde kadının tam da bunu yapmış olduğunu fark etti.

Ama orada, açık kapının yanındaki sandığın üstünde bir kıyafet yığını vardı.

Niya yeni gömleğinin yakasını ayarladı. Beyaz üst onun için dardı ama lekeli elbisesinden çok daha temizdi. Kahverengi pantolon bedenine ürkütücü bir şekilde tam olmuştu ve çorabı olmadığı için botlar fazla büyük geliyordu. Buna rağmen çıplak ayakla kalmaktan daha iyi olduğunu düşündü.

Elindeki küçük keseye bir bakış attı, başparmağıyla okşadığında kumaşın içindeki tohum topunu hissedebiliyordu. Buraya yaptığı yolculuktan sağ çıkması inanılmazdı, mahvolan eteğinin cebinde saklı kalmıştı. Asıl tuhaf olan kısım, Jabari'deki günün şimdi bir ömür önce olmuş gibi hissettirmesiydi. Ama bu küçük hediye sağ çıkmayı başarmıştı, evine tutunmasını sağlayan bir dal olarak Niya'nın göğsünde güven verici bir umudun filizlenmesini sağlıyordu.

Keseyi yeni pantolonunun cebine attı ve ayağının dibindeki paçavraları inceledi. Bir zamanlar çok güzel olan, Jabari'nin en iyi terzisinin elleriyle diktiği elbise şimdi paramparça olmuştu. Niya bir iç çekti, bitkinlik bedenini ele geçiriyordu. Aslında hissettiği tüm o öfkenin ardından bitap düşmüştü. Yorgunluktan tükenmişti ve şimdi temiz sayılabilecek kıyafetler giymiş olmasına rağmen banyo yapmayı deli gibi istiyordu.

Hemen ardından yumuşak ipek sabahlıklarından biriyle sarılmak istiyordu. Charlotte'ın bir yandan onun saçlarını yumuşak dalgalar halinde taramasını, bir yandan da güven

verici bir melodi mırıldanmasını istiyordu. Ayrıca yemek istiyordu. Kayıp tanrılar aşkına, o kadar çok yemek istiyordu ki. Jabari'nin en iyi fırını Milezi'den ekler yemek, Plamex de V'den alınmış ve iki gün bekletilmiş göğüs etini yeni pişmiş ballı çöreğin üzerine koymak istiyordu.

Ama bunların hiçbirini elde edemeyecekti.

En azından yakın zamanda değil.

Niya bağlayıcı bahsin bıraktığı izi ovarken bitkinlik bir kez daha onu ele geçirdi. Lambanın loş ışığı, solgun bileğini saran siyah çizgileri aydınlatıyordu.

Günler ilerledikçe halkanın içi yavaşça dolacaktı, kız kardeşlerinin ortaya çıkması için kalan günleri sayacaktı. Eğer gelmezlerse... Eh, Niya bunu düşünemezdi.

Beni bulacaklar. Bulacaklar. Sonra tüm bu kaos sona erecek.

Aniden temiz hava alma ihtiyacıyla dolarak odanın kapısını açtı. Kilitli olmamasına biraz şaşırmıştı, gerçi bir kilit ona engel olamazdı ama anlaşılan korsan onu hapsetmek için uğraşmamıştı. Sonuçta bağlayıcı bahis zaten bir zincir sayılırdı. Bu bahsi geçerli bir şekilde kazanması için gemide kalması gerekiyordu.

Koridora adım attığında kadının bir süredir diğer tarafta beklediğini tahmin etti. "Odamın dışında kalmakta ısrarcı olacaksan," dedi Niya. "Şu bahsettiğin gemi turunu da atabiliriz sanırım."

Kadın ona nahoş bir şekilde sırıtarak altın kaplama dişlerini ortaya serdikten sonra dar koridorda ilerlemeye başladı. Niya birlikte yürüdükleri sırada refakatçisini daha detaylı inceledi. Kadın uzun boyluydu, çıplak kollarındaki kaslar belirgindi. Her kol kasında şerit şeklinde duran beş yanık izi birer takı gibi görünüyordu, üst bacağına bağlanmış uzun bir hançer vardı. Kazınmış saçları ve sağ kulağını delen bir düzineden fazla altın halkayla Aadilor'un uzak batısındaki Shanjaree'den gelen insanları andırıyordu.

Shanjaree'de büyünün bulunduğu boyut cepleri olduğu bilinse de bu kadında bir lütuf sezmiyordu. Havada metalik bir his veya Görü ile görebileceğiniz renkli duman yoktu.

Merdivenden çıktıklarında sabahın erken saatlerinin ışığına adım attılar.

Niya güneşe karşı gözlerini kıssa da tenini ferahlatan tuzlu havayı açgözlülükle içine çekti, rüzgâr zaten dağınık olan saçlarının omuzlarına çarpmasına neden oluyordu.

"*Ağlayan Kraliçe*'ye hoş geldin," dedi kadın.

Niya'nın gözleri parlak güneşe alıştığında önlerinde uzanan devasa, parlak gemiyi nihayet inceleyebildi. Siyah ve altın detaylı küpeşteleri vardı, korkuluklarla direklerin tepesindeki dev bulutlara benzeyen yelkenler rüzgârla şişmişti.

Kadın ve erkekler etrafta koşturuyor, çanaklıklara tırmanıyor, yelkenleri ayarlıyordu.

Daha önce *Ağlayan Kraliçe*'ye binmişti ama gemiye hiç dikkat etmemişti. O zaman zihni başka bir göreve, kardeşleriyle çıktığı seyahate odaklanmıştı.

Larkyra ve Arabessa'yı düşündüğünde göğsünde acı ve özlem çiçek açtı.

Şu anda ne yapıyorlardı? Kaybolduğunu fark etmiş miydiler? Ölmüş olabileceğinden korkuyor muydular?

Niya sanki böyle yaparak içindeki korkunç suçluluk hissinden kurtulabilecekmiş gibi göğsünü ovdu.

"Burası ön güverte," dedi kadın yürüdükleri sırada. "Silah güvertesi altımızda. Kıç tarafı arkamızda, baş güverte ve pruva ise ön tarafta."

Niya onu pek dinlemiyor, bunun yerine onu izlemek için her çatlaktan çıkıyormuş gibi duran mürettebatı inceliyordu. Etrafta her yaştan insan vardı, o geçerken çatlamış dudaklarını yalıyorlardı. Kırk çift aç göz parlıyor ve mürettebat onu sunulduğu şey olarak görüyordu. Hırsız Kral'dan kurtulmaları için bir özgürlük bileti. Korsanlar sadece yağmalayıp gemi

komuta ederek para kazanmazlardı. Şantaj da bu tür sıçanlar için sıradan bir hobiydi. Niya izlenmeye alışkındı ve genelde bundan keyif alırdı. Ancak bugün çaresizce görünmez olmak, dikkat çekmemek, duygu ve düşünceleriyle güven içerisinde baş başa kalmak istiyordu.

Ama bu korsanların bunu bilmesine izin veremezdi. Burada zayıf olma lüksü yoktu. Bu yüzden yanından geçtiği herkese keskin bir gülümseme gönderdi, birkaçına hafifçe elini sallarken parmak uçlarından alevler yükseldi.

Etraftakiler bakışlarını onun açık ettiği lütuflardan ayıramıyordu, birkaçı geriye doğru çekildi. Diğerleriyse genç kadının bu gösterisini zalimce sırıtışlarla karşıladı, kendi vücutlarından büyülerinin renkli dumanları yükselmeye başlamıştı.

İlginç, diye düşündü Niya.

Refakatçisi, "Neden etrafta dikiliyorsunuz, ahmaklar," diye kükredi etrafa toplanan gruba. "Sanki daha önce güvertede hiç mahkûmumuz olmamış gibi. İşinize dönün!"

Kadının her heceyi nasıl amaç ve netlik dolu söylediğini fark ettiğinde, Niya dikkatini tekrar o tarafa çevirerek onu yeniden değerlendirdi. *Merak uyandırıcı bir şey daha*, diye düşündü. Kılavuzu bir korsan gibi görünüyor olsa bile artık onun sefaletin içine doğmadığını tahmin edebiliyordu.

"Ama onun lütfu var," dedi küçük bir kız. Sesindeki hayranlık barizdi.

"Yani? Kaptanımızın, Saffi'nin, Mika'nın, Aadilor'un yarısının lütfu var. Bunda özel bir şey yok, Bree. Halatlara geri dön bakayım."

Küçük kız anında bir direğe tırmandı, merdivene ya da halata ihtiyacı yoktu. Bir an sonra çanaklıkta küçük bir noktadan ibaret hale gelmişti.

"Şu lütuflarını böyle ifşa etmemen daha iyi olur," dedi kadın. "Daha önceki yanıkların acısını çıkarmak isteyen birkaç kişi var."

"Şansa bak, ben de buraya sürüklenmemin sorumlularından intikam almak istiyordum."

Kılavuzu başını arkaya atıp bir kahkaha patlattı. Bu hareket, Niya'nın dikkatini kadının morarmış burnuna ve gözlerinin altındaki morluklara çekti.

"Senin ayağının işi," diye açıkladı kadın onun bakışlarını yakaladığında. "Yani benden intikam almana gerek yok."

Niya omuzlarını kıpırdattı. "Bence morlukların buraya getirilirken çektiklerime eşdeğer değil."

"Hepimizin üzücü öyküleri vardır, bu güvertedekilerin hikâyelerinin çok daha kötü olduğuna emin olabilirsin. Yani burada sana sempati duyulmasını bekleme."

Niya'nın büyüsüyle birlikte siniri tekrar uyandı. "Bana ya da hayatıma dair hiçbir şey bilmiyorsun."

"Bilmiyorum," diye onayladı kadın. "Ama bilmeme gerek de yok. Kaptanın dediği doğruysa ve Hırsız Kral'ın başımıza koyduğu ödülden kurtulmamızı sağlayacak kadar değerliysen, bu pahalı olmanın yanı sıra bağlantılara da sahip olduğunun göstergesidir. En azından ailenin bağlantıları vardır," diye devam ederken onu değerlendiriyordu. "Mahkûmlarımızdan birçoğu senin gibi rahat bir hayat sürdü."

"Emin ol," diye söze girdi Niya sakince. "Benim gibi bir mahkûmunuz *hiç* olmamıştır."

"Sanırım gemiye getirmesi senin kadar zor biri olmadı ama hepiniz sonuçta bağlanıp yakalanıyorsunuz."

Niya'nın öfkesi giderek yükseliyordu. Büyüsü karnında dolaşıyor, bu kadına tam olarak ne kadar *zor* biri olabileceğini göstermek istiyordu. Ama bu içgüdüye karşı dişlerini sıktı. Anlaşılan gemideki herkes onun bağlantılarına dair şüphe duyuyordu. Alevi harlamaya gerek yoktu.

"Bu güzel tur için teşekkür ederim," dedi dişlerini sıkarak. "Ama artık yalnız kalmayı tercih ederim."

Kadın neşeli bir şekilde sırıttı. "Öyleyse ruh halini çabu-

cak değiştirsen iyi olur çünkü bir korsan gemisindesin, kızım. Etrafta hep istemediğin kişiler olacaktır."

Niya, *O çekilmez gülümsemeyi silme*, dedi kendi kendine. *O istenmeyen kişiler etrafında gezinmeye devam ederse onlara neler olacağını gösterme. Yapma. Yapma. Yapma.*

Kadının yanından uzaklaşarak pruvaya ilerleyip korkuluğu kavradı.

Gemi aşağıdaki dalgaları yararak ilerliyordu, çalkalanan deniz köpüğü tenine çarpıp öfkesini dindiriyordu.

"Obasi Denizi aşkına," diye homurdandı Niya. Kadının tekrar yaklaştığını hissetmişti. "Hiç laftan anlamıyorsun!"

"Gitmeden önce," dedi kadın. Onun patlamasını görmezden gelmişti. "Kaptan eğer açsan ana mutfakta hep yemek yiyen birkaç kişi olduğunu sana söylememi istedi."

"Öyleyse aç olmamam iyi," diye yalan söyledi Niya.

Korsan uzunca bir süre onu inceledikten sonra elini uzattı. "Bu arada, ben Kintra."

Niya onun elini sıkmadı.

Kintra tekrar altın dişleriyle sırıttı. "Kaptan haklıymış. İnatçısın."

"*O* benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor."

"Sana bunu verecek kadar biliyor." Kintra cebinden yamuk yumuk bir kurabiye ve boynuna asılı olan kapaklı deri matarayı çıkardı. Ardından ikisini de Niya'nın yanındaki korkuluğun altında bulunan küçük çıkıntıya koydu. "Açlıktan ölmeni istemiyor," diye açıkladı Kintra. "Ölülerin değerli olmadığını söyledi."

Niya gözlerini kıstı. "Çok düşünceli."

"Öyle centilmen bir prenstir işte." Kintra göz kırptı. "Afiyet olsun."

Kadın yanından uzaklaşırken bisküviyi korkuluğun üzerinden aşağıya fırlatma isteğine direnmeye çalıştı.

Ölüler değerli değildir.

Niya homurdandı. *Buğu hakkında ne kadar az şey bildiği belli oluyor.* Ölülerin topraklarında toplanacak pek çok hazine ve paha biçilmez bilgi vardı. Tek yapılması gereken, tek bir ziyaret için kişinin ömründen bir yılı vermeye razı olmasıydı. Tıpkı Niya'nın sırrını güvende tutmak için razı olduğu şeyler gibi.

Bir eliyle yüzünü ovuştururken omuzları düştü.

Boğazında tıpkı daha önce olduğu gibi gözyaşlarının geleceğini belli eden sinir bozucu bir ağrı vardı ama bu ağrıyı bastırdı. Ağlamaya başlamak, şu anda ihtiyacı olan son şeydi.

Uzağa, hiçbir toprağın, geminin ya da yaşam belirtisinin olmadığı ufka bakarken düşünceleri birbirine dolanıyordu.

Hem kendini hem de ailesini soktuğu tehlikeyi senelerdir sessizce çözmeye çalışıyordu. Onu bu çıkmaza sokan adamın, şimdi ona bir çıkış yolu sunuyor olmasının ironik olduğunun da farkındaydı.

Başparmağını bileğindeki şeritte gezdirdi. Eylemlerinin olası sonuçlarını zihninde canlandırdı, bunlar her gün onun peşine takılıyordu.

Eğer Bassette kimlikleriyle Mousai arasında bağlantı kurulursa, babalarının Jabari'de inşa ettiği her şey mahvolurdu. Bassette ailesinin şehirdeki gücü ellerinden alınırdı. Daha da kötüsü sürgün edilir ve avlanırlardı. Üstelik büyüleri olduğuna dair yalan söyledikleri için sadece Jabari vatandaşları değil, Hırsızlar Krallığı'nda Mousai olarak tehdit ettikleri, yaraladıkları ya da incittikleri herkes peşlerine düşerdi.

Yani oldukça uzun bir potansiyel tehdit listesi vardı.

Hırsızlar Krallığı'na sığınabilirlerdi, Jabari'deki hayatlarını arkalarında bırakıp Hırsız Kral'ın ölümcül hizmetkârları rolüne kalıcı olarak bürünebilirlerdi. Ama Larkyra ve kocası Darius için bu ne anlama gelirdi? Yeni evlenmişlerdi, topraklar daha yeni Darius'un eline geçmişti. Bu şekilde topraklarını ya da Larkyra'yı terk etmesi gerekirdi. Arabessa ise... Onun sorunları tamamen farklı bir türdü.

Hayır! Niya tırnaklarını korkuluklara geçirdi. *İş asla o noktaya gelmeyecek.*

Bulduğu tek çözüm, Alōs'u öldürmekti ancak adam kurnaz ve güçlü bir korsandı. Ölümle her burun buruna geldiğinde sağ çıkmaya alışkındı. Niya geçen yıllar boyunca üç suikastçıya para ödemişti ve her birinin kafası, saraydaki giysi odasına hediye kutularıyla gönderilmişti.

"Piç," diye homurdandı.

Alōs'un canını almak, diğerleriyle kıyaslandığında çok daha zordu. Niya sonunda bu durumun iyi bir şey olduğuna karar verdi. Tabii korsan, Aadilor'daki farklı yerlere de sırlarını sakladığı konusunda ona doğruyu söylediyse. Ayrıca şu anda bağlayıcı bahis, Niya'nın ölümcül darbesinden adamı korurdu.

Onu rahatlatan tek şey, Hırsız Kral ve babası arasındaki asıl bağlantıyı korsanın bilmemesiydi. *Yıldızlar ve deniz aşkına, bunu hiç öğrenmemesi daha iyi!* O zaman adamın elinde ona karşı kullanabileceği bir kart değil, tam bir deste olurdu.

Niya ürpererek bakışlarını tekrar açık denize çevirdi.

Yelken açtıkları bu yerde tamamen yalnız, kayıp ve unutulmuş gibiydiler. Burada, sonsuza dek uzayan suyun üstünde zamanın tuhaf aktığını fark etti. Ne kadar ilerlediklerini gösteren tek şey tepedeki güneşti.

Burada bir yıl nasıl geçer? diye merak etti Niya. Alōs Ezra'ya hizmet ederek geçen bir yıl. Her bir emrine uyması gerekirdi.

Büyüsü bu düşüncelere karşı tısladı. *Asssssla.*

Asla, diye onayladı Niya.

Bu zamana kadar hiç bu kadar büyük bir bahse girmemişti ama ailesi için her şeyi riske atardı. Kız kardeşleri onu *bulacaktı*, yakında her şey sona erecekti. Risk, nihayetinde bir ödül olacaktı.

Güneş gökyüzünde yükselince ısı tenine çarptı ve karnı yalvarırcasına guruldadı. Niya yanındaki biçimsiz bisküviye baktı. Buna dokunmak, bu geminin ona sunduğu daha fazla şey almak *gerçekten* istemiyordu. *Adamın* sunduğu daha fazla şey almak istemiyordu.

Hile, diye düşündü.

Bu dünyada, *korsanın* dünyasındaki her şeyde hile vardı.

Ama yakıcı güneşin altında bir kum düşümü süre bekledikten sonra boğazı daha da kurumaya başladı. Bu yüzden hayvan derisinden matarayı küfrederek aldı ve büyük yudumlarla içti.

Boğazından akan su ılıktı. Buna rağmen suydu ve Niya en azından bu kadara sahip olduğu için minnettardı. Bir gemideki asıl içeceklerin bira ve viski olduğunu biliyordu. Bu meslekte temiz su bulmak zor, onu temiz tutmak ise daha da zordu.

Sonra bisküviyi korkuluğun üstünden aldı. Çiğnediği her küçük lokmadan nefret etse de açlığı yatıştı ve son kırıntıya kadar yedi.

Kız kardeşlerim geldiğinde açlıktan kırılıyor olmak işime yaramaz, diye avuttu kendini.

Bugün, diye düşündü ardından. Bakışlarını göğün denizi öptüğü ince çizgiye çevirdi. *Bugün gelecekler. Bugün. Bugün. Bugün.*

Fakat kayıp tanrıların başka bir planı varmış gibi görünüyordu. Çünkü güneş yerini aya bırakırken Niya'nın korkusu artıyor ve bir kez daha korkunç bir hata yaptığından endişeleniyordu.

ALTINCI BÖLÜM

Alōs asla mutlu olduğunu söyleyecek kadar ileri gitmezdi ama aylardır ilk kez rahat hissediyordu. Kaptan kamarasının arka duvarını kaplayan kafesli büyük pencerenin önünde dururken dalgınca serçeparmağındaki yüzükle oynadı. Yüzükteki kırmızı taş ufak olsa da içinde sakladığı büyünün nabız gibi attığını hissedebiliyordu. Tıpkı açık denizle çevrili olmanın etkisiyle teninde memnuniyetle gezinen güçlerini hissedebildiği gibi. Denizde dalgaları dinlerken, her nefesinde tuzlu havanın tadını alırken daha net düşünebiliyordu. Su bir lütuftu. Su, onun eviydi.

"Bu kızla bir geçmişiniz var," dedi Kintra arkasından. Alōs kadının orada, ayak bileğini diğer dizinin üstüne atmış bir şekilde, elinde yarısı içilmiş bir viski bardağıyla oturduğunu biliyordu.

"Aadilor'daki insanların çoğuyla bir geçmişim var," dedi Alōs. Batan güneşin yaydığı turuncu parıltıya sırtını dönüp kendi içkisini doldurdu.

"Evet ama bu daha... kişisel görünüyor."

Alōs ona doğru tek kaşını kaldırdı. "Fidye için birisini kaçırmak kesinlikle kişiseldir. Hakkında hiçbir fikre sahip olmadığım bir yaratığı kaçırmak çok tuhaf olurdu."

"İma ettiğim şeyden bilerek kaçıyorsun."

"Bir şeyden kaçıyorsam, o da kafama koyulan idam cezası." Alōs büyük tahta masasının arkasındaki sandalyeye yerleşti.

"*Kafamıza* koyulan," diye düzeltti Kintra. Hâlâ onun karşısındaki koltuğa yayılmış halde duruyordu.

Alōs içkisini yudumlarken umursamazca elini salladı, içkinin boğazındaki yakıcı tadı onu rahatlatmıştı. "İşler plana göre gitmezse kral benim kazığa oturtulmamı isteyecek."

"İşler plana göre gitmeyecek mi?"

Alōs, Kintra'nın ilgili kahverengi gözlerine bakarken dudakları bir tebessümle kıvrıldı. "Plana göre, hatta çok daha iyi gidecek."

Korsan bunu varlığının her zerresinde hissediyordu çünkü sadece sonucun riskini daha önceden hesapladıysa bir hareket yapardı. Mousai'ın kıymetli sırrıyla bahse girmek, riski hesaplamaktan da öteydi. Kazanacağı kesindi.

Gemisini gizli tutan şey büyü değildi çünkü becerikli bir izci için büyü bir parmak izi gibiydi. Özellikle de Hırsız Kral gibi güçlü birinin peşlerinde olduğu düşünülürse. Hayır, bu daha yüce bir şeydi. Aadilor'un kendi azametinden yapılmıştı.

Obasi Boğazı'nda demir atmışlardı. Burada doğu ve batı akıntıları birbiriyle çarpışarak buraya erişmeye çalışan konum büyüleri, portal kapıları ve başka tür büyüler için bir kör nokta yaratırdı. Buraya yelken açmak zordu ama boğaza girdiğinizde yumuşak, hatta fazlasıyla rahat bir yolculuk yapardınız çünkü havayla suyun birleştiği bu yeri fırtınalar bile ziyaret etmezdi. Alōs ve mürettebatı gibi talihsiz kişiler için tek gerçek sığınak burasıydı. Başka bir geminin yanından geçerseniz onları kendi haline bırakırdınız, o gemide en büyük düşmanınız olsa bile. En ölümcül korsanların bile ihlal etmeyeceği bazı kurallar vardı. Obasi Boğazı'nın sığınak olarak kalması da bu kurallardan biriydi.

Alōs buna güvenerek Niya'yı bağlayıcı bahis için ikna etmişti. Aadilor'un tüm bilgisine sahip olanlar bile üç gün

içinde onları bulamazdı. Bu bir kum saatinde belirli bir kum tanesini aramak gibi olurdu.

"İyi ki senin tarafındayım," dedi Kintra. Keyifli bir gülümsemeyle başını iki yana sallıyordu. "Yerinde başkası olsa, böyle bir ukalalığın tam sik kafalılık olduğunu düşünürdüm."

"Şaşırtıcı olurdu. Sonuçta siklerin sana yaklaşmasına izin veren biri değilsin."

Kintra ona el hareketi çekti, Alōs karşılığında kadehini kaldırıp bir yudum daha aldı.

Genelde mürettebatının ona karşı bu kadar açık sözlü davranmasına *asla* izin vermezdi. Ama Kintra'yla farklı türden bir ilişkileri, güvertedeki herhangi birinden daha uzun zamandır tanışıklıkları vardı. Niya'yla sahip olduğu geçmişten bile daha uzun zaman önce bu kadınla tanışıyordu. Kintra korsanların önünde bu kadar yüzsüzlük etmeyecek kadar zeki biriydi. Fakat kapalı kapıların ardında, Alōs için bir dosta en yakın olan kişiydi. Tabii Alōs böyle bir yoldaşlığa ihtiyaç duyan biri olsaydı. Ancak öyle değildi.

"Onun niye mürettebata katılmasını istediğini hâlâ anlamıyorum," dedi Kintra. "Kayıp tanrıların lütufları bende olmasa bile onun ne kadar güçlü olduğunu hissedebiliyorum. Tehlikeli bir güce sahip."

"Aynen öyle. Elimizde onun gibi biri varken ihtiyacımız olanı ne kadar çabuk alabileceğimizi bir düşün."

"Alōs." Kintra ona soğuk bir ifadeyle baktı. "Bağlayıcı bahis onu itaatkâr bir kuzuya çevirmez."

"Hayır ama onu bu gemiye hizmet etmeye zorlar."

Kintra ikna olmamış gibiydi. "Ona güvenmiyorum."

"Güvertedeki kimse güvenmemeli."

"Fidye için kaçırdığımız diğerleri gibi davranmadı."

"Nasıl davranıyor peki?"

"Daha sakin."

"Bu kötü bir şey mi?" diye karşı çıktı Alōs.

"Bu... rahatsız edici."

Alōs güldü. "Bak sen şu işe. Heybetli Kintra, yarı cüssesindeki bir kadının onu huzursuz ettiğini kabul ediyor."

"Tüm gün pruvada duruyor," diye cevap verdi Kintra. Adamın iğnelemesini görmezden gelmişti. "Sadece durup ufka bakıyor."

Alōs bunu biliyordu. Daha bu sabah genç kadını izlemişti.

Genç kadın korkuluğa yaslanmış halde ikinci günün ışığını izlerken kızıl saçları rüzgârın esintisiyle omzuna çarpıyordu.

Alōs o zaman kadının aklından geçen duyguları hayal etmişti. Öfke, hayal kırıklığı, kafa karışıklığı, umutsuzluk. Özgür olma umuduyla birlikte ellerinden kayan o kıymetli gurur. Üstelik bu durumda tek suçlu kendisiydi.

Alōs onu böyle bir duruma soktuğu için kötü hissetmiyordu. Herkesin elinde seçenekler vardı, sonuçlardan da onlar sorumluydu. Bunu pek çok kişiden daha iyi biliyordu.

Bakışları masasındaki süslü, gümüş kum saatine döndü. Zarif saate narince oyulmuş yapraklar her sütuna dolanıyordu ancak Alōs bu eşyadan keyif almıyordu. Ona verildiği günden beri kum saatinden nefret ediyordu. Kum taneleri hep olması gerekenden daha hızlı düşüyormuş gibiydi.

Ama bu onun tercihlerini yansıtıyordu. Bedeli ne olursa olsun o tercihlerin üstesinden gelecekti.

Bu dünyada, kimse temiz kalpli olmaya devam ederek hayatta kalmazdı. Tahtlarda oturan, şehirleri ve insanları kontrol eden kişilerin kötülerin de kötüsü olmasının bir sebebi vardı. Başkalarının mideleri almadığı için yapamayacağı şeyleri yapmaya razı olanlar onlardı. Niya'nın ruhu da saf değildi. Alōs, genç kadının Hırsızlar Krallığı'ndaki konumunu korumak için gerekeni yaptığını biliyordu. Onu ve kız kardeşlerini, korkunç Mousai'ı günah işlerken ve her şeyi kralları adına yaparken izlemişti.

Niya dört sene önce ona yaptıklarından dolayı kin duyuyor ve şimdi karşılığını alıyor olabilirdi ama kadının eninde sonunda öğrenmesi gereken acı bir ders vardı. Ona ihanet eden kişi Alōs olmasaydı, başka biri olurdu. Ondan sonra da bir başkası.

Bu dünyada, odadaki en ölümcül şeyden daha ölümcül olmak gerekirdi.

Böylece, Niya'dan daha fazla şey alma fırsatını gördüğünde bu fırsatı kullanmıştı. Ender bir yaratığı yeni ele geçirmiş biri onu neden bırakırdı ki? Niya kadar güçlü biri, oldukça faydalı bir silahtı. Özellikle de, Alōs aradığı her şeyi bulmanın sınırında olduğu için.

Alōs serçeparmağındaki kırmızı taşa dokundu, bugünlerde alışkanlık haline gelmişti. *Evet*, diye düşündü sessizce. *Yeteneklerini cephaneme katmak işleri kesinlikle hızlandırır.* Öyle olmak *zorundaydı.*

Adam bir kez daha gözlerini kısarak gümüş kum saatine baktı.

Zaman artık sahip olmadığı bir lükstü.

"Mürettebatın onun bizden biri olmasını nasıl karşılayacağından emin değilim. Genelde oy kullanırız."

Kintra'nın sözcükleri adamın zihnini tekrar kamaraya çekti, arkasında batan güneş odayı turuncuya boyuyordu.

"*Kafamıza* koyulan ödüller kalktığında," diye başladı Alōs, kadına bir bakış atarak. "Mürettebat nihayet tekrar Hırsızlar Krallığı'na kabul edilip ahlaksız ve saçma davranışlarına devam ettiğinde, bir yıl boyunca kimin gemide yelken açtığını umursamaz."

"Gayet adil," diye kabul etti Kintra.

"Hiçbir şey olmasam bile adil olduğum kesin."

"Buğu'ya gönderdiklerin buna karşı çıkardı."

"Evet, özellikle de son anlarında epey yalvardıkları düşünülürse."

"Korkaklar," diye homurdandı Kintra. Ardından içkisini tek seferde bitirip boş bardağını adamın masasına bırakarak ayağa kalktı. "Güven verdiğin gibi her şey plana göre gidecekse yarın gece boğazdan çıkacağız, değil mi?"

"Boğazdan çıkacağız," diye onayladı Alōs. "Dördüncü ışık gemiye vurduğunda misafirimizi güvertenin altına indir. Yukarıdayken şansını farklı şekillerde deneyeceğini hissediyorum."

"Kızın bu kadar sıkıntıya değdiğine emin misin?"

"O, Hırsız Kral'ın bizi bağışlamasının tek yolu."

Kintra bir an onu izledi. "Bu kız *kim*, Alōs?"

"Bu kadar sıkıntıya değen biri," diye yanıtladı Alōs. "Git hadi, düşünmem gereken önemli şeyler var."

Kintra alaycı bir tavırla ona asker selamı verdi. "Elbette, kaptan."

O kamaradan çıkarken Alōs suyun altına inen güneşi izlemek için arkasını döndü. Yüzüğünü parmağında çevirip dururken arkasında düşen kum tanelerinin sağır edici tıslamasını duymazdan geldi. Taşın içindeki büyü kıpırdanarak kendi lütuflarını uyandırdı. *Evvvvv*, diye mırladı.

Alōs bunu da duymazdan geldi.

Evi, bu gemiydi. Başka bir yer değildi.

Parmaklarını birbirine geçirip Kintra'nın son sorusunu tekrar zihninden geçirdi.

Kızın bu kadar sıkıntıya değdiğine emin misin?

Evet, diye düşündü Alōs. Genç kadın, uğruna bahse girdiğinden çok daha kıymetli olduğunu kanıtlıyordu. Alōs o bu kadar yakınındayken neler kazanacağını düşünüyordu.

Çok geçmeden odasındaki ışık geceyle beraber loşlaştı ve bileğini bir karıncalanma hissi sardı ama bakmaya gerek duymadan neler olduğunu biliyordu. Sonunda bağlayıcı bahis izinin içi boş kalacaktı, alacağı bir borcu gösterecekti.

Alōs sırıttı, geleceği karanlık kalbinde hissedebiliyordu.

Ufukta zafer vardı.

YEDİNCİ BÖLÜM

***Gülümsemesi leziz ve günah dolu**, diye düşündü Niya. Adam ona doğru yaklaşıyordu.*

Belki de bunun sebebi, adamın yakışıklı yüzünü artık bir maskenin örtmemesiydi. Cesur ve pervasız bir hareketti. Niya bu iki özellikten de tehlikeli olacak kadar çok hoşlanırdı.

Sonra adamın gücü ona dokundu, bedeninden uzanan yeşil renkli soğuk bir okşamaydı. Adamın tıpkı bedeni gibi lütufları da güçlüydü ve eski bir soydan geliyordu. Niya bunu biliyordu çünkü kendi lütufları da öyleydi.

Arabessa ve Larkyra, kendi ihtişamlı kostümlerine bürünmüş şekilde iki yanında oturarak saraydaki gösterilerden sonra yaşanan ahlaksız anların ortasında dinleniyorlardı. Kostümlü saray mensupları gölgeli odayı doldurmuştu. Bedenler birbirine yaslanıyor, içkiler doğrudan ağızlara dökülüyor, açıkta kalan tenlere damlayıp yalanarak temizleniyordu. Kıyafetlerin içlerinde eller geziniyor, köşedeki müzisyenlerden yükselen düzenli müzik ter ve tütsü kokulu havaya yayılıyordu. Akşam herhangi bir zamanda olduğu gibi başlamıştı, Niya benzer şekilde sona ereceğini düşünüyordu: Sıkıcı ve sıradan.

Ama bu adamın varlığı, ince yapılı kız kardeşlerinde dolaşmak yerine ona sabitlenen parlak turkuaz gözleri, güzellik ve karanlık cazibeyle süslü açıkça görünen yüz hatları... Niya'nın içinde

kıpırdanan bir duyguyu uyandırıyordu. Bir beklenti. Çok ihtiyaç duyulan bir heyecan.

"İyi akşamlar," dedi adam. Önlerinde durduğunda sesi derin bir gök gürültüsü gibiydi.

Niya hiçbir şey söylemeyip başlığının ardından onu merakla izlemekle yetindi, kardeşlerinin de aynısını yaptığını biliyordu. Mousai'ın Hırsızlar Krallığı'ndaki korkutucu bir araç, ölümcül dokunuşa sahip güzel yaratıklar olarak görünmesi gerekiyordu. Gizemlerini korumak için öyle kalmak zorundalardı.

*"Adım Alōs Ezra," dedi adam. Zarifçe eğilirken siyah paltosu onunla hareket etti. "**Ağlayan Kraliçe**'nin lordu ve kaptanıyım."*

***Ah**, diye düşündü Niya. **Bir korsan.** Bu gemiye ve artan mürettebatın umursamazlığına dair fısıltılar duymuştu fakat böyle bir adamın, o geminin kaptanı olduğunu bilmiyordu.*

Niya'nın büyüsü bir akıntıyla uyandı, ilgisinin arttığını fark ettiğinde ısınıp kıpırdanmaya başlamıştı.

"Gösteriniz için iltifatlarımı sunmalıyım," diye devam etti Lord Ezra. "Olağanüstüydü. Gerçi biraz dramatikti."

Niya bu söz karşısında başlığının arkasından sırıttı. Normalde onlara yaklaşanlar sadece ahlaksız ilişkiler teklif edip bununla böbürlenirdi. "Birçok gösterinin tanımı gereği," diye cevap verdi kendine engel olamadan. "Teatral olması gerektiği söylenebilir."

"İyi bir yanıt," dedi Lord Ezra. Kadının sözlerini duyunca gözleri daha da parlamaya başlamıştı. "Eğer satranç oynarsak bana hile yapmam gerektiğini hatırlat, sana karşı kazanmanın tek yolu bu olabilir diye düşünüyorum."

"Benim de hile yapmayacağımı kim söyledi?"

"Doğru." Korsan sırıttı, esmer tenine zıt beyaz dişleri parlıyordu.

Niya daha fazlasını söylemek, bu kışkırtıcı adamla daha fazla oynamak istiyordu ama ablasının lütufları onu dürtünce durdu.

***Dikkat et**, diyordu ablasının büyüsü.*

Niya sinirlense de itaat ederek sessiz kaldı.

Lord Ezra bu değişimi fark etmiş gibiydi, tekrar eğilse de öncesinde son kez Niya'yla göz göze geldi. "Oyunlarımızı heyecanla bekliyorum," dedi. "Özellikle de hileli olanları."

Korsan onlardan uzaklaşıp pelerinli kalabalığın içinde kayboldu. Niya onun tüm zaman boyunca yalnızca kendisiyle konuştuğunu, bir kez bile kardeşlerine bakmadığını fark etmişti.

Dudaklarında yeni bir gülümseme belirdi. ***Oyunlar****, diye düşündü. Oyunlardan çok hoşlanırdı.*

Saraydaki oda değişti ve Niya'nın önünde yeni bir anının parçaları belirdi. Sanki karanlık bir denizin dans eden yüzeyine, aşağıya yansıyan ay ışığının parçalarına bakıyormuş gibi yeni görüntülerler gelip gitti.

Niya gölgeli bir köşedeydi, saraydaki yaratıkların kalabalığında kardeşleri onu göremiyordu. Adamın onu beklediğini biliyordu, enerjisi onu çağırıyordu. Korsan karanlıktan çıkarken turkuaz gözleri parladı, bir parmağını onun kostümlü bedeninde nazikçe gezdirirken Niya'nın nabzı hızla atıyordu. Lord Ezra'nın kıyafetlerinden yayılan deniz kokusu örtülü başlığından içeri sızdı, adam onu yakınına çekerken boynunun kıvrımından gece yarısı orkidelerinin aroması yükseliyordu. Onun her daim etrafa yaydığı güç, kadının sıcaklığını saran ferahlatıcı bir histi ve onları krallıktaki tüm gösteri gecelerinde korumuştu. Adamın tüm o gecelerdeki iltifatlarıyla zekice yanıtlarının derin ve cazip sesi, onun için hissettiği umutsuzluk ve yanan bakışları genç kadının kostümünün altına işliyordu.

"Seni seviyorum, ateş dansçısı," diye boğuk bir sesle mırıldandı Alōs. Bir parmağını onun örtülü boynundan aşağıya cesurca kaydırıp göğüslerine yakın bir yerde durmuştu.

Onun sözcüklerini duyan Niya'nın büyüsü göğsünde patladı. Bedeni ilk kez ne yapacağını, nasıl tepki vereceğini bilemiyordu.

Ağır nefesler aldı, teni daha önce hissetmediği bir şekilde sızlıyordu. "Alōs," diye fısıldadı.

"Evet," diye mırladı adam. "Benim adım bu ama senin adın ne? Seni tanımama izin ver, ateş dansçısı. Yoksa sonsuza kadar sana böyle mi sesleneceğim?"

Adamın ihtiyacı olan sadece Niya'nın ilk ismiydi, kadının cazip kıvrımlarına yakışacak ufacık bir tendi, rengi kalbinde saklamak için saçının rengini görmekti. Sonuçta adam ona kendisini, günahkâr tebessümlerini, bölünmeyen dikkatini bahşetmişti. Bunlar sadece ve sadece ***Niya içindi****, o da aynısını yapamaz mıydı?*

"Alōs," diyebildi sadece azap içinde. "Alōs."

"Alōs." Niya irkilerek doğruldu, adamın adı dudaklarından kaybolurken soğuk soğuk terliyordu. Gözlerini açtığında her yer kapkaranlıktı.

Nabzı hızla atarken parmaklarını şıklattı ve avucundan küçük bir alev yükseldi.

Önünde penceresiz bir kamara uzanıyordu. Hâlâ *Ağlayan Kraliçe*'deydi.

Odadaki lamba o uyurken sönmüş olmalıydı. Alevini lambanın içine atınca fitil tıslayarak yandı ve odayı aydınlattı. Sonra ellerini yumruk yaparak tekrar hamağına yığıldı.

Bedeni hem yanıyormuş hem de donuyormuş gibi hissettiriyordu. Büyüsü, düşünceleri yüzünden kafası karışmış halde damarlarında yüzüyordu. Niya üzgün müydü? Kızgın mıydı? Keyifli miydi? Mutlu muydu? Zevk mi hissediyordu, yoksa acı mı?

Kayıp tanrılar aşkına. Gözlerini tekrar kapatmaya cesaret edemedi.

Anlaşılan uykusunda bile adam onun peşinde olacaktı. Niya'nın zihninden çaresizce uzaklaştırdığını sandığı anılar, yeniden dirilen bir canavar misali kükreyerek hayata dönüyordu.

Alös'un büyüsü yüzünden, diye düşündü huysuzca. *Uzun süre onun etrafında olmak, anıları özgür bıraktı.*

Zekice davranabileceği ancak nihayetinde çok saf olduğu anılardı bunlar. Elbette bir yanı o zamanlar Alös'un tehlikesini hissetmişti, hem de her bir kelimesinde. Ama cazibenin tatlı olmasının bir sebebi vardı. Altında yatan zehrin acısını örtüyordu. Yüzeyin altında gezinen, pes ettiğinizde sizi ele geçirmeyi bekleyen yıkımı saklıyordu. Aylar süren kur döneminin ardından o da nihayet pes etmişti. Bir anlık zevkin bedeli, bir ömürlük pişmanlık olmuştu. Bu genç bir kızın fantezisiydi. Bir canavarın sevgisiz kalbinin tek istisnası olduğuna inanmıştı.

Ancak Niya'nın hayatının bir aşk hikâyesi değil, uyarı niteliğindeki bir öykü olduğu ortaya çıkmıştı.

Bakın çocuklar, işte yapmamanız gereken bir şeyin öyküsü.

Homurdanarak doğrulurken kendini küçümsemesine neden olan hayaletleri bir kenara itti.

Boş odaya doğru, "Bugün her şeyi arkamda bırakacağım," derken omuzlarını dikleştirdi. Bugün üçüncü gündü, son gündü. Buna rağmen, *Her şey yolunda*, diye düşündü içine sızan korkuyu uzaklaştırarak. *Bugün kardeşlerim gelecek, o adam ve o geceye dair bir daha hiçbir şey düşünmem gerekmeyecek. Bugün özgür kalacağım.*

Niya kapana kısılmış hissediyordu. Çünkü bu sabah korsan lordunun soğuk enerjisini her zamankinden fazla hissediyordu, sırtına iğneler batıyormuş gibiydi.

Ondan olabildiğince uzak duruyordu, geminin pruvadaki korkuluğunu kavramıştı. Ama buna rağmen, *Ağlayan Kraliçe*'nin dümeninin olduğu taraftaki uçta bulunan adamın bakışlarının üzerinde olduğunu biliyordu.

Her zaman biliyordu.

Niya'nın büyüsü daha hızlı kıpırdandı, sıcaklığı adamın soğuk temasına karşılık veriyordu.

Aslında adım attığı her yerde onu hissedebiliyordu. Korsanın varlığı bu geminin her tahtasına işlemiş olan buz yeşili bir pustu. *Benim. Bunların hepsi benim, sen de buna dahilsin*, diye fısıldıyordu.

Niya bundan nefret ediyordu. Artık denizden nefret ettiği gibi.

Açık ve temiz hava fazla rüzgârlıydı.

Dingin sular sıkıcıydı.

Sürekli teninde hissettiği güneş ise ter, kırışıklık ve güneş yanığı için biçilmiş kaftandı.

Her daim boş olan ufka gözlerini diktiğinde büyüsü damarlarında sabırsızlıkla gezindi. İradesiyle bir portal kapısı yaratabileceğine inanmak üzereydi, böylece ona doğru yelken açan siyah cüppeli ve altın maskeli iki figürü taşıyan bir gemi ortaya çıkacaktı.

Ama umudu her an sönebilirdi, oltadan sallanan solucanın avcısı olduğuna inanan bir balığın umuduydu bu. Avlanıp oltaya yakalanan balığın değil.

"Öğrenmek istediğim bir şey var," dedi derin bir ses arkasından. "Sence tüm gün yakıcı güneşin altında durmak seni daha hızlı bulmalarını mı sağlayacak?"

Niya, Alōs'un yaklaştığını hissetmişti ama yakındaki korsanlardan biriyle konuşmak için geldiğini ummuştu.

Sakinleşmek adına bir nefes aldıktan sonra yanına gelen korsanın turkuaz gözlerine bakmak için döndü. Siyah saçları omuzlarına dağılmıştı, keskin yüz hatları sabah ışığında daha yumuşak görünüyordu. "Ah, Alōs. Ne hissettiğimle bu kadar ilgilenmen ne kadar kibar bir davranış."

Adam keyifli bir şekilde hafifçe sırıttı. "Tüm korsanlarımla ilgilenmek benim görevim."

"Ben senin korsanlarından biri *değilim*."

"Şimdilik."

Niya dişlerini sıktı, tekrar engin denize dönerken öfkesi alevlenmişti. *Onu görmezden gel yeter*, diye düşündü. *Görmezden gelirsem gider.*

"Mürettebatımdan biri olmaktan bahsetmişken, bugünden sonra o özel kamarada uyumaya devam edemezsin," diye açıkladı Alōs. Sinir bozucu bir şekilde hâlâ onun yanında duruyordu. "Güvertenin altında diğer korsanlarla birlikte kalacaksın."

"Bugünden sonra evde, kız kardeşlerimle birlikte olacağım."

Alōs dilini şaklattı. "Bunca yıl sonra bile iyimserliğin bir aptalın öne attığı adım olduğunu öğrenememişsin. Kendini her zaman bir cehennem çukuruna düşerken bulursun."

"Bu geminin cehennem gibi olduğunu ikimiz de kabul ediyoruz demek, buna sevindim."

"Bu gemi," dedi Alōs. Sesinde nadir görülen bir sinir vardı. "Aadilor'daki en hızlı ve en çok arzulanan gemi."

Niya gözlerini kırpıştırarak ona baktı, kayalardan oluşan bu dağda bir zayıflık bulmak onu biraz heyecanlandırmıştı. "Emin misin? *Vahşi Dul*'un Aadilor'daki en hızlı gemi olduğunu duymuştum. Daha büyük olduğu kesin."

"Bu da onu *daha yavaş* kılıyor," diye karşı çıktı Alōs. "*Vahşi Dul, Kraliçe*'ye asla yetişemez."

"Bahse girelim mi?"

Alōs bir an için onun gözlerine baktı, ardından bakışlarını kadının çarpık sırıtışına çevirdi. "Seve seve," diye cevap verdi. "Ama bu kendini bağladığın zincirden kurtulmanı sağlamaz."

Niya'nın gülümsemesi soldu.

"Anlaşılan durumunun gerçekliğini tekrar hatırladın," diye devam etti korsan. "Bu güzel. Burada dikilip yanarak kendine daha fazla işkence etme, ateş dansçısı. Bu işkenceyi biraz erteleyelim. Gölgeli kamaramda oturup buradaki rolü-

nün ne olacağını tartışalım. Zeytin dalı olması için bize viski bile doldururum."

Niya adamı hâlâ gemiden aşağı atmamış olmasına şaşırıyordu.

"Bu gemide kaldığım sürece," diye karşılık verdi. Sesinin öfkeyle titremesinden nefret ediyordu. "Aramızda barışa dair *hiçbir şey* olmayacak, korsan."

Alōs bir anlığına onu izledi, düzgün yüz hatları durgun bir göl gibiydi. "Pekâlâ," dedi en sonunda. "Ama şunu bil ki, buradaki yeni başlangıcının nasıl ilerleyeceğini belirleyen kişi sensin. Bunun sorumlusu ben değilim. Bu yüzden seni uyarıyorum, burada ne kadar zorluk çıkarabileceğini düşünürsen düşün, kaptanın olarak sana ne kadar çok zorluk çıkarabileceğime dair hiçbir fikrin olmadığına yemin edebilirim."

Sözlerini bitirdikten sonra oradan uzaklaştı, hareketleri dümenin yanındaki tahtına dönen zarif bir kral gibiydi.

Niya tekrar arkasına dönüp korkuluğu kavrarken sinirle homurdandı.

Öldür onu, diye yanıtladı büyüsü öfkeyle. *Onu iliklerine kadar kül et.*

Keşke, diye düşündü Niya. Onları bağlayan ize sinirle dik dik baktı. Bu kahrolası şey bileğinden çıktığında yıldızlar ve deniz adına yemin ediyordu ki onu öldürmeyi deneyecekti.

Bahislerinin sonucu çoktan belirlenmiş gibi davranmaya nasıl cüret ederdi?

Kibirli göt herif!

Sadece aklımı karıştırmaya çalışıyor, diye düşündü sakinleşmeye çalışarak.

Ama kız kardeşleri neredeydi?

Böyle kıpırdamadan ayakta durmak, beklemek de bir tür işkenceydi.

Niya beklemeye alışkın değildi.

O her zaman dizginleri ele alırdı ama şu anda ne yapabilirdi ki?

Bir fikir zihninde belirip onu ele geçirirken gerildi. Ellerini döndürerek havaya büyü patlaması gönderdi. Sonra bir tane daha. Giderek yükselen turuncu dumanlar oluşturuyordu.

Sinyaller.

Görü'ye sahip olan herkes bunları *görürdü.* Çok uzakta bile olsa.

Niye bunu daha önce düşünmemişti?

Günün geri kalanı boyunca olduğu yerde kaldı ve renkli büyüsünü göğe gönderdi. Büyüsü yıpranıp tükenirken bedenindeki ağrıyı umutsuzca görmezden geldi.

Dinlen, diye inliyordu büyüsü. *Dinlen.*

Ancak Niya dinlenemezdi. Vakti dolmak üzereydi.

Buna rağmen nihayetinde onun adına karar veren şey lütfu olmuştu çünkü artık sadece parmaklarından ufacık bir buhar yükselmesini sağlayabiliyordu.

Korkuluğa yaslanarak yere çöktü. Nefes nefeseydi, yere uzanıp uyumak istiyordu. Bunu yapmamış olması bile bir mucizeydi. Boş ufku izlerken büyüsünü gören biri olduğunu umuyor, bunun olmasını diliyordu. Kintra ona yemekle su vermeye geldiğinde bile umut etmeye ve dilemeye devam ediyordu. Kadının getirdikleri sıcakta ve tuzlu havada dokunulmadan kirlenmişti. Niya güneş batmaya, yıldızlardan oluşan karanlık bir battaniye belirmeye başlarken bile önündeki ufuk gibi hareketsiz durmaya devam etti.

İzleyip orada bekledi, artan paniğini boğmak için uğraşıyordu. Kıpırdamayan, hissetmeyen bir varlık olmuştu. Mitlerdeki heykellere dönüştüğüne neredeyse inanacaktı.

Kız o kadar uzun süre gözlerini kırpmadan bekledi ki, gemideki tahtaların uzanıp onu sardığını, ruhunu aldığını fark etmedi. Dikkatle bakarsan, geçen her geminin pruvasına oyulmuş bir kadın olduğunu görebilirsin, çocuğum.

Donmuş çığlığıyla ölümsüzleştirilmiştir. Çünkü o, Ağlayan Kraliçe'dir.

Sanki kayıp tanrılar genç kadının korkularını duymuş gibi karanlık suyun üzerine bir ışık hüzmesi yayıldı. Ufukta yükselen güneş göğsüne yavaş yavaş inen bir bıçak gibiydi.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

Niya'nın son yakarışı zihninde vahşice kıvrandı, tenini tırmaladı. Güvertede inanamayarak ve şaşkınlık içerisinde kalakalmıştı. Tırnakları korkuluğa batıyordu, nefesi kesilmişti.

Sol bileği karıncalanmaya başladı ama oraya bakmayacaktı. Bağlayıcı bahsin siyah şeridinin kalan yerleri de doldurmasını *izlemeyecekti*. Onun borcu, onun zincirleri. *Bir yıl*, diye fısıldıyordu bağ. *Bir yıl.*

Niya sanki güneşi tekrar yüzeyin altına indirebilecekmiş gibi ışığın merkezine gözlerini dikti.

Güneş geri adım atmadı.

Gururla ve isyanla Obasi Denizi'nin üzerinde yükseldi. Işık, Niya'nın özgür iradesini yutarken gözleri acıyıp sulanmaya başladı.

Bunlar acının gözyaşlarıydı.

Dördüncü günün ilk ışığı parlak, yeni ve sakindi. Tam bir kâbustu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Niya buraya gözleri örtülü ve vücudu bağlı nasıl geldiğini, daha sonra *Ağlayan Kraliçe*'nin karnının derinliklerinde nasıl bağlanıp bir hücreye atıldığını pek hatırlamıyordu.

Çok çığlık atılmıştı.

Bunu hatırlıyordu.

Epey kan olduğunu da hatırlıyordu. Hiçbiri ona ait değildi ama yüzü ve kıyafetleri iyice lekelenmişti.

Dördüncü gün tamamen yükseldiğinde sahip olduğu tüm mantığı yitirmişti.

Bu kahrolası gemiden gitmek zorundaydı!

Bağlayıcı bahislerin canı cehennemeydi.

Pruvanın yararak ilerlediği köpüklü denizi izlerken kaçmak için dalışından sağ çıkamazsa Buğu'nun onu alması fikrine karşı gözünü bile kırpmamıştı. Alōs onu hizmetini tamamlaması için ölüler diyarında bulabilirdi. Niya için mantık artık geçmişte kalan bir şeydi.

Ne yazık ki, planları çabucak altüst olmuştu. Tek ayağını bile korkuluğa atamadan mürettebattaki en güçlü on kişinin kendisine doğru yaklaştığını hissetti.

"Beraber manzarayı izlemeye mi geldiniz?" diye sordu gruba. Kenara biraz daha yaklaşmıştı.

"Seni aşağıya indirmek için talimat aldık," dedi iriyarı bir

adam. Tel tel saçları kaşlarına yapışmıştı, gözleri kısılıydı ve Niya'nın duruşunu inceliyordu.

"Teşekkürler," dedi Niya. Elleriyle korkuluğu kavramıştı. "Ama burada kalmayı tercih ederim."

"Bu bir rica değildi," dedi bir kadın. Gri örgüleri belinden aşağı sarkıyordu. Niya bu kadının lütfu olan birkaç mürettebat üyesinden biri olduğunu hissetti.

İşte o anda kendi büyüsü de canlandı, savaşmaya hazırdı.

"Kaptanın emirleri," diye ekledi bir başkası.

Niya iyice yüzünü ekşitti.

Alōs'un bir sonraki hareketini tahmin etmiş olması onu rahatsız ediyordu.

Yine de harekete geçmek için fazla beklemedi.

Dönüp korkuluğun üzerine atladı. Ona uzandığını hissettiği kolları tekmeleyerek uzaklaştırdı ama iki ayağı karşısında mücadele eden çok fazla uzuv vardı. Birisi pantolonuna asılınca mürettebat onu tekrar güverteye çekti, vücudunu her yerinden sıkıca kavramışlardı.

"Canınıza değer veriyorsanız beni bırakırsınız," diye hırladı Niya. Elinden geldiğinde kıvranıp çırpınıyordu. Teni büyüyle ısınmaya başladı, tek istediği *yakmak*, *yakmak*, *yakmaktı*.

"Canımıza değer verdiğimiz için seni bırakmayacağız," diye homurdandı gri saçlı kadın. Nasırlı eller onu daha sıkı kavrarken kadının avucundan sert bir yüzey uzandı ve Niya'nın artan ısısından kendi bedenini korudu. Mavi sis etrafa yayılmıştı.

Büyü, diye düşündü Niya.

"Kaptan senden daha dişli," dedi daha önceki yaşlı saçlı adam. Niya'nın kulağına doğru eğilmişti.

"Seni temin ederim ki," dedi Niya dişlerini gıcırdatarak. "Öyle değil." Adamın şakağına kafa atıp kadının omzunu ısırdı ve yere kadar eğildi. Sonra bir anda kalkarak diğer-

lerinin tutuşundan kurtuldu. Arkasına dönüp iki korsanın bıçağını kalçalarındaki yerlerinden çaldı, tenlerini keserken hiçbir şeyi umursamıyordu. Kaçmak için o kadar çaresizdi ki, nefesi bir top patlaması gibi gürültülüydü.

Niya dönüp kıvrıldı, ona gelen uzuvlardan uzaklaştı ve üstlerinden atladı. Geminin korkuluğuna doğru geri çekilmeyi başarmak üzereydi ki korsanların sayısı ikiye katlandı. Halatlardan, direklerden inip güverteye doluştular. *Kayıp tanrılar aşkına*, diye düşündü. *Gemiyi yönlendirecek kimse kaldı mı?*

Niya bir kez daha büyüsünü öne çekmeye girişti, onları kül etmeye hazırdı ama bembeyaz öfkesinin ötesinde hatırladığı bir sonraki şey, kaya gibi bir ağırlığın onu güverteye yapıştırmasıydı. Düzinelerce vücut, kıvranıp çığlık attığı sırada onun üzerine çullanmıştı. Mürettebat üyeleri de bağırıyor, daha fazla yardım için çağrı yapıyordu. Niya onların hareketlerinden enerji alıp baş döndürücü bir hisle kendi lütfuna dönüştürüp onları alazlamak için kullandı. Korsanların kıyafetleri büyüsünü yakalayarak alevlere dönüştü. Ancak hemen sonrasında üstüne kovalarca tuzlu su ve kum atıldı. Havaya buhar yükselirken Niya'nın dudaklarından bir tıslama çıktı, soğuk bir varlık bir anda üstünde belirdiğinde öksürüyordu.

Alōs'un mavi bakışları dehşet saçsa da yaşananlardan etkilenmemiş gibi görünüyordu. Adam sakince onun bir yaratık gibi haykırıp küfretmesini izledi, mürettebat bedenini güverteye bastırmaya devam ediyordu.

"Serçeparmağını bile kıpırdatamazsın," dedi korsan lordu derin bir sesle. Bunu söylerken mürettebatından birine daha fazla halat fırlattı. Niya'nın son gördüğü yüz onun yüzü olmuştu. Ardından gözleri bağlandı ve sürüklenerek uzaklaştırıldı.

Hücresinin nemli zemininde uzandığı yerden hırladı.

Bir hayvan gibi hissediyordu, üstelik bu iyi bir anlamda değildi.

Bağ onun görüşünü engelliyordu, tüm vücudu halat ve zincirlerle sarılmıştı. Kolları ve bacakları acı verici şekilde arkasına bükülüp birbirine bağlanmıştı. Parmakları bile titizlikle birbirine yapıştırılmıştı.

Sanki farkındalığı tükenmiş, hareketlerinin zarafeti çalınmıştı.

"Hepinizi geberteceğim!" diye haykırırken sesi çatlaktı, boğazı acıyordu.

Onu sadece geminin gıcırtısı ve suda sallanışı karşıladı.

Niya yüzüstü uzanırken inleyerek yana döndü.

Nasıl oldu bu? Kendimi nasıl burada buldum?

Öfke sorunun var. Arabessa'nın sözcükleri çok uzun zaman önce söylenmiş gibiydi ve alaycı bir tavırla Niya'nın zihnine süzülüyordu.

Kayıp tanrılar aşkına, ablasının haklı olmasından nefret ediyordu.

Belki güvertede o kadar içgüdüsel davranmasa küçük kamarasına dönüp daha net bir şekilde çıkış yolu arayabilirdi.

Bunun yerine içinde bulunduğu çukuru daha da derinleşecek şekilde kazmıştı, şimdi bu çukurdan asla çıkamayacağına giderek ikna oluyordu.

Kız kardeşleri yoktu.

Onu almaya gelmemişlerdi ve kimlikleri hâlâ Alōs'un elindeydi. Ayrıca, Niya'nın bir sene gemide hizmet edecek olması gibi bir gerçek vardı.

Her şeyi mahvetmişti.

Korkunç bir kız kardeşti.

Hain bir evlattı.

Çektiği acının her bir zerresini hak ediyordu.

Sonunda yanaklarından sıcak yaşlar akmaya başladı.

Ağlamayı hiç sevmiyordu, bunu enerjinin boşa harcanması olarak görüyordu ama artık kendini kontrol edemiyordu.

Omuzları karıncalanmaya başladı, uyuştuklarının ilk gös-

tergesi buydu. Niya kadere boyun eğdiğini, içindeki azmin yok olduğunu hissetti.

Hayır, diye tısladı büyüsü. Onun pes ettiğini hissettiği için karnında rahatsızca kıvranıyordu. *En güçlü biziz. En ölümcül biziz. İntikamımızı alacağız. Alacağız!*

"Nasıl?" diye fısıldadı Niya. Neredeyse inleyerek sormuştu bunu.

Zamanlaaaaa, dedi lütufları tatlı tatlı. *En az bekledikleri anda.*

"Evet," diye mırıldandı Niya. Tekrar cesaretini toplamaya başlamıştı. "Evet."

Büyüsü haklıydı. O, Mousai'dan biriydi.

Kemiklerin üzerindeki eti erittim, diye düşündü. *En canilerin yüzündeki gülümsemeyi söküp aldım.*

Son enerjisiyle, "Hiddetimin tadına bakacaksın!" diye haykırdı hücreye. Ardından gülmeye başladı.

Kahkahası kendi kulaklarına bile delice geliyordu ama durduramadı.

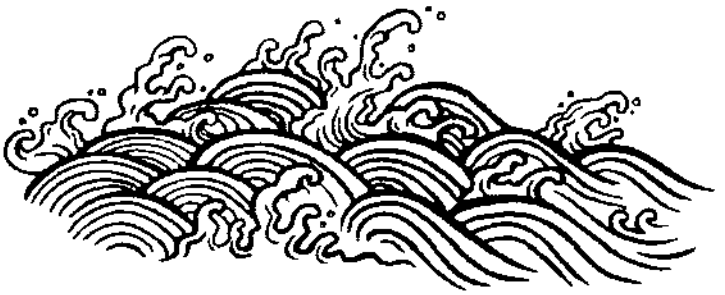
Yanağı pis zemine yaslanmış, uzuvları bükülmüş ve uyuşmuş halde durmadan güldü.

Çünkü kız kardeşleri henüz olmasa da sonunda onu almaya gelecekti.

Niya şu anda tutsak olabilirdi ama onu mahvetmek, daha da önemlisi kız kardeşlerine olan inancını yıkmak için bundan çok daha fazlası gerekirdi.

Arabessa ve Larkyra, onu almaya *gelecekti*.

Bir araya geldiklerinde, Buğu'ya birden fazla yeni ruh göndereceklerdi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Niya'yı uyandıran şey hücresindeki botların yere sürtünme sesiydi. Kaba eller onu kollarından tutup havaya kaldırdı ve iki kat merdiven çıkardı. Her adımla hava daha ferah bir hal alıyordu, Niya sert zemine bırakılırken ofladı.

"Bacaklarındaki düğümleri açın ama kollarıyla elleri zincirli kalsın," diye emretti Alōs derin bir sesle.

"Emin misin, kaptan?" diye sordu huysuz bir ses. "Bu kuş delinin teki. Onu evcil hayvan diye tutmaktansa doldurmak ya da yemek lazım."

Niya önünde olduğunu hissettiği botlara tükürdü.

"YA!"

Niya'nın yüzü gelen darbeyle birlikte aniden geriye savruldu, dilinde kan tadı alırken ağzının kenarı yanmaya başlamıştı. Alōs adamına geri çekilmesi için bağırdı. "Onun tükürüğü üzerindeki en temiz şey, Burlz. Söylediğimi yap."

Adam mırıldanıp homurdandı, Niya'nın bileklerini çekip arkasından yerdeki bir kancaya sabitledikten sonra bacaklarını serbest bıraktı. Niya bacaklarına kan tekrar acıyla hücum ettiği için diz çökmek zorunda kalırken atmak istediği çığlığı dizginledi. Gözleri hâlâ bağlı olduğundan vücuduna yayılan acıya, fazla uzun zaman boyunca tuhaf bir şekilde bükülmüş kaslarına odaklanabiliyordu.

Ağzına sertçe su döküldüğünde açgözlü bir tavırla yutkundu, gömleğinin önüne akan sıvı ılıktı.

Biri çekiştirerek gözlerindeki bağı çıkarınca bulunduğu yeni mekân karşısında gözlerini kıstı.

Kaptan kamarasındaydı. Arkasındaki geniş bir pencereden ay ışığı süzülüyordu. Loş mekânı aydınlatan ayaklı şamdanlar, kitaplıklara sıcak bir ışık yayıyordu. Kintra ve Burlz olduğunu tahmin ettiği saçları yağlı, güvertede savaştığı iriyarı adam odadaki kapalı kapıların yanında dikiliyordu.

Niya büyük bir ahşap masanın yanında diz çökmüştü. Alōs sandalyesinden kara bir yaban kedisi gibi ona bakarken, "Adamların ikisine dikiş atıldı," diyerek söze girdi. "Dünkü öfke nöbetin yüzünden üç kişi hâlâ ağır yanıklarla revirde yatıyor."

"Bu muydu?" Niya sıkılmış gibi konuşmaya çalıştı.

"Yaptıklarının bedelini ödeyeceksin." Alōs sakin gözlerle ona bakıyordu. "Korkarım ki cezanı mürettebatım belirleyecek."

Niya, Burlz'a bir bakış atıp adamın sırıtışını, siyah gözlerindeki acı vaadini inceledi.

Şansını dene, diye hırlamak istiyordu. Adamın az önce yüzüne attığı tokat cezasız kalmayacaktı.

"Beni gemiden atmaları yönünde oy kullanıyorum," diye önerdi Niya. "Beni bu kahrolası yerden çıkaracak ne varsa kabul ediyorum."

"Böyle hissetmen çok kötü," diye sakince yanıtladı Alōs. "Çünkü buradaki hizmet yılın çok rahatsız geçer."

Niya bağlarını çekiştirirken, "Çektiğim rahatsızlığı on katıyla geri ödeteceğim," dedi dişlerini sıkarak. Zincirler bileğine kuvvetle asılıyordu.

"Sürekli kavga çıkarmama konusunda çalışmalısın," dedi Alōs. Kaptan koltuğunda geriye yaslanmıştı. "Bunu başarsaydın hayatın daha keyifli geçerdi, örnek olarak beni düşüne-

bilirsin. Neredeyse parmağımı bile kaldırmadan istediğim çoğu şeyi elde ediyorum."

"Öyleyse parmaklarını kestiğimde eksikliklerini hissetmezsin."

Alōs siyah kaşlarından birini kaldırdı. "Berbat görünüyor olsan da hâlâ aynı olduğunu görmek onları mutlu edecektir."

"Kimi?"

"Mousai'ı elbette." Alōs sırıttı. "Geldiler."

Niya gözlerini kırpıştırdı, bir an için kafası karışmıştı.

Ardından...

Yükselen *BOM* sesi odayı sarstı, kitaplar raftan yuvarlandı ve şamdanlar sallandı. Niya dizlerinin üzerinde dengesini bulmaya çalışırken tiz bir ses yukarıdaki tahta zemini sarsıyordu, güverteye daha fazla ağır şey yuvarlandı.

Obasi Denizi aşkına. Bir anda yükselen adrenalinle birlikte büyüsü de volkan gibi patlamıştı. *Kız kardeşlerim, geldiler!*

Niya geniş ve keskin bir şekilde sırıttı. "Mürettebattan kimse onların hiddetinden sağ çıkmayacak."

"Kintra," dedi Alōs. Serdümenine doğru konuşmuştu. "Misafirlerimize aradıkları şeyi nerede tuttuğumuzu söyle, yoksa artık arayacakları bir gemi kalmayacak."

Kintra çabucak nöbet tuttuğu kapıdan çıktı.

"Burlz," diye emretti Alōs. "Eminim ki bu şerefi sana vermemi istersin."

İriyarı adam pantolonunun cebinden bir parça kumaş çıkarıp Niya'ya yaklaşırken gözünden intikam arzusu okunuyordu.

"Bunu yapmak zorunda olduğum için üzgünüm," diye açıkladı Alōs. Ancak bakışlarında hiç empati yoktu. "Ama müzakereye dahil olmana izin veremem."

Niya üstüne gelen korsandan uzaklaşmaya çalıştı ama zemine zincirlendiği için pek uzağa kaçamadı. Burlz elindeki

kumaşı onun dudaklarının arasına sıkıca yerleştirince irkildi. "Sana daha sonra yapacaklarım bunun yanında hiç kalır, güzelim," diye fısıldadı adam. Soğan kokulu nefesi yüzünden Niya'nın gözleri sulanırken bu tehdit büyüsünün teninde dolaşmasına neden olmuştu. Boğuk bir hırlamayla öne doğru atıldı.

Burlz duvara doğru çekilirken gülümsedi.

Buğu'ya ilk göndereceğim sen olacaksın, diye düşündü Niya.

Yukarıdan haykırışlar, birbirine çarpan fıçıların gürültüsü geldikten sonra her şey sessizliğe gömüldü.

Sadece Alōs'un masasındaki gümüş kum saatinden akan tanelerin vızıltısı duyuluyordu.

Niya'nın bakışları kapalı kapıya doğru döndü.

Kalbi hücum eden canavarlar gibi gümbürtüyle atıyordu. Kendini sakinleştirmeye ve büyüsünün damarlarında karmakarışık bir şekilde dolaşmasına neden olan birkaç günlük kaosu dindirmeye çalıştı. Odaklanması gerekiyordu. *Onlara* ait hareketleri bulabilmesi için bunu yapmak zorundaydı. Kız kardeşleri gelmişti. *Nihayet* gelmişlerdi. Niya o düşünceye, verdiği güven hissine odaklandı.

Gözlerini kapatıp derin bir nefes alırken onu sarsan uğultuyu sakinleştirdi. Bu sayede duvarların ötesini daha iyi hissedebiliyor, dışarıdaki şeyleri sezebiliyordu. Şu anda güçsüz olmasına rağmen yüzeysel bir arama yapmayı başardı. Büyüsünü uzaklara iletmek için güvertedeki hareketten enerji çekti. Lütfu bir sis misali teninden yükseldi, zeminde yuvarlanarak ilerledi ve kapının altından dışarı sızdı. Hareket eden her şeye -kutuları taşıyan bir ağa, ağır ağır hareket eden ayaklara- dokundu. Ta ki...

O tanıdık enerjiler, zarifçe hareket eden uzuvlar, hışırdayan cüppeler işte tam oradaydı. Bunlar onun *tanıdığı* enerjilerdi.

Alōs'un, "Muhteşem," dediğini duysa da umursamadı. Korsanın, onun büyüsünün turuncu ve kırmızı ipliklerinin bedeninden sızıp gemisini aradığını görebildiği gerçeğini görmezden geldi. Bunun adama, onun yeteneklerini anlama konusunda sağladığı avantajı yok saydı.

Tek umursadığı yaklaşan adımlardı, ardından...

Kapı açılmasıyla birlikte gözlerini açtı. Kintra içeri girerken siyah başlıklı cüppeler ve ifadesiz altın maskeler giymiş üç figür onu takip ediyordu. İki tanesi uzun, biri kısaydı. Duman misali odanın ortasına ilerleyip tüm mekânı kapladılar. Büyüleri diken üstündeydi, nabız gibi atıyordu, kadimdi, yıkım getirecekti ve serbest bırakılmaktan bir kum düşümü uzaktaydı. Güç etrafta hiddetle uğulduyordu.

Düşmanlarımızı nasıl karşıladığımızı sana gösterelim.

Niya daha önce Mousai'ı bu bakış açısından görmemişti çünkü genelde kısa boylu olan kişinin yerinde olurdu. Ama bu kadar korkunç görünmeleri karşısında keyiflenmişti. Niya uzun boylu figürlerin gözlerine baktı. Larkyra ve Arabessa, kız kardeşleri.

Göğsünde bir şeyler kıvrandı. Onları görmek çok güzeldi. Ne var ki, yaptıklarını öğrendikleri anda hissedecekleri şeyler için mahvolmuş durumdaydı.

Kardeşlerinin gözleri onun darmadağın halinde gezinirken büyüleri daha karanlık ve yoğun bir şekilde genişledi. Yaklaşan fırtına bulutlarına benziyordu.

Odanın kapısı aniden kapanıp bir çıtırtıyla kilitlendi. Şamdanların ışıkları azalırken gölgeler doğal olmayan bir şekilde uzuyordu.

Aynen öyle, diye düşündü Niya. Kız kardeşleri *çok öfkeliydi.*

Güzel, diye tısladı büyüsü.

Evet, diye katıldı Niya. *İşte intikamım.*

Alōs koltuğundan kalkmadı, ellerini sakince göğsünde birleştirmişti. Mousai dikkatini tekrar ona odakladı.

"Kafanıza koyulmuş bir ödül zaten vardı, Lord Ezra," dedi ortadaki Mousai. Niya sesinden bu kişinin ablası olduğunu anlamıştı. "Ama Hırsız Kral'ın en sevdiği saray misafirlerinden birini kaçırmak, bahşedebileceği merhamet için hiç iyiye işaret değil."

"Merhamet mi?" Alōs kaşlarını kaldırdı. "Kral yaşlandıkça yumuşadı mı yoksa?"

Diğer Mousai'dan bir haykırış yükseldi, bu Larkyra'ydı. Ardından tek bir notayla ayaktaki bir şamdanı korsanın arkasındaki pencereye doğru fırlattı. Şamdan pencereyi yıkıp geçti.

Alōs yüzüne düşmüş bir tutam koyu renk saçı geriye doğru itti. "Dekoru sevmediyseniz farklı bir şekilde de kaldırtabilirdim."

"Emirlerimiz net, korsan," diye gürledi Arabessa. "Leydiyi alıp sizi Korsan Kral'a götüreceğiz. Gelmek istemiyorsanız sizi burada öldüreceğiz. Seçenekleriniz bunlar."

"Öyle olduğu açık." Alōs parmakları birbirine değecek şekilde ellerini birleştirdi ve daha geriye yaslandı. "Ama ikisinden birini yapmadan önce şuna cevap verebilir misiniz? Onun yerini bu kadar hızlı doldurmak kolay oldu mu?" Doğruca kısa boylu Mousai'a bakıyordu.

Bilenler haricinde herkes için saçma bir soruydu, yani kusursuz bir sorgulama yoluydu. Alōs Ezra işte buydu. Ellerine ihtiyacı olmayan çünkü parmağını bile kaldırmadan istediğini alan bir sürüngen. Bir yılan.

Mousai sessiz kaldı ama Niya enerjinin değiştiğini, kardeşlerinin omuzlarına yeni bir gerginlik çöktüğünü hissedebiliyordu. Niya'nın aptallığı tam o anda ailesini lanetlemişti. *Çok üzgünüm!* diye haykırmak istiyordu. *Çok özür dilerim!* Fakat tek yapabildiği, ağzındaki kumaşın arkasından inlemekti.

Larkyra'nın bakışları bir anlığına ona döndü, gözlerinden sorular okunuyordu.

"Kendime üçüncü bir seçenek sundum sanki, ne dersiniz?" dedi Alōs. "Baş başa konuşabilir miyiz?"

Mousai'ın arkasındaki kapı kilidi açılarak savruldu. Aldıkları yanıt buydu.

Alōs sessiz bir emirle Kintra ve Burlz'a baktı. *Dışarı çıkın.*

Görev bilinciyle arkalarını dönüp odadan çıktılar, kapıyı arkalarından kapatmışlardı.

Alōs masasındaki kadehten bir yudum alıp elini salladı. Büyüsü serin ve yeşil bir perde gibi duvarlara yerleşip penceresindeki yeni deliği örttü. "Şimdi güvenle konuşabiliriz."

"Canınızı bağışlamamız için ne gibi sırlar paylaşacaksınız?" diye sordu kostümüne bürünmüş Larkyra.

"Benim sırlarım, aslında *sizin* sırlarınız. Ama bir takasla bu sırları unutabilirim."

"Açık konuşun, Lord Ezra."

"Açık konuşmak istiyorum, Mousai'dan biri ayaklarımın ucunda diz çökmüşken üçünüzü karşımda bulduğuma şaşırdım." Masasının yanındaki genç kadını işaret ediyordu.

Niya'nın dünyası yarılıp parçalanmıştı sanki. Kız kardeşlerinin gözlerine bakamadığı için yerdeki bir noktaya odaklandı. *Korkak,* diye düşündü, daha sonra yaşanabilecek şeylerden nefret ediyordu. *Ne yapacaklar? Ne söyleyecekler?*

Kalbi tekrar tekrar kırılarak olacakları beklerken içeride yoğun bir sessizlik vardı.

"Bu doğru." Alōs nihayet tekrar konuştu. "Sevgili kardeşiniz Mousai'ın asıl kimliğini ifşa etti. İtiraf etmek gerekirse, Bassette ailesiyle resmi olarak tanışmak büyük zevk."

İhanet, ihanet, ihanet. Kız kardeşlerinin bıçak kadar keskin bakışlarını hissederken kulaklarında bu sözcük çınlıyordu.

Diz çöktüğü yerde irkildi, onların büyüsü şaşkınlıkla ona çarparken hâlâ başını kaldırıp bakamıyordu.

Nasıl? Neden?

Niya bu iki soruyla yıllarca kendine işkence etmişti. Tuzağa düşmüş, baştan çıkarılmış, güçlerinin ona karşı kullanılmasına izin vermişti. Bunları nasıl yapmış olabilirdi? Sebebi neydi? İstendiğini, o kaygısız heyecanın alevini hissetmek için miydi?

Zavallılıktı.

Mousai'ın en kısa üyesi cüppesini ve maskesini çıkarırken bir hareketlilik oldu. Figür, odadaki herkesten çok daha uzun olacak şekilde büyüdü. Artık o figürün olduğu yerde bir adam vardı. Mor renkli ipek bir pantolon giymişti, çıplak göğsüne yayılan incili bir gerdanlık takıyordu. Siyah teni, gür sakalına karşı aysız bir gece gibi parlıyor, açık mor gözleri ışıldıyordu.

Buğu'nun bu tarafındaki en kadim varlıklardan biri olan Achak buradaydı. O, Hırsızlar Krallığı'yla geçmişi iç içe işlenmiş bir yaratıktı. Tıpkı Alōs'un yaptığı gibi, oradayken asla bir kostüme bürünmezdi.

Her şey sizden korkarken korkmanız gereken bir şey yoktu.

"Ne kadar zeki olduğunu kanıtladın, Alōs," dedi Achak. Konuşurken sesi derindi, ardından daha tiz bir hal aldı. Bir sonraki nefesle birlikte figür titredi, kolları ve omuzları kısalıp bir kadın vücuduna döndü. Achak aslında hem erkek hem de kız kardeşti. Tek bir bedende yer kapmak için güreşen iki ruhtu. Biri konuşmak istediğinde kendi aralarında biçim değiştiriyor, genelde karşılarındaki kişinin başını döndürüyorlardı. Kimse nereden geldiklerini tam olarak bilmiyordu. Neyse ki, Mousai'ın lütuflarını ilk keşfettiği zamandan beri onlara bir dost ve öğretmen olmuştu. "Neyse ki" diyorlardı çünkü Achak'ın düşmanı olmak, dost olmayı deneyecek kadar uzun yaşamanızın çok ender bir durum olduğu anlamına gelirdi. Achak güçlüydü, tuhaftı ve her şeyden önce Buğu'nun girişinin muhafızıydı.

"Zeki." Kız kardeş, erkek kardeşinin sözcüklerini tekrarlayıp ön kolundaki gümüş halkayı düzeltti. "Ama hâlâ oldukça tahmin edilebilir."

"Şey..." diye lafa girdi Alōs. "Kimse sizin kadar tahmin edilemez olamaz, sevgili Achak. Hırsız Kral'ın sizi uçan kafesinizden çıkardığını görmek güzel."

Achak beyaz dişlerini göstererek sırıttı ve tekrar erkek kardeşine dönüştü. "Çocuğum, kışkırtmanın sadece zayıf zihinlilerde işe yaradığını bilmiyor musun? Taleplerin neyse söyle de yola koyulalım. İçerisi pislik kokuyor."

"Muhtemelen onun yüzündendir." Alōs yanındaki kadını işaret etti.

Niya korsana doğru ölümcül bir bakış attı, kalbi öfkeyle çarpıyordu.

"Bu saçmalık," dedi Larkyra. Maskesini çıkarıp başlığını indirerek narin yüz hatlarını ortaya serdi. "Yalnızca ablamı senin canını aldıktan sonra mı, yoksa almadan önce mi kurtaracağımızı talep edebilirsin. Tercih sana ait."

Niya'ya bir rahatlama dalgası hücum etti. Larkyra ona *abla* demişti. *Benim için ölüden farksız ablam* ya da *kahrolası yaratık* veya *omurgasız köstebek* dememişti.

Bu ihanetini affetmeleri mümkün müydü?

"Güzel yüzünü nihayet görmek iyi oldu, Larkyra. Evliliğin için tebrik ederim." Alōs dalgınca serçeparmağındaki yüzükle oynadı, kamaraya hâkimiyet yaymaya devam ediyordu. "Beni öldürme konusuna gelirsek... Niya'nın da benzer planları vardı ama Achak'ın muhtemelen çoktan bildiği ve siz hanımların da öğrenmeniz gerektiği üzere, tüm planlar için önlemlerim vardır."

"Pekâlâ." Kostümünü en son çıkaran Arabessa oldu. Mürekkep karası saçları başının üstünde topuz yapılmıştı, korsanı izlerken keskin yüz hatları farklı türden bir maskeyle kaplıydı. "Niye hâlâ seni dinlememiz gerektiğini söyle."

"Bassette ailesinin Mousai'yla bağlantısına dair sahip olduğum sırrı, Aadilor'un dört bir yanına sakladım. Beni öldürürseniz hepsi ifşa olacak. Ama bir takas karşılığında tüm bilgiyi yok edebilirim."

"Blöf yapıyorsun." Arabessa adamı inceledi.

"Olabilir. Asıl soru şu, sonucu öğrenme riskiyle yaşayabilir misiniz?"

Riskler, bahisler, kumarlar. Niya'nın tüm ahlaksızlıkları gözlerinin önünden geçiyordu ve hepsinin sonucunda bedeli ödemek zorunda kalan taraf ailesi olmuştu.

Buradan çıkarsak, diye düşündü Niya. *Kayıp tanrılara yemin ederim ki, bir daha hiçbir şey üzerine bahse girmeyeceğim.*

"Teklifin nedir peki?" diye sordu Arabessa.

"Sessiz kalacağıma dair yemin edeceğim, Mousai'a dair bildiklerimi içeren hafıza taşlarını yok edeceğim ve kız kardeşinizi savaşmadan serbest bırakacağım. Karşılığında Hırsız Kral'ın benim ve mürettebatım üzerine koyduğu ödülü kaldırmasını istiyorum."

"Hayır!" diye inledi Niya. Ağzındaki bağa karşı haykırdı, kollarını bağlayan zincirlerden kurtulmak için çırpındı. "Bu bir hile!" Alōs hafıza taşlarını yok edip onun zincirlerini kırabilirdi ama Niya yine de ona bir sene boyunca hizmet etmek zorunda kalırdı. Böyle bir takas, bağlayıcı bahisleri ortadan kaldırmazdı. Kardeşleri bunu anlamak zorundaydı! Niya'nın gerçekten özgür kalması için başka bir yol bulmaları gerekiyordu.

"Bu zorlu bir takas," dedi Arabessa. Kız kardeşinin çırpınışlarını görmezden geliyordu. "Hem Hırsız Kral'ın bize bir iyilik bahşetmesini hem de seni bağışlamasını istiyorsun."

"Bunların önemini göreceğine inanıyorum."

"İnancın boşuna olabilir. Kral tehditleri hafife almaz ve başkasının iradesine boyun eğmez. Bunun sonucunda dör-

dümüz de krallıktan dışlanabilir ya da daha büyük ihtimalle, Buğu'nun yeni sakinleri olabiliriz."

"Belki öyle olur ama şansımı denemeye razıyım."

"Cidden canına bu kadar az mı değer veriyorsun?" diye karşı çıktı Arabessa.

"Tam aksine. Bu anlaşmada kaybedeceğimden çok kazanacağım şey var, hepsi bu kadar."

"Bunun doğru olduğuna emin misiniz, *Lord* Ezra?" diye sordu Achak. Dillendirdiğinden daha fazla şey söylüyormuş gibiydi.

Niya, Alōs'un gözlerini kısmasını aklının bir köşesine not etti.

"Anlaşma yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?" diye sordu korsan.

Kız kardeşleri dönüp genç kadına bakarken oda beklentiyle dondu. Yüksek bir uçurumdan atlamak gibiydi. Kardeşlerinin bakışlarındaki ağırlık, Niya'nın kalbine yeni bir hançer saplıyordu. Larkyra surat asıyordu, gözlerinde acı vardı ve bir sürü şey yapmak istediği belliydi. Ne var ki Arabessa her zamanki gibi derli topluydu, kardeşinin bağlanıp yere zincirlenmiş olduğunu görmenin ona aslında nasıl hissettirdiği yüzünden okunmuyordu. Niya hangi ifadenin daha kötü olduğundan emin değildi.

"Achak," dedi Arabessa, dikkati hâlâ kız kardeşinin üzerindeydi. "Sır Mühürleyen'in var mı?"

"Hep yanımda taşırım." Achak pantolonunun cebinden küçük, detaylıca işlenmiş, gümüş bir silindir çıkardı.

"Peki ya af?" diye sordu Larkyra.

"Kral biz oradan ayrılmadan önce onlar için af çıkardı."

Şaşırmış bakışlar Achak'a döndü, Alōs bile siyah kaşlarını havaya kaldırmıştı.

"Çocuklar, onun *Hırsızlar Krallığı*'nın kralı olduğunu size hatırlatmam mı gerekiyor?" diye açıkladı Achak. "Üçkâğıtçı-

ların ve hırsızların aklından geçeni o tahmin edemezse kim edebilir ki?" Parmaklarını şıklattığında kehribar renginde parlak küçük bir küp ortaya çıkarak Achak'ın avucunun üzerinde süzüldü. Kralın affıydı.

Niya, Alōs'un aç bakışlarının küpü yalayıp yutmasını izledi. Çok şey ifade eden ufacık bir şeydi.

"Takasımız tamam mı?" diye sordu Larkyra.

"Anlaşılan öyle," dedi Alōs sırıtarak.

Durun! Bekleyin! Niya daha çok çırpındı. Zincirlerine iyice asıldı, tahta zemin gösterdiği güçle gıcırdıyordu. Kız kardeşleri bileğindeki izi bir kez görseydi, hepsi burada neler olduğunu anlardı ama Alōs'un kollarını arkasında bu kadar sıkı bağlamasının bir sebebi vardı. *Piç!*

"Kayıp tanrılar aşkına." Larkyra, çırpınan kız kardeşine doğru ilerledi. "Katlanılacak gibi değil."

Alōs hızla masanın arkasından çıkıp onun geçmesini engelledi. "İş resmiyete döküldüğünde sizindir."

Niya gözlerini kısıp başına dikilen korsanı inceledi.

Kayıp tanrılar aşkına, Niya'nın daha çok enerjisi olsa onu zincirleyen metali eritecek gücü toplayabilirdi. Ancak şu anda tek yapabildiği şey zinciri ısıtmaktı. O kadar yorgundu ki. Uyumaya, yemek yemeye ve onlarca kez banyo yapmaya ihtiyacı vardı.

"İyi," dedi küçük kardeşi sabırsızca. "Öyleyse, işi resmiyete dökelim. Hırsızlar Krallığı'nda mürettebatınla birlikte alacağın af karşılığında Niya bize teslim edilecek, kimliklerimize dair sessizlik yemini edeceksin ve sakladığın bilgileri yok edeceksin."

"Ayrıca bu gece kimse kimseyi öldürmeyecek," diye ekledi Alōs.

"Bu gece her iki taraf da öldürmeyecek ya da öldürülmeyecek," diye onayladı arkalarında duran Arabessa.

"*Vexturi.*" Alōs elini uzatırken gülümsedi, bir yılanın tebessümüydü bu.

"*Vexturi,*" dedi Larkyra onunla tokalaşırken.

"*Vexturi,*" diye tekrarladı Arabessa. Ardından aynısını yapmak için öne doğru bir adım attı.

HAYIR! Niya son bir kez boğuk bir şekilde haykırdı. *Hayııır!*

Kız kardeşlerinin, korsanın elini sıkmasını izlerken yenilmiş bir şekilde olduğu yere çöktü.

Takasın geri kalan kısmı çabuk geçti. Achak, Alōs'un parmağından aldığı bir damla kanı Sır Mühürleyen'e damlattı ve onu bu sırra dair sessizlikle bağladı. Aksi takdirde korsan kendini dilsiz olarak bulacaktı. Ardından kralın affını adamın avucuna bıraktı. Alōs gözlerinde zaferle onu kaldırırken parlayan altın rengi küp, adamın esmer tenine sıcak bir ışık yayıyordu. Niya kusacakmış gibi hissediyordu. Ardından korsan kız kardeşlere sakladığı ve yok edilmesi gereken hafıza taşlarının listesini verdi, hakikat yemininin bulunduğu parşömeni imzaladı.

Her şey olup bitmişti.

Öylece.

Alōs ona yaklaşıp ağzındaki bağı ve zincirleri çıkarırken göz göze geldiler.

Adamın turkuaz gözlerinden duyguları okunmuyordu, karanlık kalbinde sadece hissizlik vardı.

Niya'nın kalbiyse yalnızca nefretle doluydu.

Ağzındaki bağ çıkarıldığında, "İntikamımı alacağım," diye tısladı Niya.

"Daha vakit var," diye yanıtladı adam sakince.

Niya'nın büyüsü damarlarına hücum etti. *Nefret, nefret, nefret,* diye yankılanıyordu ama bir an sonra kardeşleri tarafından çekildiğinde zihni tamamen farklı bir konuya odaklandı.

"Çok üzgünüm," dediğini duydu dudaklarının. Darmadağın olduğu sesinden belliydi, kalbi ve vücudu acıyla doluydu. Onları böyle bir takasa ve sırlarını ifşa etmeye zorladığı için, böyle pis koktuğu için, yaşanan her şey için o kadar üzgündü ki. "Çok üzgünüm," diye tekrarlayıp durdu.

Larkyra ona sıkıca sarılıp nazikçe susturdu. "Her şey yolunda girecek. Her şey *yolunda*."

"Hayır, anlamadığınız..."

"Bu kaosu gemiyi terk edince konuşabiliriz," dedi Larkyra. Cüppelerinden birini nazikçe onun omuzlarına sardı.

Bu sevecen hareket Niya'yı daha da yıktı, özellikle de arkalarındaki korsan arkalarından söze girdiğinde.

"Korkarım ki kardeşiniz benimle kalacak."

"Affedersin?" Larkyra kaşlarını kaldırarak ona döndü.

"Niya artık mahkûmum olmayabilir ama gemiden ayrılmayacak."

"Neden bahsediyorsunuz, Lord Ezra?" Arabessa, kız kardeşine doğru yaklaştı.

Korsan bir kez daha sakin bir bakışla Niya'nın gözlerine baktı. "Onlara sen mi söylersin, ben mi söyleyeyim?"

Niya *ona* keskin, kanlı ve acılı binlerce şey söylemek istiyordu ancak kız kardeşlerini iyice hayal kırıklığına uğratacağının düşüncesi yüzünden boğazı panikle düğümlenmişti. *Bunu nasıl bu kadar mahvetmeyi başardım?*

"Neyi söyleyecek?" diye sordu Arabessa. "Neler oluyor?"

Alōs ceketinin kolunu sıyırıp bileğini ve esmer tenindeki siyah, içi boş halkayı gösterdi. Boştu, ödenmeyi bekleyen bir borçtu.

Kız kardeşler kafa karışıklığıyla ize baktılar, ardından...

"Hayır..." Arabessa tekrar ona doğru dönüp fısıldadı. "Hayır."

Niya gözlerini kapadı, sıcak ve akmaya hazır gözyaşlarını zorla geri itti.

"Bize bunun..." Niya kolunu kaldırırken ablası çenesini kapadı, zedelenip kıpkırmızı olmuş bileğini ve bağlayıcı bahsin siyah izini gözler önüne sermişti. Halkanın içi doluydu, ödenmeyi bekleyen bir borçtu.

"*Niya*," dedi Arabessa nefes nefese. "Bu sefer ne yaptın sen?"

ONUNCU BÖLÜM

"Nasıl yani, beni bırakıp gidiyor musunuz?" Arabessa siyah başlığını örtüp Larkyra'ya da aynısını yapmasını işaret ederken Niya onları dehşetle izledi. "Ne dediğimi duymadınız mı?"

Niya bağlayıcı bahsin sebebini açıklamayı az önce bitirmişti. Bu sırada da masasının yanında onları izleyen korsan lordunun delici bakışlarını görmezden gelmek için elinden geleni yapmıştı. Alōs'un halinden memnun ifadesini görmeyi reddediyordu. Adam zaten yeterince şey yapmamış mıydı? Yeterince şey kazanmamış mıydı? Niya korsanın kalçasındaki bıçağı kapıp onun göğsüne saplayabilmek isterdi, tabii bu sırada kendisi de ölmeyecek olsaydı.

Of! Delireceğim!

"Hepimiz söylediğini duyduk," diye açıkladı Arabessa. "Bu yüzden gidiyoruz."

"*Birlikte* gidiyoruz," diye düzeltti Niya. Ablası maskesini takarken elini tuttu. "Bak, Ara. Sinirlendiğini biliyorum... Tamam, öfkeden delirmiş durumdasın," diye düzeltti hızlıca. Ablasının kızgın bakışlarının sertleştiğini görmüştü. "Buğu'daki ruhlar aşkına, *ben* bile kendime çok öfkeliyim. Ama lütfen beni anla. Her şeye son vermeye çalışıyordum. Olan biteni düzeltmeye uğraşıyordum."

"Evet ve hep iyice derine batıyor gibisin," diye yanıtladı ablası kısaca. "Kaçmaya çalıştığın belaya hep daha çok bulaşıyorsun. Nasıl bağlayıcı bahse girebildin, Niya?"

"Beni *daha erken* bulsaydınız..." dedi Niya. Sesi ani bir öfke ve çaresizlikle titriyordu. "Bu belaya hiç batmamış olurdum!"

Arabessa kaşlarını neredeyse saçlarına değecek kadar kaldırdı. "Bunun *nasıl* bizim hatamız olduğunu anlayamadım. Kimliklerimizi ifşa etmenin ardından kendimizi daha az önce güvenceye aldık, öyle değil mi?"

"Haklısın, özür dilerim." Niya'nın yanakları yanıyordu. "Öyle söylemek istemedim. Size minnettarım, *elbette ki* minnettarım. Sadece... ne yapacağımı bilemedim. O geceden beri... Bunu kendi başıma düzeltmek için yaptığım şeyler... Amacım bu değildi, yani... Bunun böyle olmaması gerekiyordu."

"Niya," dedi Larkyra yumuşak bir sesle. "*Nasıl* oldu bu? Kim olduğumuzu nasıl öğrendi? Bilgi almak için sana işkence ettiyse intikamımızı..."

"Ona elimi sürmedim." Alōs'un sakin sesi, konuşmalarının ortasına dalmıştı. "En azından acı dolu bir şekilde değil. O bana kendini isteyerek gösterdi. Öyle değil mi, ateş dansçım?"

"Ben *senin* hiçbir şeyin değilim," dedi Niya tükürürcesine.

"Oturup derin bir nefes alsak iyi olabilir," diye önerdi Achak. Sandalye yaratmak için bir elini havada salladı.

Arabessa onları görmezden geldi ve somurtarak Niya'ya döndü. "O neyden bahsediyor?"

"Evet," diye katıldı Larkyra. "Neler oldu, Niya?"

Niya yalnızdı.

Tek başınaydı.

"Gençtim," diye lafa başladı.

"Uzun bir hikâye olacak," diye mırıldandı Achak. Oluşturduğu sandalyelerden birine yerleşiyordu.

Başka kimse hareket etmedi.

"Ayrıca aptaldım," diye devam etti Niya. Alōs hâlâ odadayken bundan bahsetmeyi *hiç ama hiç* istemiyordu. "Ama bu hatayı tekrar yapmadım, *yapmayacağım da*. Detaylar önemli değil."

"Genç mi?" Arabessa korsana doğru döndü. "Sırrımızı ne zamandır biliyorsunuz, Lord Ezra?"

"Az önce detaylar önemli değil demedim mi?" diye araya girdi Niya.

"Çok önemliler," diye karşı çıktı Arabessa. "Hepimizin canını tehlikeye attın."

"Lütfen," diye yalvardı Niya. Umutsuzluğu yüzünden büyüsü kaos içinde yüzüyordu. "Eve gidelim. Bir ya da bin kez banyo yaptıktan sonra her şeyi anlatırım. Siz de benim cezama karar verirsiniz."

"Canım," dedi Larkyra nazikçe. "Cezana karar verecek olan kişi kral, bunu hepimiz biliyoruz."

"Evet." Arabessa bakışlarını ona doğru çevirdi. "Öyle olacak. Bu arada, kız kardeşimiz kendi cezasına çoktan karar vermiş gibi. Lord Ezra'ya borcunu ödemek için burada kalacak."

"Kalmayacağım!"

"Başka seçeneğin yok. Bağlayıcı bahsin nasıl çalıştığını anlamıyor musun? Her hareket takip edilebilir. Ödemeden kaçamaman için bu şekilde. Bahsin kazananı, kaybeden tarafı her zaman ve her yerde bulabilir."

"Evet, bunu tabii ki biliyorum ama..."

"Ayrıca hiçbir büyü bu bağı bozamaz." Arabessa ara vermeden konuşmaya devam etti. "Achak kadar güçlü yaratıklar bile. Bu yüzden ona *bağlayıcı* bahis deniyor."

Niya yeni bir panik dalgası bedenini ele geçirirken çaresizce çırpınıyordu. "Bu doğru olamaz."

"Maalesef öyle, çocuğum," dedi Achak. Şimdi erkek kar-

deşin biçimini almıştı ve sandalyesinde arkasına yaslanıp şefkatli bir ifadeyle ona doğru bakıyordu. "Bunu duymak zor olabilir ama ablan doğru söylüyor. Hem bağlayıcı bahis hem de burada kalman konusunda. Hırsız Kral, sen böyle zincirlenmişken Mousai'ın parçası olarak krallığa dönmene asla izin vermez. Aadilor'da nereye gidersen git korsan bunu bilecektir. Jabari'de kıymet verdiğin her sırrın izi sürülebilir ve sürülecektir de. Borcun ödenene kadar bir risksin."

Niya çenesini sıktı. "Ama... Ama bir sene boyunca burada *kalamam!*" dedi kız kardeşlerine, Achak'a, *herhangi* birine yalvararak.

"Kırılan bir yerin var mı?" diye sordu Arabessa.

"Şey, hayır."

"Şifacıya ihtiyaç duymanı gerektirecek bir hastalık kaptın mı?"

"Sanmıyorum."

"Bu gemide canına kastedileceğinden korkuyor musun?"

Niya bir düşündü. "Pek değil ama..."

"Öyleyse buradan ayrılman için bir sebep göremiyorum."

"*Banyo* yapmam gerekiyor, buna ne dersin?" diye tersledi Niya.

"Evet." Larkyra burnunu kırıştırdı. "Kesinlikle acilen banyo yapması gerekiyor."

"Gerek yok," diye araya girdi Alōs. Tüm konuşmayı masasının kenarına yaslanarak izlemişti, sıkıldığı yüzünden okunuyordu. "Serseri olabiliriz ama en azından saygın görünmeyi başarıyoruz. Artık mürettebatımın üyesi olduğun için kesinlikle yıkanman gerekecek. Sana verdiğimiz kıyafetler ne yazık ki sahip olduğun tek şeydi. Ancak şu anki pis durumlarının sebebi sensin."

"*Of!*" Niya öne doğru atıldı, öfkesiyle beraber büyüsü yüzeye çıkmaya hazırdı ama Arabessa onu kolundan yakalayıp geri çekti.

"Yeter artık," diye çıkıştı. "Öfkeyle patlamalarının sonucunda neler olduğunu hâlâ öğrenemedin mi? Her isteğine ve duyguna göre eyleme geçemezsin. Belki o zaman başını böyle belalara sokmayı bırakırsın."

"Güzel bir nasihat, aynısını ben de açıklamaya çalıştım," dedi Alōs tırnaklarını inceleyerek.

Niya vereceği sivri cevabı yuttu, bedeni öfkeyle titriyordu. *Alōs acı çekecek. Çekeceeeeek*, diye söz verdi lütufları. Fakat Niya ablasının gözlerine baktı ve oradaki hayal kırıklığını gördü, öfkesi bir anda sönüp gitmişti.

Elinden geleni yapsa da dudağı titremeye, gözleri yaşlarla dolmaya başladı.

İşte o zaman ablası tutuşunu gevşetti. Kız kardeşlerini alıp odanın diğer tarafına doğru çekti, korsandan uzak olan kısma geçmişlerdi.

"Dinleyin." Arabessa sakince ve sert bir tavırla konuşuyordu, suçlu çocuklarıyla konuşan bir anne gibiydi. "Hırsız Kral bizim için böyle bir takas yapmaya mecbur bırakıldı, nasıl tepki vereceğini bilmiyoruz. Cezalandırılacağın kesin. Buradaki hizmetine ek süre ekleyebilir ya da daha kötü bir şey..."

"Hiçbir şey bundan kötü olamaz." Niya çabucak gözlerini sildi.

"*Ayrıca* babamın senin için nasıl bir ceza seçeceğini de bilmiyoruz," diye devam etti Arabessa. "Niya, ifşa ettiğin şey..."

"Biliyorum." Niya ellerini yumruk yaptı. "Kayıp tanrılar aşkına, *biliyorum*."

Arabessa'nın bakışlarında nihayet şefkat belirmişti. "Evet, bu belli oluyor. Şunu da bilmelisin, korsana ödemek zorunda olduğun borcun cezanın bir kısmı olarak sayılmasını sağlayacağız. Durum düşünüldüğünde, ne kadar müsamaha gösterilebilecekse yapılmasını rica edeceğiz."

Niya bu gemiye sürüklendiğinden beri ilk kez biraz olsun umutlu hissetti. Arabessa onu hâlâ *seviyordu*, öfkesine rağmen onu umursuyordu. Küçük kardeşi de umursuyordu ve sadece bunu bilmek bile Niya'nın kalbiyle zihnini sakinleştiriyordu. Buna rağmen böyle bir nezakete nasıl karşılık vereceğini bilmiyordu. Yaptıklarını düşündüğünde, bir yanı kız kardeşlerinin ona bahşettiği merhamete asla layık olmadığını hissediyordu. "Teşekkürler," derken sesi duygu yoğunluğuyla çatladı.

"Şimdi bana söyle." Arabessa bir elini onun omzuna koydu. "Her şeyin başlangıcı olan o gece kaç sene önceydi?"

"Dört."

"Dört mü... dört!"

Arabessa elini havaya kaldırıp Larkyra'nın sözünü kesti. "Pekâlâ." Bu yeni bilgiyi ölçüp biçmeye çalışır gibi yavaşça konuşuyordu. "Maskelerimiz biz istemedikçe yüzümüzde kalacak şekilde büyülenmiş durumda, peki o nasıl..."

Niya'nın kızaran yanakları ve sessizliği yeterli bir cevap gibiydi.

"Anladım," dedi Arabessa. "Ondan hoşlanmıyor olman şimdi mantıklı geliyor."

"Ondan *nefret* ediyorum."

"Anlaşılabilir ama bu durumunu değiştirmiyor. Dört yıl boyunca bu sırrı saklamışsın, Niya." Başını iki yana salladı. "Keşke bize söyleseydin."

"Söylemek istedim ancak korktum, utandım ve..."

"Kalbin mi kırılmıştı?" diye mırıldandı Larkyra.

Niya, "*Hayır*," diye yanıtladı biraz fazla coşkulu bir tavırla. "Hayal kırıklığına uğramanızı kaldıramazdım. Kralın ya da babamın öfkesini de öyle. Aptallık ettim."

"Evet."

Niya irkildi, kardeşinin sözcükleri kalbine saplanan bir bıçak gibiydi. Ancak ona karşı çıkmadı. Nasıl çıkabilirdi ki?

"Bilmemiz gereken son bir şey var," dedi Arabessa. "Sana öfkelenmeyeceğiz. Bizi hayal kırıklığına uğratamazsın, bunu unutma. O gece... sana karşı uygunsuz bir şey yaptı mı?"

"Nasıl yani?"

"Sana tecavüz mü etti? Sana yanlış bir şekilde dokunduysa bu gemiyi paramparça ederiz, bağlayıcı bahis umurumuzda bile olmaz."

"Öyle bir şey yapmadı," diyerek güvence verdi Niya.

Arabessa başını salladı, çenesindeki kaslar biraz gevşemişti.

Niya'nın omuzları çöktü çünkü yaşanacakların gerçekliği ona bir anda çarpmıştı. Bir yıl burada kalacaktı. *Bir yıl.* Bunu sindirirken, ailesinin ona sunduğu mantığı dinlerken kulakları çınlıyordu. Burada kalmak zorundaydı.

Midesi bulanıyordu.

"Bunu nasıl atlatacağım?" diye sorarken sesinde çaresizlik vardı.

"Her şeyi nasıl atlatıyorsak öyle," dedi Arabessa. "Her seferinde bir gün doğumunu atlatarak."

"Burada işimiz bittiyse," diye araya girdi Alōs. Ayağa kalkıp masasının etrafından dolaştı. "Harika girişinizden sonra düzeltilmesi gereken bir gemim ve eğitilmesi gereken yeni bir mürettebat üyem var. Böyle duygusal konuşmaları kız kardeşiniz geri dönünce de yapabilirsiniz."

Niya korsana dik dik baktı. Alōs ona aynı şekilde buz gibi bir bakışla karşılık verdi. Misafirlerini eğlendiren ev sahibinin kurnaz sırıtışı ve oyunbaz cazibesi kaybolmuştu. Bu geminin efendisi, istediklerini tam olarak almış bir adamdı. Artık oyun oynayacak vakti yoktu.

"Mektuplarımızın sana ulaşmasını sağlayacağız," dedi Larkyra, Niya'nın ellerini sıktı. "Limana uğradığında lütfen haber gönder. Birbirimizi görmenin bir yolunu bulacağız."

Niya teni buz keserken söylenenleri zar zor duyuyordu. "Bir yıl," diye fısıldadı inanamayarak.

"Seni tanıyorsam," dedi Arabessa, kardeşinin omzunu sıkıca kavramıştı. "Çabucak bu adi pisliklerin başına geçersin."

Niya başını salladı, onlara nasıl veda edeceğini bilmiyordu. Veda etmek istemiyordu. "Babama... Ona şöyle söyleyin..."

"Merak etme," diye güven verdi Arabessa. "Bilecektir. Ayrıca, lütfen..." Ona doğru yaklaşıp sesini alçalttı. "Buradayken gardını indirme. Bu ekip Hırsızlar Krallığı'nda göze çarpmıyor olabilir ama korsanların denizde çok farklı kuralları vardır. Bu kaptan da..."

"Ne olmuş ona?"

"Önemli bir şeye ihtiyacı olduğunu hissediyorum, kafasında ödül yokken özgürce yelken açarak ulaşabileceği bir şey."

Arabessa'nın sözcükleri, Niya'nın göğsünde ufak bir umut filizlenmesini sağlamıştı.

Önemli bir şeye ihtiyacı olduğunu hissediyorum.

Niya'nın zihni bir anda yeni planlarla doldu.

"Evet." Başını salladı. "Evet, haklısın."

Bu gemiye zincirlenmiş olabilirdi ama hazır buradayken bir gözünü korsan kaptanın üzerinde tutacaktı. Herkesin sırları vardı ve dikkatini verirse korsan eninde sonunda birini ağzından kaçırırdı. Niya nasıl yaptıklarının sonuçlarını çekiyorsa, bir başkasının *doğru* sırrını bilmek de bu dünyada pek çok avantaj kazanılmasını sağlardı. Alōs'un doğru sırrını bilmek bir sene dolmadan özgürlüğünü geri kazanmasını sağlayabilirdi.

"Sadece, dikkatli ol," dedi Larkyra. "Obasi Denizi'nin ortasında yelken açarken seni kurtarmamız gerekirse bundan o kadar çabuk haberimiz olmaz."

Niya onun endişeli bakışlarıyla göz göze geldiğinde, kız kardeşlerinin kendisi için yaptığı şeyin ağırlığı bir kez daha yüzüne çarptı. "Üzgünüm," dedi Niya. "Gerçekten. Bir de... teşekkür ederim. Geldiğiniz için... ve..."

"Her neyse." Arabessa onun gevelemesini yarıda kesti. "Gelecekte bunu telafi edebileceğin çok zaman olacak."

"Hem de *çok*," diye ekledi Larkyra. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı.

"Cesur ol." Arabessa kollarını Niya'ya sardı.

"Ama fazla cesur değil," dedi. Larkyra da sarılmalarına katılmıştı.

Hızlıca sarıldılar ama Niya bu şekilde geçen her kum düşümüne minnettardı.

Bir daha ne zaman kucaklaşabileceklerini kim bilebilirdi?

"Gidelim mi, canlarım?" diye sordu Achak. Ayağa kalkarken sandalyesi yok oldu.

Niya kardeşleri geriye çekilince göğsünde acı verici bir boşluk oluştuğunu hissetti.

Arabessa siyah başlığını örtüp korsana doğru döndü, yüz hatları yine sakin bir maske halini almıştı. "Seni uyarayım, korsan. Kardeşim senin yanındayken ona bir şey olursa hesabını bize verirsin. Sana yemin ederim ki, saklanmak için nasıl hileler kullanırsan kullan seni buluruz, ölümün de ne hızlı ne acısız olur."

"Öyleyse yaşadığım gibi ölmüş olurum."

Arabessa adamın sakin bakışlarını inceledi, sözlerini değerlendiriyor gibiydi.

Niya da adamın ne kastettiğini merak etmişti ancak o sırada kız kardeşleri maskelerini takıyordu. Birlikte geçirecekleri son an gelmişti.

"Seni çok geçmeden tekrar göreceğimize eminim," dedi Achak. Niya'ya doğru yaklaşmıştı. "Bir süredir tatile ihtiyacımız olduğunu hissediyorduk."

Niya sadece başını sallayabildi, grubun odaya girdikleri gibi çıkmalarını izlerken kalbi sanki bedeninin dışında atıyormuş gibiydi.

Larkyra kapıda duraksayan son kişi oldu, altın maskesinin ardından ablasıyla göz göze geldi ve ona cesaretlendiren son bir bakış attı. Ardından kaptanın kamarasından çıkıp gölgelere karıştı.

Her şey gerçekten bitmişti.

Ailesinin sırrı güvendeydi.

Niya'nın mahkûmiyeti başlamıştı.

Bu nasıl mümkün olabilir?

Niya ne hissetmesi, ne düşünmesi, ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

Boş kapıya bakarak öylece kalakaldı, dünyası o kapıdan çıkıp onu ardında bırakmıştı.

Ensesindeki serin bir enerji onu tekrar odaya çekerek başka kimin orada bulunduğunu hatırlattı.

Alōs masasında oturuyordu. Büyük bir deftere notlar karalarken ona bakmıyordu. Böyle hassas çizgiler çizebilmek için fazla iriyarı görünüyordu, elleri ince tüy kalem için fazla güçlü ve bedeniyse etle kemikten olmak için fazla ruhsuzdu.

Niya onun her zerresinden nefret ediyordu.

"Kintra nelerden sorumlu olduğunu gösterecek," dedi korsan bakışlarını kaldırmadan. "Çıkabilirsin."

Niya gözlerini kırpıştırdı, omurgası buz kesmiş gibiydi. "Bu kadar mı? Tüm o... yaşananlardan sonra tek söyleyeceğin bu mu? İstediğin her şeyi aldıktan sonra?"

Alōs yazı yazmayı bıraktı ve bakışlarını yavaşça kaldırıp onun gözlerine baktı. "*Ağlayan Kraliçe*'ye hoş geldin, korsan."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Niya, Alōs'un kötülüğünün sınırı olmadığına karar vermişti.

Yeni bir günün sıcak güneşi altında, sonsuz denizin ortasında dikilirken kendini daha önce dövüştüğü kır saçlı kadının karşısında bulmuştu. Kadın, kayıp tanrıların lütuflarının bir kısmını taşıyan az kişiden biriydi. En azından, şimdiye dek bildiği kadarıyla öyleydi. Alōs'un kamarasında yüzünü tokatlayıp ağzını tıkayan yağlı saçlı Burlz da oradaydı.

Burlz onu baştan aşağı süzdü, kurumuş dudaklarını yalarken gözleri acı vadederek parlıyordu.

"Niya, bu Saffi. Kendisi topçu başımız," diye açıkladı Kintra. Bu sırada işaret ettiği kaslı kadın kahverengi gözlerini kısarak onu inceliyordu. Niya kadının nabız gibi atan metalik büyüsünü hissedebiliyordu. "Bu da onun ekibi." Saffi'nin etrafında Burlz de dahil olmak üzere altı korsan vardı. "Onun topçu ekibindeki sekizinci kişi olacaksın."

Birbirlerini inceledikleri sırada kimse bir şey söylemedi. Tuzlu hava güvensizlikle doluydu.

"Pekâlâ," diye devam etti Kintra. "Sizi işinizden alıkoymak istemem."

"Dur," dedi Niya. Kintra'nın uzaklaşmasına engel olmuştu. "Alōs'un bahsettiği banyodan..."

"*Kaptan* Ezra'nın," diye düzeltti serdümen sert bir sesle. "O senin için kaptan ya da Kaptan Ezra."

Bu azar karşısında sinirlense de, "Evet, elbette," dedi Niya. "*Kaptan* banyo yapabileceğimi söylemişti, ne zaman yapabilirim?"

Yanında güverte kahkahalarla doldu.

"Evet, banyomuz hazır olduğunda lütfen haber ver," dedi sıska bir adam. Solgun teni yaralarla lekelenmişti, geniş ağzında sadece dört diş vardı.

"Benimkinde gül yaprakları olsun," diye ekledi tombul bir kadın. Gülerek Burlz'un sırtına bir tane vurdu.

Niya sinirle kaşlarını çattı. "Anlaşılan hepinizi eğlendirecek bir şey söyledim. Ancak ben temizliğe önem veririm, sizin vermediğiniz açık bir şekilde ortada."

Yorumu birkaç kişiyi kendine getirmişti.

İyi, diye düşündü Niya.

Kintra başını iki yana sallamakla yetindi. "*Banyonu* ana güvertede denize indirilecek fıçılardan birinde bulabilirsin," diye açıkladı. "Ya da limana uğrayacağımız bir sonraki seferi bekleyip şehirde yıkanabilirsin."

"Burada hemen soyunabilirsin, seni güzelce yıkarım," dedi Burlz göğüslerine doğru bir bakış atarak.

Niya'nın siniri artarken büyüsü yakarcasına uğulduyordu. "Çok kibarsın, Burlz," dedi alaycı bir tatlılıkla. "Ama güneşte kalmış inek kıçından daha pis koktuğun düşünülürse, yaklaştığın kişiler de benzer kokarmış gibi hissediyorum."

İriyarı adamın sırıtışı kaybolurken iki yanındaki korsanlar birer adım uzaklaştılar.

"Pekâlâ, serseriler," dedi Saffi. Ekibine dönerken gri örgüleri savruldu. "Bu kadar arkadaş edindiğiniz yeter. Gerisini ben hallederim, Kintra. Fazladan birilerini verdiğin için teşekkürler. Umarım üzerimize yük olmaz."

"Ben de öyle umuyorum," diye mırıldandı Kintra. Niya'yı son bir kez daha inceledikten sonra uzaklaştı.

Niya sivri bir yorum daha yapmamak içini çenesini sıkmak zorunda kaldı. *Bir seneliğine buradayım*, diye hatırlattı kendine can sıkıntısıyla. *Korsanlarla arkadaş olmama gerek yok ama müttefik olmaları işimi kolaylaştırır.* Kırktan fazla düşmanla dolu bir gemiyi tek başına alt etmek zordu ve Niya bunu zor yoldan öğrenmişti.

"Pekâlâ, Niya," dedi Saffi. "Bugün Therza'yla birlikte çalışacaksın. O aramızdaki en sabırlı kişi, senin gibi bir çömeze nasıl çalıştığımızı gösterebilir. Ama haberin olsun, ben ekibimi sıkı çalıştırırım. Özellikle de bu gemiyi koruyup diğerlerini silahsızlandırma konusunda. *Ağlayan Kraliçe*'nin korunması gereken bir ünü var ve kimsenin bunu değiştirmesine izin vermem."

"Evet, efendim," dedi Niya. Saffi bunun karşılığında memnuniyetle başını salladı, ardından dönüp diğerlerini işlerine dönmeleri için kovaladı.

Niya arkasına döndüğünde az önce bahsedilen kişi olduğunu tahmin ettiği tombul bir kadınla karşı karşıya geldi, kadın ona gülümsüyordu. Niya çok uzun boylu biri değildi ama Therza yanlarında sıralanmış toplarla neredeyse aynı boyutta ve biçimdeymiş gibi görünüyordu. Esmer teni, sıcak güneşin altında terle parlıyor olsa da sıcaklık onu hiç rahatsız etmiyormuş gibi gülümsüyordu. Top barutunu fazla uzun süre solumaktan bulanıklaşan bakışlara sahipti.

Saffi'nin aksine bu kadının lütufları yoktu. Aslında, Niya kendi topçu grubunda büyüsü olan tek kişiydi.

"Pekâlâ, kızıl," dedi Therza. "Sana bizden biri olmayı öğreteyim."

"Kızıl mı?" diye sordu Niya. Kadını yakındaki bir topa doğru takip ediyordu.

"Daha önce seninki kadar güzel ve parlak saçlar hiç görmedim," diye açıkladı Therza. "Taze kan gibi," diye mırıldandı neredeyse özlemle.

Niya o anda bu kadınla müttefik olmanın daha iyi olacağına karar verdi.

Therza, *Ağlayan Kraliçe*'nin iki tarafta dörder tane olmak üzere sekiz topla silahlandığını hızlıca açıklayarak daha fazla topun onları yavaşlatacağını söyledi. "Ayrıca bu çocukları son çare olarak kullanıyoruz." Ağır, siyah metale hafifçe vurdu. "Obasi Denizi'nin dibine batan gemileri yağmalayamayız. Yakından ilerlemek ve hızlıca yelken açarak saldırı için güverteye çıkmak çok daha iyidir. Ama bu durum çocuklarla ilgilenmediğimiz anlamına da gelmez," diye devam etti. Ardından tuzlu havada paslanmamaları için her sabah ve akşam topları nasıl temizlediklerini gösterdi.

Niya flokla balon yelken arasındaki farkı bilmese de savunma ve savaşma konusunda birkaç şey biliyordu. Bu yüzden hayran bakışlarla sorumluluklarının kalanını öğrendi. Topları doldurma ve nişan alma görevleri de ona verilmişti.

Bunun sonrasında her şey çok hızlı gelişti. Therza isimlerini hatırlayamayacağı kadar çok mürettebat üyesiyle tanışmasını sağladı. Geminin kalanıyla ilgili hızlıca eğitim verdikten sonra görev paylaşımı yaptı.

Kimse onun geçmişine veya aralarında neden yeni bir korsan olduğuna dair sorular sormamıştı. Kaptanın emirlerini sorgulamamaları gerektiğini biliyorlardı. Niya, kendi geçmişlerini de ifşa etmek istemediklerini tahmin edebiliyordu.

Mürettebatın kaba saba görünümüyle sahip oldukları sivri bakışlara rağmen, günler ilerlerken ona asıl zorluk çıkaran kişiler Burlz ve sıska yancısı Prik'ti. Niya birçok kez onları az önce temizlediği demir direkleri çamur ve kumla kirletirken yakalamıştı. Ama ikili her gün onu sinirlendirmeye uğraşsa da sakinliğini korumaya devam etti.

Bir kez daha onun sorumluluğunda olan topları temizleyip güneşin sonsuz ısısı altında ensesine ter damlarken ablasının sözcükleri etrafını kuvvetle sarıyordu.

Her isteğine ve duyguna göre eyleme geçemezsin. Belki o zaman başını böyle belalara sokmayı bırakırsın. Babasının, annesine dair söyledikleri bile onu sakinleştirmeye yetiyordu. *Biliyor musun, annen de zaman zaman çok sinirlenirdi.* Johanna duygularını dizginleyecek yöntemler bulmayı başardıysa, Niya da bunu yapabilirdi. Sonuçta intikam soğuk yenen bir yemekti. Bu konuda bol bol pratik yapmıştı. Ayrıca Burlz ve kuklası Prik'e istediği şeyleri yapabilmek için adamların ucuz numaralarından daha iyi bir sebebe ihtiyacı vardı

Güneş ve ay, gökteki sonsuz kovalamacalarını gece gündüz sürdürüyordu. Açık denizde hâlâ hiç kara ya da gemi görünmüyordu. Niya'nın bedenindeki kaslar mümkün olacağını düşünmediği şekillerde acımaya başlamıştı. Saç dipleri bile ağrıyordu ama bu bedeninin hareket ettiğini ve büyüsünün damarlarında kuvvetle aktığını gösteren bir ağrıydı. Niya kıpırdamadan durmaktansa bu ağrıyı hissetmeyi tercih ederdi. Topçu ekibinin ona yaptığı şakalar, Niya'nın parmaklarından kayması için topları yağlamaları gibi şeyler, ona ısınmaya başladıklarını gösteriyordu.

"Taze balıklar güverteye gelince her zaman bir kabul edilme süreci yaşanır," demişti Therza. Onun düşürdüğü topu yerden alırken iyi huylu bir şekilde sırtına bir tane vurmuştu. Niya da dişlerini sıkıp kahkahalar karşısında gülümsemiş, işine devam etmişti. Şu anda şaka yapılan tarafta olabilirdi ama en azından bir şekilde şakalara dahil oluyordu. Serseriler ve hırsızların içinde büyüdüğü için onların bir kurt sürüsü gibi davrandıklarını biliyordu. Ekibinin onu görmezden gelmesi çok daha kötü bir kader olurdu.

Ne olduğunu bile anlamadan bir hafta geçmişti.

Niya topları temizleme görevine ara verip gerinmek için doğrulduğunda tokat etkisi yapan bir şey fark etti. Bir süredir ailesini ya da bağlayıcı bahsin lanetini düşünmemişti.

Somurtarak bulunduğu iskele tarafından açık denize bak-

tı. Güneş, küçük dalgalardan beyaz elmaslar misali yansırken deniz koyu mavi bir tonda parlıyordu. Gün boyunca sürekli esen meltem terli teni için hoş bir merhem gibiydi.

Anlaşılan meşgul olmak, zihninin melankoliye düşmesini engellemişti. Böylece kaderini, bulunduğu yeri, bir yıl boyunca Alōs'un gemisinde mürettebatın parçası olacağını düşünmemişti.

"Aferin, kızıl," dedi Saffi yanından geçerken. Niya'nın önündeki toplara değerlendirircesine bakıyordu. Therza'nın taktığı lakap etrafa yayılmış gibiydi ve Niya buna alışıyor olmaktan nefret ediyordu. Sanki... bir şeyin parçasıydı, öyle olduğunu hissediyordu.

Ama ben zaten bir şeyin parçasıyım, diye sessizce karşı çıktı. Paçavrasını alıp zaten parlayan topları parlatmaya devam etti. *Ailemin, Mousai'ın bir parçasıyım. Başkasına ihtiyacım yok, özellikle de bu gemidekilere.*

Çünkü Ağlayan Kraliçe'de ya da korsanlarla geçirdiği gündelik hayatından zevk almak, gururuna ve Alōs'un pençesinden kurtulmak için çabalayıp çektiklerine ihanet ediyormuş gibi hissettiriyordu.

Niya yorgunca iç çekerek düşüncelerini bir kez daha evine yönlendirdi. Kız kardeşlerinin ne yaptığını merak ediyordu. Jabari'de birlikte miydiler, yoksa Hırsızlar Krallığı'nda gülüp eğleniyor muydular?

Şu anki kaderine duyduğu keder onu aniden boğucu bir şekilde sarıp sarmaladı. Ardından acı verici bir kıskançlık hissi içini doldurdu.

Karesin, diye sessizce küfretti. *Bu yüzden kendimi meşgul tutmam lazım.*

Somurtmanın faydası yoktu.

Güvertede zihnini meşgul edecek pek çok şey vardı, şikâyet edebileceği çok daha fazla şey bulunuyordu.

İlk olarak, yemekler gerçekten korkunçtu. Gemide bir

şeyleri soğuk ya da buzlu tutacak yer olmadığından her şey kurutuluyor, tuzlanıyor, tütsüleniyor veya turşu yapılıyordu. Her yemek parçalanmış, buruşmuş ve berbat oluyordu. Niya gemide tavuklar olduğunu biliyordu çünkü seslerini duyup kokularını alabiliyordu. Fakat anlaşılan yumurtalar kıymetli kaptan için saklanıyordu. Mürettebat için birkaç tavuk kesmeyi önerdiğinde geminin aşçısı Mika gülmekle yetinmişti.

"Neredeyse iki haftadır denizdeyiz, kızıl," demişti Mika. Bıçağını etrafta sallıyordu. "O tüylü sıçanlarla dolu sandıkların olduğu bir gemi yağmalamadığımız sürece sahip olduklarımız bir korsanın dişinin kovuğuna bile yetmez."

Niya daha sonrasında armut biçimli bir gövdeye ve aralıklı dişlere sahip olan bu adamın aynı zamanda *Ağlayan Kraliçe*'nin doktoru olduğunu öğrenmişti.

Adamın yardımına muhtaç kalmamak için kayıp tanrılara dua ediyordu.

Niya'nın diğer şikâyetlerinden biri de uykuydu. Artık şahsi bir kamarada kalmadığı için güvertenin iki kat aşağısındaki mürettebat kısmına yönlendirilmişti. Buraya geldiğinde bir mahkûm olmanın daha iyi olup olmadığını düşünmeye başlamıştı. Hamaklar üst üste üç kat olacak şekilde asılmıştı ve yan yana çok fazla sıra vardı. Niya erkeklerle kadınlar arasında eziliyordu. Horlamalarını, osuruklarını, başka nahoş sesleri ve kokuları çekmek zorunda kalıyordu. Tuvaletleri uzun süre düşünmeyi midesi bile kaldırmıyordu. Geminin pruva kısmında su hizasına delikler açılmıştı, boruları temizlemenin tek yolu içeri çarpan dalgalardı. Sadece kokusu bile insanı boğmaya yeterdi.

En azından altında ve üstünde yatan kişiler düzgün görünüyordu. Üstünde uyuyan kişi Bree'ydi, *Ağlayan Kraliçe*'ye ilk geldiği günlerde tanıştığı koca gözlere ve kısa sarı saçlara sahip olan küçük kızdı.

Kız tıpkı o zamanki kadar meraklı ve hareketliydi. Öyle

ufaktı ki hamağında yatarken çarşafı neredeyse hiç çökmüyordu. Niya'ya yelken ayarlayıcısı olduğu için ufak tefek olmanın çok faydalı olduğunu açıklamıştı.

"Kavança esnasında balon yelkeni yükseldikten sonra geminin tekrar hız kazanmasını sağlamak benim işim."

Niya yalnızca hamağından başını sallamakla yetinmişti çünkü kızın ne dediğine dair hiçbir fikri yoktu.

"Küçük bir maymun gibi her yere çabucak tırmanabildiğini söylemek istiyor," diye başını uzatmıştı altında yatan Çaylak. Lakabını, Niya gelmeden önce mürettebata son katılan kişi olmasından almıştı. "Yeni doğmuş bir bebek kadar toy ve küçük beyinli," diye açıklamıştı Therza. Adam pivot ekibindendi ve Niya'nın onun üstünde yattığı ilk gece sahip olduğu birçok görevden bahsetmişti. Ancak Niya adam flok indirmekten bahseder bahsetmez onu dinlemeyi bırakmıştı.

Şimdi güvertenin altında sallanan hamakta uzanırken vücudu bugünkü işler yüzünden tükenmiş durumdaydı. Altından Çaylak'ın ince sesli, miyavlamayı andıran horultuları yükseliyordu.

"Uzandığı anda uykuya dalıyor," dedi Bree. Hamağının kenarından aşağı eğilmiş halde Niya'ya bakıyordu.

"Ama ben uzandığım anda sen üzerime soru fırlatmaya başlıyorsun," diye karşı çıktı Niya gözlerini kapatarak. *Gözlerimi kapatırsam belki bu sefer anlayıp uykusuna döner.*

"Ateşle oynayabildiğini biliyorum," dedi Bree. "Ama büyünün tek yapabildiği şey bu mu?"

Niya kıza dik dik bakmak için bir gözünü açtı. "Sana yapabileceğim her şeyi anlatsam ölene kadar kâbus görürsün. Şimdi saat çok geç olmadan uyu."

"*Gerçekten mi?*" dedi Bree nefes nefese. "Kaptan kadar çok şey yapabiliyor musun?"

Niya bunu duyunca iki gözünü birden açtı. "Buna cevap verebilmem için bana kaptanın yapabildiklerini anlatman gerekiyor."

"O *her şeyi* yapabiliyor."

Hiç sanmıyorum, diye düşündü Niya alayla.

"Yapabildiği bir şeyi say," diye kışkırttı küçük kızı. Alōs'un büyüsünün güçlü olduğunu biliyordu ama korsan kaptanla ilgili yeni bir şey öğrenme fırsatını kaçıramazdı. *Sırlar. Herkesin sırları vardır.*

Bu ihtiyacı olan avantaj, nihayet o ruhsuz piçi alt etmesini sağlayacak *herhangi* bir şey olabilirdi.

Bree'nin kamaraya bir bakış atıp ona doğru eğilmesini izledi. "Suyun üstünde yürüyebiliyor," dedi kız.

Niya kaşlarını kaldırdı, yaşadığı şaşkınlığı saklayamamıştı. "Suyun üstünde mi yürüyebiliyor?"

Bree başını salladı.

Niya hamağına tekrar yerleşirken, "İnanmıyorum," diye cevap verdi.

"Ben de birinin alevi elinde tutup yanmayacağına inanmazdım ama senin yaptığını gördüm," diye açıkladı Bree.

Niya somurttu. Kızın haklı olması hoşuna gitmemişti.

Ama yine de... *Suyun üstünde yürümek mi?*

"Nasıl?" diye sordu Niya.

Bree tepesinde omuz silkti. "Su onun lütuflarını besliyor gibi, onu üzerinde yürüyecek kadar kontrol edebiliyordur herhalde?"

Niya bir anda aydınlandı. *Su onun lütuflarını besliyor gibi.*

Obasi Denizi aşkına, *elbette!*

Niya bunu nasıl daha önce düşünmemişti? Adamın büyüsü hep soğuk ve ıslaktı. Özellikle de, Niya ona büyüyle darbe indirmeye kalkıştığında büyüsünün sıcaklığını engelliyordu.

Ayrıca adamın saklı sualtı krallığı Esrom'dan geldiği söyleniyordu, lütuflarının halkının topraklarını sarmalayan bir şeyle bağlantılı olması mantıklıydı. *İlginç*, diye düşündü Niya. Esromlu lütufluların büyüsü hep aynı şekilde mi güç

alıyordu? Alōs kuru bir yerde olsa ne olurdu? Niya'nın hareket edemediğinde zayıf düştüğü gibi, onun büyüsü de su yokken zayıflar mıydı?

Zihni, bunun ne anlama geldiğini düşünerek hızla dönüyordu.

Koz, diye mırıldandı büyüsü tatlı dille.

Evet, diye onayladı Niya. Dudaklarına içten bir gülümseme yayılıyordu.

Bu yeni öğrendiği bilgi sayesinde o kadar mutlu olmuştu ki, *Ağlayan Kraliçe*'ye adımını attığından beri ilk kez huzurlu bir uykuya dalmıştı. Ölümcül korsanlarla çevrili olduğunu bir anlığına unutmuştu. Özellikle de karanlığın içinde etrafı izleyip bekleyenleri.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Uyan! diye tısladı büyüsü zihninin derinliklerine. Niya'nın mağaranın içindeki saklı krallık, gösterişli kostümler ve tanıdık kahkahalarla dolu rüyası gıcırdayan parkelerin sesiyle bölünmüştü.

Büyük bir gölge üstünden geçtiği sırada gözlerini aniden açtı, biri kolunu kaldırırken belli belirsiz bir meltem esti.

Niya o kolu aşağı inerken yakaladı. Çentikli bir hançerin göğsüne inmesine engel olmaya uğraşıyordu. Burlz homurdandı ve bıçağı onun elinden kurtararak tekrar aşağı savurdu.

Niya kıvrılarak hamağından kalktı, Çaylak'ın yanından aşağıya düştükten sonra çömelerek yere indi.

Ayağa kalkarken yakındaki ikinci saldırganın bacaklarını tekmeledi.

Homurdanarak yere düşen adamın ince uzun yapısını hemen tanıdı. Prik.

İki korsan o uyurken hamağının iki yanından yaklaşmışlardı.

Sıska solucan çırpınarak ayağa kalkarken Burlz da hamakların arasındaki boşluktan sıkışarak geçip Niya'nın üstüne atıldı.

Niya saldırıdan kıvrılarak uzaklaştı, büyüsü hazır bir şekilde beklese de onu bastırdı. *Henüz değil*, diye düşündü.

Hamaklarında uyuyan sıra sıra korsanların oluşturduğu koridorda geriledi. Burlz ve Prik'i çıplak elleriyle cezalandırmanın yaşatacağı tatmini hissetmek istiyordu.

"Bana yaptığın saygısızlığın bedelini ödeteceğimi söylemiştim," diye hırladı Burlz. Ona doğru ilerlerken bakışları alkolden bulanıktı ama yine de nefretle yanıyordu. "Beni peşinden koşturma, güzelim. Bu beni daha çok gaza getiriyor."

"Ben de öyle hissediyorum," dedi Niya. Yeni bir koridora girmek için eğildi. "Yemeğimle oynamak her zaman tadını daha da güzelleştirir."

Yanlarındaki korsanlar kıpırdanıp uyanmaya başladılar. Bree'nin küçük kafası, Burlz'un omzunun arkasındaki hamaktan belirdiğinde gözleri kocamandı. Bir sonraki anda yatağından inmiş, güverteye çıkan uzak merdivenleri tırmanmıştı bile.

Hamak komşuluğunun sadakati buraya kadarmış, diye düşündü Niya. Mürettebattan kimse müdahale etmek için harekete geçmemişti. Aslında birçok kişi ona ve saldırganlara çenelerini kapatıp uyumalarına izin vermelerini söylemişti.

Burlz eğilip onunla aynı koridora geçti. "Sana her gece konumunu hatırlatmak lazım, bok parçası."

"Sen de küçük sikin yüzünden egonu tatmin etmek için başkalarına zarar veren domuzun tekisin," diye sataştı Niya. "Belki de hiç yoktur, Prik'i sik olarak kullanıyorsundur."

Sıska adamın arkadan yaklaştığını hissedince dirseğini geriye doğru savurdu.

"*Of*," diye homurdandı adam iki büklüm olurken. Niya'nın boğazına dolamaya hazırladığı tel halatı yere düşürmüştü.

Niya onun yüzüne bir yumruk indirdi, adamın dört dişinden biri düşerken dudaklarından kan fışkırdı.

"Sürtük!" diye tükürükler saçtı Prik. Dizlerinin üzerine çöküp sanki geri takabilecekmiş gibi düşen dişini aradı.

Niya yerdeki adamı görmezden gelip doğruca ona hücum

eden Burlz'a doğru koştu. Bir kirişe tutunup havaya fırladıktan sonra dönüp adamın elindeki hançeri tekmeleyerek uzaklaştırdı. Ardından bir hamağa doğru sallandı, uykusundan uyandırılan mürettebat üyesi itiraz edercesine homurdanıyordu. Niya kendini yukarı çekip iriyarı saldırganın omuzlarına çöktü, bacaklarını adamın boğazına dolayıp ayak bileklerini birleştirdi.

Sonra boynunu sıkmaya başladı.

Burlz homurdandı ve kurtulmak için boynundaki bacakları çekiştirdi.

Niya geri adım atmadı.

Evet, diye mırladı büyüsü. *Daha sert.* Büyüsü damarlarında uğulduyordu, lütuflarıyla ısınan avuçlarını adamın suratına bastırdı.

Korsan uludu, Niya yanan etin burnunu dolduran kokusuyla sırıtmaya başlamıştı.

Adam başka bir kirişe tekrar tekrar bedenini çarpsa da Niya homurdanarak acıya katlandı. Yakındaki lambalar büyüsüyle birlikte daha çok parlamaya başlamıştı. Niya onların enerjisini kaslarına aktardı ve gücünü kuvvetlendirerek bacaklarını iyice sıktı. Ta ki...

Çatırt.

Niya cansız bir şekilde yere yuvarlanan bedenin üzerinde tünediği yerden atladı. Adamın boynu kırılmıştı.

Mürettebat kamarası sessizliğe gömülmüştü. Niya derin nefesler alırken büyüsü etrafında çatırdıyordu, daha fazla harekete, onun dans etmesine açlık duyuyordu. Görü'sü olanlar, onun teninden yayılan kızıl pusu görebilirdi. Niya bakışlarını yerdeki cansız bedenden çekip koridorun uzak ucunda iki büklüm duran Prik'e doğru çevirdi.

Ardından yere tekmelediği hançeri kaptı. "Pekâlâ, Prik," dedi tatlı tatlı. Burlz'un üzerinden sıska adama doğru ilerliyordu. "Sen de sevgiline katılacaksın."

"Bu kadarı yeter, kızım," diye emretti Kintra'nın sesi. Arkasındaki merdivenlerden gelmişti.

Niya o tarafa döndüğünde serdümenin karanlık bakışlarıyla karşılaştı, ufak tefek Bree de kadının yanında duruyordu. Kintra önündeki manzaraya, Burlz'un cesedine, burnunu çeken Prik'e ve hamaklarından izleyen korsanlara bir bakış attıktan sonra tekrar sert gözlerle Niya'ya döndü. "Benimle geliyorsun," dedi. "Kaptan seni görmek istiyor."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Niya, cinayetin çoğunlukla can sıkıcı bir iş olduğunu kesinlikle kabul ederdi.

Hakkındaki efsanelere rağmen Hırsız Kral hoşgörülü bir efendiydi. Sonuçta krallığının büyük kısmının suçlulardan oluşmasına izin vermişti. Onun gözünden düşmek için gerçekten korkunç bir şey yapmış olmak gerekirdi.

Niya, kardeşleriyle birlikte Buğu'ya göndermesi emredilen ilk canı hep hatırlayacaktı. On dört yaşındaydı, gençti ama doğumda ona bahşedilen güce saygı duyacak kadar büyüktü.

Aadilor'un büyük kısmında kış yaşanmasına rağmen Hırsızlar Krallığı'nda, sarayın altındaki yatağında sıcacıktı. Gerinip esnerken teninin altındaki çarşaflar ipek gibi yumuşaktı. Niya'nın gecesi az önce sona ermişti ama buradaki çoğu gece gibi geçmişti. Kız kardeşleriyle son bir senedir saray mensuplarını eğlendiriyorlardı ve gösterileri bir oda dolusu misafiri salyaları akan hayvanlara çevirmeyi içeriyordu. Buna rağmen Niya dans ederken hep daha fazlası için taşıdığı potansiyeli hissedebiliyor, büyüsünün kışkırtıcı fısıltılarını duyabiliyordu. Kalabalık daha çok umutsuzluk hissedebilir, Niya ise acıyı arzuya çevirebilirdi. Lütufsuzları kuklaya çevirebilir, gücü az olanları hipnotize edebilirdi. Büyüsü

ona sesleniyordu, teninin hemen altındaydı, alevlerinin çekirdeğine gömülmüştü. Sıcaktı, tüketiyordu, doymuyordu. ***Al****, diyordu ona tatlı dille.* ***Tüket****.*

Niya arkasını dönüp bakışları yatağının yanındaki mumun dans eden alevine odaklandı. Bu duyguları akşam hissetmişti. Ama ablası hep oradaydı, yol gösteren notaları ve kusursuzca çaldığı enstrümanlarıyla onun karanlığa ilerlemesine, küçük kardeşlerinin sesini keskin bir hançere dönüştürmesine engel oluyordu. Arabessa onların şefiydi ve Bassette kardeşleri kontrol altında tutuyordu.

Kapısı çalındığında düşünceleri tekrar odasına döndü.

Gelen kim olabilir?

Saat fazlasıyla geçti. Ya da çok erkendi, hırsızların ve kumarbazların bile ayakta olmayacağı bir saatti. Ancak kapı tekrar tıklatıldı, ardından içeri bir hizmetkâr girdi. Dünyaya kör olarak gelmiş biriydi.

"Kral, ateş dansçısıyla görüşmek istiyor," diye açıkladı hizmetkâr.

Doğrulurken, "Şu anda mı?" diye homurdandı Niya.

"Hemen. Ekibinizin kalanı da çeyrek kum düşümü içinde sizinle salonda buluşacak."

Hizmetkâr bunu söylerken kız kardeşlerini kastediyordu, Niya bunu biliyordu fakat buradaki kimse onların kardeş olduğu bilgisine sahip değildi. Sadece birlikte gösteri sunduklarını biliyorlardı.

Niya aceleyle pelerinine bürünüp altın maskesini taktıktan sonra Larkyra ve Arabessa'yla birlikte taht odasına girdi.

Kralın onları neden çağırdığını hiçbiri bilmiyordu ama tam aksi olsaydı bile, Niya'nın sinirleri şimdi olduğu kadar gerilirdi.

Efendileri, taht odasının uzak ucunda siyah dumandan bir fırtınanın içinde oturuyordu. Yalnızca hâkimiyet taşıyan gücü görülüp hissediliyordu.

Önünde bir kadın diz çökmüştü, uzun kır saçları yere eğdiği başını örtüyordu. Yanında, zeminin üstünde parçalanmış bir maske vardı ve kolları arkasından bağlanmıştı.

"Aramızda bir hain var." Hırsız Kral'ın sesi mağarayı andıran odayı doldurdu ve onu sarmalayan duman, duyulan her sözcükle birlikte titredi.

Niya'nın teni beklentiyle buz kesti, hükümdarlarının öfkesini havada sezebiliyordu; kralın hiddeti, dar koridor boyunca ilerleyen lavlarda akıyordu. Böyle anlarda bu kişi, babaları değildi. Hayır, Dolion Bassette sadece bir gölgeydi. Hırsız Kral'ın hükümdarlığını sürdüren kadim güç her neyse onu ele geçirmişti. Bu güç adamı kayıp tanrıların kaybolmadan önce tüm ihtişamlarıyla Aadilor'da gezindikleri zamanlardan gelen anılarla, irfan ve sırlarla dolduruyordu.

Niya kardeşleriyle birlikte sessizce durdu, kralın tahtının yanında bekledi.

"Anlaşılan bu yaratık, krallığımızın paramparça olmasını ve Aadilor'daki herkesin içeri nasıl girileceğini bilmesini istiyor. Öyle değil mi, Valexa?"

Kadın başını hızla yukarı kaldırdı. Solgun teni buruş buruş olmuştu, hırlar gibi yüzünü buruşturduğunda eksik dişleri görünüyordu fakat gözlerinin sarı derinliklerinde yine de gençlik ve netlik olduğu görülüyordu.

***O bir senseer**, diye düşündü Niya. Kadının içindeki yoğun büyüyü hissedebiliyordu. Lütufları dışa değil, içeriye doğru uzanan ve etrafındakilerin zihnini dinleyip düşüncelerini okuyan biriydi.*

Niya, Achak'ın ona ve kardeşlerine öğrettiği gibi zihnini anında kapattı.

Buna rağmen kadın çabasını sezmiş olmalıydı ki bakışları ona,

ardından da Larkyra ve Arabessa'ya döndü. Giydikleri siyah pelerinleri ve altın maskeleri incelerken yüzünde yavaşça çarpık bir gülümseme belirdi.

"Bu üçü," dedi karga gibi bir sesle. "Bu üçü senin için özel ve..." Kralın gücü, dumanlı biçiminden uzanan gümüş bir tasma gibi onu sarmalayıp sıkarken keskin bir nefes aldı. Kral onu bırakınca kadın öksürdü, kahkahayla karışık bir sesle nefes nefese kalmıştı. "Sonsuza kadar dumanının ardına saklanamazsın," dedi zorla. "Bu krallığın günahlarını herkes öğrenecek. ***Senin*** *günahlarını ve günahkârlarını herkes öğrenecek. Böyle bir yerin bulunması, yok edilmesi gerek!"*

Bir pürist. Çok sıkıcı.

"Hayır." Valexa dikkatini Niya'ya çevirip düşüncelerini dinledi, Niya gardını indirdiği için kendini sessizce azarladı. "Bir zamanlar senin gibiydim; açgözlülük, görkem ve ahlaksızlıktan oluşan bir aptaldım. Bu özellikler sana bir süre hizmet eder, çocuğum. Ama şunu bil ki, en nihayetinde seni yok eder. Onlar birer maskedir, ince örtülerdir yalnızca. Bu krallık, kötülüğün özgürce dolaşması ve kayıp ruhların vicdan azabı çekmeden lanetlerini saçması için kurulmuş bir yer."

"Böyle bir yer olmazsa senin deyiminle bu 'günahkârların' nereye gideceğini düşünüyorsun?" dedi Hırsız Kral, sesi gök gürlemesi gibiydi. "Ahlaksızlıklarına nasıl gem vuracaklar? Vahşiliklerini nasıl yaşayacaklar? Hırsızlar Krallığı, Aadilor'u topraklarına yayılacak vebadan kurtarmak için var. Kabul edilemez görüleni kabul etmek için. Sükûnet bahşetmek için kaosa kucak açıyoruz."

Niya bu sözcükleri daha önce babasının derslerinde de duymuştu. Dünyada barışın sürmesi için toplumun hor gördüğü zevklerin güvenle saklanabileceği bir yer olması gerekiyordu. Bu dünyanın zevk, delilik ve günah için bir limana ihtiyacı vardı. Hırsızlar

Krallığı bu yüzden Aadilor haritalarında yer almazdı: Kimin gelip gittiğini az da olsa kontrol edebilmek, krallarının bölgesine giren her ruhun sırlarını toplaması ve kaosu içeride tutabilmesi için.

"Ama sen bunu zaten biliyorsun," dedi kral düşünceli bir şekilde. "Bir zamanlar senin de bu krallığa ihtiyacın vardı, Valexa. Hem de çok."

"O zamandan beri bunun bedelini ödüyorum," dedi kadın sertçe.

"Senin kabul ettiğin bir bedel bu. Yaptığın tercihler için başkalarını suçlama. Bunların yorucu olduğunu bilecek kadar uzun yaşadın."

"Fazla uzun," diye mırıldandı Valexa.

"Bu geceden sonra bu yükü taşımayacaksın."

Niya kadınla birlikte krallığa doğru baktı ancak etrafındaki siyah ve gümüş duman, aşılmaz bir sur gibiydi.

"Beni susturmak, diğerlerini durdurmayacak. Buradaki kötülükten, mağara şehrinden hüküm süren diktatörden onlara bahsettim. Diğerleri de benim gibi hissediyor ve burayı bulduklarında Aadilor..."

Valexa'nın sözleri yarıda kesilmişti. Kralın büyüsü bir kez daha onu sıkıca sarmaladı, nefesi kesilen kadının yüzü mosmor oldu.

"Sadık kullarım," diye yankılandı kralın sesi. Niya ve kardeşlerine doğru sesleniyordu. "Sizi bu gece sarayıma davet etmek için çağırdım. Kullarım için gösteri sergiliyorsunuz fakat bu sefer benim için bir gösteri sergilemenizi istiyorum. Bu krallığı, aksini isteyenlerden korumaya yardım edecek misiniz?"

Niya'nın nabzı hızlandı, büyüsü havadaki karanlık vaatler karşısında neşeyle dolmuştu. Niya bu anı bekliyordu.

Kız kardeşler tek ağızdan yanıtladılar. "Evet, kralım."

"Emirlerime sadakatle ve sorgulamadan itaat edecek misiniz?"

"Evet, kralım."

"Önünüzdeki görevler kolay olmayacak. Birçok kişi sizden korkacak, bazıları nefret edecek fakat hepsi saygı duyacak. Böyle yaratıklar olmaya razı mısınız?"

Niya kardeşlerinden, lütuflarından yükselen enerji dalgasını hissedebiliyordu. Kısa bir tereddüdün ardından, "Evet, kralım," dediler.

"O halde size Mousai unvanını veriyorum, Hırsızlar Krallığı muhafızlarının üyelerisiniz," diye ilan etti kral. "Bana ve halkıma inancınızı kanıtlamak için bu suçluyu Buğu'ya göndereceksiniz."

Valexa kralın gücü onu sıkarken, "Hepiniz... canavarsınız," dedi nefes nefese. Gözleri en sonuna kadar kararlı bir ateşle doluydu.

"Belki de," diye yanıtladı kral. "Ama güneş bile gölge yaratır."

Bir kum düşümü sonrasında, Niya ve kardeşleri sarayın karanlık salonundaydılar. İhtişamlı kostümlerinden birine bürünmüşlerdi, baştan aşağıya örtünmüş haldeydiler. Geç saate rağmen salon saray mensuplarıyla doluydu. Mousai ve ölümcül gösterilerine dair haberler çabuk yayılmış gibi görünüyordu. Yüksek tavanlı siyah oniks salon heyecanla uğulduyordu. Herkes kesilen cezayı ve acıyı izlemek istiyordu.

Achak salonun ortasındaydı. Valexa onun ayaklarının ucunda duruyordu.

"Kralımız aramızda bir hain buldu," dedi erkek kardeş. Sesiyle kalabalığı susturmuştu. "Anlaşılan bu krallığın yönetimini tasvip etmeyenler var. Krallığın, cahillerin ve korkakların merhametine kalmasını isteyenler var."

Haykırışlar iyice arttı. Niya'nın büyüsü, beslenebileceği hareket ve enerjinin fazlalığıyla damarlarında sabırsızlıkla dönüp duruyordu. Niya, bu kadını Buğu'ya gönderme konusunda nasıl hissettiğini henüz bilmiyordu fakat odadaki öfkeyi doyasıya

hissediyor, bu duygu önlerinde iki büklüm olan dağılmış kadının ecelini hak ettiğine dair inancını kuvvetlendiriyordu.

"Sevgili büyülü göstericilerimiz, Hırsız Kral'ın Mousai'i, efendimize karşı gelmeye ve zararı dokunmayanlara hüküm vermeye cüret edenlere ne yaptığımızı gösterecek. Onlardan farklı olanlara ne yaptığımızı gösterecek." Achak sesini yükseltti. "Sevgili Mousai, daha önce şahit olmadığımız bir gösteri sunacak. Bu ruhu Buğu'ya gönderecek bir performans sergileyecek."

Sözlerin ardından gelen kükremeler sağır ediciydi, sarhoş olmuş salon hayvani bir neşeyle titriyordu. Onların heyecanı Niya'yı da çarpmıştı. **Evet**, *diye mırladı lütfu.* ***Eveeeet.***

Buna rağmen biraz tereddütlüydü. ***Kısıtlama olmadan dans etmek nasıl olacak?***

"Bana ayak uydur," diye fısıldadı yanında duran ablası. Çellosunu sıkıca kavrarken kıpırtısızdı. Larkyra da diğer tarafında duruyordu. Konuştuğu zaman onu sadece ablaları anlayabilirdi. "Bu hatayı düzeltmenin doğruluğundan şüphe etmeyin. Kralımız bize doğru kılavuzluk ediyor."

Etrafta uçan avizelerin ışığı loşlaştı, Mousai'ın ayakta durduğu ve Valexa'nın diz çöktüğü yerin üzerindeki avize tek başına parlıyordu. Achak diğerleriyle beraber beklemek için gölgelere karıştı.

Niya maskelerinin ardından kardeşleriyle göz göze geldi, Arabessa'nın bakışlarındaki kararlılığı ve Larkyra'nın gözlerindeki endişeyi gördü. Küçük kardeşinin neden gergin olduğunu anlıyordu.

Arabessa'yla birlikte ilk kez birinin ölümüne sebep olacaktı ama küçük kardeşleri doğumundan beri lütuflu sesini ehlileştirme konusunda birçok zorluk yaşamıştı. Üzülerek ağlaması, istemsizce pek çok kişiye zarar vermişti. Niya ve Arabessa'nın bu yüzden

sahip oldukları yara izleri vardı, ayrıca bir kediyi gömmeleri gerekmişti. Larkyra sesinin o büyük yok edici gücüne hükmetmeyi yeni öğrenmişti, bu yüzden Niya neden küçük kardeşinin bu kadar kısa sürede gücünü tekrar serbest bırakma konusunda emir aldığını merak ediyordu. Ancak babasını sorgulayabilse de kralının hareketlerinden şüphe edemezdi. Kralın kararları Jabari'deki, hatta bu mağara krallığındaki hayatlarından çok daha derinlere uzanıyordu.

Bir anlığına hareketsizce kardeşleriyle göz göze geldi. ***Biz biriz****, diyordu sanki etraflarındaki enerji.* ***Şimdi yaşanacak şey, bizi sonsuza dek bağlayacak.***

Birlikte derin bir nefes alıp gösterilerine başladılar.

Arabessa'nın çellosundan yükselen melodik notayla birlikte, Niya müziğin ritmine uyarak yavaşça sallanmaya başladı. Ablası sağında oturuyordu, kolu ve parmakları akıcı hareketlerle onun kemiklerine işleyen bir şarkı dokuyordu. İnsana musallat olan, derin ve uyuşturucu bir melodiydi. Şarkı basit başlamış olsa da ablası çok geçmeden gücünü kullanarak notaları ikiye, üçe katlayıp birbirlerinin üstüne ekledi.

Niya kalçalarını sallarken bedenini kıvrak melodiye kaptırdı. Teni sanki kanındaki ateşle aydınlanıyormuş gibi sıcaktı, belki de öyleydi ancak şu anda düşünceleri kendi içine, güçlerinin fısıltısına odaklanmıştı.

Onları büyüle, onları yakala, kendine çek. Zayıf ruhları senin hakkın.

Niya kostümünün altında gözlerini kapattı ve uzuvlarının emredildiği gibi hareket etmesine izin verdi. Larkyra'nın sesi müziğe katıldığında büyüsü odadaki titreşimleri deliliğin sınırına taşıdı.

Niya küçük kardeşinin şarkı söyleyişini birçok kez duymuş olsa da hâlâ yıkılıyordu. Larkyra'nın dudaklarından dökülen notalar o

kadar güzel ve insanüstüydü ki, karşısındaki insanı anında çaresiz ve aç bırakıyordu. Sanki dinleyen kişi, böyle bir sesin tanrılarla birlikte kaybolduğunu ve bu anın geçici olduğunu biliyordu.

Arabessa'nın müziği ve Larkyra'nın şarkısı hızlandı. Niya büyüleri arasında nakış dokuyan mor ve altın ipliklerin arasına kendi büyüsünün eğilip bükülerek havada parlayan kızıl ipliğini eklerken kaşından ter aktı. Mahkûmlarının etrafında daireler çizdi, onu yere bağlayan zincirleri zorlayan ***senseer****'ın arzu ve acısını hissedebiliyordu. Valexa onların büyüsüne karşı savaşmaya çalışıyordu fakat yaşlıydı ve mahkûmiyeti onu zayıflatmıştı. Niya sanki onun tenine keskin bir bıçak saplamış gibi güçlerinin kadını ele geçirdiğini hissetti. Fakat yaşlı kadın haykırmak yerine inledi, bu tatlı işkenceye teslim olarak üçlünün belirlediği tempoyla sallandı.*

Larkyra sesini sözcüklere dökerek hepsinin enerjisini odakladı.

Son davetine hoş geldin,
Erdemli kralımızın iradesine,
Kimse buraya gelemez olmadan davet,
Zira getiririz ıstırap ve dehşet.

Öne eğil, darmadağın et hainleri,
Tüm rüyaları karartan bir vaat sanki,
İşte budur nihai felaketin,
Çığlıklarını koparmak zevkimizdir bizim.

Niya artık Larkyra'nın şarkısı ve Arabessa'nın müziğine verilen bir tepkiden ibaretti. Uzaklarda çaydanlıktan yükselen buhar gibi duyulan bir çığlık kulaklarına gelse de bu ses karanlık coşkusunun içinde kayboldu. Büyüsü tehlikeli bir hal almıştı; daha sıcak

ve hedef odaklıydı, keskin bir bıçağın bıraktığı kesikti. Bu duygu ona korkutucu derecede iyi hissettiriyordu.

Ancak Niya çok endişeli değildi çünkü ablasına inancı bundan daha kuvvetliydi. Arabessa onları hizada tutar, dönerken kılavuzluk ederdi. Gösterilerinin amacını yerine getirdiklerinden her zaman emin olurdu.

Öyle de yaptı.

Yayını tellere doğru itip çekerek onlara şeflik yaptı.

***Vakti geldi**, diyordu melodisi. **Şimdi**.*

Niya büyüsünün ipliğini, odanın merkezinde kız kardeşlerinin büyüsüyle birleştirdi. Büyüleri birbirine karıştığında hava canlı bir renge büründü. Ölümcül derecede parlak bir yıldız gibiydi.

Yak**, dedi büyüsü tatlı tatlı. **Et ve kemikle beslen. Atan kalbi senin olsun.

***Evet**, diye düşündü Niya. **Evet**.*

Zihni şiddeti gittikçe artan, durmaksızın göğe yükselen melodi ve notayla doldu. Ardından hepsi parlak, ölümcül bir dalgayla kadının üzerine çöktü. Valexa çığlık atarak başını geriye savurduğunda büyüler açık ağzına doldu, çenesini aniden kapadığında yıldızı tamamen yuttu.

Tak.

Kadın yere düştü.

Oda karanlık bir sessizliğe boğuldu.

Geriye sadece yanan tek avize kalmıştı.

Valexa siyah mermer zeminde hareketsiz yatıyordu. Zincirleri kırılmıştı, burnundan ve gözlerinden kan akarken gözleriyle ağzı son bir yakarışla açık kalmıştı.

Niya zihnine yerleşen sakinlikle nefes nefese kaldı, etrafındaki kalabalıktan yükselen arzu dolu neşenin kükremelerini duymuyordu. Tek yapabildiği, ayaklarının dibindeki cesede bakmaktı.

Kadın ölmüştü.

Niya birini öldürmüştü.

***Onlar** birini öldürmüşlerdi.*

Niya korkuyordu.

Heyecanlıydı.

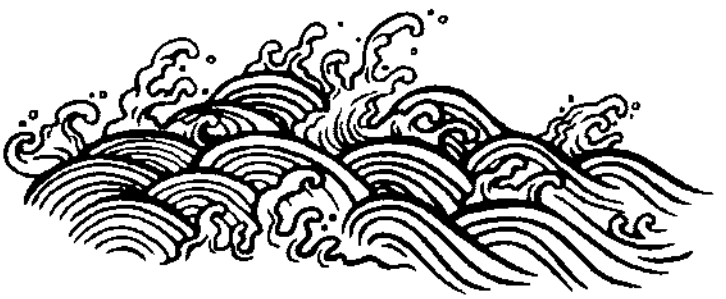
Niya...

Ensesindeki bir karıncalanma, onun varlığını fark etmesini sağladı. Başını gölgelerle örtülü boş balkona doğru kaldırdı. Onu göremese bile orada olduğunu, sarayının sivri kenarlarına karışmış bir şekilde izlediğini biliyordu.

Kralları.

Kral tek söz etmese de Niya onun ne hissettiğini biliyordu. Gurur.

Kralın kıymetli Mousai'ı işte o gece doğmuştu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Niya masasının arkasında oturan korsanın soğuk bakışlarını görmezden gelmeye çalışsa da başarılı olamadı. Adam arkasındaki dolunay tarafından çevreleniyordu, buz kadar soğuk olan enerjisi odayı doldurmuştu ve arkasındaki pencerelere buz yayılıyordu.

Niya'nın verdiği nefes buhar olarak havaya dağıldı.

Alōs'u son günlerde pek çok kez görmüştü ama hepsi güvertede, açık havada yaşanmıştı. Kapalı bir odada ona yakın durmanın ne kadar boğucu bir his olduğunu neredeyse unutmuştu.

Burlz'un cesedi aralarında duruyordu, yere indirilmiş dev bir gergedan gibiydi.

Alōs'un hiddeti oldukça açık olmasına rağmen, Niya ölü adamı gördüğünde birazcık bile vicdan azabı çekmemişti.

Onun canını yakmaya kalktıklarında neler yaşanacağını gemideki herkesin öğrenmesi daha iyiydi.

Ben de sizin canınızı yakarım.

Kintra yakasından tuttuğu Prik'le odaya daldıktan sonra adamı onun yanına bıraktı. Korsan burnunu çekiyordu, az önce ağzından düşen dişini tutarken başını eğmişti. Kintra sarılmış çelik halatı Alōs'un masasına bırakıp masanın ya-

nında kollarını göğsünde kavuşturarak bir muhafız gibi dikildi. Alōs getirilen adama tek bir bakış bile atmamıştı.

Sonunda sessizliği bozan şey korsan lordunun pürüzsüz sesi oldu. "Gemimde sadece birkaç hafta geçirdin, ateş dansçısı. Ama şimdiden kendine düşman edinmişsin."

Niya tek kaşını kaldırdı. "Güverteye adımımı bile atmadan önce bu gemide düşmanım vardı."

Alōs sandalyesine yaslanarak, "Bu doğru," diye mırıldandı. "Ancak belli ki daha fazla düşmanın olmasını istiyorsun."

Niya gözlerini kıstı, adamın onu bu kadar çabuk kışkırtabilmesi sinirini bozmuştu. "Mürettebatına katıldığımdan beri yalnızca bana söylenen şeyleri yaptım. Bu da bir düşmanlığa sebep oluyorsa buranın nasıl işlediğini tekrar düşünmeni öneririm."

Alōs dilini şaklatarak serdümenine doğru bir bakış attı. "Mürettebattan birini öldürmek ve bunun üstüne bir de kaptana hakaret etmek mi? Bunu nasıl cezalandırmalıyız?"

"Kutuda biraz zaman geçirmesi yetebilir," diye önerdi Kintra. Bakışlarını Niya'nın üzerinden ayırmıyordu.

"Kulağa cazip geliyor."

"*Hatırladığım* kadarıyla," dedi Niya ellerini yanlarında yumruk yaparak. "Bunlar beni bıçaklamaya geldiğinde hamağımda uyuyordum. Bu gece bir cinayet planı yapılmışsa bile, o planı yapan kişi ben değildim."

"Sen ne diyorsun, Prik?" Alōs dikkatini nihayet genç kadının yanındaki insan bozuntusuna çevirmişti.

"Yalan söylüyor, kaptan," dedi Prik. Niya'yı işaret ederken gözleri kocamandı. "Kaypak bir yaratık o."

"İlginç," dedi Alōs. "Ama Niya'nın anlattıklarının şahitleri var. Burlz'la birlikte ona uyurken yaklaştığınızı söylüyorlar. Yani ya şahitler bana yalan söylüyor ya da sen söylüyorsun."

"Ben asla yalan söylemem, kaptan," diye yalvardı korsan başını iki yana sallayarak. "Burlz ona zarar vermek istemiş

olabilir ama ben oradan geçiyordum sadece, birazcık uyuyacaktım."

"Anladım." Alōs serçeparmağındaki yüzükle oynarken adamı inceledi. Niya korsanın bunu sık sık yaptığını fark etmişti. Ayrıca geçmişte fark ettiği kadarıyla üzerinde hiç takı bulunmuyordu, bu yüzden şimdi bir yüzük takıyor olmasının tuhaf olduğunu düşünüyordu. "Peki ya Peri Kuyruğu?" Korsan lordu masasındaki çelik halatı işaret etti.

Niya'nın yanındaki adamın enerjisi tedirgince kıpırdandı. "Hepimiz kendimizi korumak için bir şeyler taşırız, kaptan," diye açıkladı Prik. "İyi ki de taşıyormuşum. Bıçakla üzerime geldi o!"

"Peri Kuyruğu'nu boynuma sarmaya çalışmandan sonra yaptım!" diyerek onu suçladı Niya. "Gerçi bunu bile beceremedin. Dişin nasıl oldu, Prik?"

Sıska korsan kıpkırmızı oldu. "Sürtük!"

"Yeter," diye emretti Alōs. "Bu akşam yaşananlarla ilgili yeterince şey duydum. Asıl konuşmak istediğim konu bu aletin senin eline nasıl geçtiği, Prik." Alōs bir parmağını gümüş halatta gezdirdi.

"Şey, o..." Prik avucundaki dişi iyice sıktı. "Açıklayabilirim."

"Lütfen açıklamanı yap çünkü bunun Cax Adası akınından kazandığımız ganimetin bir parçası olduğunu hatırlıyorum. Ama tuhaftır ki, o ganimeti henüz mürettebata bölüştürmedik."

Alōs'un mavi bakışları karşısındaki adamı delercesine ona sabitlenmişken odada kimse kıpırdamıyordu.

"Ödülü ilk seçecek rütbede olduğunu mu ima ediyorsun?" diye sordu Alōs.

"Hayır, kaptan! Asla! Ben sadece..."

"Hazine odasına girip her şeyi istediğiniz zaman cebe atabileceğinize mi karar verdiniz?"

"Hayır, hayır! Ben..."

Alōs sandalyesinden kalkmadan kırbacını o kadar hızlı salladı ki, Niya adamın aleti alırken yaydığı enerjiyi zar zor hissetmişti.

Halatın jilet gibi bir keskinlikle yanındaki adamın boynuna sarılmasını izledi. Alōs kırbacın diğer ucuna asılıp sertçe çektiğinde sıska adamın kafası bedeninden ayrıldı. Cansız bedenin boğazından kan boşalırken sıcak sıvı Niya'nın yanağına sıçradı. Korsanın kafası mide bulandırıcı bir sesle tahta zemine düşüp yuvarlandı, gözleri dışarı fırlamıştı. Hemen ardından vücudu da kafasının üstüne düştü.

Kintra ayağının dibindeki büyük battaniyeyi hızlı bir hareketle cesedin üzerine attı. Prik'in kesilmiş boynundan akan kanla örtü sırılsıklam olurken kumaşın rengi koyulaştı. Kadın görev bilinciyle sıska korsanının parçalarını hızlı bir şekilde kumaşın içine toplayıp homurdanarak omzuna attı.

Ardından, "Kaptan dağınıklıktan nefret eder," diye açıkladı. Niya'nın yanından geçip, "Burlz'u da alacağım, kaptan," dedikten sonra kaptan kamarasından ayrıldı.

Niya kulakları uğuldarken dikkatini karşısındaki adama çevirdi, Alōs tüm bu süreçte masasının arkasında oturmaya devam etmişti.

Burlz'un odanın ortasında duran cesedinin arkadaşının kanıyla kaplı olduğunu tahmin etmek için aşağı bakmasına gerek yoktu.

Niya, korsan lordunun zalimliğine ilk elden şahit olsa da ölümcül yanını bu ana kadar hiç görmemişti. Elbette dedikodular duymuştu ancak bunlar pek güvenilir kaynaklar sayılmazdı. Hırsızlar Krallığı'nda yıllarını işkenceyle içli dışlı olarak geçiren biri olmasaydı az önce gördüklerinden sonra darmadağın olup ağlardı.

Fakat şimdi böyle bir tehdidin karşısında daha da sağlam duruyordu.

"Hırsızları işe alıyor olabilirim," dedi Alōs. Peri Kuyruğu'nu mendille temizlerken sesi sakindi. "Ancak *Ağlayan Kraliçe*'de hırsızlık yapılmasına izin vermem."

"Anlaşıldı," dedi Niya.

Alōs yaptığı işten başını kaldırdı, delici bakışlarını ona odaklamıştı. "Nedenini anlıyor musun?" diye sordu kırbacı bırakarak.

Niya onun her hareketini ve aldığı her nefesi incelerken başını iki yana salladı. Adamın keskin yüz hatları, mum ışığında avına yaklaşan bir avcı misali parlıyordu.

O da benim kadar vahşi, diye düşündü Niya. *Tahmin edilemez biri.*

"Çünkü bu sadece benden çalmak değildir," diye açıkladı Alōs. "Mürettebattan da çalmak anlamına gelir. Bu gemide aynı seviyede emek harcayıp çalışan erkek ve kadınlardan çalmaktır. Gemide hırsızların dolaşmasına izin versem, bir düzen veya ortak hedef kalmaz. Sadece kaos kalır. Bir gemi kaosla birlikte uzun süre yelken açamaz."

Bu sözlerin, babasının söylediklerini andırması çok tuhaftı. Ancak Hırsızlar Krallığı'nın var olma amacı kaosu içeride tutmaktı.

"Ama siz korsansınız," dedi Niya. "Kaos yaratarak başarılı olmanız gerekmez mi?"

Alōs kollarını geniş göğsünün üstünde kavuşturup arkasına yaslandı, bakışları onu değerlendiriyormuş gibiydi. "Belki zamanla bundan fazlası olduğumuzu öğrenirsin."

Niya ona sert bir bakış attı. "Az önce yanımdakinin kellesini uçuran adam konuşuyor."

"Bunu az önce güvertenin altında birini öldürmüş olan kadına söylüyorum."

"O başlattı." Niya kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Hep birileri başlatır."

Birbirlerine baktılar, bir yaratık ve canavar gibiydiler.

Niya uzun yıllardır ilk kez ne kadar benzediklerini hatırlamıştı.

Bu ağzında acı bir tat bırakıyordu.

"Burlz'un rolü için birini bulana kadar onun görevlerini üstleneceksin."

Alôs'un sözleri irkilmesine neden oldu. "Ne? Bu hiç adil değil. Bunu başlatan..."

"Bu emir tartışmaya açık değil." Korsan lordu onun lafını kesti. "*Ağlayan Kraliçe*'de kanun budur ve geminin korsanlarından biri olarak sen de bu kanuna uyacaksın."

Niya dudaklarını birbirine bastırdı, burun delikleri irileşmişti. Kralı, babası ve bazen huysuzlukla dahi olsa ablası haricindeki kişilerden emir almaya alışkın değildi. Peri Kuyruğu'nu denememek için tüm gücüyle kendisine engel olması gerekiyordu.

Alôs onun mücadelesini anlamış gibiydi, dolgun dudakları karanlık bir sırıtışla kıvrılmıştı. "Şuranda biraz kan var." Kendi yanağını işaret etti. "Burada da."

"İlk kez olmuyor," diye tersledi Niya. Yüzündeki kanı silmek için kıpırdamadı.

Alôs'un bakışları keyifle parladı. "Tabii ki öyle değildir." Masasının arkasındaki çekmecelerden birini açıp bir şey çıkardı. "Bunlarsız da adam öldürebildiğine göre, geri alman bir şeyi değiştirmez."

Niya kılıflarının içinde kendisine doğru fırlatılan bıçakları havada yakaladı.

Aşınmış deriden kılıflarına dokunup parmaklarını bıçaklarının detaylıca oyulmuş saplarında gezdirdi. Ardından başını kaldırıp karşısındaki korsana baktı, kalbi hızla atıyordu.

Daha fazla oyun mu oynuyor?

"Ölümcül olmak için bıçağa ihtiyacım olmadığını her zaman biliyordun," dedi Niya.

"O halde yine bu bıçakların efendisi mi olmalıyım?"

Niya bıçaklarını sıkıca kavradı. "Hayır."

"Madem öyle, bu tür bir hediye karşılığında genelde teşekkür edilir diye düşünüyorum."

"Bıçaklar zaten benimdi, bu bir hediye değil." Niya gözlerini kıstı, kalbi hâlâ güvensizlikle doluydu.

Bunları bana geri vererek neyin peşinde?

"Söz konusu hırsızlık olduğunda sahipliğin geçici olduğunu ikimiz de biliyoruz."

Niya yanıt vermedi, Alōs'a teorisini test edebileceği daha fazla cephane sağlamak istemiyordu. Bıçakları tekrar eline geçmişti ve önemli olan tek şey buydu. Bıçaklarını beline bağlarken tanıdık ağırlıklarıyla birlikte bir sakinlik hissetti. *Merhaba eski dostlarım.*

"Olabildiğince dinlen," dedi Alōs. Arkasındaki ay ışığı, sandalyedeki iri bedenini çerçeveliyordu. "Burlz'un sorumluluklarını üstlenmenin yanı sıra, yarın sıradaki rıhtıma yaklaştığımızda bana lazım olacaksın."

İşte bu, Niya'nın hoşuna gitmemişti. "Ne için?"

"Yarın açıklarım."

"Nereye yanaşacaktık?"

"Hepimizin biraz eğlenebileceği bir yere," diye yanıtladı korsan elini onu kovarcasına sallayarak. "Git şimdi, bu gece yaşananlar yüzünden işlerimden geri kaldım."

Yaramaz bir çocuk gibi kovulmuş olsa da Niya hiç tartışmaya girmedi. Korsan lordunun boğucu odasından çıkmak onu fazlasıyla mutlu ediyordu. Yarın nereye gittiklerini zamanı geldiğinde öğrenirdi. Bu gece yeterince şey yapmış ve öğrenmişti. Hamağına dönüp uyumaktan daha çok istediği bir şey yoktu.

Aslında, önce bir yere uğramak istiyordu.

Kaptanın kamarasından güverteye çıkan merdivenlere kadar uzanan dar ve karanlık koridorda ilerledikten sonra serin gece havasında daha rahat bir nefes aldı.

Yıldızlar, sonsuz ve simsiyah göğe uzanan ışık noktacıklarıydı. Gemiye çarpan dalgaların gürültüsü sessiz güverteye tamamen zıttı.

Denizin sakin olması, bu akşam az sayıda mürettebat üyesinin çalıştırılmasını sağlamış olmalıydı. Niya etrafındaki huzurlu enerjiye minnettardı, böylece büyüsü Burlz ve Prik'le kapışmasının etkisini atabiliyordu.

Aklına bu geldiğinde geminin diğer tarafına doğru bir bakış attı, çok geç kalmadığını umuyordu. Kintra'nın tanıdık silüetini sancak tarafındaki korkulukta gördüğünde rahatladı. Serdümen, *Ağlayan Kraliçe*'nin baş dümencisiyle konuşuyordu. Boman iri yapılı, kır sakalları olan ihtiyar bir adamdı. Çoğunlukla sözcüklerle değil homurdanmalarla cevap vermeyi tercih ediyormuş gibi görünüyordu.

İkilinin ayaklarının ucunda duran dolu bir çuval vardı.

Prik, diye düşündü gülümseyerek. Ardından onlara doğru ilerledi, alçak korsandan iliklerine kadar tiksiniyor olsa da giydiği güzel deri ceketi fark etmemesi imkânsızdı. Prik'e değil, ona daha çok yakışacağını düşündüğü bir yelekti bu. Korsan şimdi ölü olduğuna göre, artık böyle bir giysiye ihtiyacı yoktu. Niya'nın genç yaşta öğrendiği ve sık sık pratik yaptığı üzere, yeleğin kan lekelerini temizlemek mümkündü.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Alōs, Takas Koyu'nun karmaşasına bir bakış attı. Burası aslında bir koy değildi, Obasi Denizi'nde yelken açan bütün gemiler çarpışarak suda yüzen bir şehir oluşturmuş gibiydi. Devasa gemi yığınları halatlarla birbirlerine bağlanmıştı, bazıları üst üste beş kat oluşturacak şekilde birleşmişti ve gururla sudan yükseliyordu. Çaprazlama asılmış ip köprüler gökleri süslüyor, insanların bir yerden diğerine gitmesine yardımcı oluyordu. Botlar vinçlerle havaya kaldırılmıştı, salonların hemen yanında sallanıyorlardı. Diğerleriyse kürekle rden yapılmış tentelerin altındaydı, nehirli caddeler boyunca uzanan tezgâhlar oluşmasını sağlıyorlardı. Aadilor'un dört bir yanından gelen ıvır zıvırlar, olta iplerinden salınıyordu. Dükkân sahipleri yılan gibi eğilip bükülerek ilerleyen sularda ziyaretçileri taşıyan botlara fiyatları haykırıyordu. Bazıları da yukarıdaki tahta kaldırımlar boyunca yürüyenlere bağırmak için dönmüştü.

Karınca yuvasını andıran inanılmaz bir enerji vardı. Binlerce liman burayı deniz tabanına sabitliyor olsa da Takas Koyu suyla sürüklenme eğilimi göstermeye devam ederdi, her seferinde yerini yeniden bulmanız gerekirdi. Ancak Alōs bu suları çoğu kişiden daha iyi tanıyordu ve akıntıları şehrin yerini tek seferde bulacak kadar iyi tahmin edebiliyordu.

Dar kanalda seyahat eden diğer teknelerin yanından sıkışarak geçtikleri sırada başlarının üzerinde aç martılar ötüyordu, çıkardıkları gürültü ilerledikleri sandala yumuşak bir şekilde çarpan dalgaların sesine karışıyordu. Alōs arka bankta oturuyordu, Kintra hemen yanındaydı. Saffi ve dümenci Boman kürek çekiyordu. Niya sandalın en ucundaydı, etrafa baktığı sırada ikindi güneşi kızıl saçlarını sıcak kehribar tonlarına boyuyordu. Alōs dikkatlice üst üste yığılmış gemileri incelemesine, her satıcının tezgâhına göz atmasına, Boman ve Saffi'ye bir sürü soru sormasına bakarak onun buraya ilk kez geldiğini anlayabiliyordu.

"Böyle kocaman gözlerle bakmaya devam edersen hırsızları bize çekeceksin," diye homurdandı Boman. Bunu genç kadının sorularından birine yanıt olarak söylemişti, başındaki kır saçlar denizin meltemiyle sallanıyordu. "Daha önce hiç şehir görmedin mi?"

"Gördüm," diye yanıtladı Niya. Kürek çekerek yanından geçtikleri rıhtım penceresinden dışarı yaslanan bir kadına bakıyordu. Kadının göğüsleri dekoltesinden fırlıyor ve müşterileri içeri çekiyordu. "Ama bu yeni şehirleri veya daha önce gördüklerimi ziyaret ettiğimde hayranlık duymama engel olmuyor."

"En azından biraz huysuz görün," diye homurdandı Boman. "Obasi Denizi aşkına, *Ağlayan Kraliçe*'nin korsanlarıyız biz. Böyle toy görünemeyiz."

"Bence o kendi başının çaresine bakabilir," dedi Saffi. "Burlz'a olanları duymadın mı?"

Alōs, topçu başına önceki gece ekibinden iki kişiyi kaybettiğini anlatmıştı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde kadın bunu sorun etmemişti. Sonuçta çok daha kötüsünü görmüştü ve yaşamıştı, bunu da atlatırdı. Elbette, onların yerine birilerini bulana kadar Niya'nın fazla mesai yapacağını duymak da iyi gelmişti. Prik mürettebattın çoğundan bir şeyler çaldığı için

diğerleri onun öldürülmesini sorgulamamıştı fakat Burlz'un canını almak genç kadının vazifesi değildi. Evet, ona ilk saldıran karşı taraftı ancak böyle bir eylem için uygun olan cezayı kaptan ve mürettebat oy vererek belirlerdi.

Niya böyle bir geceyi başkalarının tekrarlamasını istemiyorsa, onların yöntemlerini öğrenip kabul etmek zorundaydı.

"O sazanı ben de indirebilirdim," dedi Boman küçümseyerek. "Sadece havlıyordu, ısıracağı falan yoktu."

Alōs ihtiyar adamı dinlerken sırıtmamak için kendini tuttu. Boman, hoşnutsuz bir şekilde mırıldanma sanatında ustalaşmıştı. Adamın bu özelliği korsan lordunun hoşuna gidiyordu, güney denizlerindeki en iyi rotacı olmasının da bu konuda etkisi vardı. Boman, Alōs'un sevgili *Kraliçe*'sini emanet ettiği ilk ve tek rotacıydı.

"Bunu görmek için para verirdim," diye güldü Saffi.

"Sikkeni göster bakalım, kızım. O ceset hâlâ gemideyse gölgesiyle seve seve kapışırım."

"Enerjini bu geceki göreve sakla, ihtiyar," dedi Alōs. Duracakları yere yaklaşmışlardı. "Sonrasında ölülerle mücadele etmeni konuşuruz."

"Elbette, kaptan," dedi Boman. Sandallarını bağladıktan sonra tahta yürüyüş yoluna çıktılar.

Güneş üst üste yığılmış sivri binaların arkasında batmıştı, sıkışık bir şekilde yan yana inşa edilmiş şehirden görünen gökyüzüne pembe bir ışık saçıyordu. Lambalar yakılıyor, rıhtım pençelerinde bal sarısı renkler parlıyor ve kirişlerle yapılmış patikaları aydınlatıyordu.

"Saffi ve Boman." Alōs onlara döndü. "Gerekeni almak için Yazgı Yamacı'na gidin. Gecenin ilerleyen saatlerinde sizinle orada buluşacağız."

"Elbette, kaptan." Korsanlar yan sokağa girerek Takas Koyu labirentinde gözden kayboldular.

Alōs kalabalık sokaklardan birinde ilerledi, dar ara sokak-

ta Niya ve Kintra sessizce onu takip ediyordu. Tahta zemin, aşağıda dalgalanan denizin üzerinde bulunduğu için adamın her adımıyla alçalıp yükseliyordu. Alōs sokağın sonundaki kıvrımlı merdivenden indikten sonra ikinci sokak katına adımını attı. Burası çok daha kalabalıktı. Deniz havası bedenlerin ağır kokusuyla karışmıştı. Burası Ivır Zıvır Bölgesi'ydi. Dünyanın dört bir yanından insanlar eşyalarını rehin vermek, yasal ve yasadışı anlaşmalar yapmak, eşya ve bilgi takas etmek için buraya gelirdi. Takas Koyu, insanların burada bırakmak için bir şeyler getirdiği bir yerdi. Buraya getirilenlerin asıl sahipleri silinip yok olurdu, karşılığındaysa daha dolu ceplerle temiz bir vicdan vaadi alınırdı.

Alōs eskiden bu tüccarlardan biriydi, bu yüzden ihtiyacı olan şeyi nasıl alacağı konusunda zekice davranması gerekiyordu. Peşine düştüğü eşya yıllar önce yapılan bir ticaretin ürünüydü. Eşyanın izinin ona kadar sürülmesini hiç istememişti. Elindeki bilginin doğru olduğunu ve tüccarın hâlâ burada yaşadığını, en önemlisi de kadının gece yaptığı ahlaksızlıkların hâlâ değişmediğini umuyordu.

"Nereye gidiyoruz?" Niya yanında belirip onun hızına ayak uydururken yan gözle bir duvarın dibinde toplanmış ve kırmızı cüppelere sarınmış erkeklerle kadınlara bakıyordu. Salikler kayıp tanrıların öğretilerini tekrarlıyorlardı. En azından söyledikleri şeyin bu olduğuna inanıyorlardı. Avuçlarındaki yanmış kehanetlerin küllerini üflüyorlardı. Kül bulutu yanlarından geçen bir kadına çarptı, kadın duraksamadan dönüp en yakındaki Salik'in yüzünü yumrukladı.

Alōs ilerlemeye devam ederken kavganın yankıları azalarak yok oldu.

"*Eee?*" diye ısrar etti Niya.

Alōs ona bir bakış attı. Genç kadın saçlarının yarısını üstten toplamıştı, kalanı da kızıl bir dalga gibi beline doğru uzanıyordu. Alōs o belin Prik'in eski yeleğiyle sıkıca sarma-

landığını görünce keyiflendi. Yeleğin altındaki beyaz gömlek temizlenmişti. Kalçasındaki hançerlerin kabzaları bile cilalanmış gibiydi.

Alōs onun nihayet gemiden inip başka insanların yanında olmaktan heyecanlandığını tahmin etti, uzun süre yelken açtıktan sonra mürettebatın çoğu böyle hissederdi.

"Bir dükkâna gidiyoruz," dedi kadına.

"Ne tür bir dükkân?"

"Eşya satan türden."

"Kes şunu, Alōs... Kaptan demek istedim," diye huysuzca düzeltti Niya. "Yardımıma ihtiyacın varsa bana sebebini söylemen *gerekiyor*."

Bir köşeyi döndüler ve açık denizin üstünde sallanan üst geçide sıkışarak girdiler.

"Az önce belirttiğin gibi, ben senin kaptanınım. Verdiğim emirler haricinde sana hiçbir şey söylememe gerek yok."

"Bu tahmin edilebilir cevapların beni yormaya başladı," dedi Niya. Diğer taraftan bir grup insan geçerken ona yaklaşmak zorunda kalmıştı. Alōs kadının teninden yayılan hanımeli kokusunu alabiliyordu ve bu hiç hoşuna gitmemişti.

Diğer tarafa geçtikleri anda genç kadından uzaklaşarak, "O halde benimle konuşmaya çalışmayı kesmeni öneririm," diye karşılık verdi.

Niya surat astı, yanlarından geçtikleri insanların dik dik bakan gözlerine doğru bir bakış attı. "Buraya sık sık geliyorsun sanırım."

"Neden öyle söyledin?"

"İnsanlar uzak durulması gereken biri olduğunu biliyormuş gibi davranıyor. O mesela," dedikten sonra gösterişli ve şal desenli mor bir takım giymiş olan tombul adamı işaret etti. Adam korumasının arkasına saklanmıştı, böceği andıran gözleriyle önündeki iri adamın kenarından o tarafa doğru bakıyordu. "Onlar da." Bu sefer, Alōs'un dikkatini onlara

çevirdiği anda ürkerek kaçışan bir grup erkekle kadını işaret ediyordu.

"Kimin yoluna çıkmamaları gerektiğini biliyorlar sadece," dedi Alōs. Konfeksiyon bölgesine girmişlerdi. Parlak renklere boyanmış yelkenler, üst üste yığılmış gemilerden yükselen ana direklerden asılmıştı.

Niya, "Hmm," demekle yetindi.

"Geldik." Alōs bir pruvadan yapılmış vitrinin önünde durdu. Daire şeklindeki gemi pencerelerinden davetkâr, sarı bir ışık yayılıyordu. Kintra ve Niya'ya içeri girmelerini işaret ettikten sonra onları takip etti.

İçerideki hava sıcaktı, leylak tütsüsünün kokusu havayı ağırlaştırmıştı. Küçük dükkânın her bir köşesi kumaşlar, kaliteli ipekler, egzotik üstlükler ve kısacık kumaşlardan yapılmış alt giysilerle doluydu.

"Dolabını değiştirmen gerekiyor, bu fikre katılıyorum," dedi Niya. Sergilenen kürkten yapılmış bir şapkayla oynuyordu. "Ama buradaki hiçbir şey *deli korsan kaptan* havası vermiyor."

"O tarz şeyler arkada olduğu içindir."

Mavi tüylü bir elbiseye bürünmüş olan bir kadın, kıyafet askılarından birinin arkasından çıkmıştı. Bir gözünde mücevherlerle işlenmiş tek camlı bir gözlük vardı, birbiriyle uyumsuz mavi ve yeşil gözlerini iyice ortaya çıkarmıştı. Sarı saçları, lambanın ışığının altında parlayan çeşitli tokalarla tepeden toplanmıştı ve omuzlarına turuncu, örgü bir şal sarmıştı. Karanlıkta giyinme oyunu oynamış gibi görünüyordu.

"Regina." Alōs kadının tombul yanağını öpmek için eğildi. "Her zamanki gibi ışıl ışılsın."

"Karanlık denizler prensim, beni ziyarete geleceğini bilsem en güzel elbisemi giyerdim."

"Elbiselerinin hepsi güzel."

"İflah olmaz bir çapkınsın." Kadın ona şakalaşır gibi vur-

du. "Ama evet, buranın adı boşuna Rengârenk Regina, Güneydoğu Denizlerindeki En Kaliteli Kumaşlar değil."

"Onun için geldik." Alōs başıyla sohbetlerini merakla izleyen genç kadını işaret etti.

"Benim için mi?"

"Bu gece için sana kıyafet almamız gerekiyor," diye açıkladı Alōs. "Ben birkaç yere daha uğrayacağım, sana yardımcı olması için Kintra'yı getirdim."

"Kıyafet ne için?"

"Dans edeceksin."

"Hiç sanmıyorum." Niya yumruk yaptığı elini beline yerleştirdi.

"Elbisesinin... cezbedici olması lazım." Alōs tekrar yanındaki kadına doğru dönmüştü. "Yazgı Yamacı'nda dans edecek."

Dükkân sahibi sanki bir sır paylaşıyorlarmış gibi sırıttı. "Bu benim uzmanlık alanım. Endişelenmeyin, lordum." Niya'yı inceledi. "Elimde tam olarak ona uygun bir şey var."

"Bende de tam olarak o elbiseyi kesecek bir şey var." Niya'nın eli hançerlerine uzandı.

"Kintra onun uslu davranmasını sağlar," diye güvence verdi Alōs. "Ödemeyi de halleder."

Niya daha fazla itiraz edemeden dönüp dükkândan çıktı ve sokaklardaki kalabalığa karıştı. Onunla tartışmak için kalabilirdi ama bunun yerine genç kadının Kintra ve Regina'yla tartışmasını tercih ediyordu. Bu gece için halletmesi gereken yeterince şey vardı, bir ateş dansçısını söndürmenin ona çektireceği baş ağrısıyla uğraşamazdı. Dürüst olması gerekirse, bu görevi başarabileceğini de düşünmüyordu. Bunu tekrar yapması zordu.

Önündeki ufak tefek adamın yüzüğünü bir büyüteçle incelemesini izlerken serçeparmağı rahatsız edici şekilde boş

geliyordu. Kuyumcunun arka odası sessizdi. Alōs içeri girdiği anda özel hizmet almak istediğini belirtmişti. Adamın masasının iki yanında büyük gaz lambaları yanıyor, kuyumcu yüzüğü çevirirken narin ellerine turuncu ışık saçıyordu. Yüzüğün ortasındaki kırmızı mücevher, taze kan gibi parlıyordu.

"Muhteşem," dedi kuyumcu. "Daha önce yalnızca bir defa böyle bir taş gördüm..." Gözlükleri yüzünden daha da yuvarlak görünen gözlerle Alōs'a baktı. "Daha önce tanıştık, değil mi?" diye sordu.

"Bu konuda kesin cevap almaman senin için daha iyi olur," dedi Alōs.

Kuyumcunun boğazı tedirginlikle şişti ancak sonrasında adam anlayışla başını salladı.

"Taşı yüzükten çıkarmak ne kadar sürer?" diye sordu Alōs.

"İş bitince gelecekseniz..."

"Bitene kadar burada kalacağım."

"Evet, elbette," diye düzeltti kuyumcu. "Ama bir süre beklemeniz gerekebilir."

Alōs aralarındaki masaya bir kese dolusu sikke koydu, kesenin açık ağzından gümüşün parıltısı görünüyordu.

Kuyumcu dudaklarını yaladı. "Yarım kum düşümünde biter."

"Güzel." Alōs doğrulup keseyi aldı. "İş bitince vereceğim," diye açıkladı. "Ayrıca bu taştan ufacık tek bir zerrenin bile kopmaması gerektiğinin altını çiziyorum. Yüzüğe yerleştirildiğinde nasılsa öyle kalmalı."

"Evet," dedi adam. "Taşı diğer parçadan ayırdığımızda..."

"Teşekkürler," dedi korsan onun lafını keserek. "Bu konudaki özenini takdir ediyorum."

"Elbette. Böyle kıymetli eşyalarda hata yapmamak gerekir."

Evet, diye düşündü Alōs. *Özellikle de bu eşyalar senin canından veya benimkinden çok daha değerliyse.*

Odanın köşesine geçip duvara yaslandı ve adamın çalışmasını izledi. Varlığı kuyumcuyu geriyorsa bile umursamıyordu. Adam bunu kabullenip duruma ayak uydurmak zorundaydı. Alōs o yüzükten, daha da önemlisi o taştan gözünü ayıramazdı. Onu geri almak için çok bedel ödemişti, yaptığı *phorria* ticareti yüzünden Hırsız Kral onun peşine düşmüştü.

Sadece taşın diğer parçasını ele geçirmenin benzer sonuçlara yol açmayacağını umuyordu.

Bu yüzden, akşam kullanabilmek için elinde Niya'nın yeteneklerinin olması onu memnun ediyordu.

Bu parçaları sattığı kadını son görüşünün üzerinden yıllar geçmişti. Şimdi ortaya çıkıp taşla ilgili sorular sorması yalnızca daha fazla şüphe çekmesine neden olurdu. Alōs, onu taşlardan kurtarmasını istedikten hemen sonra neden parçaları geri istediğini kadının merak edeceğini biliyordu.

Bir sonraki hareketlerinin dikkat çekmemesi, izinin sürülmemesi ve sorgulanmaması gerekiyordu.

Bu bilgiyi bir başkasının elde etmesi daha iyiydi. Zihinleri delirtebilen birinin. Onu dansıyla tuzağa düşüren kadının.

Bu gece, o kadının bir başkasını tuzağa düşürmesini sağlayacaktı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Alōs, Yazgı Yamacı'ndaki gösterişli salonlardan birinde bir el *İnsafsız* oynuyordu. Dikkati, bazıları şık kıyafetlere bürünmüş hamilerle dolu masalara ve kucaklarındaki pahalı evcil hayvanlara doğru kaydı. Bu mekânın sadece tuhaf ve egzotik eğlence anlayışı bile tüccarlar haricindeki ziyaretçileri Takas Koyu'na çekmeye yetiyordu. Şehrin kuzey ucunda bulunan mekân para ve çaresizlik kokuyor, gövdelerinden birbiriyle birleştirilmiş iki gemiye yayılıyordu.

Yazgı Yamacı, yüksek kozlarla kumar oynamak, yasadışı yemeklere katılmak ya da fantezilerinizi gerçekleştirmek için Hırsızlar Krallığı'ndaki Macabris haricindeki en iyi yer olabilirdi.

Alōs, mekânın uzak köşesinde sırayla *Uzak İhtimal* oynayan Saffi ve Boman'ı gördü. *Uzak İhtimal*, ihtimallerin çoğu zaman durumun kişinin aleyhine olduğu fakat kazanıldığında iyi para elde edilen bir zar oyunuydu. Saffi heyecanla uludu, Boman'ın sırtına bir tane vururken gri örgüleri sallanıyordu.

Bu gece için ihtiyaçları olan her şey tamamlanmıştı. Özel odayı ayarlamış, Niya'yı dansçıların arasına sokmuşlardı. Üzerine plan yaptıkları bilgiler şimdiye kadar doğru çıkmış-

tı. Gece iyi gitmeye devam ederse, Alōs tekrar yelken açmadan önce mürettebatın geri kalanının biraz eğlenmesine izin verecekti.

Korsanlar kana olduğu kadar soytarılık yapmaya da ihtiyaç duyuyordu.

Alōs diğer tarafa döndü, uzun boylu serdümeni masaların arasından ona doğru ilerliyordu.

Yanına geldiğinde, "Kız hazır," dedi Kintra. Bu gece daha şık olan siyah bir tunik giymişti, kulaklarındaki altın halkalar loş ışıkta parlıyordu.

Alōs elindeki kartlara tekrar bir bakış attı. "Ee?" diye sordu önündeki rakibe. İnce çizgili bir cüppe giymiş sıska bir adamdı. "İnsafsız mı, yoksa çekiliyor musun?"

Adam neredeyse çeyrek kum düşümü boyunca cevap vermeyerek oyalanmıştı ve Alōs'un sabrı çoktan tükenmişti.

"Şimdi söylemeniz gerek, efendim," diye ısrar etti krupiye.

Rakibi yutkundu. "İ-insafsız," dedi kartlarını göstererek. Üç kılıç ve üç kaya vardı.

Alōs elindeki iki yılan ve dört hançeri ortaya serdi.

Adamın yüzü soldu.

"Kuralları biliyorsunuz, efendim." Krupiye kartları masadan topladı. "Ceplerinizde ve cüzdanınızda bulunan her şeyi boşaltın."

"Ama elimde sadece o kadar var!"

Krupiye sıkkınca iç çekti. "Oyunun adı *İnsafsız*, efendim. Olayı bu. Yönetimi çağırmamı mı istiyorsunuz?"

"Hayır." Adam oturduğu yerde çöktü. "Sadece... gemime dönmek için nereden para bulacağım?"

Alōs, "Yüzebilirsiniz," diye önerdi ayağa kalkarken. "Kazandıklarımı giderken alacağım."

"Elbette, Lord Ezra." Krupiye eğilerek selam verdi.

Alōs hâlâ oturan rakibinin tepesine dikildi. "Sizi uyarayım, efendim. Benden *tek bir* gümüş bile saklarsanız habe-

rim olur ve oyunun adının *İnsafsız* olmasının gerçek sebebini size seve seve gösteririm."

Adamın gözleri kocaman oldu, Alōs arkasını dönmeden önce ona sırıttı.

"Nasıl gitti?" diye sordu serdümenine. Alt kata giden yamuk merdivenlerden aşağıya iniyorlardı.

"Kolay olmadı," diye itiraf etti Kintra. "Asıl görevini öğrenince sen gittikten sonra bizi oldukça uğraştırdı. Öfkeli bir tip. Ama oradan tek parça çıkmayı başardık, Regina'yla aramızı iyi tutmak için biraz fazla ödeme yaptım."

"Teşekkürler."

Gemi boyunca uzanan ikinci salonun yanından geçtiler. Gösterişli avizeler, eğlence ve hamilerle dolu kırmızı koltuklarla masaları aydınlatıyordu. Alōs tanıdığı birkaç kişiye başıyla selam verdi, daha yakın olduklarına da göz kırptı ancak durup sohbet edecek vakti yoktu. Belki bulmaya geldiği şeyi ele geçirdikten sonra bunu yapabilirdi. Ama o zaman bile, mürettebatı dinlenebilecek olsa da kendisi bunu yapamazdı, böyle olduğunu biliyordu. Çoğunlukla rahat bir izlenim çizmesine rağmen çok uzun zamandır dinlenmemişti.

Kamarasındaki masada duran kum saati ona verildiğinden beri dinlenmemişti. Düşen kum tanelerinin sesi, hayatında gerçekten kıymet verdiği tek şeyi kaybedebileceğini ona hatırlatıyordu. Alōs onun için, onlar için her şeyi feda etmişti fakat bunun karşılığında yaptıkları dönüp ona musallat olmuştu.

Asla huzura eremeyecek miydi?

Şimdi tehlikede olan, düzeltilmesi gereken çok şey vardı. Alōs'un zihni sürekli çalışıyor, daha çabuk sonuç almak için hızlı eylemler düşünüyordu. Hatalar işte böyle yapılırdı, Hırsızlar Krallığı'ndan gelen *phorria*'yı kaçırma aksiliği gibi. Fakat o zaman başka şansı yoktu, bu onun ebedi laneti gibiydi.

İyilik için yaptığı her şeyi yalnızca büyük bir kötülükle yerine getirebiliyordu.

Öyleyse niye erdemli olmaya çalışsındı ki?

Uzun zaman önce bu soruyu kendisine sormayı bırakmıştı.

Kayıp tanrılar onu kötü adam yapmak konusunda kararlıysa, Alōs o kötü adam olacaktı.

Özel eğlence odalarının sıralandığı lüks bir koridora vardıklarında yanındaki kadına doğru döndü. "Rolüne uygun görünüyor mu?" Böyle bir şey sormasına gerek olmadığını biliyordu ama yine de sözcükler dudaklarından dökülmüştü.

"Kendin bak." Kintra koridorun sonundaki dansçıların giyinme odasını işaret etti. "Yeşilli olan o."

Alōs girişteki korumanın yanından geçerken adamla birbirlerine bakarak selam verdiler. Ardından perdeyi itti ve fazlasıyla parfüm kokan, konuşma sesleriyle dolu odaya girdi. Tavandaki cam aynalardan sıra sıra dizilmiş masaların görüntüsü yansıyordu. İçerideki erkek ve kadınlar yüzlerini abartılı şekillerde boyamakla meşguldü. Bazılarının yüzlerindeki çizgiler vahşi hayvanlar ya da ağlayan yavru kedileri, diğerlerininki ise kıvrımlı kadınları ya da kırışık suratlı kocakarıları andırıyordu. Vücutlarını payetli mayolardan, transparan elbiselere kadar farklı şekillerde ve arzu uyandıracak şekilde süslemişlerdi. Dansçıların arasında tamamen çıplak olanlar bile vardı. Alōs sıraların arasında ilerlerken bakışları hepsinin üzerinden geçti, ona seslenenleri ve ıslıkları görmezden geldi.

"Bu gece hangi numarada olacağını söyle, sevgilim." İpek çoraplar haricinde pek az şey giymiş olan bir adam gülümseyerek arkadaşına yaslandı. "Sana salon spesiyalini yaşatırım."

Alōs, "Belki başka zaman," diyerek yürümeye devam etti.

Odanın sonuna ulaştığında başka bir sıraya ilerlemek üzereyken onu gördü. Görmemek mümkün müydü?

Niya'nın çevresi, üzerine düşen dansçılarla sarılmıştı. Bazıları onun yeşil ipekten cüppesine dokunuyor, bazıları tu-

tamları incelikle örülüp topuz yapılmış ve aslan yelesi kadar gür olan kızıl saçlarına iltifat ediyor, diğerleriyse söylediği bir şeye karşılık başlarını geriye atıp kahkahalar atıyordu. Niya ilgi odağıydı, bir gösteri sergiledikten sonra Hırsız Kral'ın sarayının altındaki Mousai'a ait giyinme odasındaymış gibiydi. Orada olsa maske takardı, saçını saklayıp yüzünü örterdi ancak enerjisi neredeyse aynıydı. Alōs onu sık sık orada izlemişti, o zamanlar gösteri sonrası parti için Mousai'ın birbiriyle bağlantılı odalarına davet edilen pek çok kişiden biriydi. Bu partiler her zaman daha kaliteli içkiler ve ahlaksızlıklar vadederdi. Niya tıpkı o zamanlarda parladığı gibi, burada da aynı şekilde ışıldıyordu. Göz alıcıydı ancak etrafa belli belirsiz bir tehlike de yayıyordu. Ona fazla yaklaşan herkesi yakan sarhoş edici bir karışımdı.

Alōs dışındaki herkesi.

Çünkü korsan lordu için ateş dansçısının tehlikesi, cazibe ya da güçten çok daha derindi. Niya onun için kaygısız olmayı, düşünmeden hareket etmeyi, temel içgüdü ve arzularıyla eyleme geçmeye karşı duyduğu arzuyu temsil ediyordu. Bunlar, Alōs'un asla göze alamayacağı şeylerdi. Kayıtsız görünen hareketleri bile dikkatlice hesaplanmış kararların sonucuydu. Ona hükmeden bir hayatın çilesini yıllarca çektikten sonra kendisinin hükmedeceği bir hayat inşa etmesinin sonucuydu.

Bu yüzden genç kadının davetkâr ateşinin onu asla yakmayacağından emin olmak zorunda kalmıştı. Bunu da o ateşi söndürerek yapmıştı.

Aynasından yaklaşan kişinin yansımasını gördüğünde genç kadının gülümsemesi kayboldu, enerjisinin kızıl sisini içine çekti. Ruh hali bariz bir şekilde değiştiğinde hayranlarından birkaçı dönüp korsana doğru baktı. Niya sessizce istediğinde uzaklaşalar da meraklı bakışlardan birkaçı hâlâ korsanın üzerindeydi.

"Regina ve Kintra, iyi iş çıkarmış," dedi Alōs. Genç kadının arkasında durup aynadan onun bakışlarına karşılık veriyordu.

Niya gözlerini kıstı. "Dans kıyafeti dikme konusunda ikisinden daha bilgiliyim. Gözlerim kapalıyken bile bir şeyler yapabilirdim."

"Bu elbiseyi sen mi yaptın?"

"Hemen hemen."

"İyi iş çıkarmışsın o halde."

Niya bu iltifat karşısında ne yapması gerektiğinden emin değilmiş gibi görünüyordu. "Ayrıca sana eğlence unsuru olmayacağımı söylediğimi de hatırlıyorum. Buna rağmen, şimdi burada duruyorum." Niya kostümünü işaret etti. "Açıkla."

"Sadece sunmaya alışkın olduğun hileler yapmanı istiyorum. Bu geceyi, kralın için entrikalar çevirdiğin herhangi bir gece gibi düşün."

"Ama sen benim kralım değilsin."

Alōs keskince gülümsedi. "Bu sene boyunca öyleyim."

Niya buna güldü, kahkaha sesiyle birlikte bir büyü bulutu üzerinden aktı. Sıcaklık ona çarparken korsan lordu kıpırdamadan durdu. "Tabii," dedi genç kadın. Pudra alıp burnuna hafifçe sürerken gözleri hâlâ neşe doluydu. "Siz erkekler gece rahat uyumak için kendinize böyle diyorsanız, öyle olsun. Peki, Cebba Dagrün kim? Kintra ona özel gösteri yapacağımı söyledi."

Alōs kadının yanındaki tabureye yerleşti. "Takas Koyu'ndaki en kötü şöhretli tüccar," diye konuşmaya başladı alçak sesle. "Herhangi bir şeyi alıp satabilir, her izi örtebilir ve hep en yüksek bedeli öder. İstediği bir şey varsa onu elde eder, satılık olmasa bile."

"Harika biri gibi görünüyor."

"Acımasızdır."

"Daha da iyi."

"Evet," dedi Alōs. Ardından yanındaki kadına, güneşin altında çalışmaktan bronzlaşan pürüzsüz tenine baktı. "Ona borçlu değilsen eğlenceli biridir."

Niya kaşlarını kaldırdı. "Sen ona borçlu musun?"

"Tam olarak öyle değil. Ama ondan almam gereken bir şey var."

"Öyleyse neden gidip kendin istemiyorsun?"

"Çünkü o şeyin peşinde olduğumu bilmesini istemiyorum. Sen daha fazla soruyla başımın etini yemeden önce..." Alōs elini kaldırıp kadının sözünü kesti. "Kaptanının emirlerini sorgulamak sana düşmez, sadece onlara uyman gerekir."

"Bu bağlayıcı bahisten fazla zevk alıyorsun," diye huysuzca yanıtladı Niya. Pudrayı yerine bırakmak için öne doğru eğilmişti. Hareketiyle birlikte cüppesi aralandı ve zümrüt yeşili korseyle sarılmış göğsü göründü. Alōs kendine engel olamadan oraya bir bakış attı.

Bu bir hataydı.

Hayatı boyunca pek çok güzel kadın görmüştü, çoğuyla da yatmıştı. Ancak karşısındaki kadın arzunun vücut bulmuş haliydi.

Bedenini Niya'nın bedenine bastırdığı görüntüler gözünde canlandı, sıcak tenleri üst üsteydi. Parmaklarını kadının kızıl saçlarından geçiriyordu.

Bunlar geçmişin anılarıydı.

Alōs kılıcının kabzasını kavradı, yıllardır düşünmediği anlar onu rahatsız etmişti. Silkinerek onları zihninden uzaklaştırdı, oturduğu yere ve kadının son söylediklerine odaklandı. "Bu korkunç yaşamın bize verdiği azıcık eğlencenin keyfini çıkarmak günah mıdır?" diye sordu.

"Karşılığında beni harcıyorsan, evet," diye yanıtladı Niya. "Aslında, ölümle cezalandırılabilecek bir günahtır."

"Öyleyse borcunu ödediğinde yargılanmak için sabırsızlanıyorum. Şimdilik beni dinle ve verilen emirlere uy."

Niya'nın yeşil bakışlarında bir şey belirse de Alōs ne olduğunu çözemeden kaybolmuştu. "Elbette, kaptan." Alayla adama bir selam verdi. "Tam olarak ne yapmamı istiyorsun?"

"Cebba buraya düzenli olarak gelen hamilerden biri. Her haftanın son günü özel eğlence için gelir. Onu dansınla büyüleyeceksin. Ağzından bilgi alabilmek için yumuşak başlı olması gerekiyor."

"Kayıp tanrıların lütuflarına sahip mi?"

Alōs başını iki yana salladı. "Acımasızlığı başka şeylerde, onu kolayca büyülersin."

"Bana olan güvenini iltifat olarak mı almalıyım, yoksa beni tehlikeye atma hevesin yüzünden korkmalı mıyım, emin olamıyorum."

"Diğerlerine tehlike oluşturan tarafın hep sen olduğunu sanıyordum."

"Bu gece sürekli iltifat ediyorsun." Niya'nın bakışlarında ihtiyatlı bir ifade belirmişti. "Aradığın şeyi cidden çok istiyor olmalısın."

Tahmin bile edemezsin, diye düşündü Alōs. Sonra cebinden bir parça kâğıt çıkardı. "Ona söylenmesi gereken sözcükler bunlar, bu soruya cevap vermesi gerekiyor."

"'En büyük kırmızı taşın nerede?'" Niya notu okuduktan sonra yeniden adama baktı. "Hazine avındaki bir korsan mı? Çok klişe."

"Evet, çok sıkıcıyızdır."

Niya nota tekrar bir bakış attı. "Bunun çok muğlak bir soru olduğunu biliyorsun. Sana doğru cevabı vereceğinden emin misin?"

"Verecek." Alōs kâğıdı kadının parmaklarından alıp makyaj masasındaki mumlardan birinde yaktı. Alevler yükselerek notu açlıkla tüketip kâğıdı küle çevirdi. "Cevabı nasıl alacağın konusunu sana bırakıyorum. İstersen acele etmeyebilirsin ama içimde dansının hızlı bir şekilde sona ereceğine dair bir his var."

"O nedenmiş?"

"Çünkü, ateş dansçım," dedi Alōs. Ayağa kalkarken tembelce gülümsedi. "Cebba Dagrün'ün kızıllara karşı inanılmaz bir zaafı var."

Niya'yı hazırlanması için orada bıraktıktan sonra, özel eğlence odalarının arka tarafına saklanmış ufak odalardan birine doğru ilerledi. Yönetim, hücreyi andıran bu odaları kullanarak çalışanlarını izliyordu. Biraz para verildiğinde birkaç kum düşümü boyunca buradan mekânı dikizlemek mümkündü. Alōs bu gece bunu yapan izleyicilerden biri olacaktı.

Duvardaki küçücük delikten bir bakış atarak diğer taraftaki loş, daire şeklindeki odayı inceledi. Oda siyah kadifeyle örtülü alçak ve yumuşak koltuklarla doluydu. Tavandan küçük cam lambalar sarkıyor, gösterişli kırmızı duvar kâğıdına sıcak bir ışık yayıyordu.

Kapı açıldığında garson uzun boylu bir kadını içeri aldı. Kadının siyah saçı örgülüydü, örgüsünü bir tarafa doğru atmıştı. Dar siyah bir pantolon giymişti, kalçasının iki yanında birer kılıç parlıyordu. Şık ve mor renkli seyahat cüppesinin altında pantolonun içine soktuğu beyaz bir gömlek vardı. Kadının saçlarının dibinden çenesinin iki yanına doğru inen paralel yara izlerini incelerken korsanın büyüsü damarlarında beklentiyle kıpırdandı. Yara izleri kadının solgun tenine zıt bir şekilde kırmızı ve saldırgan görünüyordu, yeni oldukları belliydi. Alōs buna hiç şaşırmamıştı. Cebba'nın mesleği, *onların* mesleği, karşılarına her türden istenmeyen rakibi çıkarırdı.

Cebba garsonun getirdiği soğuk kovadan içki şişesi çıkarıp iki kadeh doldurdu. Ortadaki koltuğa yerleşerek bir ayağını dizinin üstüne doğru attıktan sonra geriye yaslanıp kadehlerden birini kafasına dikti. Üst kattaki bardan gelen müzik tavandaki havalandırmadan odaya süzülüyor, içeriye sarhoş edici boğuk bir ritim yayıyordu.

Alōs bekledi.

Cebba'yla arkadaş sayılmazdı fakat düşman da değildi. Aralarında bir anlaşmaya varmışlardı. İkisi de kıymetli şeyleri ve kozları ele geçirip yok ederek ticaret yapıyorlardı. Buna rağmen, Niya'ya söylediği şeyler doğruydu. Cebba onun aradığı şeyi bilmemeliydi. Onların mesleklerinde çalışan birinin, bir başkasının istediği şeyi bilmesi tehlikeliydi. Sonrasında başkaları da o şeyi istemeye başlardı. Ücret ise ihtiyaçtan değil, arz sebebiyle yükselirdi ve Alōs aradığı şeyi tekrar ele geçirmek için bu tür bir oyun oynama riskine girmezdi. Mürettebatında gerçekten neyin peşinde olduklarını bilen tek kişi Kintra'ydı, korsan lorduna olan sadakatinin kökleri sağlamdı.

Kapı tekrar açıldığında, Niya içeri girdi. Kızıl saçlarına iğnelenmiş siyah şal yüzünün alt yarısını örtüyordu. Uzun, yeşil, ipek cüppesi belinden sabitlendiği için altındaki şeyi gizliyordu. Ufak ayakları çıplaktı.

Cebba takdir dolu bakışlarını genç kadının üzerinde gezdirirken Alōs sakinleşmek için bir nefes aldı. İçinde huzursuzluk verici bir his dolaşmaya başlamıştı. Odadaki tüccar ikinci kadehini de kafaya dikti.

Niya içki şişesine doğru uçar gibi hareketlerle ilerleyerek akıcı bir şekilde Cebba'nın elindeki diğer kadehi doldurdu.

Cebba sırıttı, halinden memnun bir aslan gibiydi.

Bir şeyler konuştular, Alōs'un duyamayacağı kadar alçak sesli bir konuşmaydı ama bir an sonra Niya odanın ortasında salınmaya başlamıştı. Kalçaları cüppesinin transparan kumaşını hareket ettiriyor, pürüzsüz ve solgun bacağını ortaya seriyordu. Genç kadın şehvetli hareketlerle kollarını kıvrımlarının üzerinde gezdirdi, vücudunun tepelerini ve vadilerini keşfederken kumaşı yakalıyordu. Alōs odada değildi, buna rağmen kızıl büyüsünün pusu odayı dolduran kadından yayılan gücün akın akın üzerine geldiğini hissedebiliyordu.

Niya'nın dansına yeterince şahit olmuştu. Dansın etkilerini biliyordu, kadının gücünün sıvı sıcaklığının tenini okşamasını ve iradesine boyun eğdirmek için uğraşmasını hissetmişti. Kendi büyüsü vücudunu çiy şeklinde buzdan bir zırh gibi sarmış olmasaydı kayıp tanrıların lütuflarını taşımayanlar gibi genç kadının oyuncağı olurdu. Cebba gibi. Zavallı piç.

Tüccarın bakışları çoktan bulanıklaşmaya başlamıştı.

Niya duvarlardan yankılanan ritimle daha hızlı hareket etti. Bir sonraki nefeslerinde cüppesi ayaklarının dibine düşüverdi.

Alōs bir tıslama duydu ve rahatsız edici bir şekilde bu sesin kendi nefesi olduğunu fark etti.

Niya yumuşacık kıvrımlar, keşfe açık noktalar ve dolgun yükseltilerle dolu vücudunu ortaya sermişti. Bedeni karşısındakini kışkırtmak için özenle örtülmüş gibiydi. Zümrüt yeşili korsesi, dolgun göğüslerini neredeyse patlayacakmış gibi gösteriyordu. Dantelli çorapları da çıplak kolları, kalçaları ve omuzlarıyla leziz bir kontrast oluşturuyordu. Niya dönüp etrafta salındıkça kızıl saçlarının dalgaları da dönüp ışıldıyor, meltemde titreşen bir alevi andırıyordu.

Alōs onu dans ederken pek çok kez görmüş olsa bile hiç bu kadar çok... tenini gösterirken görmemişti. Birlikte olmuşlardı, Alōs ona tamamen çıplakken dokunup ellerini o kıvrımlarda gezdirmişti. Ancak Niya'yı böyle görmek yine de onu etkiliyordu. Genç kadının dansı onu etkiliyordu. Alōs'un büyülü bariyerine rağmen hareketleri adamın göğsünde sıcaklığın filizlenmesine neden oluyordu.

Alōs bir anda kıyafetlerinin altında sıcakladığını, içinde bulunduğu odanın çok küçük olduğunu hissetti. Nefesleri hızlı ve düzensizdi. Kadının tehlikesi buydu, herkesi kontrolü bırakmaları ve tutkularına boyun eğmeleri için kışkırtıyordu. Ama Alōs, asıl oyunun daha sonra olduğunu biliyordu. Büyünün, *Niya'nın* kendisini o kadar etkilemesine hiç izin vermemişti.

Genç kadın ipek şalını alıp havada çevirdi. Büyüsüyle şalı yakalayıp iki, üç, dört parçaya böldü. Kumaşın, hareketin ve arzunun karışımı odayı doldurdu.

Niya koltukta şaşkın bir şekilde oturan ve dudaklarından biraz salya akmaya başlamış tüccara yaklaşırken Alōs'un kalbi küt küt atıyordu. O, efendisini büyüleyen zehirli bir yılandı. Kuyruğuyla insanı iyice sarar, en sonunda da ısırırdı.

Niya korseli göğsünü tüccarın göğsüne sürterken kalçalarını ileri geri hareket ettirdi. Cüppesi dalgalanarak ikisini sardı. Niya tüccarın kulağına yaklaştı, ağzını örten şalı kaldırdı ve onu yaladı.

Cebba altında kemikleri olmayan bir et parçası gibi yığıldı.

Niya geri çekilip doğruca korsanın onları izlediği yere baktığında gözlerinde tatmin olmuş bir ışıltı vardı.

Göz göze geldiklerinde adama göz kırptı.

Alōs dikizlediği delikten geri çekildi, göğsünde istenmeyen bir kıpırtı vardı. Aşağıya doğru bir bakış attığında ellerini yumruk yaptığını gördü. Ellerini sallayarak avuçlarını açtı.

Kes şunu, diye sessizce emretti kendine.

Göğsünde özgür kalmak için çırpınan belirsiz şeyi tekrar yüzeyin altına itti, artık içeride bir hareket hissetmeyene kadar boğdu. Zihnini acı ve ıstırap görüntüleriyle, Buğu'ya gönderdiği insanlarla doldurdu. Bu insanların bazıları ölmeyi hak etmişse bile çoğu etmemişti. Canlarını yakıp kırdığı, hayal kırıklığına uğrattığı insanları düşündü. Yan odadaki kadın da buna dahildi. Eriyen damarlarını buzla kaplamak için yaptığı her korkunç ve iğrenç şeyi düşündü. Her şeyi tekrar dondurdu. Bedenini tekrar tundra iklimine döndürdü çünkü buzda hiçbir şey yaşayamazdı. Pişmanlık bile.

Tekrar kendisi gibi hissedip kontrolü ele geçirdiğinde omuzlarını geriye atıp gözetleme odasından çıktı. Eğlence odalarından çıkarken dar koridorda yanından geçtiği kişiler

yolundan çekiliyordu. Alōs alt kattaki salona döndü, sadece loş bir ışıkla aydınlanan arkadaki boş bir kabine girdi.

Kintra karşısındaki koltuğa oturup ona bir bardak viski uzattı.

Alōs içkiyi tek yudumda içti.

Kintra kaşlarını kaldırdı. "Yanlış giden bir şey mi var?"

"Her şey kusursuz gidiyor." Alōs bardağını doldurması için yakındaki bir garsona işaret verdi.

"O zaman niye birinin boğazını kesmek istiyormuş gibi görünüyorsun?"

"Çünkü her zaman bunu yapmak isterim."

Serdümeni onu şüpheyle incelese de sessiz kaldı. Ne zaman zorlayıp ne zaman susacağını bilecek kadar zekiydi. Alōs buna minnettardı, açıklama yapacak durumda değildi.

Özellikle de açıklanacak hiçbir şey yokken.

Huysuzluğunun sebebi, çok uzun süre denizde kalmış olmalarıydı. Enerjisi fazla gergindi. Kayıp tanrılar biliyordu ki enerjisini uzun, *çok* uzun zamandır herhangi bir şekilde özgür bırakamamıştı. Planlaması ve güvenceye alması gereken hâlâ çok şey olsa bile, bu gece bir eğlence evine gitmesi gerektiğine karar verdi. Eldana ve Alcin'i çağırmasının üzerinden çok zaman geçmişti. Takas Koyu'na son geldiğinden beri ikisini de görmemişti, bunu düzeltecekti. Eldana ve Alcin, onun nasıl rahatlayacağını her zaman bilirdi. Alōs da onlara zevk vermekten hoşlanırdı, bir müşteriden çok onların yerine geçmiş gibi olurdu.

Evet, diye düşündü. *Böylece aklım başıma gelir.*

İkinci viskisini daha yeni bitirmişken Niya yanına çöktü, normal kıyafetlerini giyip kalçasına hançerlerini bağlamıştı. Gösteri yaptığını belli eden şeyler sadece kızarmış yanakları ve göz göze geldiklerinde yüzünde beliren haylaz sırıtıştı.

Alōs surat astı, kadının serdümeninin yanına oturması-

nı tercih ederdi. Niya'nın büyüsünün sıcaklığı üzerine doğru aktığında gerildi, ardından kendi güçlerini dışarı itip teninin üzerinde serin bir zırh oluşturdu.

"Ee?" diye sordu genç kadına.

Niya onun huysuz ses tonuna karşılık şekilli kaşlarından birini kaldırdı. "Ben iyiyim, teşekkürler," dedi. "Kimse beni öldürmedi ya da benden faydalanmaya çalışmadı." Masadaki şişeden kendine bir içki doldurdu. "Ama öyle olsa zaten görmüş olurdun, değil mi?" Sırıtışı iyice genişlerken bardağından bir yudum aldı.

Alōs bekledi, şu anda hiç neşeli hissetmiyordu.

Niya gözlerini devirerek karşılarında oturan kadına doğru sorarcasına başını salladı. "Önce onun çıkması gerekmez mi?"

"Kintra sorun olmaz," diye açıkladı Alōs.

"İlginç," dedi Niya. Düşünceli bir tavırla serdümeni yeniden değerlendiriyordu.

"Ne öğrendin, Niya?" Alōs kadını bir kez daha sıkıştırdı, bu geceki sabrı çoktan tükenmişti.

"Aradığın şey Devler Vadisi'nde."

Alōs, "Buğu aşkına," diye tısladı kaşlarını çatarken. "Emin misin?"

Vadiye varmak deniz yolculuğuyla en az bir ay sürerdi. Üstelik, bu yolculuk vadiyle ilgili Alōs'un canını sıkan şeylerden sadece ilkiydi.

"Evet. Onunla işim bitene kadar Cebba'nın tekrar tekrar geveleyebildiği tek şeyin bu olduğunu düşünürsek, orada olduğundan eminim."

"Kahretsin." Kintra kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Bu kötü mü?" diye sordu Niya.

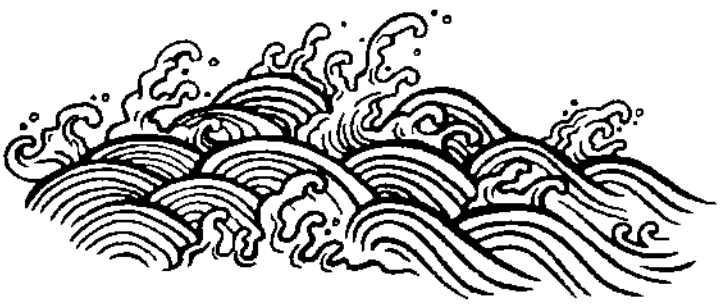
"İyi," dedi korsan dişlerini sıkarak. Zihni bu bilginin ima ettiği şey karşısında karmakarışık bir hale gelmişti. Öncelikle Eldana ve Alcin'e yapacağı ziyaretin ertelenmesi gerekecekti. *Kayıp tanrılara lanet olsun.* Eğer gemi yarın yelken açacak-

sa, şimdi düşünmesi gereken çok fazla şey vardı.

"İyi mi?" Kintra homurdanarak korsan lorduna bilmiş bir bakış attı.

"Ne?" Niya bakışlarını ikisinin arasında gezdirdi. "Ne var?"

"Şöyle diyelim," dedi Kintra. Yeni bir şişe getirmesi için bir garsona işaret verdi. "Bu mürettebatın hiç hoşuna gitmeyecek."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Niya o son içkiyi içmemeliydi. Ama mürettebatı ona bir ya da üç içki almayı teklif ederken nasıl hayır diyebilirdi ki? Çenesini eline yaslayıp önündeki masaya uzandı, vücudu sıcaktı ve etrafındaki bar sallanıyormuş gibi hissederken başı dönüyordu.

Tabii bunun sebebi, *Ağlayan Kraliçe*'nin korsanlarının peşine takılarak geldiği loş tavernanın, Takas Koyu'nun sınırında yüzüyor olması da olabilirdi.

"Sonra onun omuzlarına atlayıp bacaklarıyla boynunu kırdı," dedi yanında duran Çaylak. Niya'nın sırtına bir tane patlatarak tam yüzünü eline yasladığı anda dengesinin tekrar bozulmasına sebep oldu. Niya suratını masaya çarpmadan önce kendini toparladı. "Bacaklarıyla!" diye tekrarladı Çaylak.

Etrafındaki korsanlar gülüştü, bu sırada içkilerinin birazı yere dökülmüştü.

Niya da onlarla birlikte gülümsedi. *Bu korsanlar eğlenceliymiş*, diye düşündü sarhoşlukla.

Belli ki, Burlz aralarında pek popüler biri değildi.

O geceki hareketlerinden biraz bile pişmanlık duymuyordu. Belli ki mürettebatın bir süredir isteyip de yapamadığı bir şeyi yaptığı için herkes neredeyse minnettardı. Niya bunun onu rahatlattığını itiraf etmese yalan söylemiş olurdu.

"Onu siksiz olmakla itham ettiği kısmı tekrar anlatsana," dedi Boman karşısından. "En sevdiğim kısım orası."

"Pekâlâ, haytalar," dedi Saffi. Yakındaki tahta bir sütuna yaslanmıştı. "Bence Burlz'un sulu mezarının üzerinde yeterince tepindik. Kendimizi eğlendirecek başka bir şey bulalım, olur mu?"

"Bende zar var," dedi Felix. Uzun boylu ince bir çocuktu. Niya *Kraliçe*'ye geldiğinden beri onun konuştuğunu muhtemelen sadece üç kez duymuştu. "*Salla, Yumrukla, Tükür* oynayalım o zaman!" diye önerdi Bree. Zarı diğerinin avucundan koparıp almıştı.

Niya iyi bir zar oyununa asla hayır demezdi ancak temiz hava alması gerekiyordu. Kendini iterek masadan kalkıp grubun arasından sıkışarak geçti ve tavernayı çevreleyen balkona çıktı.

Serin korkuluğu kavrarken derin bir nefes aldı. Temiz hava onu biraz ayıltmıştı, büyüsü damarlarında o kadar da miskin bir şekilde dolanmıyordu artık. Önündeki karanlık sularda koyu ziyarete gelmiş gemiler uzanıyordu, gece için demir attıkları uzak güvertelerinde sarı lambalar parlıyordu, tepelerindeki yıldızlar ise göğü süslüyordu.

Niya, Takas Koyu'nu sevmişti.

Burası ona Hırsızlar Krallığı'nı anımsatıyordu. Karmakarışık kalabalıklar, günah ve ticaretin bir arada işlemesi... Bu gece dans etmesini Alōs'un emretmiş olması hoşuna gitmese bile tekrar gösteri yapmak onu heyecanlandırmıştı. Hareket edip geçen hafta boyunca içinde sıkışmış gibi hissettiren güçlerini esnetirken büyüsü de memnuniyetle iç çekmişti.

Nihayetinde Cebba'nın fazla kolay bir hedef olduğu ortaya çıkmıştı. Gösterisine yeni başlamış olmasına rağmen, tüccar kadın neredeyse ondan bilgi alamayacağı kadar kendini kaybetmiş olduğu duruma hızla gelmişti.

En büyük kırmızı taşın nerede?

Alōs'un ona verdiği kâğıttan ilk kez okuduğu zaman olduğu gibi, soruyu zihninin derinliklerinde tekrarlarken nabzı hızlandı. Bu Alōs'un sırlarından biriydi ve genç kadın bunu öğrenmeye kararlıydı.

Önemli bir şeye ihtiyacı olduğunu hissediyorum, kafasında ödül yokken özgürce yelken açarak ulaşabileceği bir şey.

Arabessa'nın son sözcükleri aklına düşmüştü.

Evet, diye düşündü Niya. İçi beklentiyle doldu, Alōs'un aradığı şeyin çok önemli olduğu giderek belli oluyordu. Peki ne için önemliydi? Belki de kimin için demek daha doğru olurdu.

Yazgı Yamacı'nda buluştuklarında adamın artık serçeparmağındaki yüzüğü takmadığını da bir kenara not almıştı.

Bunlar bağlantılı mıydı? Yoksa hepsi bir tesadüften mi ibaretti?

Bunu öğrenmeyi deli gibi istiyordu.

Koz, diye mırladı büyüsü içinde.

Evet, Niya koz elde etme peşindeydi. Kozların herkese faydası dokunurdu ve eğer bağlayıcı bahsinden daha çabuk kurtulmasını sağlayacaksa her türlü yardımı kabul ederdi. Nasıl olacağını henüz bilmiyordu ama fırsat eline geçtiğinde bunu anlayacağından emindi.

"Bu gece bizden sıkıldın mı?" diye sordu Saffi. Üstü kapalı güvertede onun yanına gelmişti.

Topçu başının esmer teni tepelerinde sallanan lambaların altında sıcacıktı, öne eğilirken gri örgüleri sallanıyordu.

"Biraz hava almam gerekiyordu," diye açıkladı Niya.

Saffi başını salladı. "Evet, o ekip bir odayı kokutabiliyor."

Niya gülümsedi, ardından aklına gelen düşünceyle ayıldı. "Ekibinden birilerini kaybetmene sebep olduğum için özür dilerim," dedi kadına.

Elbette Burlz'un ölmeyi hak ettiğine inanıyordu fakat bu olayın, Saffi'nin gemiyi koruma becerisini nasıl etkileyeceği-

ni de düşünmemiş değildi. Topçu başı titiz bir patrondu ancak adaletliydi ve Niya kadına hayranlık duymaya başlamıştı.

"Biraz canımı sıktı ama böyle olacağı belliydi."

"Ne demek istiyorsun?"

Saffi ona bir bakış attı. "Prik ve Burlz işe yaradıkları kadar sorun da çıkarıyorlardı. Öyle korsanlar hiçbir gemide uzun süre dayanmaz."

Kadının yanıtı, Niya'nın teninin rahatsızlıkla ürpermesine neden oldu. Belki de bunun sebebi, aynı şeyin kendisi için de söylenebileceğine inanmasıydı. Geçen haftalardaki görevlerinde pek... İşbirliği yapmaya yanaşmamıştı.

Elbette bunun için Alōs'u suçluyordu. Söz konusu o adam olduğunda savaşmadan duramıyordu. Bu refleks kaslarına öyle bir yerleşmişti ki değiştiremiyordu. Alōs tehlike demekti, hiçbir şeye güven olmayacağı anlamına gelirdi.

"İğrençlerdi," diye onayladı Niya.

Saffi, "Tam piçlerdi," dedikten sonra kupasından bir yudum aldı. "Burlz'un kadınlara nasıl davrandığını gördüm, bana kalırsa boynunun kırılmasından daha beterini hak ediyordu. Onu indirdiğin için seni suçlamıyorum. Prik'ten bahsetmiyorum bile. *Budala*," dedi tükürürcesine. "Cax Adası hazinesine bizden önce el sürebileceğini düşündü. Kaptan yapmasa kellesini ben alırdım."

Niya kaşlarını kaldırdı. Mürettebatın acımasız olduğunu biliyordu fakat topçu başının gemideki herhangi birine dair bu kadar insafsızca konuştuğunu hiç duymamıştı. Burlz ve Prik'in yanındaki tavırları, onlara olan nefretini kesinlikle dışarıya belli etmemişti.

Saffi onun şaşkın ifadesini fark etti. "Seni şaşırttım, değil mi?" Sırıttı. "Öyle görünüyor olabiliriz ama hepimiz iyi anlaşmıyoruz, kızıl," diye açıkladı. "Ama gemide sorun çıkarmak bana düşmez. Ben de kalanlar gibi işimi yapmak için buradayım."

"Ama daha fazla kişinin Burlz ve Prik'le sorunu olsaydı, kaptana bu konuda bir şeyler söyleyebilirdiniz."

Saffi omuz silkti. "Kaptanın yeterince sorunu vardı."

Niya bunu duyunca kulak kesildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Hırsız Kral'ın kafamıza koyduğu ödüller falan işte."

Ah, evet, o, diye düşündü Niya. Kadının başka bir şey, Alōs'a dair henüz bilmediği bir şey söylememiş olması onu biraz hayal kırıklığına uğratmıştı.

Sırlar.

Kozlar.

"*Phorria* çalarken ne yaptığınızın farkında mıydınız? Yakalandığınızda neler olacağını biliyor muydunuz?"

Saffi ihtiyatlı bakışlarını ona çevirdi. "Aldığımız riskin farkında olup olmadığımızı mı soruyorsun?"

Niya başıyla onayladı.

"Evet," dedi Saffi.

"Kral hepinizi öldürebileceği halde Alōs'un uyuşturucu çalma emirlerine itaat mi ettiniz?"

"*Kaptan*," dedi Saffi, Niya'nın dilinin sürçtüğü yeri düzeltiyordu. "Böyle büyük kararları hep oylamaya sunar."

"Oylamaya mı?"

"Evet. O bizim kaptanımız olabilir ama bizim ona ne kadar ihtiyacımız varsa onun da bize ihtiyacı var. Mürettebat yelken açmayı istemiyorsa gemiler pek iyi yol almaz."

Niya bu bilgiyi sindirmek için kendine zaman tanıdı. Alōs ve korsanları arasında böyle karşılıklı, iki tarafın da faydalandığı bir ilişki olmasına şaşırmıştı. Adam herkese patronluk etmekten zevk aldığı için onu hep boyun eğmez bir kaptan olarak görmüştü. Korsanlarının ne istediğini gerçekten umursuyor olabilir miydi?

Başını eğip dalgalanan suya bir bakış attı. Alōs'un böyle önemli kararlar alınırken mürettebatın da bu kararın bir parçası olmasına izin vermesi kıskançlık duymasına neden ol-

muştu ve bu da hiç hoşuna gitmemişti. Çünkü babasını, Hırsız Kral'ı ve onun verdiği emirlerin tam olarak emredilmiş olmasını, asla sorgulanmaması gerektiğini düşünmeden edemiyordu. Çoğu zaman onu kışkırtan kişi olsa bile, ne zaman öfke patlaması yaşasa onu azarlayan ablasını düşünüyordu. Ancak burada Niya tersinden kalkarsa ya da onu sinirlendirdiklerinde onlara laf sokarsa korsanlar gözlerini bile kırpmıyorlardı. Aslında bu ekip anında benzer bir şekilde tepki veriyordu, Niya'nın tavırları onların hareketlerine uyuyordu. Bunları düşününce içinde bir huzursuzluk kıpırdandı. *Ağlayan Kraliçe*'ye zincirlenmiş olmasına rağmen, burada evdekinden daha özgür olabilir miydi?

Suçluluk hissi anında onu ele geçirdi.

Hain, diye tısladı büyüsü. *Sadakatsiz.*

Hayır, diye düşündü Niya. *Bunu kastetmedim! Ailem benim her şeyim.* Niya için her şey yapmışlardı ve yaparlardı. Aynısı onun için de geçerliydi.

Aniden gelen saçma duyguları zihninden uzaklaştırarak Saffi'ye tekrar bir bakış attı. "Hırsız Kral'a ihanet etme tehlikesine girerek ne kazandınız peki?"

"*İhanet* mi?" Saffi sözcüğü tekrarladıktan sonra güldü. "Kayıp tanrılar aşkına, böyle bir sadakatle konuştuğuna göre krallıkta cidden yüksek rütbeli bağlantıların olmalı."

Niya cevap vermedi, zihninde alarm çanları çalarken sadece kıpırdandı. Sözcüklerini seçerken daha dikkatli olmalıydı. Yoksa tam olarak nasıl bağlantıları olduğunu ve ne kadar *sadık* olduğunu ortaya serebilirdi.

"Ama kazandığımız şey," diye yanıtladı Saffi. Karanlık sulara bakarken bakışları dalgınlaştı, hoş bir anıyı hatırlıyor gibiydi. "O kadar az çalışmamıza rağmen hiç görmediğimiz kadar çok sikkeydi. Üstelik o para uğruna kimseyi öldürmemiz de gerekmemişti."

Niya homurdandı. "Biraz gümüş için canınızı tehlikeye mi attınız?"

"Ona 'biraz gümüş' denmez, kızıl." Saffi gözlerini kısarak ona baktı. "Yılın kalanı boyunca hiçbir şey yapmadan oturmamıza yetecek kadar çok paraydı. Şimdi yaptığımız da bu. Evet, sonunda yakalandık ama kaptanımız bizi o tehlikeden bir şekilde kurtardı. Her zaman kurtarır. Bu yüzden ne kadar tehlikeli olursa olsun kararlarına güveniriz. Onun belirlediği rotaya yelken açarız çünkü bizi daha önce hiç yanlış yönlendirmedi."

O tehlikeden benim sayemde kurtuldu, diye huysuzca düşündü Niya.

Saffi'nin söylediklerine rağmen, Alōs'un Hırsızlar Krallığı'nda kazandığı her şeyi sadece gümüş için tehlikeye attığına bir an bile inanmazdı. Gümüşün miktarının ne kadar fazla olduğu fark etmezdi.

Bileğindeki bağlayıcı bahsin izini ovuşturdu, siyah şerit teninde ağırlık yapıyormuş gibi hissettiriyordu.

Alōs'un mürettebatına anlattığı hikâye servet kazanmak olabilirdi ama Niya onu yeterince iyi tanıyordu. Adamın amaçlarının maddi kazançtan çok daha büyük olduğunu biliyordu. Bu her zaman böyle olmuştu. Güç, konum, şantaj yapılacak bilgiler. Alōs bunların peşine düşerdi.

Ama korsan lorduyla ilgili şüphelerini kendine sakladı.

Kuşkularını şu anda yanında olan kadınla paylaşamayacağı ortadaydı. Ayrıca gemideki özgürlük onu cezbetse de Burlz ve Prik haricinde aralarında başka bir hain olduğunu mürettebata sezdirmemek iyi olabilirdi.

Alōs'un sakladığı sırları, aslında peşinde olduğu hazineyi ve nedenini bulmaya kararlıydı. Sonunda bu soruların cevabını bulduğunda, tamamen özgür kalabilmek için bu kozun her zerresini adama karşı kullanmaktan çekinmeyecekti.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Alōs kamarasındaki masasının üstüne eğildi, Aadilor'un uzak batıdaki topraklarını betimleyen haritaları inceliyordu. Takas Koyu'nun dışına demir atmış, *Ağlayan Kraliçe*'ye döndükten sonra mürettebata o gece için izin vermişti. Gemisi şimdi şafağın erken saatlerinde sessizce suyun yüzeyinde duruyor, pencerelerine açık pembe bir ışık yansıyordu. Alōs, tayfanın çoğunun güneş batana kadar dönmeyeceğini biliyordu. Buna Niya da dahildi, Saffi ve diğer korsanlarla keşfe çıkmaktan çok memnun olmuştu.

Alōs henüz mürettebatına nereye yelken açacaklarını söylememişti.

Korsanlar eğlenceli bir gece geçirdikten sonra kötü haberleri daha iyi karşılarlardı. Ama Alōs yine de riske girmemek için döndüklerinde dağıtmak üzere Cax Adası ganimetini mürettebata bölüştürmüştü. Acımasız bir lider olabilirdi fakat adildi. Korsanlarına ne zaman yağ çekmesi gerektiğini bilirdi. Kendi aralarında eşit muamele gördüklerine inanan insanlar, liderlerini daha kolay takip ederdi. *Ağlayan Kraliçe*'nin kaptanı olmak yorucu bir işti, başkalarının egolarını tatmin etmek ve daha aksi olan korsanları hizada tutmak için güç gösterisi yapmak arasında sürekli denge kurmayı gerek-

tiriyordu. Neyse ki Alōs bu işte iyiydi. Liderlik etmekte. Belki de bu güç kanında vardı.

Pusulasını daha önce işaretlenmiş çizgilerin üzerinde çevirerek Devler Vadisi'ne yelken açabilecekleri birkaç yeni rotayı işaretledi. Rotacısı Boman'la bunları ikinci kez kontrol edecekti ancak oraya en hızlı şekilde varacakları yalnızca tek bir yol olduğunu biliyordu.

Batı topraklarının girintili çıkıntılı kıyı hattını incelerken hedeflerine uzanan Çabuk Nehir'e baktı. Nehir sayesinde vadiye doğru iyi bir mesafe ilerleyebilirlerdi. Ama asıl olay nehre ulaşmaktı. Batıda hava daha kuru, güneş daha sıcaktı ve sıcakla çarpışan serin sular tehlikeli fırtınalar vadediyordu. Soğukla sıcağın çarpışması hep gerilime neden olurdu.

Bir de Alaycı Sis vardı.

Mürettebatı uzun yolculuğu ya da hırçın denizi umursamayabilirdi ancak bundan hiç hoşlanmayacaktı. Önlem almazlarsa sisin söyleyecekleriyle başa çıkabilen çok az kişi olurdu.

Zihni önceki geceye kaydı. Niya'nın, tüccarın uysal dudaklarından dökülen bilgileri tekrarladığı anı düşündü.

Cebba'nın anlattıklarına göre, Devler Vadisi'nden gelen biri kraliyet ailesinin kızı veliaht prensese layık bir cevher arayarak ona gelmişti. Cebba'nın ceplerini senelerce dolduran en kıymetli cevherini, kan kırmızı taşı almıştı.

Alōs taşın onu ne kadar zengin ettiğini tahmin edebiliyordu. Gemisini ve ilk mürettebat üyelerini karşılamasını sağlayan şey bu ticaret olmuştu.

Çok bilgi edinememiş olsalar da öğrendikleri detaylar bir sonraki aşama için yeterliydi.

Niya'nın gösterisi hiç istemediği ateşli anıları ortaya sermiş olsa da kararında haklı çıkmıştı, Niya kıymetli bir araçtı.

Ayrıca bir yıl boyunca ona aitti.

Alōs kapısı çalındığında dikkatini tekrar kamarasına çevirdi. Arkasındaki açık pencereden serin deniz meltemi esiyordu. "Gir."

Kintra içeri girdi, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Ziyaretçin var."

Bir figür kadının arkasından havada süzülür gibi geldi, büyüsü kamaraya dolan metalik bir nabzı andırıyordu. Serin fakat rahatlatıcıydı. Tanıdıktı. Koyu mavi bir pelerin giymişti, yüzünü örten başlığın kenarlarında gümüş desenler ince ince işlenmişti.

Alōs doğruldu, bir anda duruma odaklanmıştı. "Çıkabilirsin."

Kintra dışarı çıkarken odada sessizlik hâkimdi, kapı bir çıtırtıyla kapandı.

"Buraya asla gelmeyeceğin konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Anlaşmıştık," dedi adam başlığını geriye iterken. "Ama gemiyi boş görünce dayanamadım."

Ziyaretçisinin saçları ay kadar beyazdı, tıpkı Alōs gibi esmer tenliydi ve onunkine benzeyen parlak, turkuaz gözleri vardı. Burnunun ucundan kaşlarının üstüne doğru uzanan gümüş bir dövme bulunuyordu. Bu dövme, gizli sualtı krallığı Esrom'daki Yüce Azizlerin işaretiydi. Esrom, Alōs'un vatanıydı.

Adamın bakışları masasındaki gümüş kum saatine dönerken korsan lordu onu izliyordu.

Göğsü huzursuzlukla sıkışırken, "Burada ne arıyorsun, Ixō?" diye sordu.

"Sorun annenle baban."

"Benim annem ve babam yok."

"Yakında gerçekten olmayabilir."

Alōs paniğin keskin sızısını bastırırken kıpırdamadan durdu. O buzdu. Taştı. Hissetmezdi. "Anlat."

"Son ayın döngüsünden sonra annen hastalandı. Dün gece hayatını kaybetti."

Alōs sessiz kaldı. Hissizdi.

"Biliyorsun, bizim türümüz öyle bir aşkla bağlanmışsa," diye açıklamaya devam etti Ixō. "Partneri olmadan diğer taraf uzun süre..."

"Yüce Azizlerin nutuk verdiği öğretileri hatırlıyorum. Başka bir derse ihtiyacım yok."

"Pekâlâ." Ixō çenesini kaldırdı. "Babanın da yakın zamanda anneni takip edeceğinden korkuyoruz."

"Yani?"

Ixō bir an şaşırmış gibiydi. "Baban seni bulmamı istedi. Eve dönüp onunla görüşmeni istiyor, buna *ihtiyacı* var."

Babam. Evim. Alōs'un kalbini saran zırh kalınlaştı, büyüsü onu korumak için damarlarında dolaşıyordu. "Orası artık benim evim değil," diye cevap verdi. "Uzun süredir de değildi. Sen ve ben bunun böyle olmasını sağladık."

"Esrom hep senin evin olacak. Sürgün edilmene rağmen bu hep senin kanında olacak."

"Bunun sebebi de sürgün edilmiş olmam. Benim yerim artık bu gemi ve deniz beni her nereye götürürse orası."

"Lütfen, Alōs." Ixō ona yaklaştı. "Ebeveynlerin için değilse bile kardeşin için gel. Ariōn için gel."

Ariōn. Kalbinin tam ortası, en sıkı kilitlediği yer ürperdi. Alōs öne doğru eğilerek parmak eklemlerini masasına yasladı. "Yaptığım her şeyi onun için yaptım. Şu anda olduğum yerin sebebi o."

"O da bunu biliyor," diye güvence verdi Ixō. "Ebeveynlerin de biliyor... Biliyorlardı. Esrom'da demir attığında niye hiçbir muhafız seni rahatsız etmedi sence? Ne kadar kısa süre kalırsan kal veya ne kadar iyi gizlenmeye çalışırsan çalış, *Kraliçe*'nin nereye yelken açtığını hep biliyorlardı."

Bu bilgi, Alōs'un artan gerginliğini dindirmeye hiç yardımcı olmamıştı.

"Çünkü Esrom'un kıyısına asla ayak basmıyorum ve kimsenin de orada olduğumu öğrenmesine izin vermiyorum. Kanun, onaylanmamış ziyaretçilerin muaf sularda kalabileceğini söylüyor. Ben de gemimi orada tutuyorum. Dönersem adalara ayak basma iznim olacağını mı söylüyorsun?"

Ixō bakışlarını yere çevirdi. "Hayır."

Alōs keyifsizce güldü. "Kardeşim ve ölümün eşiğindeki babam bu gemiye mi gelecekler? Burası korsan kaynıyor. Hiç sanmıyorum."

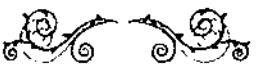
"Onlara güvenli geçiş ayarlayacağım. Gözetlenmeyecek yollar olduğunu sen de biliyorsun. Batıdaki özel sahiller sen gittiğinden beri kullanılmadı. Lütfen Alōs, ebeveynlerini son kez görmek istemiyor musun?"

Alōs'un öfkesiyle beraber büyüsü de kabardı. "Tallōs ve Cordelia'yla son görüşmem konusunda geçmişimle barıştım. Biri ölü, diğeri hasta ebeveynlerimle neden o anıyı mahvedeyim ki?"

"Ariōn'u rahatlatmak için," diye yalvardı Ixō. "Strese girdiğinde zayıf düşüyor, bunu biliyorsun."

Alōs gözlerini kapattı, söz konusu erkek kardeşi olduğunda hep olduğu gibi itirazı ve tartışması sönüp gitmişti.

Nihayet karşısındaki adamın gözlerine baktı. Yanıt vermesine gerek yoktu, aziz onun geleceğini zaten biliyordu.

Ağlayan Kraliçe, yelken açmaya hazırlanan mürettebatın haykırışları ve ayak sesleriyle yankılanıyordu. Esrom'a gitmek, diğer pek çok yere gitmek gibi değildi. Okyanus dalgalarının üzerinde değil, altında süzüleceklerdi. Hava dolu tünelde seyahat için herhangi bir yelkene ihtiyaçları olmayacaktı.

Alōs dümende, Boman'ın yanındaydı. Alçak güverteyle ön güverte arasındaki akıcı koordinasyonu, emirler yağdıran mürettebat liderini izliyordu. Yeni bir yere doğru yola çıkmadan önceki bu kargaşadan hep çok keyif alırdı. Ayaktakımını bile organize etmek mümkündü.

Saffi altta, ana güvertede volta atıyor, ekibine talimatlar yağdırıyordu. Ekibi de homurdanıp inleyerek çalışıyor ve topları güvenceye alıyordu. Alōs'un bakışları halatları sağlamlaştıran kadına odaklandı. Sıcak hava saçlarından yansıyarak saçını parlak turuncuya boyuyordu.

Şu anda bile, Niya'nın vücudu emirlere uyacak şekilde akıcı bir ritimle hareket ediyordu, adımları tereddütsüzdü ve hiçbir hareket boşa harcanmıyordu. Görevlerini çabuk öğrendiğini kanıtlamıştı. Ancak bu durum onu şaşırtmamıştı çünkü genç kadının zeki ve kolay uyum sağlayan biri olduğunu erkenden anlamıştı. Niya ona benziyordu.

Lostromosu Emanté, "Çapayı denizden çektik, kaptan," dedi ona doğru yaklaşırken. Adam beyaz tenliydi, derisinde hep az ya da çok güneş yanığı bulunsa bile bir kez olsun şikâyet etmezdi. Genç adam güneşin altında vakit geçirmeyi seviyormuş gibiydi, şu anda göğsünün çıplak olması da bunun kanıtıydı.

"O zaman herkesi hazırla, sıkı tutunun," diye talimat verdi Alōs.

"Sıkıca tutundum, kaptan." Boman dümeni sıkıca kavramış halde başıyla işaret verdi.

Esrom'a gidecekleri söylendiğinde korsanları ne yapacaklarını biliyorlardı.

Kintra ana güverte merdivenlerinden inip yanına geldi. Elinde bir kâse vardı, ona temiz bir bıçak uzattı. Alōs bıçağı alıp gömleğinin kolunu sıyırdı ve ön kolundaki birkaç eski kesiği ortaya serdi. Ardından teninde yeni bir kesik açtı.

Kintra kâseyi adamın kolunun altında tuttu. Akan her kızıl damlayı yakaladıktan sonra adama gazlı bez ve bandaj uzattı.

Alōs kolunu sararken aşağıdaki güverteden ona merakla bakan kadınla göz göze geldi. Niya'nın dikkati, adamın kolundaki bandaja doğru kaymıştı.

Alōs halinden pek memnun değildi. Niya'ya az sonra göstereceği şeyi pek çok kişi görmemişti. Ancak buna engel olmasının bir yolu yoktu.

Niya'ya sırtını dönerek gömleğinin kolunu düzeltti. Bu sırada serdümeni kâseyi geminin her bir köşesine taşıyarak bir paçavrayla korkulukların bazı kısımlarını adamın kanıyla işaretliyordu.

Yalnızca Esrom'un vatandaşı olanlar o saklı diyarın yerini bulabilir, sualtı şehrine çıkan geçidi açabilirdi. Alōs'un kanı, onun her zaman doğduğu yere dönmesini sağlayacak bir bağ gibiydi. Şehir deniz tabanına çökmeden önce kayıp tanrıların Aerélōs ve Danōt'a, Esrom'un ilk insanlarına böyle bir armağan bahşettiği söylenirdi. Böylece çocukları evlerinin yolunu her zaman bulabilirdi. Alōs'un annesi, onları gece yatırırken ona ve kardeşine bu hikâyeyi tekrar tekrar anlatırdı.

Annesi.

Annesi ölmüştü.

Alōs pruvaya ilerleyip korkuluğu kavrayarak sakin denize baktı. Takas Koyu şimdi arkalarındaki ufukta küçük bir lekeden ibaretti.

Ixō ziyaretinden sonra hemen ayrılmıştı. Suya atlamıştı ve kadim aziz büyüsüyle kendi etrafında bir hava baloncuğu yaratıp derinlere dalarak evinin yolunu bulmuştu.

Alōs da aynısını yapabilirdi ama gemisiyle mürettebatını oraya güvenle götürmek bambaşka bir olaydı. Onları suyun yüzeyinde de bırakamazdı. Bu seyahatin ne kadar vakit alacağını bilmiyordu. Ayrıca Esrom'a yelken açmanın avantaj-

ları vardı. Oradan çıkıldığında, Aadilor'un uzak kısımlarına normalde olduğundan daha hızlı varılabilirdi.

Onu Devler Vadisi'ne yakınlaştıracak her şeyi kabul ediyordu.

Alōs derin bir nefes alıp büyüsünü tahtaya doğru itmeye başladı. Lütuflarını iterken kasları gerildi, buzlu büyüsü damarlarında dolaşıp teninden dışarıya aktı. Tıpkı ışığın parıltısı ve çıtırtısı gibi, lütufları da korkuluk boyunca yüzdü, baştan sona uzandı. *Benim*, diye tıslıyordu büyüsü. *Bunların hepsi benim.* Ardından gemisinin her bir köşesindeki kan izlerine çarptı ve bir kilit misali yerine oturdu. Görü'sü olan herkes geminin şimdi adamın büyüsüyle çınlayıp nabız gibi attığını, Alōs kayıp tanrıların lütuflarını elinden geldiğince onları dışarı iterken daha da parladığını görebilirdi. Hava soğudu, buz kesmek üzereymiş gibi hissettiriyordu. Adamın nefesleri buzlu duman gibi çıkıyordu.

Alōs biricik *Ağlayan Kraliçe*'sini sıkıca sarmaladı.

Her şeyin güvende olduğunu hissettiğinde onları Esrom'a götürecek sözcükleri söyledi.

"Dōs estudé." Evim.

Gemisinin altındaki dalgalar kükreyerek uzaklaştı ve denizde bir yarık belirdi. *Kraliçe* iki yana sallandı. Balıklar yüzeye fırladı, köpük yığınları havaya saçıldı ve korsan lordunun yüzüne tuzlu su sıçradı. Kontrolü elinde tutmak için uğraşırken bedeni ikiye ayrılacak gibiydi, büyüsü teninden dışarı uzanıp kemiklerini çekiştirirken onu parçalamak istese de sağlam durmaya devam etti.

Gemiden aşağı düşeceğini hissettiğinde, sinir uçları bitkinlikle karıncalandığında altlarında devasa bir yarık açıldı ve *Ağlayan Kraliçe* oradan içeri düştü.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

İçi boş bir su geçidinden geçtikleri sırada serin bir sis korsan lordunun tenini sarmaladı, rüzgâr saçlarını geriye uçuşturuyordu. Geçidin adı Akıntı'ydı. Esrom'a yelken açabilmek için dalgaların altında bulunan bir geçitti.

Deniz canlıları hava tünelinin içine giremiyor olsa da dışarıdaki akıntıda yüzdükleri görülebiliyordu. Akıntı onları derine, suyun derinliklerine götürüyordu. Gün ışığı giderek azaldı, parlak denizanaları ve ışıldayan diğer deniz canlıları geçidin sıvı kenarları boyunca sıralanarak ileriye giden yolu gösteriyorlardı. *Ağlayan Kraliçe* baş döndürücü bir hızla yüzerken Akıntı'nın zeminine değmek üzereydi.

Aadilor'un neresinden gelindiği fark etmezdi, bu geçitle Esrom'a varmak tam bir kum düşümü sürerdi. Bu yüzden bu yolda seyahat etmek daha kolaydı, geçit sualtında olmasına ve büyüyle kan gerektirmesine rağmen öyleydi.

Alõs kandan korkmazdı.

Seyahatleri daha yeni başlamışken uçtaki mavi parıltıyı gördü, gizli şehrin nihai girişi olan şelalenin kükreyişini duyabiliyordu. Şelale girip çıkan herkesin kaydını tutardı ve *Ağlayan Kraliçe* içinden geçerken gemiyi parlak bir tozla yıkadı, bu toz ayrı bir büyü katmanıydı. Akıntı'dan çıktıktan sonra yeni sulara doğru yelken açtılar.

Korsan lordunun manzarası, Aadilor'un gerçek görkemiyle doluydu.

Önlerinde uzanan parlak krallıkta vakit geceydi, yıldızlarla dolu gökyüzü aslında Obasi Denizi'nin derinliklerinde oldukları gerçeğini gizliyordu. Alōs derin bir nefes aldığında sıcak, mis kokulu hava ciğerlerini doldurdu. *Ev*, diye mırladı büyüsü.

Alōs kendini hem rahatlamış hem de gergin hissediyordu.

Sakin suların ortasında, uzakta duran üç büyük ada gururla yükseliyordu. Daha küçük adacıklar da sisli bulutların üzerinde yüzüyordu. Örgü köprüler, ipek örümcek ağları gibi adaları birbirine bağlıyordu ve kıyılarındaki parlak şelaleler aşağıdaki denize dökülüyordu. İnce balıkçı sandalları tembelce suda süzülüyordu, lambaları karanlıkta sıcak noktalar şeklinde parlıyordu. Fakat tüm ziyaretçilerin dikkatini çeken şey, ortadaki adadan zarifçe göğe yükselerek toprakları örten yoğun bitkilerin üstündeki saraydı. Bu büyük yapının mimarisi, parıltılı yıldız ışığının bir gösterisi gibiydi ve saray elmaslardan yapılmış gibi duruyordu. Her çatıdan ince gümüş kuleler yükseliyordu, çiçekli mavi sarmaşıklar kulelere tırmanıp onları sarmıştı. Burası, uykudan önce anlatılan masallara ilham veren ve daha iyi zamanlar yaşanacağını vadeden bir kaleydi. Esrom'un adaları işte buradaydı, Aadilor'un hepsi için bir sığınaktı.

Alōs sürgün edilmiş olsa da saraya baktığında hissettiği gurura engel olamıyordu.

Ağlayan Kraliçe, ana adanın güneyindeki gizli bir koya demir atmıştı. Alōs mürettebatına gemide kalma emri vermeye giderken iradesini tekrar sağlamlaştırdı.

Tomas'tan sonra kimse bu emre itaatsizlik etmeye cesaret edememişti. Tomas'ın kafatası şimdi kaptan kamarasında kitap desteği olarak duruyordu.

Alōs ana güverte boyunca ilerledi ve ona delici bakışlar-

la bakan kadını görmezden gelerek yanından geçti. Niya'nın burada olmalarının sebebini merak ettiği kesindi. Ama diğer korsanlar nasıl öğrendiyse, Niya da söz konusu Esrom olduğunda kimsenin kaptanı sorgulama gücüne sahip olmadığını öğrenecekti.

Alōs iskele tarafındaki korkulukta onu bekleyen Kintra'nın yanında durduğunda, "Ne kadar süreceğini bilmiyorum," diye itiraf etti. Yapmak üzere olduğu şey yüzünden göğsü huzursuzlukla sıkışmıştı. Vicdan azabıyla bunu yapmak zorunda bırakılmıştı. "Ama olabildiğince çabuk döneceğim."

"Burada olacağız, kaptan," dedi Kintra. Kadının yüzünden anlayış okunuyordu. "Ne kadar gerekiyorsa o kadar kal."

Alōs, Ixō'nun ziyaretini ona anlatmıştı ancak yine de başkasının ona azıcık bile acımasından hoşlanmıyordu. O, Kaptan Alōs Ezra'ydı. Aadilor'daki en acımasız korsandı. Onun gibilere ve buzdan kalbine acıma yakışmazdı.

"Uslu durmasını sağla," derken kimden bahsettiğini açıklama gereği duymadı. "Gerekirse onu tekrar bağla."

"Seni duyabiliyorum, farkında mısın?" dedi arkalarındaki Niya.

Onu görmezden geldiler.

"Elbette, kaptan." Kintra başını salladı.

Alōs ana adanın uzak sahiline döndü, yumuşak dalgalar ritmik bir sesle kıyıya çarpıyordu. Ciğerlerine derin bir nefes çekti, tatlı havanın tadını alabiliyordu. Vatanına döndüğünde lütufları çabucak yenilenmişti, kasları daha güçlü ve zihni daha keskindi. Deniz her yerdeydi, Alōs'un bedeni bu hisle titriyordu.

Azmini tekrar toplayarak tenini buz zırhıyla sardı, ardından korkuluğu kavrayıp üzerinden atlayarak suya düştü. Suyun hemen üzerinde durduğunda büyüsü bir şelale gibi içinden akarak ayağının altındaki yumuşak dalgaları itiyordu. Alōs havada duruyordu.

İleri, diye düşündü. Gemisinden uzağa ve eski evine doğru süzülmesi için tek gereken buydu.

Küçük, gözden uzak bir sahile yaklaştı. Toprağa basarken botlarının altındaki kumlar çıtırdıyordu.

Alōs duraksadı, sahilin çevresini sarmalayan ve onu bekleyen karanlık ormanı izledi. Çok uzun zamandır bu kıyılara ayak basmamıştı.

Ama bundan daha korkutucu şeyler yaptığı olmuştu, bu yüzden emin adımlarla ilerlemeye devam etti.

Ormana girerken gecenin temiz havası ve yosun kokusu onu karşıladı. Gecenin sessizliği, böğürtlen böcekleriyle ışık çekirgelerinin uğultusuyla dolarken hava serinledi. Alacakaranlık çiçekleri mor ve mavi ışıltılarla parlayarak ağaçların gövdelerini çeşitli renklere boyuyor, önündeki yolu aydınlatıyordu. Alōs'un ışığa ihtiyacı yoktu. Bu ormanı avucunun içi gibi biliyordu. Buradan uzakta ne kadar vakit geçirirse geçirsin, küçük bir çocukken dolaştığı yolları unutmazdı.

Çok geçmeden karmaşık ağaçlardan toprak yola çıktı. Onunla diğer taraftaki başkent arasında büyük, sarmaşıkla örtülü bir duvar bulunuyordu. Alōs bakışlarını taşa doğru çevirdi. Çocukken bu sarmaşıklara tırmanmış, sonrasında da düşüp dizlerini zedelemişti. Ama ağlamamıştı, gözyaşı dökmek için ne kadar acı çekmesi gerektiğini daha sonra öğrenecekti.

Sola dönüp yolun kenarındaki gölgelerde kaldı, sağındaki duvar boyunca asılı duran lambaların yaydığı ışığı görmezden geliyordu. Lambaların normalde turuncu olan alevlerinin gümüş alevlere çevrildiğini aklının bir kenarına not etti.

Esrom yastaydı

Fakat Alōs, nedenini bilmese de duygularını hizada tutmaya devam etti.

Yıllar önce ölülerin yasını tutacak vakti zaten olmuştu.

Patikada ilerlerken kimse önüne çıkmadı ve sonunda sar-

kan sarmaşıkların ardına gizlendiğini bildiği tahta bir kapının önünde durdu. Sarmaşıkları ayırdıktan sonra kapıyı önce iki, sonra üç kez tıklattı.

Kapı paslı bir gıcırtıyla açıldı, diğer tarafta Ixō vardı. Azizin elindeki meşale, metalik kaş dövmesinin üstüne ışık saçıyordu. Adamın parlak turkuaz gözleri, başlığının altında acıyla dolup taşıyordu.

"Vefat ettiler," dedi korsana selam vermek yerine. "Döndüğümde Tallōs çoktan aramızdan ayrılmıştı. Ebeveynlerin artık Buğu'da, tekrar birlikteler."

Sözcükler, ölülerin yakıldığı odun yığınlarından yükselen sıcak kül gibi Alōs'un tenine yerleşti.

Vefat ettiler.

Konuşmaya cesaret edemedi.

Ixō bekledi, şüphesiz ki onun biraz keder, biraz olsun duygu göstermesini umuyordu.

Alōs bunu yapmadı.

Aziz somurtarak arkasına döndü ve serin bir tünelde ilerledi. Tünel yavaş yavaş yerini kireçtaşıyla ardından gelen mermer duvarlara bıraktı.

Yasemin kokusu ona ulaştı, meditasyon havuzlarının tanıdık ve yumuşak şıpırtısı bir uyarı gibi geçitten aşağı yankılanırken Alōs'un göğsüne panik saplandı. Saraya girmek üzereydiler.

Ixō sarkan sarmaşıkları kenara itip bir avluyu ortaya çıkardı.

Parlak havuzlar, daire şeklindeki mekâna ışık saçıyordu. Mor goncalara sahip ay ışığı zambakları suyun yüzeyinde açıyor, ateşböcekleri birer polen gibi havada uçuşuyordu.

Ixō aceleyle avluyu geçerken etraf sessiz ve boştu.

Alōs etraflarını saran spiral sütunları inceledi. Sütunlar vitraylı camdan yapılma kubbeli tavana kadar uzanıyordu. Müthiş bir mavi gökyüzü manzarası vardı. Her köşe, şam-

danların her kıvrımı, ince işçilikle yapılmış fayans zeminin her çatlağı gümüşle süslüydü.

Tanıdıktı. Her şey fazla tanıdıktı.

Burada olmamalıydı. Asla buraya gelmemeliydi.

Özellikle de lütuflarının teninde memnuniyetle uğuldadığını hissettiği için. Lütufları, bu salonlarda yoğun şekilde bulunan büyüyü ve yolu gösteren azizden akan gücü özlemle tanıyor, mırıldanıp iç çekiyordu.

Kes şunu, diye sessizce emretti büyüsüne. Güçlerini damarlarında sertleştirerek buza çevirdiğinde çıkan tıslamayı görmezden geldi. Nostalji hissine kapılmayı göze alamazdı.

Ixō bir köşede durup hâlâ yalnız olduklarından emin olduktan sonra daha küçük, hizmetkârların kullandığı daha az süslü bir koridora döndü. Yollar dolambaçlıydı. Önce merdiven tırmandılar, sonra bir duvar yollarını tıkadı. En azından duvarı andıran bir şeydi bu. Ixō meşalesini yakındaki yerine koyunca çıkan sessiz tıkırtıyla gizli bir kapı kayarak açıldı.

"Hazır mısın?" Ixō eşikte duraksadı.

Alōs diğer taraftaki odadan süzülen loş mum ışığına baktı, ayakları yere zincirlenmiş gibiydi.

Hazır mısın?

Hayır, diye düşündükten sonra azizin yanından geçti.

Ağır tütsü kokusu ve onlarca mumun yandığı odanın sıcaklığı anında bedenine çarptı. Odanın arkasında gösterişli, tahta oymalı bir yatak vardı. Sayvan ışıltılı bir gece gökyüzünü betimliyordu. Alōs yatağın etrafından dolaşırken çarşafların altındaki bedenlere bakmadı, bunun yerine dikkatini yatağın ucunda duran genç adama verdi.

Adam denizköpüğü yeşili renginde kıyafetleriyle çok şık görünüyordu. Beyaz iplikle detaylıca işlenmiş olan kumaş, sahibinin ince bedenini bol pantolon ve uzun tunikle sarmalıyordu. Adamın pürüzsüz esmer teni gençliğin etkisiyle parlıyordu fakat onu diğerlerinden ayıran şey, yıpranmış bir

eldiven misali ellerinden bileklerine kadar uzanan gümüş deriydi. Aynı metalik leke, koyu renk saçlarının dibinden alnına kadar iniyordu. Doğduğu zaman ters çevrilip sıvı metalle dolu bir havuza batırılmış gibiydi. Durdurulan bir hastalığın, dondurulan ecelin işaretleriydi bunlar.

Genç adam başını çevirirken mum ışığı onun keskin, kaymaktaşı tacında parladı. Süt beyazı gözler korsan lordu-na doğru döndü, bir zamanlar mavi olmalarına rağmen bu renk şimdi kalın bir perdenin altındaki solmuş bir hayalden ibaretti. Genç adam kör olsa da, Alōs onun etrafı görmesine yardımcı olan başka sezileri olduğunu biliyordu.

"Ağabey," diye fısıldadı Ariōn.

Kulaklarında çınlayan kelime, bitkinlik ve rahatlamanın karışımıydı.

Ağabey.

Alōs bu sözcüğün, genç adamın dudaklarından döküldüğünü çok uzun zamandır duymamıştı.

Düşünmeden öne doğru ilerleyerek kardeşine sıkıca sarıldı. "Ariōn."

En son üç sene önce görüşmüşlerdi. Alōs'un bu sarayda ve bu yatak odasında bulunmasının üzerinden çok daha uzun zaman geçmişti. Fakat Ariōn'a sarılırken ve kardeşinin tanıdık naneyle karışmış deniz kokusunu içine çekerken hiç zaman geçmemiş gibiydi.

"Aramızdan ayrıldılar," dedi Ariōn. Sesi kulağa hâlâ çok genç geliyordu. "Artık yalnızca sen ve ben kaldık." Geri çekildi fakat Alōs'u bırakmadı.

Alōs'la işte o zaman zamanın nasıl ilerlediğini, düşen kum tanelerini fark etti. Onu son gördüğünden beri kardeşi büyümüştü, şimdi onunla neredeyse aynı boydaydı. Omuzları daha genişti fakat elleri hâlâ bir oğlanınki gibi yumuşaktı, sakalı da henüz çıkmamıştı.

"Seni sordular," diye devam etti Ariōn. "İkisi de, Buğu'ya gitmeden önce. Annem ve babam, oğullarını görmek istediler."

Oğulları.

Sözcükler, donmuş kalbindeki buz parçalarının dökülmesine sebep olunca acıyla irkilmemek için kendini tuttu. *Tehlikeli.* Buraya gelmek hep tehlikeliydi. Bunun tek sebebi sürgün edilmiş olması değildi. Alōs ilgili ağabey rolünü oynarken *bir de* acımasız korsan olarak kalamazdı. Biri hep diğerini yenilgiye uğratırdı ve duygularının onu ele geçirmesine izin veremezdi, özellikle de onları kalbinden atmak için bu kadar uzun süre uğraşmışken. Bir şey hissetmiyorsa canı yanamazdı, hiçbir şey kaybetmezse yas tutması gerekmezdi. Bu toprakları, huzuru ve güzelliği, ailesini geride bırakıp bundan sağ çıkmak için onlarla bağlantılı her şeyi arkasında bırakması gerekmişti. Kendisi de buna dahildi. O artık bir ağabey değildi. Onların "oğulları" değildi. O kraliyet ailesinin ilk doğan evladı Alōs Karēk değil, kötü şöhretli korsan lordu Alōs Ezra'ydı.

"Oğulları yanlarındaydı," dedi Alōs. "Sen buradaydın." Geri çekilip tutuşundan kurtulduğunda kardeşi somurttu.

"Ama *ikimiz de* burada olmalıydık."

"Benim yüzümden onlarla geçirdiğin son anları hafife alma. Olması gerektiği gibi oldu, Yüce Azizlerinin vaazlarından hiçbir şey öğrenemedin mi yoksa?"

Kardeşi sessizce gölgelerde bekleyen Ixō'ya bir bakış attı.

İkisinin yüzünde de aynı endişeli ifade vardı.

Ancak Alōs artık onlara dikkat etmiyordu, bu odaya adımını attığından beri onu kendine çeken şey karşısında nihayet pes etmişti. Yataklarında hareketsiz uzanan iki bedene baktı.

Çarşafların üzerinde sıkıca el ele tutuşuyorlardı. Gözleri kapalıydı. Esmer, kırışmış tenleri şimdi bir ton daha solgundu. Bedenleri gri ve kaskatıydı. Ak saçları; gümüşe batırılmış, mercandan yapılma taçların altına doğru özenle taranmıştı.

Cansız bedenleri bir zamanlar onun sonsuz mutluluğunun kaynağıyken şimdi en derin suçluluk hissinin sebebiydi.

Esrom'un kralı ve kraliçesi.

Alōs, Tallōs ve Cordelia Karēk'e bakarak bekledi.

Ancak donmuş bir kalp için çabalamanın, onu herhangi bir duygu geçirmeyecek şekilde güçlendirmenin acı ironisi, bunun işe yaramış olmasıydı. Çünkü ölü ebeveynlerine bakarken hiçbir şey hissetmemişti.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Niya gemiden ayrıldığı anda adamı takip edeceğini biliyordu.

Alōs onun kaptanı olabilirdi ama bu konuda ne düşünürse düşünsün, *kralı* değildi.

Korkuluğa yaslandı ve ana adanın uzak kıyısına, topraktan çıkan cevher misali yoğun bitkilerin arasından yükselen gümüş saraya baktı.

Alōs suyun üstünde yürüdü, diye düşündü huzursuzca. Bree haklı çıkmıştı.

Adam başka neler yapabiliyordu?

Geçmişte yakın olmalarına rağmen, o zamanlarda bile birer yabancı olduklarının detayları iyice ortaya çıkıyordu.

Bu düşünceyle birlikte huzursuzca kıpırdandı. Anlaşılan korsan kaptanın, Niya'nın henüz bilmediği pek çok kozu vardı.

Fakat bu kozları kesinlikle öğrenecekti.

Mürettebat, kaptanlarının neden kıyıya tek gittiğiyle hiç ilgilenmiyor gibi görünse de o meraktan yerinde duramıyordu.

Alōs'un Esrom'da bu kadar ihtiyacı olan neydi ki yollarından sapmışlardı? Bunun aradığı kırmızı taşla ilgisi var mıydı? Daha da önemlisi, kendi vatanında niye saklanması gerekiyordu?

Onları bu karanlık koya getirmişti. Gözden uzağa.

Niya'nın merakı sadece içinden taşıyormuş gibi değildi. Onu boğacak seviyedeydi.

Alōs, Esrom'daki bir şeyden korkuyor, diye düşündü. *Yoksa kendi evinde hayalet gibi olmak için niye bu kadar uğraşsın ki?*

Sebebi ne olursa olsun, Niya'nın bunu hemen bulması gerekiyordu.

Koz, diye mırıldandı büyüsü tatlı dille.

Koz, diyerek onayladı Niya. Ayağını sabırsızca yere vuruyordu.

Oyunu doğru oynarsa buradaki olayı, bağlayıcı bahsin süresini kısaltacak anahtar olarak kullanabilirdi.

Çaresizlik hissi onu ele geçirdi. Bu gemiden inmesi gerekiyordu.

Arkasını dönüp güverteye bir bakış attı.

Saffi sancak tarafındaki bir topa yaslanmıştı, Therza'yla konuşuyordu. Çaylak'la Bree ana direğin tepesindeki halatlarla birlikte oturuyorlardı, ayaklarını serin gece havasında sallıyorlardı. Emanté kıç güvertesine çıkan merdivenlerin yanındaki bir girintideydi, başını arkaya yaslayıp gözlerini kapatmıştı. Kintra ve Boman, büyük ihtimalle güvertenin altında ya da Mika'yla birlikte gemi mutfağındaydı. Korsanların kalanı da benzer durumdaydı, kaptanlarının yokluğunu fırsat bilerek rahatlamışlardı ve tembellik ediyorlardı. Sonuçta Alōs'un ne zaman döneceğini kimse bilmiyordu.

Ne yapması gerektiğine karar vermesi bir kum düşümü bile sürmedi. Korsanlarla dolu gemiyi büyüleyerek herkesi uyutması gerekiyordu.

Niya kaba kuvvetin, bu mürettebat için tanıdık bir düşman olduğunu çoktan öğrenmişti. İş kaba kuvvete geldiğinde henüz onlara karşı hiç galibiyet elde etmemişti. Burada ihtiyacı olan şey gizlilikti, akşam meltemi kadar belli belirsiz hissedilen bir büyüydü.

Takas Koyu'nda ahlaksızlıkla dolu bir gece geçiren ve sonrasında hemen yelken açmaları emredilen mürettebatın, kaptanlarının yokluğunda şekerleme yapmaları kadar doğal bir şey olamazdı. Hem de *uzun* bir şekerleme.

Niya dikkatlice topçu başına yaklaştı. Önce büyü kullananları halletmesi gerekecekti. Görü'sü olanlar gücünün pusunu gördükleri anda, burada bir şeyler döndüğünü anlardı.

Yakındaki bir toptan paçavra aldıktan sonra Saffi'nin arkasına geçti. Önündeki topu her sildiğinde ve bedeninin yaptığı her hareketle büyüsünün dışarı sızmasına izin verdi, onu zemine yakın tutuyordu.

Uyu, diye fısıldadı büyüsü damarlarında, Saffi'nin bacaklarından tırmanıyordu. Niya bir direnç hissetti, topçu başının lütufları yoğun bir katman gibiydi ve davetsiz misafirin farkına varmak üzereydi. Saffi dönüp arkasına bir bakış attı, kaşlarını çatmıştı ancak ateş dansçısı ondan daha yetenekliydi. Dişi bir aslan gibi büyüsünü ileri atılmaya zorladı, Saffi'nin tam kafasına kızıl buluttan bir darbe indirdi. Topçu başı sersemlemiş bir şekilde gözlerini kırpıştırdı, ardından kocaman esneyip Therza'nın kollarına yığıldı.

"Yıldızlar aşkına..." Kısa boylu kadın, Saffi'nin çok daha iri vücudunu tutmaya çalışırken kafası karışmış bir ifade ve kocaman olmuş gözlerle arkalarındaki kadına baktı. Fakat Niya bileğini hızlıca salladığında o da büyüsünün puslu sisiyle sarmalandı.

Kadınlar güverteye yığıldılar, uyuyakalmışlardı.

Niya gülümsedi, güvertede gezinirken uyku büyüsünü etrafa yaymaya devam etti.

Gözlerinizi kapatın, dedirtiyordu hareketlerine. Sözleri ninniyi andıran bir fısıltıydı. *Ben dönene kadar dinlenin.* Felix'in ve alçak güvertedeki birkaç ekip üyesinin daha etrafında dolaştı. Hepsi büyünün etkisiyle yere çöktü, horluyorlardı. Niya cesaretlenerek büyüsünün güçlenmesine izin verirken

korsanlar birer birer uykuya daldı. *Ağlayan Kraliçe* sonunda tamamen onun büyüsüyle sarmalanmıştı. Menzil içindeki herkes önce sersemliyor, sonra da uzun bir şekerleme için yere uzanıyordu. Bree ve Çaylak tepede sallanıyordu, başları halatın üzerine doğru eğilirken bilinçleri yerinde değildi.

Niya kıç güvertesinde, dümenin yanında durup eserini inceledi. Gemi boyunca erkekler ve kadınlar birbirlerine yaslanıp başlarını eğmiş, gözlerini kapatmışlardı. Diğerleriyse güvertenin dört bir yanına yayılmış, halat yığınlarının etrafına kıvrılmış ya da çanaklık korkuluklarına doğru eğilmiş halde uyuyordu. Geminin nazikçe sallanması, anne kucağında sallanma hissini uyandırıyordu ve bu hareket onun lütuflarını iyice besliyordu.

"Keşke bunu görebilseydin, Ara," dedi Niya. İçi gururla dolarken ellerini kalçasına koydu. "Artık dürtüsel hareket ettiğimi söyleyemezdin çünkü bunu enine boyuna düşündüm."

Ablasının, *Evet*, diye yanıtladığını düşündü. *Bak bu sana ne kazandırdı. İstediğini elde ettin.*

"Karesin," dedi huysuzca. Arabessa'nın tavsiyesi yine doğru çıkmıştı. "Ara her zaman haklı," diye homurdanmaya devam ederek güverteden aşağı indi. Karşılaştığı her korsana büyüsünü itti, ardından geminin serdümenini bulmaya gitti.

Kintra, Boman'la birlikte kaptanın kamarasındaydı ve Alōs'un masasına yayılmış haritalara bakıyordu. Kadın parke gıcırdayınca başını kaldırıp onun eşikte olduğunu görünce surat astı. "Sen burada ne..."

Elini kaldırarak Kintra'nın sorusunu yarıda kesti ve güvertede biriktirdiği büyüyü doğruca serdümenin suratına gönderdi. Boman'la birlikte masanın üstüne kapaklandılar, biri diğerinin üstüne devrilmişti. Uykularında çıkardıkları sesler odayı dolduruyordu.

Niya serseri bir sırıtışla dans ederek yukarı çıktı, Larkyra'nın en sevdiği ninnilerden birini söylüyordu.

Karmaşık rüyalara dal sessizce,
Bırak ağırlaşsın gözlerin,
Uyku seni bekliyor, gösterecek sana,
Göremediklerini günlük hayatta.

Güzel uyu, derin uyu, uyu gitsin,
Uyanana kadar yeni bir gün.

Zihnini kapa, ben de kapatırım benimkini,
Aklımızdan atma vakti tüm endişeleri,
Fırsat bu fırsat canım, biriciğim,
Görelim diğer hikâyelerimizi.

Güzel uyu, derin uyu, uyu gitsin,
Uyanana kadar yeni bir gün.

Güverteye çıktığında uyuyan gemiye sırtını döndü, Alōs'un nereye gittiğini bulmaya kararlıydı.

Geminin yanındaki kayıklardan birini indirip tek başına kıyıya kadar kürek sallamak tuhaftı ama bunu başarmıştı. Niya çoğu şeyi halletmeyi başarırdı. *Ağlayan Kraliçe*'de geçirdiği süre boyunca daha çok güçlenmişti. Önceki eğitimlerinde belirmeyen kasları ortaya çıkmaya başlamıştı, bıçak fırlatıp tekme atmaktan daha kaba işler yaptığından elleri ve ayakları nasırlanmıştı.

Kıyıya yaklaşırken dalgalar yolun kalanı boyunca onu itip sahile taşıdı. Niya aşağıya indi, kayığı kumun ilerisine taşıyarak dalgaların kıyıya getirdiği büyük bir odun parçasına bağladı. Elinin tersiyle alnındaki teri sildikten sonra karşısındaki karanlık ormanı inceledi. Burada hava gemidekinden daha ağırdı. Beyaz gömleğini dalgalandıran hoş ve ılık bir meltem esiyordu. Ayrıca burası sessizdi, arkasında kıyıya vuran dal-

galaların sesiyle etrafta huzurlu bir hava vardı. İnsanların haykırışları veya sesleri yoktu. Önünde uzanan sarayın ardında saray olması bir yana, bir şehir olabileceği bile belli olmuyordu. Bu da iyi bir şeydi. Niya daha başlamadan durdurulmak istemiyordu.

Alōs'un ormana girdiğini gördüğü kısımda kimse yoktu ama bu bir sorun değildi.

Büyüsü, başka bir hile yapmasına da olanak sağlıyordu. Hareketleri sezebildiği gibi eski hareketlerin izlerini de bulabiliyordu. Özellikle de o izleri lütufları olan kişiler bırakmışsa. İzlerin yakın zamanda bırakılmış olması gerekiyordu. Niya korsan lordunun hareket enerjisini çok önceden ezberlemişti. Adamın üstünden parfüm gibi sızıyordu. Serindi, uğulduyordu ve güçlüydü. Kardeşlerinin enerjisine korkutucu derecede çok benziyordu.

Niya güçlerini odakladı ve başkalarının büyülerini sezmek için kendi lütuflarını nazik bir sis gibi etrafa yaydı. Sıvının üzerine toz üflenmiş gibi Alōs'un izi bir anda yolda ortaya çıkmıştı. Belli belirsizdi ama oradaydı, havada süzülüyordu. Yoğun bitkilerin arasında ilerleyen açık yeşil bir enerjiydi.

Nabzı hızlanırken izi takip etti.

Birbirine yakın ve yosunla kaplanmış ağaçların arasından ilerleyip parlak çiçeklerin altından eğilerek geçerken kıyıya vuran dalga sesi giderek azalıyordu. Yerini ormandaki canlıların çıkardığı sesler almıştı. Gece havası parlayan böceklerle doluydu, Niya parlak gümüş bacakları olan bir örümceğin yaprağa tırmanmasını izledi. Her şeyi, keşfettiği yeni ve vahşi krallığı, Alōs'un doğduğu yeri büyük bir zevkle seyretti. Bir yanı ormanda kalmak, her yeni şeyi incelemek istiyordu ama başını iki yana sallayarak görevine geri döndü.

Alōs'un izi kaybolmaya başlamıştı ve Niya bu fırsatı çöpe atmayacaktı.

Ormanın sonuna vardığında büyük bir duvar boyunca

ilerleyen toprak bir patikaya çıktı, duvarın diğer tarafında bir şehir olduğu anlaşılabiliyordu. Niya geceye karşı gözlerini kıstı, herhangi birinin geçmesini bekliyordu.

Kimse yoktu.

Aslında hiçbir yerde hareket hissedemiyordu.

Sanki bu gece herkes eve kapanmış gibiydi. Duvarın diğer tarafından sıcak ışıklar geliyordu. Yukarı tırmanıp buradaki halkın nasıl yaşadığını görmeyi deli gibi istese de Alōs o tarafa gitmemişti.

Niya sola döndü ve adamın büyüsünü, gecenin içinde patika boyunca belli belirsiz havada asılı duran izini takip etti.

Çeyrek kum düşümü geçmemişti ki olduğu yerde duraksadı, iz kaybolmuştu.

"Karesin," diye mırıldandı daireler çizerek.

Alōs sırra kadem basmış gibiydi.

Kafası karışmış bir şekilde elini önündeki sarmaşıkların arasında gezdirdi ve heyecanla taşta tuhaf bir girinti olduğunu fark etti. Sarmaşıkları kenara çekerken artık önünde bir kapı duruyordu.

"Sinsi korsan." Niya sırıttı.

Kapının kapalı olduğu barizdi fakat kilitli kapılar bir Bassette'i nadiren durdururdu. Parmaklarını kıpırdattığında kapı kolu tıkırdayarak açılıp uzun ve karanlık bir tüneli ortaya serdi.

Niya içeri adımını atıp iki yanındaki serin, ıslak taşlara dokunarak karanlık boşlukta el yordamıyla ilerlemeye başladı. Yumuşak adım sesleri toprak zeminde yankılanıyor, nefes sesine karışıyordu. Bir süre böyle yürüdükten sonra patikanın sonunda puslu bir parıltı belirdi.

Hızla ilerlerken büyüsü teninde dolaşıp tüylerini diken diken etti, nabzı hızlanıyordu. Niya parlayan havuzlarla dolu büyülü bir avluya adımını attı. Çiçeksi bir koku davetkâr bir şekilde etrafında dans ederken büyülenmiş bir halde kalakaldı.

Bu muhteşem yer de neresi?

Başını yukarı kaldırıp tepesinde uzanan parlak kuleleri doyasıya seyretti.

Yıldızlar ve deniz aşkına, saraya gelmişti.

Niya kaşlarını çattı.

Alōs niye saraya gelsin ki?

Daha fazla meraklanamadan yaklaşan insanların enerjisini hissetti. Hızlıca gür bir çalının arkasına geçip saklandı.

Beyazlara bürünmüş bir grup hizmetkâr avludan geçiyordu. Çarşaflarla dolu sepetler, mumlarla dolu tepsiler taşıyorlardı. Avluya girdikleri ve diğer uçtaki üstü örtülü bir patikadan çıktıkları sırada kimse konuşmamıştı.

Niya sessiz adımlarla diğer tarafa ilerledi, Alōs'tan kalan ve hâlâ sezebildiği soluk izi takip ediyordu.

Kendini gösterişli bir koridorda buldu, her adımında etrafı detaylıca süslenmiş mozaiklerle kaplanıyordu. Vitraylı cam tavanı, güneşli bir göğün güzel bir tasviri süslüyordu. Her yer gümüşle parlıyordu. Niya'nın göğsü bu güzellik karşısında keyifle mırıldandı.

Fakat ilerlemeye devam ederken iki şeyin farkına varmaya başladı.

Alōs'un büyü izi bir başkasının iziyle karışmış gibiydi ve saray fazla boştu. Daha önceki hizmetkârlar haricinde hiç muhafız ya da saray mensubu görmemişti.

Zihni, bunların ne anlama gelebileceğine dair teorilerle dönüp duruyordu. Herkes neredeydi? Alōs sarayda kiminle buluşmuştu? Peki neden buluşmuştu?

Havadaki enerji de tuhaftı. Krallık böyle güzel parlamasına rağmen garip bir şekilde ağır ve ciddiydi. Bir şey mi olmuştu?

Merakı iyice artarken nabzı hızlandı.

Köşeyi dönüp korsanın gittiği karanlık, ince koridora bir bakış attı. Buradaki büyü, Görü'sünü bulanıklaştırdığı için

izden emin olamamaya başlamıştı. Her şey kayıp tanrıların lütuflarıyla ışıldayıp parlıyor gibiydi. Sanat eserleri, duvarları kaplayan kumaş, hatta yanında uçan böcekler bile.

Arkasına, sessiz saray koridoruna bir bakış attı. Geri dönüp dönmemek hakkında düşünüyordu. *Hayır*, diye düşündü ardından. *Buraya kadar geldim, izini sonuna kadar takip etsem de olur.* Geri dönüp yeni patikaya baktı. Yolunu aydınlatan mumlar yoktu fakat o da bir çeşit sarayda büyümüş sayılırdı ve bir hizmetkâr koridordu gördüğü zaman anlardı. Gölgelere karışarak ilerlemeye devam etti, sonsuzluk gibi gelen süre boyunca ilerledikten sonra bir çıkmaza geldi.

Bir şamdan desteğinde bulunan tek bir meşale mermer duvarı aydınlatıyor, yüzeydeki ufak bir çatlağı ortaya seriyordu.

Niya elini çatlağın üstüne bastırdı ve taş kolay bir şekilde hareketlenince gülümsedi.

Temkinli bir şekilde adımını attığında kendini kalın, tavana asılı bir kumaşın arkasında buldu. Kumaşın ardındaki odada bir grup insan olduğunu sezince olduğu yerde kaldı.

Bir ses odayı dolduruyordu.

Alōs'un sesi.

Niya nefes almayı bıraktı.

"Daha fazla kalamam," dedi Alōs.

"Geldiğine bile sevindim, ağabey," dedi başka bir adam.

Ağabey mi?

Perdelerin arasındaki aralıktan bakma riskini alırken nabzı kulaklarında atıyordu.

Devasa, çok güzel bir yatak odasındaydı.

Odanın çoğunu büyük bir yatak kaplıyordu, gece göğünü tasvir eden bir sayvana sahipti. Odayı yüzlerce mum aydınlatıyor, gösterişli örme halıların ve mobilyaların üzerine sıcak bir ışık saçıyordu. Yatağın önünde üç figür dikiliyordu.

Alōs siyah deri ceketinin içinde iriyarı duruyordu, açıktaki ensesi esmer tenini ortaya seriyordu. Beyaz tunik ve siyah

yelek giymişti. Kılıcının kabzası kalçasından görünüyordu. Niya onun güç saçan havasını doyasıya inceledi, Alōs diğer iki adama hükmediyormuş gibiydi.

Alōs'un karşısında mavi cüppeli bir adam duruyordu. Uzun ve örgülü beyaz saçlarına rağmen genç görünüyordu. Niya'nın yaşlarında olabilirdi. Pürüzsüz alnında parıldayan detaylı, gümüş bir dövme vardı. Daha önce görmediği türden bir işaretti.

Üçüncü adam içlerinde en narin görünen kişiydi, Alōs'a kıyasla neredeyse kırılacak gibi duruyordu. Diğerlerinden yaşça epey küçük olduğu belliydi. Saçları gece gibi karanlıktı, başının üstündeki beyaz taçla zıtlık oluşturuyordu.

Kraliyettendi.

Peki o...

Niya gözlerini kıstı.

Gümüş bir boya, alnından ve ellerinden damlarken donmuş gibiydi.

"Arayışın hakkında bir soru sormam gerekiyor," dedi genç adam. Metalik parmaklarını korsan lordunun koluna koymuştu. "Fakat verebileceğin yanıttan korkuyorum."

"Öyleyse sormamanı öneririm. Bu akşam yeterince acı çektin, Ariōn."

"İkimiz de çektik," diye düzeltti Ariōn. Hüsrana uğramış gibi görünüyordu. "Onlar senin de annen ve babandı."

Niya'nın zihni duyduğu, gördüğü şeylerle deli gibi dönmeye başlamıştı.

Onlar senin de annen ve babandı.

Başında taç olan bu genç adam... Alōs'un erkek kardeşi miydi?

Niya'nın kalbi panikle donmuştu, kulakları çınlarken zaman durmuş gibiydi.

Ama bunun anlamı...

Hayır, diye çığlık attı zihni. ***Bu mümkün olamaz.***

Alōs... Kraliyet ailesinden miydi?

"Her geldiğinde gözüme daha farklı görünüyorsun," diye devam etti Ariōn, Alōs söylediklerine yanıt vermemişti. "Büyün... gittikçe soğuyor. Hâlâ keşke yapmasaydım dediğin şeyler yapıyorsun."

Alōs, "Bunu yapma," diye uyarırken kolunu ondan kurtardı. "Geçmiş çoktan yazıldı ve yine olsa her şeyi yeniden aynı şekilde yapardım."

Ariōn somurttu. "Benim için hep acı mı çekeceksin?"

"Sen olmasan daha çok acı çekerdim."

"Ama şu an hayatını bensiz sürdürüyorsun."

"Aynı şey değil."

"Öyle mi? Yanlarında olamıyorsan aile dediğin nedir ki?"

"Sonuçları bilemeyecek kadar genç ve *hasta* olduğun bir dönem konusunda benimle tartışma." Alōs'un gözleri sinirle parlıyordu. "Ebeveynlerimiz bir karar veremediği için ben karar verdim. Bedeli ne olursa olsun, Tallōs ve Cordelia'nın iki çocuğunun da hayatta kalmasını sağladım."

"Evet, hayatta kalmak," dedi alayla Ariōn. "Benim burada yaşamam gibi mi? Tek başımayım. Saraydan çıkamıyorum, kendi duvarlarımın dışına adım atıp halkımızın arasında yürüyemiyorum. Anne ve babamız, her hareketimi izleyen bir sürü hekimle şifacı olmadan yüzmeye gitmeme bile izin vermiyordu. Kayıp tanrılar aşkına, neredeyse on yıl boyunca aynı yemeği yedim! Yaşamak buysa ölmeyi tercih ederdim, Alōs."

Odayı gergin bir sessizlik doldurdu.

"Yalnız kalmakla lanetlenen *sen* misin sence?" Alōs'un sesinde yıkım getirebilecek kadar karanlık bir yön vardı. "Vatanımızın güvenliğinde yetişen, yetişkin olana kadar ebeveynlerimizin sevgisiyle büyüyen sen mi yalnızsın? Şu anda bile odanda seni bekleyen adanmış takipçilerin, yanında dikilen bir dostun var." Eliyle mavi cüppeli adamı işaret etti.

"Sen yalnızlıktan ne anlarsın ki? Elinde hiçbir şey yokken, geri dönecek bir yolun olmadan baştan başlamak zorunda kalmaktan ne anlarsın?"

Ariōn gözyaşını siler gibi yanağına dokundu. Niya korsanın omuzlarının hafifçe çökmesini, öfkesinin bir kısmının yok olmasını izliyordu. Alōs'un bedeni kardeşini kucaklayacakmış gibi öne doğru sallandı fakat nihayetinde hareket etmedi.

En sonunda, "Bu kadar çok şey feda etmeni senden hiç istemedim," dedi Ariōn.

"İstemene gerek yoktu. Rollerimiz tam tersi olsa sen de aynısını yapardın, bunu ikimiz de biliyoruz."

"Haklısın," diye yumuşak bir sesle yanıtladı Ariōn. "Özür dilerim. Sadece... seni özlüyorum. Özellikle de bugün. Bu yüzden bilmem gerekiyor: Onu buldun mu?"

"Bir parçasını." Alōs ceketinin cebinden küçük kadife bir kese çıkarıp kardeşinin avucuna bıraktı. Genç adam keseyi açıp ufacık kırmızı cevherin üzerinde parmaklarını gezdirdi.

Niya o cevherin, Alōs'un yüzüğündeki taş olduğunu anında anlamıştı. Alōs taşı yüzükten çıkarmıştı ancak bunu yapmasının nedeni neydi?

"Çok küçük," dedi Ariōn.

"Evet," diye onayladı Alōs. "Tekrar ele geçirmek pahalıya patladı."

"Bedeli neydi?"

"Endişelenme."

"Bedeli neydi?" diye ısrar etti Ariōn.

"Krallıklardan sürgün edilmeye alışmaya başladım diyelim."

Niya yumruklanmış gibi geriledi, zihninde daha fazla nokta birleşiyordu. Sürgün... Alōs'un Hırsızlar Krallığı'ndan *phorria* çalacak kadar pervasız davranmasının sebebi, yüzüğünden çıkardığı bu taş mıydı? Ama neden yapmıştı? Böyle

küçük bir cevherin özel yanı neydi ki, canını ve özgürlüğünü tehlikeye atmıştı?

En büyük kırmızı taşın nerede? Niya, Cebba'ya bu soruyu sormuştu. Cevherler bağlantılı mıydı? Ariōn'un buna neden ihtiyacı vardı?

"Geri kalanını da bulmaya yakınız," diye devam etti Alōs. "Devler Vadisi'nde, prensesin tacında olduğu söyleniyor."

"Callista'nın mı?" Ariōn kaşlarını kaldırdı. "Prizma Taşı'mız, on altı yaşındaki bir kızda mı?"

"Ondan sadece bir yaş büyüksün ve Esrom'a hükmedeceksin."

"Evet ama ben yaşıma göre çok olgunum." Ariōn çenesini kaldırınca korsandan hafif bir gülümseme almayı başardı.

"Hem de çok."

"Dalga geçme."

"Geçmiyorum."

Ariōn ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Birbirimizi yıllardır görmemiş olabiliriz ama benimle dalga geçtiğini hâlâ anlayabiliyorum. Küçük kardeşsen *hep* anlarsın."

"O zaman bir sonraki sefer sesimin tonuna daha çok dikkat ederim."

Ariōn karşılığında prensliğe hiç yakışmayan bir şekilde homurdandı.

Niya onların sohbetlerini tamamen hayranlıkla ve dürüst olması gerekirse, huzursuz hissederek izledi. Her şey çok... normaldi. Onun ve kız kardeşlerinin tavırlarına benziyordu.

Kelleleri uçuran, hırsızlara emirler yağdıran ve masumları baştan çıkaran korsan lordunun bir ağabey gibi davranıp gerçekten *sevgi* göstermesi, Niya'nın dünyasını altüst etmişti.

Sevgi gösterebilen bir canavara ne denirdi?

Ben seninle aynı adı verirdim, dedi zihninin gerisindeki bir ses.

Niya baştan aşağı ürperdi.

Hayır, diye düşündü. *Biz aynı değiliz!* Ancak bu zayıf, zorla edilmiş bir itirazdı. Çünkü kendisine de canavar olarak seslenilmişti ve o sevgi gösterebileceğini bilerek bundan keyif almıştı.

"Taşla ilgili endişene gelirsek," diye devam etti Alōs. Niya'nın dikkatini tekrar odaya çekmişti. "Gerçekte ne olduğunu sadece biz biliyoruz, ayrıca böyle parçalar halindeyken Prizma Taşı'nın gücü yok."

Adamın sözcüklerini duyduğunda zihni tekrar odaklandı.

En büyük kırmızı taşın nerede?

Yani Alōs'un peşinde olduğu hazinenin bir parçası bu muydu? Bir Prizma Taşı mıydı? Daha önce böyle bir şey duymamıştı fakat taşın kalanı da adamın yüzüğündeki ufak cevher kadar para ediyorsa...

"İçinde neden güç hissetmediğimi merak etmiştim." Ariōn tekrar cevhere dokundu.

"Bu parçayı güvende tut." Alōs kardeşinin parmaklarını tutup taşın etrafında kıvırdı. "Ben geri kalanını ararım. Ama gitmeden önce genç prensese hediye etmeye layık ve almayı planladığımız taş parçasının yerine geçecek kadar değerli bir şeye ihtiyacım var."

Ariōn başını salladı. "Ixō ihtiyacın olanı sağlayacaktır."

Niya'nın bahsedilen kişi olduğunu tahmin ettiği cüppeli figür, genç prensin yanına gelip cevheri elinden aldı.

"Emrettiğiniz şekilde hizmet ederim." Ixō genç prensin avucunu öptü.

Prens hafifçe gülümsedi. "Biliyorum."

Alōs bu teması inceleyip adamın saygı gösterisinin ne kadar uzun sürdüğünü ve kardeşinin bundan nasıl rahatsız görünmemeyi başardığını analiz ederken Niya da onu izledi.

"Başarılı olacaksın, ağabey." Ariōn tekrar adama döndü. "Prizma Taşı'nı birleştireceksin ve her şey tekrar bir bütün olacak."

"Bazı şeyler olabilir ama her şey değil."

"Ben artık kralım. Affedilmeni sağlayacağım."

Alōs, "Esrom halkının seni pek takdir edeceğini sanmıyorum," dedi alayla.

"İlk kez gerçeği söylüyorsun."

Tiz bir ses, grubun dikkatini yatak odasının girişine çekti. Ixō'nunkine benzer mavi cüppe giymiş olan uzun boylu bir kadın açık kapının önünde dikiliyordu. Alnında aynı gümüş iz vardı ve uzun siyah saçları yürüdükçe sallanan, izle uyumlu boncuklarla süslenmişti. "Esrom halkı için sonsuza dek hain bir kaçak olarak kalacaksın."

"Bu doğru değil," diye itiraz etti Ixō. Gözlerindeki bakışlar sertti. "Prens Alōs'un neden öyle davrandığını anlayan pek çok saray mensubu var. Taş geri geldiğinde af bahşedilmesini destekleyeceklerdir."

"Taş geri *gelirse* demek istiyorsun." Kadın küçümser bir tavırla adama baktı. "*Korsan* Alōs'un çaldığı şeyi geri getirmesi için çok az zaman kaldı," diye cevap verirken düzelttiği unvana alaycı bir şekilde dudak büktü. "Esrom'daki büyü gün geçtikçe zayıflıyor. Yüzeye çıkmamıza, tüm dünyanın bizi istismar edip yağmalamasına çok zaman kalmadı. Buraya döndüğün için seni tutuklatmak bir yana, olduğun yerde kelleni almam gerekirdi. Özellikle de böyle keder dolu bir..."

"Sessizlik." Ariōn'un sesi öncekinden daha güçlü şekilde yankılandı. "Ağabeyimden kimseye bahsetmeyeceksiniz ve eğer dilediklerimi yerine getirmezseniz dilinizi kaybedeceksiniz, Aziz Dhruva."

Kadının yüzünde beliren şaşkınlığa bakılırsa, genç prens onu tokatlamış da olabilirdi. "Ama prens..."

"Artık *Kral* Ariōn," diye düzeltti genç adam.

Aziz Dhruva gözlerinde kurnaz bir parıltıyla duraksadıktan sonra, "Elbette, kralım," diyerek karşılık verdi. "Ben sadece ebeveynlerinizin bağlı olduğu kanunları uygulamaya çalışıyordum."

"Bence durumlar düşünüldüğünde o kanunlar bu gece için görmezden gelinebilir."

Yoğun bir sessizlik odayı ele geçirdi. Dhruva başını kaldırıp korsanın inceleyici bakışlarına karşılık verdikten sonra eğilerek selam verdi. "Nasıl isterseniz."

"Hâlâ aynısın, Dhruva," dedi Alōs keskin bir gülümsemeyle.

"Siz de çok farklısınız. Hoş bir açıdan değil gerçi."

"Bana iltifat zaten hiç etmezdin."

"Bunun sebebini gayet iyi..."

"Yeter," diye tartışmalarını böldü Ariōn. Parmaklarıyla şakaklarını ovuyordu. "Bu kadar yeter. Ağabeyimle çok vakit geçiremeyeceğim, bu yüzden birkaç kum düşümü daha bizi rahat bırakmanı rica ediyorum. Sonrasında kayıp tanrıların bize yüklediği kanunlara uymaya devam edebiliriz."

"Sizi bir kanun kaçağıyla baş başa bırakırsam koruma görevimde başarısız olduğumu hissederim."

"Sadakatinizi takdir ediyorum, Aziz Dhruva. Fakat asıl emirlerime uymazsanız görevinizde başarısız olursunuz."

Dhruva kaskatı kesildi. "Pekâlâ, kralım." Bu sefer yerlere kadar eğildi. Bu abartılı hareketteki alaycılık, Niya'nın gözünden kaçmamıştı. "Aziz Ixō, benimle yürür müsünüz?"

Ixō bu soru karşısında kralına bir bakış attı.

"Git, yakında seni tekrar çağırırım."

Ixō genç prensi bıraktığı için acı çekiyormuş gibi görünüyordu ancak selam için eğildikten sonra kadını dışarı kadar takip etti.

Alōs ve Ariōn baş başa kaldığında odayı yeni bir sessizlik doldurdu.

Bir an sonra, "Bana dürüstçe söyle," dedi Alōs. "Yüce Azizler, Esrom'un ne kadar vakti olduğunu düşünüyor?"

"Kuyular Odası neredeyse kurudu." Ariōn yatağa döndü,

dikkati önünde uzanan şeye kaymıştı. "Yüce Azizler en fazla bir yılımız olduğunu tahmin ediyor."

Alōs kaşlarını çattı. "Neden haber göndermedin?"

"Kum saatin sana kalan vakti göstermiyor mu?" diye karşı çıktı Ariōn. "Ayrıca Prizma Taşı'nın parçalarını elinden geldiği kadar hızlı aradığını biliyorum. Onları bulmak için ne gerekiyorsa yapıyorsun. Bu bilgiye sahip olsan denizlerde daha çabuk yelken açabilecek miydin?"

"Belki yapabilirdim."

"Kumların düşüşünü sen bile yavaşlatamazsın, ağabey."

"Neler yapabileceğime dair *hiç* fikrin yok."

"Yok mu?" Ariōn ellerindeki gümüş teni, kahverenginin gümüşle buluştuğu noktayı ovdu.

Alōs'un çenesi kasıldı. Cevap veremeyecek kadar dolmuş görünüyordu.

"Artık kavga etmeyelim," dedi küçük kardeş yorgunca. "Aradığımız şeyi vaktinde *bulacaksın*. Buna inancım tam. Sonrasında günahlarını bağışlayacağım."

Alōs başını iki yana salladı. "Her şeye rağmen hâlâ iyimsersin."

"Birisinin senin huysuzluğunu dengelemesi gerekiyor." Ariōn ona hafifçe gülümsedi. "Taç giymemin ardından kanunu değiştirebileceğim ve konuştuğumuz gibi..."

"Hey! Orada ne yapıyorsun?"

Niya arkasından huysuz bir ses yankılanınca hızla o tarafa doğru döndü. Sırtını döndüğü gizli girişte iki muhafız dikiliyordu. *Karesin!* Perdenin arkasındaki odada neler olup bittiğine kendisini öyle kaptırmıştı ki arkasındaki enerjiye dikkat etmemişti.

Aptal. Aptal. Aptal.

Muhafızlar sivri asalarıyla onu dürttüklerinde ilerlemek, perdeleri geçip yatak odasına girmek zorunda kaldı.

Onlara yaklaşırken daha önce göremediklerini görmeye

başladı. Ariōn kördü, gözleri beyaz bir perdeyle örtülmüştü. Yüzünün üst kısmını ve ellerini kaplayan şey ise boya değil, metalik renkteki deriydi. Gümüş deri boyunca hastalıklı damarlar uzanıyor, genç adamın esmer teninin başladığı yerde duruyordu. Niya, Achak'ın böyle bir şeyden bahsettiğini duymuştu fakat kendi gözleriyle hiç görmemişti. Ölümün işareti durdurulmuştu.

"Bağışlayın, majesteleri," dedi arkasındaki askerlerden biri. "Bir hizmetkâr, şahsi girişinize birinin sızdığını görmüş. Bunu bize bildirdiğinde kadını perdelerin arkasında saklanırken bulduk."

"Sen de kimsin?" Genç prens somurttu. "Enerjini tanımıyorum."

"Bir casus gibi görünüyor." Alōs'un karanlık sesi ona doğru ilerledi.

Bakışlarını adamın gözlerine çevirdi, vücudunun her zerresi kaçmak, koşmak, uzaklaşmak isteğiyle titriyordu. Ancak bunun yerine, Alōs'un turkuaz gözlerinden yayılan soğuk ateş karşısında sinmemek için kendini dizginledi. Alōs kalçasındaki bıçağı alıp onu ikiye bölmek istiyormuş gibi bakıyordu. Niya onu durduran şeyin ne olduğunu merak ediyordu.

"Casus mu?" Muhafızlar onu kollarından yakalayıp kalçasındaki bıçaklara erişmesini engellerken prens gerçekten çok şaşkın görünüyordu.

"Hayır, majesteleri," dedi Niya. Dikkatini Alōs'tan hiç ayırmıyordu. "Ben casus değilim. Buraya ağabeyinizle beraber geldim."

Alōs'un çenesindeki bir kas gerilmişti. Niya, "*Evet, her şeyi duydum,*" diyen belli belirsiz bir gülümsemeyle cevap verdi.

Peki duyduklarıyla ne yapacaktı?

Koz. Şu an içinde bulunduğu duruma rağmen bu sözcük bir zaferle zihninde yankılanıyordu.

"Bu yaratığı tanıyor musun?" Ariōn ağabeyine doğru döndü.

"Onu daha önce hiç görmedim," diye sakince yanıtladı Alōs.

"Yalancı!" diye itiraz etti Niya. "Ben onun korsanlarından biriyim, majesteleri."

Ariōn ona tek kaşını kaldırdı. "Öyle mi? Çok ilginç, Alōs'un mürettebatının kutsal topraklarımıza ayak basmasını yasakladığını sanıyordum."

"Öyle." Alōs'un sesi, huysuzluğunu yansıtan derin bir homurtu olarak çıkmıştı.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Ariōn başını salladı. "Onu gizlice buradan götürün, Borōm," diye talimat verdi muhafızlardan birine. "Bu odada görmüş olabileceğiniz hiçbir şeyi hiç kimseyle konuşmayacağınıza güveniyorum."

Söylenmemiş sözcükleri anlayabiliyordunuz. *Bu gece ağabeyimi görmediniz.*

"Elbette, majesteleri," diye yanıtladı muhafızlar.

"Güzel. Şu son birkaç gündür çektiklerimizin ardından kimsenin burada daha fazla çalkantı yaşandığını düşünmesini istemiyorum."

Niya, muhafızlar onu çekiştirmeye başlarken sakince gitmek ve savaşıp kaçmaya çalışmak arasında kararsız kaldığı için bir kum düşümü kadar süre geçti.

Ne var ki, Alōs'un emreden sesi onu tekrar etrafının sarıldığı o ana geri döndürdü. "Casus, kurnazlık etmeye çalışmanı önermem," dedi adam, uyarıyla dolu olan sesi buz gibiydi. Korsan lordu yavaşça ona doğru yaklaşırken odayı ele geçiren bir fırtına gibi görünüyordu. "Birçok hile denemek istediğini biliyorum," diye devam etti. "Senin türün böyledir. Ama sana hatırlatayım, Esrom büyük bir yer değil ve denizin dibinde yer alıyor. Nereye saklanmaya çalışırsan çalış, çok geçmeden keşfedilirsin."

Hareketi belli belirsiz olmasına rağmen Alōs'un bileğindeki izi ovuşturduğunu fark etmişti. Bağlayıcı bahisleri, adamın sonsuza dek ona bağlı olduğunu gösteriyordu.

Niya dişlerini sıktı. Büyüsü özgür bırakılmak için yalvaran, yay gibi gerilmiş sıcak bir enerjiydi.

Özgür bırak.

Fakat Alōs haklıydı.

Niya o anda pek çok şey yapabilirdi fakat keşfedilmiş olmasının anısını zihinlerinden silemezdi. Hiçbir hareket, isterse onun hareketlerini takip edebilecek olan adamla bağını koparamazdı. Gemiye döndüklerinde onu korsan lordunun hiddetinden koruyamazdı.

Pes ederek duruşunu rahatlattı. Bu uyarıyı anladığının ve uslu duracağının sinyaliydi.

Şimdilik.

Buna rağmen adamın öfkesi dinmemişti, ilerleyerek öne doğru eğildi. Derin bir sesle konuşurken onun kulağına sıcak bir nefes veriyordu. "Buraya gelerek sana gereğinden fazla ihtiyacım olduğunu düşündün, ateş dansçısı. Bunun bir bedeli olacak."

Niya o geri çekilirken gözlerini kıstı, korsanın yüzünden tiksinti akıyordu ama bunun karşısında sinmedi. Sürüklenerek götürülürken çenesini dik tutarak gülümsedi.

Niya yakalanmış olabilirdi ama Alōs da yakalanmıştı.

Onunla kardeşi arasındaki yatakta uzanan iki figüre bakarak bunu korsana belli etti.

Yatakta uzanan bir bir çift vardı. İki tane de taç bulunuyordu.

Alōs'un ebeveynleri.

Ölmüşlerdi.

Alōs sadece bir prens değildi.

Kral olması gereken biriydi.

Niya'nın aradığı koz işte buradaydı.

Bir Prizma Taşı şeklindeydi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Niya hücreye atılmaya alışmaya başlamıştı. En azından parmaklıkları düşününce buranın bir hapishane olduğunu varsayıyordu. Geri kalan her şey epey... rahattı.

Odanın merkezinde dikilerek kalın kuş tüyü yorgana sahip geniş karyolayı, su dolu sürahiyle çanağı ve köşeye yaslanmış sandalyeyi inceledi. Ayaklarının altında kaliteli bir halı bile vardı.

Ağlayan Kraliçe'nin iğrenç kokulu salonundaki, iki korsanın arasına sıkıştırılmış hamağından çok daha iyiydi. Sürahiden kendine bir bardak su doldurdu, ardından serin sıvıyı açgözlülükle içti. Burada kalıcı olarak yaşama fikrini aklından geçiriyordu.

Elinin tersiyle ağzını sildikten sonra aşağı bir bakış attı ve çanağın yanındaki kitabın kapağını okudu.

Yenilenmek İçin Günah Çıkarmak: Bir Günahkârın Son Duaları.

Belki de burada sonsuza dek kalmaması iyi olurdu.

Alışkanlıkla ellerini kalçasına götürse de bıçaklarını bulamadı, muhafızlar tarafından alınmışlardı. Bu şaşırtıcı olmaktan çok sinir bozucuydu çünkü onları daha yeni geri almıştı. Ancak kimse gelip botlarını çıkarmamıştı ya da ona bir mahkûm giysisi vermemişti.

Ne yapacağını ve az önce öğrendiği bilgileri düşünürken zihni fırıl fırıl dönüyordu.

Alōs kraliyet ailesinden, Esrom'a hükmetmek için doğmuş.

Bir eliyle yüzünü ovuştururken kendine engel olamadan güldü.

Böyle bir hikâyenin doğruluğuna dair bahse girmiş olsa kesinlikle kaybederdi.

Kız kardeşleriyle birçok tuhaf öykünün parçasıydılar fakat bu... gerçekten kulağa delice geliyordu.

Alōs bir prensin özgüvenini yayıyor olabilirdi fakat o bir suçluydu, ahlaksızdı, kalpsizdi... Pekâlâ, çoğu kraliyet üyesinde de bu özellikler bulunuyordu.

Niya başını iki yana salladı. Bu durum en azından korsan lordunun güçlerinin neden böyle derin ve kadim hissettirdiğini açıklıyordu. Çünkü sahip olduğu lütuflar öyleydi.

Erkek kardeşinin güçleri onunkiyle kıyaslandığında ateş bile değil, bir köz gibi geliyordu. Niya bunun sebebinin genç adama gümüş yara izlerini veren hastalıkla bağlantısı olduğunu tahmin ediyordu. Alōs ve Ariōn, Esrom'daki en kadim kraliyet soyundan geliyorlardı: Karēk ailesi.

Aadilor'da Esrom'u gören çok fazla kişi olmasa da gizli şehri kimin yönettiğini herkes biliyordu. Karēk ailesinin, kayıp tanrıların hâlâ ölümlülerin arasında yürüdüğü zamanlardan beri tahtta olduğu söylenirdi. Niya tahtla bağlantısı olan başka bir aile duyduğunu hatırlamıyordu. Ama zaten ona şu anda tahtta kim olduğu ya da çocukları olup olmadığı hiç öğretilmemişti. Söz konusu olan şey asırlardır sualtında gizlenen ve başka diyarlarla hiç ticaret yapmayan bir şehir olduğu için babası böylesi detayların önemsiz olduğunu düşünmüş olmalıydı. Önemli olan tek şey, Karēk ismiydi.

Tallōs ve Cordelia'nın iki çocuğunun da hayatta kalmasını sağladım.

Yani Tallōs ve Cordelia, Alōs'un ebeveynleriydi...

Fakat onun bunu yapmasını gerektiren ne yaşanmıştı?

Esrom'daki büyü gün geçtikçe zayıflıyor. Yüzeye çıkmamıza, tüm dünyanın bizi istismar edip yağmalamasına çok zaman kalmadı.

Kuyular Odası neredeyse kurudu. Yüce Azizler en fazla bir yılımız olduğunu tahmin ediyor.

Aziz Dhruva ve Ariōn'un sözleri zihninde dolaştı. Bunu nasıl kendi lehine nasıl çevireceğini düşünürken ayağını sabırsızlıkla yere vuruyordu. Bu sırada, Esrom ve şehrin içinde bulunduğu tehlikeye karşı hissettiği sızıyı da görmezden gelmeye çalışıyordu. Aziz Dhruva haklıydı. Bir hazineyi andıran bu krallık, Aadilor'un kalanından asırlarca saklanmasının ardından yeryüzüne çıkarsa kesinlikle saldırıya uğrar, buraya sığınanlar yok edilirdi. Nadir güzellikler, barıştan çok savaş getirirdi çünkü insanlar açgözlü yaratıklardı. Başkasına ait olmasına rağmen üstünde hak sahibi olduklarını hissettikleri toprakların efendisi olmaya çalışırlardı.

Fakat empati duymak, Niya'ya görevinde yardımcı olmazdı. Onun da endişelenmesi gereken sorunlar vardı, bağlayıcı bahsinden kurtulmak ve Alōs'un emrinde olmanın dayanılmaz yükünden özgür kalmak gibi.

Prizma Taşı, diye fısıldadı büyüsü damarlarında.

Evet, diye düşündü Niya. Bu nesne her neyse oldukça önemli görünüyordu. Alōs'un sürgün edilmesine sebep olan şey de buydu. Fakat Alōs neden kendi halkından, tüm Esrom'un bel bağladığı bir şeyi çalmıştı? Bu yaptığı erkek kardeşinin hayatını nasıl kurtarmış olabilirdi?

Öğrenecek hâlâ çok şey olsa da yeterince şey duymuştu ve şunu biliyordu: Alōs'un bu taşa, Niya'nın en başta olduğunu düşündüğünden daha çok ihtiyacı vardı. Niya'nın kozu *bu* olacaktı.

Zihninde şekillenen yeni bir planla gidip hücresinin parmaklıklarını kavradı.

Sonra acıyla tısladı.

Parmaklıklar buz kadar soğuktu. Avuçları kıpkırmızı olmuştu, neredeyse soğuk yanığı olacaktı.

"Harika," diye mırıldandı.

"Benimkinden daha iyi," dedi bir ses karşısındaki hücreden. Niya karanlıkta kır sakalları ve parlak yeşil gözleri olan adamı zar zor seçebiliyordu. İhtiyar adam yatağının üzerine oturmuştu, kucağında, açık bir kitap vardı. "Şimşek," diye açıkladı adam, önündeki parmaklıkları işaret ederek. "En azından, ben dokununca öyle hissediyorum."

"Geçmenin bir yolu var mı?"

Adam güldü. "Sence biliyor olsam burada öylece oturur muydum?"

Niya metali tekrar inceleyerek surat astı. Şimdi daha yakın olduğu için parmaklıklardan bir enerji dalgası yayıldığını görebiliyordu. Büyü yapılmıştı.

"Bir süredir yalnızdım," dedi mahkûm. Kucağındaki kitabı kapatmıştı. "Buraya düştüysen gerçekten berbat bir şey yapmışsındır."

"Nedenmiş?" Niya gidip kendi kitabını aldı.

"Esrom'da pek suç işlenmez," diye açıkladı adam. "Ama yine de kapkaççıları veya ayyaşları buraya getirmezler. O ekibi bir kat aşağıdaki ortak bir odaya götürürler. Bizim yaptığımız şeyler özel muamele görüyor."

Niya kitabını parmaklıklara fırlattığında şaşırtıcı bir şekilde kitap parmaklıklara yapıştı. Buz kapağa hızla yayıldı, ardından kitap çatlayıp yere düşerek parçalandı.

"İlginç." Niya ellerini kalçasına koydu.

"Pişman olacaksın," dedi adam öne gelerek. "Ben kendi dua kitabımı şimdiye kadar elli iki kez okudum."

Niya damarlarında sıcacık akan güçleri çağırırken onu görmezden geldi. Hızlı bir dansla kollarını iki yana açtığında avuçlarından alevler fırlayarak parmaklıklara çarptı.

Metal tısladı ve hücresi buharla doldu. Niya uzuvları ağrıyana kadar gücünü itmeye devam etti. Sonra ellerini indirdi, duman dağılırken nefes nefeseydi.

Parmaklıklarda tek bir çizik bile yoktu.

"Karesin," diye mırıldandı.

"Gücün güzelmiş," dedi adam. "Katil misin?"

"Pardon?" Niya bakışlarını çabucak adama çevirdi.

"Katil misin?" diye tekrarladı adam.

"Hmm.... İnsanları öldürdüğüm oldu, evet."

"Çok mu?"

"Yeterince."

Adam ona sırıttı. "Ben de."

"Ama bundan *keyif* almadım." Niya somurttu, adama sırtını dönüp kullanabileceği daha çok şey olup olmadığını kontrol etmek için hücresini inceledi.

"Ben keyif aldım."

Niya neşesizce güldü. "Neden burada olduğunu anlıyorum."

"Bence sen de keyif almışsın." Adamın parlak yeşil gözleri onun hücredeki hareketlerini takip ediyordu. "İçindeki o ateş... Evet, bence Buğu'ya göndermekten çok keyif aldığın kişiler olmuş."

Şiltesini kaldırırken duraksadı ve bir an bunu düşündü. "Evet, birkaç kişi oldu."

Adam neşeyle kıkırdadı. Niya işte o zaman adamın da Ixō ve Aziz Dhruva'yla aynı cüppeyi giymiş olduğunu fark etti. Fakat alnında gümüş bir iz değil, öfkeli ve kırmızı görünen bir yara izi vardı. Niya Yüce Azizlerin tam olarak ne olduğunu bilmese de görünüşlerine bakarak bir tür kutsal tarikat olduğunu tahmin ediyordu. Aadilor'daki her şehrin kendi dini mezhebi olurdu, kayıp tanrılar burayı terk etmesine rağmen kendilerini hâlâ onların öğretilerine adayan insanlar vardı.

"Aziz misin?" diye sordu Niya.

Adam sırıtmaya devam etti. "Öyleydim."

"Gümüş izin nerede?"

Bu soru onu kendine getirmiş gibiydi. "Çelengimi aldılar," dedikten sonra yere tükürdü.

"Adı bu mu? Çelenk mi?"

"Nerelisin?" Adam onu inceledi. "Buralı değilsin sanırım."

"Hayır, buralı değilim."

"Güçlüsün." Bu bir soru değildi.

"Bu önemli mi?"

"Hayır." Adam derin bir nefes aldıktan sonra ağzından su püskürttü. Sıvı büyülü parmaklıklara çarptığında parmaklıklar mavi şimşekle parladı. Adam elini sallayarak her şeyi sise dönüştürdüğü sırada yeniden onun gözlerine baktı. "Güç burada önemli değil."

Niya altdudağını ısırıp adamı tekrar baştan aşağı inceledi.

"Tüm azizlerin lütfu var mıdır?" diye sordu Niya.

"Farklı seviyelerde."

Niya, Ixō ve Dhruva'daki büyüyü hissetmişti ama neyle karşı karşıya olduğunu öğrenmek iyiydi. Tanıştığı bu adamla bunun için bir fırsat oluşturabileceğini düşünüyordu.

"Bana Prizma Taşı hakkında ne söyleyebilirsin?" diye sordu Niya.

Adam kaşlarını kaldırdı. "Buralı olmayan biri, böyle bir şeyi nasıl öğrendi?"

"Prens Alōs taşı neden çaldı?" Niya az önceki soruyu duymazdan gelip kendi gizemlerine yanıt almak için adamı sıkıştırdı.

Eski aziz çarpık bir şekilde gülümsedi. "Neden benimle burada darağacını beklediğini şimdi anladım."

Niya yanıt vermeden bekledi.

"Uzun zaman önce yaşanan şeyleri soruyorsun, kızım."

"O dönemlerde yaşamış birine benziyorsun."

Adamın kahkahası taş duvarlardan yankılandı. "Hem de

nasıl yaşadım. Sürgün prensten ve Esrom'un çaldığı kalbinden bahsetmeyiz, bunu çok iyi biliyorum."

"Esrom'un kalbi mi?"

"Evet," dedi adam başını sallayarak ve parmaklıklara yaklaşarak. "Prizma Taşı, tanrıların gitmeden önce kutsal halkımıza verdikleri son armağandı. Taş onların kanıyla dolu."

Niya ona şüphe duyan bir bakış attı.

"Bu doğru," diye ısrar etti adam. "Tanrılardan gelen saf kan nasıldır, bilir misin?"

"Yapışkan mı?" dedi Niya.

"Sonsuz büyüdür," dedi adam. "Bu kanın bir kısmı Prizma Taşı'nın içindeydi, atalarımız da taşı Kuyular Odası'na yerleştirdi. Esrom'daki bütün su eninde sonunda Kuyular Odası'ndan geçip taşı yıkar, su onun gücünü toplayıp odanın büyüsüne karışır, ardından bir kez daha krallığımıza yayılır. Başka türlü dalgaların altında nasıl güvenle yaşayabiliriz? Adalar gelgitle birlikte nasıl yükselip alçalabilir? O kadar kuvvetli bir büyünün yorulmasına asla izin verilmez."

Niya ilk yemeğini yiyen aç bir çocuk gibi adamı dinlerken her sözcüğü açgözlülükle yuttu. "Ama büyü şimdi yoruluyor," diye belirtti.

Eski aziz gözlerini kıstı. "Zihninde çarkların döndüğünü görebiliyorum, kızım. Düşündüklerinden vazgeçmeni öneririm. Burada ne arıyorsan sonucu iyi olmayacaktır."

Niya adamın uyarısını duymazdan geldi, zihni bu tarihin ve Alōs'un vatanından böyle kutsal bir taşı çalmasına dair hikâyenin derinlerine inmekle meşguldü.

Neden?

Aklında dönüp dolaşan ve Alōs'un kararmış kalbi haricinde bir yanıt bulamadığı soru buydu.

Ama taşı geri getirmek için arıyor, diyerek kendisiyle tartıştı.

Neden? Neden? Neden?

Ebeveynlerinin yatak odasında dikilen Ariōn ve Alōs'u, kardeşine bakan korsanın endişeli bakışlarını düşündü.

Sen olmasan daha çok acı çekerdim.

Böyle karanlık bir ruhun, bir başkasına gerçekten kıymet verebilmesi mümkün müydü? Başka biri için kendi refahını tehlikeye atar mıydı?

Niya'nın göğsü bu düşünceyle yandı, solduğunu düşündüğü eski bir yara tekrar oynayacağı şekilde kabuk bağlamıştı. Alōs birilerine böyle duygular besleyebiliyorsa ona olan tavrının açıklaması neydi?

Büyüsü alev alev yanan intikam hissiyle damarlarında tısladı. Korsan kaptana olan eski nefreti rahatlatan kömürler gibi yüreğine oturmuştu.

Bunların önemi yok, diye düşündü. *Önemli olan tek şey, ona karşı elimde olan koz.*

Peki ya şimdi ne yapmalıydı?

Ellerini cebine sokup kaşlarını çattı, bir sonraki hareketinin ne olacağını düşünürken huzursuzlanıyordu. Alōs'un kaçınılmaz öfkesi ve Esrom'a izinsiz girmenin cezası için burada oturup bekleyebilirdi ancak beklemekte hiç iyi değildi. Alōs'u ve kardeşini rahat bırakmayı kabul etmiş olabilirdi ama yere uzanıp korsanın, prensin ya da adam her ne olduğunu sanıyorsa onun benliğini ezip geçmesine izin vermeyecekti.

Kayıp tanrılar aşkına, o Niya Bassette'ti. Mousai'ın dansçısıydı. Savaşa girecekse düşmanıyla eşit şartlarda karşılaşırdı. Bu da hapishaneden kaçmak ve Alōs'a, adamın cephanesine kattığı yetenekleri göstermek anlamına geliyordu.

Buraya gelerek sana gereğinden fazla ihtiyacım olduğunu düşündün.

Niya bu işi halledecekti.

Alōs'un dışarıya gösterdiğinden çok daha fazla yardıma ihtiyacı vardı ve o da bundan sonuna kadar faydalanacaktı.

Parmağı cebindeki kabarıklığa değerken düşünceleri donuverdi.

Aha! Cebindeki küçük keseyi çıkarırken nabzı hızlanıyordu. Kesenin içindeki küçük, altın rengi topu avucuna boşaltı. Çok uzun zaman önce, Jabari'de giydiği lekeli elbiseyi çıkarıp şu anki korsan kıyafetlerine bürünürken bu şeyi cebine tıktığını bile unutmuştu.

Tohum topunu incelerken sırıttı. *Kayıp tanrılara şükürler olsun!*

Tekrar hücresinin kapısına gidip kilidin önünde diz çöktü.

"İşe yaramayacağını sana söyledim," dedi hapishane arkadaşı. Parmaklıklarına biraz daha yaklaşsa da dokunmuyordu. "Vakit geçirmek için arkamıza yaslanıp hayat hikâyelerimizi paylaşsak da olur. Cezanı öğrenmeden önce seni bekletmek hoşlarına gidiyor."

Niya onu duymazdan geldi. Sadece tek bir şansı vardı.

Tohum topunu nazikçe kilide yerleştirdi ve buz onu sarmalarken nefesini tuttu. Buz, kabuğu tamamen sarmadan hemen önce parmağından bir alev çıkarıp topu ateşe verdi.

Önce hafif bir duman yükseldi, ardından tohum topu büyüdü. Siyah bir şeyler sızdırıyor, onu sarmaya çalışan buzla savaşıyordu. Tohum topu kazandı ve buzlu kilidi delip geçti. Kilidin bulunduğu yerde devasa, dışarıya bir şeyler sızdıran bir boşluk vardı. Tohum topu gürültüyle yere düşerek taş zemini delmeye başladı.

Bir tohum topu harekete geçtiğinde hiçbir şey onu durduramazdı. Büyü bile.

Hücresinin kapısını ayağıyla itti.

Kapı gıcırdayarak açıldı.

Niya gülümsedi.

"Belki hikâyelerimizi başka zaman anlatabiliriz," derken mahkûma doğru temkinli bir şekilde ilerliyordu. "O ufaklık yakında alt kata düşecek ve yoluna kimin ya da neyin çıkacağını kim bilebilir ki?"

"Bekle!" diye seslendi adam yanından geçtiği sırada. "Bana yardım et. Aynı şeyi benim için de yap!"

Bunu istese bile yapamazdı çünkü elinde sadece tek tohum topu vardı. Aceleyle koridorda ilerlerken yaşlı adamın sesi yankılara dönüştü. Niya'nın arkasından uzak bir çarpma sesi ve ışık patlaması geldi, ardından her şey sessizliğe gömüldü.

Niya hücresinin bulunduğu en üst kattan aşağıya indi.

Onunkinden daha basit olan ve sadece duvarlar boyunca banklar bulunan hücreleri geçti. Hücreler bir sürü mahkûmla tıklım tıklım doluydu. Suçlular tuhaf bir gruptu, farklı derecelerde pahalı görünen kıyafetler giymişlerdi. Ceketleri, pelerinleri, tunikleri ve elbiseleri kusursuz görünüyordu. Tuhaf olan tek şey, etraftaki yoğun alkol kokusuydu.

Soylu ayyaşlar, diye düşündü Niya. *İlginç.*

Esrom'daki asıl suçlardan biri aşırıya kaçmakla ilgiliydi.

Mahkûmların bakışlarını üzerinde hissetse ve birkaçı ona doğru seslense de görmezden geldi. Yaklaşan muhafız olup olmadığını kontrol etmek için duyuları tetikteydi.

Ama bir hapishane için şimdilik askerler ya da dikkatli bakışlar yoktu.

Çok sorun yaşamadan bir kat daha aşağıya indi. Ancak hemen orada, merdivenlerin yanında kıpırdanan bir figürün enerjisi ona çarptı.

Sessizce merdivenlerden inerken bir muhafız üniformasının ucunu gördü. Muhafız sivri uçlu asasını kavramıştı, parmaklarıyla ritim tutarken sıkıldığı belli olurdu.

Sana dikkatini dağıtacak bir görev vereceğim, diye düşündü Niya. Bileklerini etrafta kıvırarak büyüsünü topladı. Bir bilek hareketiyle lütuflarını turuncu bir misina gibi ileri fırlattıktan sonra muhafızın sahip olduğu güçlerin ince perdesini kesip açtı.

Niya'nın büyüsü bir ip misali adamın kafasını çevreledi, gözlerine ve zihnine tutundu.

Benim. Lütufları adamı çekiştiriyordu.

Niya bedenin gevşediğini fark ettiğinde son birkaç adımı atıp adamın önünde dikildi. Ardından karşısındaki boş gözlerine bakıp, "Takip et," diye fısıldadı. Adam da öyle yaptı.

Ona eşlik eden bir muhafız olursa daha az dikkat çekerdi.

"Bana çıkışı göster," diye emretti sessizce. Adam itaat etti, hapishanede bir sağa bir sola dönerek yön gösteriyordu.

Yeni bir koridorda nihayet açık pencereler gördüğünde nabzı hızlandı. Şafağın erken saatlerinin ışığı, etraftaki beyaz tuğlaları yumuşak bir sarı tonuna boyuyordu.

Camdan dışarı bir bakış attığında yüksek bir duvarla çevrelenmiş taştan yapılmış boş avluyu gördü. Sarayın aksine burası gösterişli değildi, merkezde sadece bir platform vardı. Bir idam blokuydu.

Niya manzarayı uzun süre incelemedi. Bunun yerine yeni bir yola doğru döndüler ancak soğuk bir akıntı göğsüne inen bir tekme gibi bedenine çarptığında duruverdi.

Büyüsü damarlarında uğulduyor, uyarı çanları çalıyordu.

Niya bu enerjiyi gayet iyi tanıyordu.

Alōs yakınlardaydı.

Dudaklarını birbirine bastırırken yanındaki muhafızın tasması olan büyüyü sağlam tutmaya devam etti.

Alōs'la eninde sonunda yüzleşmesi gerekeceğini biliyordu ve görünüşe göre hepsi burada yaşanacaktı.

Omuzlarını dikleştirerek adamın yeşil enerjisini takip etti, geride kalan gücün izleri bir depoda son buluyordu.

Niya kapının eşiğinde beklerken içerideki üst üste yığılmış kutuların üstünden etrafa bir bakış attı. Tepedeki penceren süzülen gün ışığı hüzmesi haricinde her yer gölgelerle doluydu.

Onu göremese de korsan kesinlikle içeride bir yerlerdeydi.

Gel de oynayalım, diye fısıldıyordu büyüsü sanki. *Cesaretin varsa.*

Niya peşindeki muhafızla içeri girdi.

Alōs siyah bir duman misali uzaktaki karanlık köşede beliriverdi. Paltosu ayaklarına kadar uzanıyordu, siyah saçları gevşekçe toplandığı için yüzünün keskin hatları ortaya serilmişti. Niya'yı incelerken parlak mavi gözlerini kıstı. Onu hücresinin dışında gördüğüne şaşırmış gibi görünmüyordu fakat daha önceki öfkesiyle titriyordu sanki. Korsan lordu güneşin yerdeki yansımasının hemen yanında durdu, koyu renk botları gün ışığının ucundaydı.

Adam elini doğru düzgün kıpırdatmamıştı ki Niya'nın arkasındaki kapı kapandı ve adamın büyüsü soğuk bir rüzgârla saçlarını uçuşturdu.

"Yeni evcil hayvanın mı?" Alōs büyülenen muhafızı başıyla işaret etti.

"Uslu durursa."

Alōs'un cevabı, dik bakışlarından çok daha tehlikeli olabilirdi. Korsan lordu sırıtıyordu.

"O hücrenin seni ne kadar tutabileceğini merak etmiştim," derken dar alanda onların etrafında daireler çizmeye başlamıştı. Aralarındaki hava gerildi. Alōs saldırmak için doğru zamanı bekleyen bir yılandı.

"Buradan geçeceğimi nereden bildin?" diye sordu Niya. Hareketsizce durmaya devam ediyordu, muhafız hemen arkasındaydı.

"Tek çıkış burası," diye açıkladı Alōs. "Ayrıca," diye devam ederken eğilip kadının kulağına fısıldadı. "Dolaştığın yerleri her zaman bulabileceğimi ikimiz de biliyoruz, ateş dansçısı."

Niya adamın sıcak nefesini ensesinde hissederken tüyleri diken diken olmuştu.

"Öyleyse gemiden buraya kadar seni takip ettiğimi niye bilmiyordun?" diye karşı çıktı.

"Bunu deneyecek kadar aptal olduğunu düşünmemiştim. Güvertede kalmanız emredilmişti."

"Herkesin emirlerine uymasına alışkınsın, öyle mi?" Niya karşısına gelip duran korsanın tüm adımlarını takip ediyordu.

"Esrom'da bana itaatsizlik eden son mürettebat üyemin kafatasını saklamıştım," dedi Alōs başını yana eğerek. "Senin kafatasınla ne yapsam acaba?"

"Duyduğum kadarıyla buradayken kurallara uyması gereken sadece mürettebat üyeleri değil."

Alōs'un bakışları keskin bir ifadeyle parladı. "Dikkatli ol, ateş dansçısı. Canımı daha fazla sıkmak istemezsin, yoksa yapacaklarımdan sorumlu olmam."

Niya ilgilenmiyormuş gibi kollarını göğsünde kavuştursa da kalbi bir kavganın beklentisiyle çarpıyordu. "Tehditlerinin beni etkilediğini düşünmek için kendine eğlenceli masallar uyduruyor olmalısın."

"Hiçbiri senin ölümünü anlatacağım masal kadar eğlenceli olmayacak. Tekrar tekrar dinlemek isteyecekler, orası kesin. *Ağlayan Kraliçe*'nin korsanları, mürettebatın parçası olan biri tarafından büyülenmekten hiç hoşlanmaz."

"Onları büyülediğimi nereden biliyorsun?"

"Bana itaatsizlik etmene ancak böyle izin vermiş olabilirler."

Niya tek kaşını kaldırdı. "Peki onlara yalan söyleyen kaptanlara ne yaparlar? Korsan rolü yapan prensten kaç tanesinin haberi var? Daha doğrusu, eski bir prensten. Suçun vatana ihanetti, değil mi?"

Alōs bir adım yaklaştı. Varlığı onu tüketirken enerjisi kadının büyüsüne saplanan buzdan bir pençe gibiydi. "Geçmişime dair hiçbir şey bilmiyorsun."

"Yeterince şey biliyorum."

"Seni öldürtecek kadar şey biliyorsun."

"Beni hâlâ tehdit etmeni eğlenceli bulmuyor değilim,

prens," dedi Niya. Gücünü onunkine doğru savurdu. Kızıl bir ısı dalgası, serin ve yeşil duvara çarptı. "Ama bugün ikimiz de ölmeyeceğiz."

"Emin misin? Buğu'ya girmeyi *çok* istiyor gibisin."

"Bağlayıcı bahsin izi bedenimdeyken beni öldüremeyeceğini ikimiz de biliyoruz."

"Bu seni bir başkasına öldürtemeyeceğim anlamına..."

"Ne... Neredeyim ben?"

Niya'nın arkasında muhafızın sesi deponun içinde yankılandı. Niya arkasına döndüğünde büyüsünü bir anlığına karşısındaki adama yönlendirdiği için muhafızın üzerindeki kontrolü kaybettiğini fark etti. Genç adam kafa karışıklığıyla gözlerini kırpıştırarak etrafına bakınıyordu. Alōs'u gördüğünde gözleri kocaman oldu. "*Sen*... Sen... kayıp tanrılar aşkına..."

Niya lütuflarıyla adamın kafasına bir yumruk indirirken sözleri yarıda kesildi. Muhafız bilinçsizce yere yığılmıştı.

Tekrar korsan lorduna döndüğünde kendinden hoşnut olduğu yüzünden okunabilecek kadar açıktı. "Korsanlarının çoğundan daha çok işine yaradığımı hatırlaman iyi olur. Yoksa kıymetli Prizma Taşı'nın diğer parçasının yerini bulmana nasıl yardım ettiğimi unuttun mu?"

Alōs uzun bir süre onu inceledi, neler bildiğini kestirmeye çalıştığı belli oluyordu. "Evet, emirlere uyduğun nadir anlarda işe yarıyorsun," diyerek yavaşça konuşmaya başladı. "Ama bu anlar çok az ve aralarında çok fazla zaman var. Varlığın yorucu olmaya başladı ve yorucu yaratıklar benim gemimde çok uzun süre yaşamaz."

Sözcükleri, Saffi'nin daha önce söylediklerini tekrarlıyordu.

"Yardımıma ihtiyacın var, Alōs."

Korsan kaşlarını kaldırdı. "Bu ay boyunca zaten benim *emrimdeydin*."

"Evet ama az önce de belirttiğin gibi, bana bir görevi yapmam için emir verebilirsin. Ancak bunu kendi rızamla yaparsam sonuç *çok* farklı olur."

Adamın yüzüne alaycı bir gülümseme yayıldı. "Kendi rızanla yaptığın şeyleri çok iyi biliyorum, ateş dansçısı."

Niya ellerini yumruk yaptı. Büyüsü ona hareket etmesi, zarar vermesi, bu kadar hızlı ve kolay bir şekilde onu öfkelendirmeyi başaran adamı yakması için tıslıyordu. Fakat bu eskide kalmış, dürtüsel Niya'ydı. Bekleyen, planlayan, düşünen, şu anki kadın değildi. Niya'nın kıpırdamamak için tüm iradesini kullanması gerekiyordu.

"Ben Mousai'ın parçasıyım," dedi adama. Konuşmayı tekrar gitmesi gereken yöne döndürmüştü. "Hırsız Kral'ın en sevdiği cellatlardan biriyim. Kötü şöhretli bir korsan ya da gözden düşmüş bir prens, Aadilor'daki gücümün yanından bile geçemez. Kendi rızamla sana yardım edersem *tüm* kaynaklarımı ve güçlerimi kullanabilirsin. Kız kardeşleriminkiler de dahil."

Alōs sessiz kaldığında bundan cesaret bularak devam etti.

"Geçmişine ya da Prizma Taşı'yla olanlara dair çok şey bilmediğim konusunda haklısın ama taşa ihtiyacın olduğunu biliyorum. *Esrom'un* taşa ihtiyacı var. Onu en hızlı şekilde ele geçirmeni sağlayabilirim, gemindeki diğerleri benim yanımdan bile geçemez. Buna rağmen, bir şeyi yapmam için emir vermeni sağlayan bağlayıcı bahsimiz bile sana tüm bildiklerimi anlatmam veya tüm büyümü kullanmam için beni zorlayamaz. Ancak bu durum değişebilir. Sana aradığın şeyi bulmak için tam desteğimi kendi rızamla verebilirim, bunun karşılığında da taş güvenle geri döndüğünde sana borcum biter."

Niya'nın planı o anda ortaya çıkmıştı. Makul bir plan sayılabilirdi ama bunun sahip olduğu en güçlü olmadığını biliyordu. Alōs'un kardeşini ve vatanını kurtarma konusun-

daki çaresizliğinin gerçekten ağır basacağını umut ediyordu. Ayrıca onu öldürtme isteğinden de ağır basması gerekiyordu tabii.

Korsan lorduna masasındaki bir kafatası olmak yerine neden canlıyken çok daha değerli olacağını hatırlatmalıydı.

Alōs uzunca bir süre onu izledi, parlayan gözlerinde bir şeyler hesapladığı belli oluyordu. "Bir yıldan uzun sürebilir," dedi en sonunda. "Bu da cezanı daha fazla uzatır."

Niya'nın kalbi rahatlayarak göğsünde sıçradı, bu gerçekten işe yarayabilirdi.

"İkimiz de bir yıldan uzun vakte sahip olmadığını biliyoruz."

Kuyular Odası neredeyse kurudu. Yüce Azizler en fazla bir yılımız olduğunu tahmin ediyor.

Ariōn'un sözcükleri aralarındaki sessizliği dolduruyormuş gibiydi.

"Peki bana vaktinde yardım edemezsen?" diye sordu korsan kaşlarını çatarak.

"Duyduğum kadarıyla, Esrom bunların sonunda açığa çıkacak ve Aadilor'daki herkes şehrin peşine düşebilecek. O noktada bunu umursar mısın?"

"Evet."

Niya seçeneklerini tattı. "Başarısız olursam bir yıl daha hizmet vereceğim."

"Bir bağlayıcı bahse daha mı girmek istiyorsun?" diye sordu korsan inanamayarak. "Yaşanan her şeye rağmen?"

"Şu an elimdeki tek şey bu olasılıklar."

Alōs onu dikkatlice incelese de sözlerine bir yanıt vermedi.

"Anlaştık mı?" diye sıkıştırdı Niya.

"Değişir," dedi adam yavaşça. "Mürettebatım burayla olan eski bağlantımı bilse de..."

"Prens olduğunu biliyorlar mı?"

"Ne aradığımı bilmiyorlar," diye devam etti korsan ona yanıt vermeden. "Kayıp tanrılar biliyor ki, taşın diğer parçasını ararken yeterince zorluk yaşıyorum. *Ağlayan Kraliçe*'dekilerin taşı kendilerine saklamak gibi fikirlere kapılmasına hiç ihtiyacım yok."

"Korsan olabilirler ama mürettebatının senden bir şey çalacak kadar salak olduğunu sanmıyorum. Prik'e neler olduğunu herkes duydu."

"Bazı hazineler ihanet doğurur."

Doğru, diye düşündü Niya.

"Peki ya Kintra?" diye sordu.

"Ne olmuş ona?"

"Serdümenine bile güven duymuyor musun?"

Alōs bakışlarını kaçırdı. "Kintra bir istisna."

Niya böyle bir yanıt aldığı için şaşırıp kalmıştı, duyduklarını sindirirken bir anlığına bekledi. *Kintra bir istisna.* Bunu duymak neden canını yakmıştı?

Çünkü sen bir istisna değildin, dedi kulağındaki bir ses tıslarcasına.

Niya surat asarken göğsünü alevlerle pençeleyen tuhaf duyguyu üstünden atmaya çalıştı. "Sizin şey olduğunuzu fark etmemiştim..."

Alōs eğlenerek tek kaşını kaldırdı. "Ne olduğumuzu?"

"Önemi yok. Mürettebatına ne aradığımızdan bahsetmeyeceğim."

"Söz ver," diye emretti Alōs.

Niya sinirlense de ona ayak uydurdu. "*Ağlayan Kraliçe*'deki hiçbir korsana Prizma Taşı'nın peşinde olduğunu söylemeyeceğime Mousai'ın dansçısı ve Hırsız Kral'ın sadık kulu olarak söz veriyorum." Elini korsan lorda uzattı. "Anlaştık mı?"

Alōs düşünceli bir tavırla dudaklarını birbirine bastırdı. "Pekâlâ," demesine rağmen durumdan memnun olmuş gibi

görünmüyordu. "Prizma Taşı'nı geri almak için tüm desteğini bana *vereceksin*. Taş güvenle Esrom'a döndüğünde karşılık olarak bağlayıcı bahsini azat edeceğim. Başarısız olursak *Ağlayan Kraliçe*'de bir yıl daha hizmet edeceksin."

Niya'nın nabzı sessiz bir zaferle hızlandı, birlikte büyülerini çağırıp ellerine sardılar. Alōs hançerini çıkarıp avuçlarını kesti. Niya'nın midesi hissettiği heyecan yüzünden bulanıyordu. Bir çıkış yolu bulmuştu, özgür olmaya çok daha yakındı. Bu adamdan kurtulacaktı. Geçmişteki günahlarının bedelini ödemekten kurtulacaktı. Nihayet hayatına devam etmek için özgür olacaktı.

Niya korsan lordunun avucunu tuttu. Adamın teni, onun sıcaklığının aksine soğuktu. Kanları karışırken büyüleri birbirlerinin etrafında dolaştı, hâkimiyet için savaşıyorlardı.

"*Vexturi*," dediler aynı anda. Niya büyülerinin gittikçe hızlanarak dönüp nihayet tenlerine oturmasını izledi.

Elini çekip bileğindeki siyah izi inceledi, yeni bağlayıcı bahsiyle birlikte bu iz de değişiyordu. Yarısı solmaya başlamıştı, geleceğinin çizgileri henüz kalıcı değildi.

Niya daha büyük bir kumar oynamış olabilirdi fakat korsanla yıllar önce tanıştığı andan beri ilk kez avantaj ondaymış gibi hissediyordu. Dudaklarına yayılmak isteyen zafer dolu gülümsemeye engel olamıyordu.

"Gemiye döndüğümüzde sırıtmaya devam edip etmeyeceğini göreceğiz," dedi Alōs. İçinde bulundukları deponun kapısını açtı. "Bana karşı gösterdiğin itaatsizliğin ve müret-tebatımı büyülemenin hesabını hâlâ vermen gerekiyor, ateş dansçısı. Fakat endişelenme, cezan çabuk olacağına söz veriyorum." Sırtını dönerken korsanın bakışları keskindi, hücreden çıkıp onu karanlıkta tek başına bıraktı.

Niya'nın zaferi kısa ömürlü olmuştu.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Zihninde acıdan önce bir ses yankılandı. Kırbaç tenin-de şaklarken sırtı alev alevdi. Bedeni ikiye ayrılıyormuş gibi hissediyordu, buna rağmen acı karşısında haykırmadı. Onu izleyen ve neşe dolu haykırışları havayı dolduran korsanlara, acısının sesini dinleme zevkini tattırmayacaktı. Özellikle de kırbacı tutan adama.

Alōs arkasında dikiliyordu, mürettebatının istediği cezayı uygularken bakışlarında soğuk bir azim vardı. *Kızıl, kırbaçla kızıla bulansın*, demişti korsanlar. Alōs tekrar vurmaya hazırlanarak deri halatı geri çekerken Niya tekrar öne doğru döndü. Gözlerini sımsıkı yumarak tırnaklarını bağlandığı ana direkteki kayışlara geçirdi. Enerji üzerine hücum ettiğinde soğuk bir esinti onu izledi, bir kum düşümü sonra kefaretin keskin darbesi bir kez daha omurgasını kesti. Niya çenesini o kadar çok sıkmıştı ki dişlerinin kırılıp yere düşmesinden korkuyordu.

Büyüsü içinde alevleri körüklüyordu. Özgür kalmak, karşıdakini kırbaçlamak için çığlıklar atıyordu. *Onu parçalayabiliriz*, diye şarkı söylüyordu kanında. *Sadece külü kalır. Geriye kemik bile bırakmayız.* Niya mucize eseri gücüne hâkim olmayı başarıyordu. Çünkü sessizce dehşeti yaşamasına, yakınındaki herkesi kül etmeyi çaresizce istemesine rağmen

yaşadığı şeye yaptıklarının sebep olduğunu biliyordu. Sersemlik etmiş olabilirdi fakat aptal değildi. En başta kimse farkına varmadan tekrar gemiye dönme şansı olduğuna inanmış olsa bile, gizli sualtı şehrine karşılığında yaşayabileceği şeyleri düşünerek sızmıştı.

Şimdiyse dizlerinin üstüne çökmüş halde kana susamış korsanların önünde duruyordu.

Onu direğe bağlayan kişi Saffi'ydi, gri saçlı kadının yüzünde sadece incinmişlik ve öfke vardı. Zamanla ona güvenmeye başlamışsa bile kadını büyülediği anda bu güveni yok etmişti.

Niya tüm mürettebatın zayıf ve çaresiz görünmesine neden olmuştu. Böyle bir grup için bu ölümden bile daha kötüydü.

Her şeye rağmen, yine olsa aynı şeyleri yapardı.

Bileklerindeki halatların altından küçük bir kısmı görünen bağlayıcı bahis izine baktı. Şimdi yarısı silinmişti, diğer yarısı da Prizma Taşı'nı bulduğunda yok olacaktı. Bu gemideki cezası sona erecekti. Her şey bitecekti.

Şak.

Sırtına yeni bir alev yayılıp zihnindeki düşünceleri silerken nefesi kesildi. Kontrol edemediği gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyor, sümüğü akıyordu.

Bedeni titremeye başladı.

"Daha sert!" diye kışkırttı mürettebattan birkaç kişi.

"Şimdi güçlerin nerede, kızıl?" diye haykırdı bir başkası.

Burada kimse ona merhamet etmeyecekti.

Niya onların aptal gibi görünmesine sebep olmuş, üstelik kaptanlarına itaatsizlik etmişti. Böyle davranan her korsan cezalandırılırdı, hep *cezalandırılmıştı*, hatta çoğu öldürülmüştü. Korsan lordun hemen yanında duran Prik'in kellesinin alındığı an zihninde belirdi. *Ağlayan Kraliçe*'nin kanunları bunlardı. Niya istese de istemese de bu geminin bir parçasıydı.

Ayrıca kanun, Hırsızlar Krallığı'nda da aynıydı. Niya bunu biliyordu çünkü krallarının adına kanunları uygulayanlar o ve kardeşleriydi. İşkence ve ceza, Mousai'la aynı anlama gelen eylemlerde hayat buluyordu. Güzelliği uyandıran yaratıklar olabilirlerdi fakat bu görüntü ölümcül bir dokunuşu gizleyen bir seraptan ibaretti. İşledikleri suçlar yüzünden kaç ruhu Buğu'ya göndermişti? Bu soruyu zihninden savuşturdu, artık önemi yoktu. İçinde yaşadıkları dünya böyleydi.

Babası kızlarını cesur olmaları için yetiştirmişti. Acı ya da kalp sızısıyla dağılmayacaklarından emin olmuştu. Yaşamda ikisinden de bol bol olduğunu söylerdi. Niya şimdi hem onu hem kız kardeşlerini gururlandırmaya kararlıydı.

Bu cezayı gemideki herkesin veya diğer aile üyelerinin çekeceği gibi çekecekti.

Peşinden koştuğu kozun bedeli buydu.

Sessizce bir kenarda dikilen Bree ve Çaylak'ı gördü. Tezahüratlara katılmıyor olmalarına rağmen öfke, hüsran, hayal kırıklığı ve keder bakışlarından okunabiliyordu.

Niya'nın göğsüne bir suçluluk hissi sızdı, hemen arkasından kırbaç bir yıldırım gibi tekrar üstüne indi. Soğuk ve sıcaktı, kemiklerini kırıyordu.

ACI VEEER, diye emretti büyüsü. Serbest kalmak için savaşırken onu neredeyse boğacaktı. Ama Niya gücünü sıkıca kavradı, vücudundaki her gözenekten volkan misali patlamak isteyen intikam hissini bastırdı. Zihnini bulandıran, teninden aşağı kızıl nehirler akıtarak onu tüketen acıya karşı hızla nefes alıp vermeye devam etti.

Bu serseri dolu gemiye, bu dünyadaki pek çok şey olsa da bir korkak olmadığını kanıtlayacaktı. Hiçbiri olmasa bile, o iğrenç kalplerinde ona karşı bir saygı kırıntısı barındırmalarını sağlayacaktı.

Az kalsın bağ kuracağı o kalpler...

Şak.

Öne doğru eğilirken yanağı tahta direğe çarptı.

Gömleğini ıslatan kan ve terin kokusunu alabiliyordu. Demirle tuzun kokusu resmen burun deliklerini işgal ediyordu.

Kontrol altında kal! diye sessizce haykırdı lütuflarına.

Savaşmasına engel olan tek şey gururu değildi. Alōs'u ebeveynlerinin yatak odasında gördüğünde adamın yüzündeki ifadeyi hatırladı. Hiddetlenmiş olduğu kesindi fakat Niya'nın tutunduğu bir duyguyu daha göstermişti. Dehşet. Bu gece kötü şöhretli korsanın soğuk ve sert duvarlarında birden fazla zaaf bulmuştu. Ailesi, Ariōn. Niya adamın ebeveynlerini kaybetmiş olmasından elbette zevk almıyordu. O kadar kalpsiz değildi. Ancak tıpkı Alōs'un onun zaafını bilmesi gibi, kendisinin de Prizma Taşı haricinde korsanın kıymetli sırlarından birini biliyor olması sırıtmasına neden oluyordu.

Şak.

Niya dilini ısırdı. Kan ağzına dolarken kendini tekrar bileğindeki yarısı solmuş ize odaklanmaya zorladı. Bir çıkış yolu bulmuştu.

Özgür kalacaktı.

Bu gemiden kurtulacaktı.

Şak.

Arkasındaki adamın vereceği daha fazla acıdan kurtulacaktı.

Şak.

Alōs'un kendi acısını saklamak için acı vermekten zevk alıp almadığını merak ediyordu.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ağlayan Kraliçe suyun yüzeyinde yelken açtı. Esrom'dan ayrılıp Devler Vadisi'ne çok daha yakın sulara giriyordu. Bu seyahat çok fazla zaman kazanmalarını sağlamıştı ama Alōs odasında otururken akli dengesi sarsılmış gibi hissediyordu.

Uzun bir süredir böyle hissetmemişti.

Bundan nefret ediyordu.

Duygularını hep kontrol altında tutan bir adamdı. Çok az şeyin sinirlerine dokunmasına izin verirdi.

Ama şimdi sinirleri dört bir yana dağılmış gibiydi.

Bakışları masasındaki gümüş kum saatine döndü, kum taneleri üstten çok alt kısma yığılmıştı. Alōs elini yumruk yaptı, kahrolası şeyi gözünden uzağa fırlatmamak için kendini dizginledi. Camın yerde paramparça olmasının tatmin edici sesini duymak istiyordu, böylece kum daha fazla akmaz ve başarısızlıklarını saymaya devam etmezdi.

Sandalyesini çevirip penceresinin ardındaki masmavi denizi yıkayan sabah ışıklarına baktı. İyice gerilmeye başlamıştı. Emretmesi, bulması, düzeltmesi, unutması, içinde tutması gereken çok fazla şey vardı. Bugün hangi rolü oynaması gerekiyordu?

Soğuk. Soğuk onu teselli eden tek şeydi, soğuğa kaçıp kı-

pırdamadan durabilirdi. Soğuk daha sakin düşünmesini, dik durmasını, güçlü kalmasını sağlıyordu.

Buzun tek sorununun, doğru aletle kolayca kırılması olduğunu bilse de böyle yapıyordu.

Niya sivri uçlu, ateşte dövülmüş, üstüne tekrar tekrar darbe indiren o çekiçti.

Alōs da onu gemisine getirmişti.

Şakaklarındaki zonklamaya karşı başını ovdu.

Niya'yı ebeveynlerinin yatak odasında, cansız bedenlerinin o kadar yakınında ve kırılgan erkek kardeşi oradayken bulmak daha önce hissetmediği bir öfkenin volkan misali patlamasına neden olmuştu. O odadaki her şey, karanlık kalbinde ışığı saklayan geçmişinin son kırıntılarıydı. Niya bunlara tanık olmuştu.

Orada dikilirken, genç kadının mavi gözleri ona sabitlenip dudaklarında muzaffer bir gülümseme belirirken savunmasız ve ifşa olmuş hissetmişti. Bu katlanılmaz ve çabucak telafi etmesi gereken bir histi.

Ancak her şeye rağmen, düşündüğünün aksine ateş dansçısının cezasını yerine getirmekten zevk almamıştı. Belki de genç kadın onu kendi isteğiyle gemiye kadar takip ettiği içindi, zihinlerindeki düşüncelere gömülüp sessiz kalmışlardı. Mürettebat cezanın ne olacağına dair oy verirken veya kırbaçlanmaya götürülmesinden önce kadın hiç savaşmamıştı. Öyle güçlü bir yaratık, kaderine razı gelmişti. Bu... yanlış hissettirmişti. Niya'nın bu tehlikeyi başına kendi başına açmış olması fark etmiyordu.

Fakat Alōs bunu yapmak *zorundaydı*. Korsanlarını memnun etmek, gemide koyduğu kurallara uymak zorundaydı. İtaatsizlik edenler öldürülürdü. Onu Esrom'a kadar takip etme aptallığını gösteren son korsanı öldürmüştü.

Niya'yı canını almakla tehdit etmiş olsa da gerçekten onun yardımına ihtiyacı vardı.

Büyüsü sinirle kıpırdanırken kendini sakinleştirmek için bir nefes aldı.

Niya haklıydı. Mürettebatının kalanından çok daha güçlüydü ve Hırsızlar Krallığı'ndaki bağlantıları, Alōs'un ihtiyacı olursa kesinlikle çok işine yarardı. İşte şu anda böyle bir durumdaydı, Prizma Taşı'nın diğer parçasını geri almak için bulduğu her avantajın üzerine atlaması gereken talihsiz bir noktadaydı.

Niya'nın ona kendi isteğiyle yardım etmesine ihtiyacı vardı, sadece itaat etmesi yeterli değildi. Cezasının kısalması, muhtemelen kadın için uygun bir teşvikti.

Fakat Alōs, kanunlarını ihlal ettiği için onun canını almak istemiyorsa mürettebatın isyan etmemesi için de aynı ölçüde bir ceza verilmesi gerekiyordu. Niya'nın tayfanın gözüne tekrar girebilmesi ve Alōs'un konumunu koruması için tek yol buydu. O yapmasa bile korsanları kadına kendi cezalarını verir, gemiye intikam kılıfında kaos gelirdi. Bunu göze alamazdı. Niya'yı Buğu'ya gönderene kadar durmayacak kişiler yerine kontrolü kendi elinde tutması daha iyiydi.

Yeni mürettebat üyeleri hep şüpheyle karşılanırdı fakat onları bu kadar çabuk aptal yerine koyan biri çoktan ölmüş sayılırdı.

Korsanları kan istemişti, Alōs da onlara kan vermişti.

Onu sekiz kez kırbaçlamıştı ancak darbelerin hiçbiri ağır hasar verecek kadar sert değildi. Öfkeliyken bile kendine hâkim olması onu şaşırtmıştı. Ama yardımına nasıl ihtiyacı varsa, Niya'nın sağlıklı olmasına da ihtiyacı vardı. Devler Vadisi'ne vardıklarında çoktan iyileşmiş olması gerekiyordu. Alōs, genç kadının cezasının hafifliğini anladığını umuyordu.

Elleri hâlâ hedefiyle buluşan kırbacın anısıyla titriyordu. Deri, ete yapışıyordu.

Alōs ellerini silkeledi.

Değişiyordu. Yeniden. İstediği şekilde değiştiğinden de emin değildi.

Sandalyesine yaslandı ve arkasındaki kum saatinden yavaşça akan kum tanelerini dinledi.

Yorulmaya başlamıştı. Kovalamaktan, planlar yapmaktan, geçmişinin kefaretini ödemek için yarışmaktan yoruluyordu. Ama en çok da zalimlikten yoruluyordu.

Bu çok tehlikeli bir sorundu.

Zalim olamazsa inşa ettiği hayattan sağ çıkamazdı.

Doğumundan itibaren sert ve oyuncu davranmak yerine uslu bir evlat olması gerekmişti çünkü kral olmak için doğmuştu. Birçok kişinin alamayacağı kararları alabilmesi gerekiyordu. Bu da küçüklüğünden itibaren duygusuzluğun damarlarında akmaya başladığı anlamına geliyordu. "Saygıyla hükmetmek için," demişti annesi. "Krallığı kendinden yukarıya, birçok kişinin kaderini de bir kişinin cezasının üstüne koymalısın."

Ama şimdi ebeveynleri ölmüştü. Erkek kardeşi, açığa çıkmanın ve çöküşün eşiğindeki vatanının yeni kralı olacaktı. Ariōn bundan asla sağ çıkamazdı.

Kayıp tanrıların korumasıyla bin yıldır saklanan bir medeniyetin sorunu, güçsüz düşmüş olmasıydı. Gerek yoksa neden istihkâm inşa edip savaşmayı öğrenirdiniz ki? Denizin altındaki rahat baloncuğunun içinde olan krallık yumuşamış, sertliğini kaybetmişti.

Alōs masasındaki ince işçilikli kum saatini görmezden gelmek için elinden geleni yapsa da dökülen kum tanelerinin sesi kulaklarında gürültüyle yankılanıyordu. Zaman kaybediyordu. Umudunu kaybediyordu.

En kötüsü de zamana karşı olan yarışın onun suçu olmasıydı. Gerçi o zamanlar eylemlerinin sonuçlarının tam farkına varamamıştı. Kaldıramayacağı bir sonuç için çaresizce bir çözüm, bir ilaç arayan genç bir adamdı. Erkek kardeşinin ölümünü kaldıramazdı.

Ariōn doğduğunda Esrom'da mevsimlerden bahardı. Festivaller, partiler ve sokaktaki müzikle dolu bir dönemdi. Saray yeni prensin doğumuyla heyecandan çalkalanıyor olsa da kraliyet meskeninin derinlerinde gizlenmiş kederli bir hava vardı. Ariōn çok erken, çok kırılgan doğmuştu ve süt emmiyordu.

Alōs ve babası, yatağında kucağındaki yeni prensle uzanan kraliçenin başında nöbet tutuyorlardı. Kraliçe bebeğe rahatlatıcı bir ninni söylüyordu. Kum taneleri akmaya devam ederken ninninin tonu daha kederli bir hâl alsa da kadın iki gecedir durmamıştı. Alōs erkek kardeşinin esmer teninin solmasını izliyordu. Fakat belli ki Ariōn kraliçenin güçlü yüreğiyle doğmuştu çünkü üçüncü gün nihayet annesine dönüp emmeye başladı.

Alōs annesinin ağladığını ilk ve tek kez o zaman görmüştü.

Ariōn kırılgan bir başlangıç yapsa da direndi. Bebekken çocuk, çocukken genç bir adam oldu. Bu sırada kendini azıcık bile zorlasa nefes nefese kaldığı gerçeğini görmezden geldi. Halsizlik gibi önemsiz bir şey, Ariōn'un her türlü haylazlığa katılması için ağabeyini ikna etmesine engel olamazdı. Ariōn gülebiliyor, şakalaşabiliyor ve geleceğinde bulunandan daha güçlü bir ışık yayabiliyorlardı. Alōs erkek kardeşini çok seviyordu.

Değişikliği kardeşinin on birinci doğum gününde fark etti. Hediyelerini açtıkları sırada erkek kardeşinin tebessümü gözlerine ulaşmıyordu. Pastasına da dokunmamıştı, oysa en sevdiği limon kremalı ve kiraz çiçekli pastaydı.

O gece geç saatlerde kardeşinin yanına gitmek için odasından sıvıştı fakat ebeveynleri çoktan oradaydı. Annesi ve babasını Ariōn'un yatağının üstüne üşüşmüş, yanlarında bir şifacıyla gördüğünde tüyleri ürperdi. Alōs kardeşinin hırıltılı nefeslerini kapının yanından dinlerken şifacının sözleri kalbine yaşamın zalimliğinin ilk çivisini çakıyordu.

"Üzgünüm, majesteleri. Ancak yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

"Bu doğru olamaz," diye ısrar etti Tallōs. "Burası Esrom, tüm hastalıkları iyileştiren ender bitkilerle dolu adalarımız var."

Sözlerine devam etmek şifacıya acı veriyor gibiydi fakat, "Evet ama böyle bir hastalığı değil," dedi.

"Adı **pulxa** mı demiştin?" diye sordu annesi. Bir elini eşinin titreyen omzuna koymuştu.

"Evet, kraliçem. Bu nadir görülen bir kan hastalığı."

"Bundan nasıl şimdi haberimiz oldu?" Tallōs odada volta atmaya başladı.

"Hastalık kendini uzun süre gizleyebilir," diye açıkladı şifacı. "Özellikle de hastalıktan mustarip olanlar, acılarını belirtmezlerse."

Tallōs'un bakışları hızla adama döndü. "Sen ve çalışanların bunu daha erken keşfetmekte başarısız oldunuz! Bunun için oğlumu suçlama!"

Hekim kıpkırmızı oldu. "Majesteleri, bağışlayın. Kastettiğim şey o değildi."

"Anlıyoruz," dedi kraliçe. Küçük oğluna bakıyordu. "Ariōn gururlu biri. Diğerlerine yük olmayı sevmez. Fakat eşime katılıyorum. Biz mucizeler krallığıyız. Bir şey olmalı. Burada olmasa bile Aadilor'da bulunabilecek bir çözüm vardır."

Şifacı dudaklarını birbirine bastırdı, daha huzursuz görünüyordu. "Pulxa yavaşlatılabilir fakat nihayetinde..."

"Devam et," dedi kraliçe tatlı dille.

"Hastalık uzuvlarda başlar, majesteleri. Ardından kalbe doğru ilerler, dokunduğu her şeyi yok eder. Korkarım ki, hastalık genç prensin kalbine çok yakın."

Alōs kulakları çınlayarak odaya sırtını döndü, mucize yaratabilecekleri öğretilen kişileri armaya giderken kendi kalbi de durmuş gibiydi. Alōs, Yüce Azizleri bulmaya gitti.

Kutsal karşılama odalarındaki yüksek sandalyelerinde şık pelerinleriyle otururken azametli görünüyorlardı. Karşılarında çaresizce yalvaran prense burnunun üstünden bakıyorlardı.

"Tanrıların iradesini durduramayız," dedi Yüce Aziz Fōl.

"Buğu'nun istediğini burada tutamayız." Yüce Aziz Zana başını iki yana salladı. "O tarz büyüler yasaktır."

"Kardeşinizi kaybetmek tam bir trajedi olur," diye ekledi Yüce Aziz Dhruva, yüzü gençlikle parlıyordu. "Fakat Karēk soyu hâlâ sizinle güvende."

"Tek umurunuzda olan bu mu?" diye haykırdı Alōs. Ellerini yanında yumruk yapmıştı. "Soyumuzun devam etmesi mi?"

"Anlamak için çok gençsiniz." Dhruva ona acıyarak baktı. "Ama zamanla bunun neden önemli olduğunu anlayacaksınız. Esrom'da tahtı hak eden çok az kişi vardır. Karēk ailesi, Aadilor'da bulunan ve kayıp tanrılar hâlâ aramızdayken var olan tek kraliyet ailesi. O tarihi korumak zorundayız. O büyüyü korumalıyız."

"Ben de ölsem ne olacak? O kıymetli tarihiniz ve geleceğinizle o zaman ne yapacaksınız?"

Yüce Azizler bakıştılar, Dhruva tekrar konuşmaya başladı. "Bir yere gittiğiniz yok, Prens Alōs. Kaderinizde bizim kralımız olmak var. Yaşadığınız kederi anlıyoruz fakat..."

"Yaşadığım kederi hiç anlamıyorsunuz! Tek bildiğiniz, burada artık anlamı bile olmayan yasaları sürdürmek. Dünya değişiyor. Halkımız her gün Aadilor'u keşfetmeye gidiyor, üstümüzde yaşayanlarla ilgili öyküler getiriyor. Ama derslerinizde tek anlattıklarınız gereksiz tarih bilgileri. Lütuflarınızı nasıl kullanacağınızı hatırlıyor musunuz? Yoksa sandalyelerinize yapışan kıçlarınız kadar tembelleştiniz mi?"

Oda, bu sözlere alınan azizlerin şaşkınlık sesleriyle doldu fakat Alōs öfkeyle çıkarken bunu hiç umursamıyordu.

Salonun kapısı arkasından kapanıp ses yankılanırken haykırdı. Büyüsünü oklar halinde etrafa fırlatarak giriş salonu boyunca uzanan antik seramik heykelleri parçaladı. Heykeller, kayıp tanrıları tasvir ediyordu. Talih tanrısı Hōlarax. Aşk tanrıçası Phesera. Güç tanrıçası Yuza. Değerli tarih kolayca yok edilebiliyordu.

Onları terk etmiş olan tanrılara inanmanın faydası neydi ki? O tanrılar şimdi merhamet edemez, en sevdiği çocukları oldukları söylenen kişilere yardım edemezdi. Alōs daha fazla değerli eşya kırmak isteyerek titredi. Zira kayıp tanrılar, aynısını erkek kardeşine de yapıyormuş gibiydi.

"Ekselansları."

Duyduğu alçak sesle yarattığı yıkıma sırtını döndü, hızla nefes alıyordu. Salonun ucundaki bir köşede Aziz Ixō dikiliyordu. Alōs onu o kadar iyi tanımıyordu, tek bildiği onun gibi on sekiz yaşında olduğu ve henüz bir Yüce Aziz olmadığıydı. "Benim yardımım dokunabilir."

Alōs gizli bir odaya kadar onu takip etti. Ixō genç prensi kurtarabilecek bir yol olduğunu fakat bunun bir bedeli olacağını çabucak açıkladı.

"Her şeyi yaparım," dedi Alōs. "Her şeyi."

Ixō, işte o zaman Yüce Azizlerin, neden tahtta bir Karēk olmasını bu kadar çok istediğini açıkladı. Ailenin kanı krallıktaki büyüyle o kadar derinden bağlıydı ki, aile yok olursa toprakları koruyan tüm o büyülere ne olacağından korkuyorlardı.

"Anlamıyorum." Alōs somurttu. "Bunun kardeşimi kurtarmakla ne ilgisi var?"

"Onu kurtarmanın yolu, sizden kurtulmaktan geçiyor."

"Benden mi? Yani... Ölmem mi gerekiyor?"

"Tam olarak öyle sayılmaz." Ixō başını iki yana salladı, yüzü ciddiydi. "Ama bir günah işlemeniz gerekiyor, bunun sonucunda aforoz edilip aile soyundan silineceğiniz kadar büyük bir günah. Böylece kardeşiniz, tahtın tek vârisi olur. Ebeveynleriniz başka bir çocuk yapamayacak kadar yaşlı olduğundan, Yüce Azizler kardeşinizi hayatta tutmak için her şeyi yapmak zorunda kalır. Korktukları yasaklı büyüler de buna dahil."

***Cana karşı can**, diye düşündü Alōs.*

Belki de onu çağıran şey kaderiydi, nihayet dönüşeceği hırsızın başladığı yerdi. Zira Alōs konu üzerinde doğru düzgün düşünmeden bunu kabul etmişti.

O gece, krallıktaki en değerli eşyayı çalmaya koyuldu.

Alōs gözlerini kırpıştırdığında *Ağlayan Kraliçe*'deki kaptan kamarasındaydı. Omuzları, onu ele geçiren anılarla birlikte kasılmıştı.

Sürgün edilmesinin, bir daha ailesini tekrar göremeyecek olmasının alacağı en kötü ceza olacağına inanmıştı. Daha sonra, Buğu'nun dengesini bozmanın bedelinin çok daha korkunç olduğunu öğrenecekti. Esrom'un yüzeye çıkıp ifşa olması için yapılan geri sayım, bu bedelin sadece bir kısmıydı.

Yıllar içinde yüreğinin yerine bomboş atan bir kalp koymuştu. Esrom'da kötü adam olarak anılacaksa aynı rolü Aadilor'da da oynayabilirdi.

Nihayetinde erkek kardeşinin canı kurtulmuştu ve gerçekten önemli olan tek şey buydu. Bunu yapabilmek için Prizma Taşı'nı tekrar tekrar çalardı.

Ağlayan Kraliçe'de ilk yelken açmaya başladığı, aklında sadece bir sonraki yağmanın olduğu günleri özlüyordu. Mürettebatıyla içtiği, Aadilor'un zevk dolu köşelerini keşfettiği o dönemi. Esrom'dan ayrıldıktan sonra hayatının kolay olacağını düşünmemişti ama en azından keyif alabilmişti.

Lxō bir yıl önce ona Esrom'un büyüsünün kurumaya başladığını söylediğinden beri hiçbir şeyden zevk alamıyordu.

Biri kapısını tıklatınca dikkatini pencereden oraya çevirdi.

"Gir."

"Beni görmek mi istemiştin, kaptan?" Kintra içeri girdi.

"Mürettebat nasıl?" diye sordu Alōs. Kintra masasının önünde durduğunda sandalyesini çevirip kadını inceledi. "Daha iyiler mi?"

"Kırbaçlamadan sonra çoğu yatıştı, gerçi bazıları biraz daha kan dökülmesini isterdi."

"Hep isterler," diye mırıldandı Alōs.

"Niya'ya ek iş vermek diğerlerini susturabilir," diye önerdi Kintra.

"Ne gerekiyorsa onu yap."

"Elbette, kaptan."

Kintra sessizce beklerken adam ayağa kalkıp kitaplığındaki viski şişesini aldı. İkisine de birer bardak içki doldurdu.

"O nasıl?" diye sordu en sonunda. Kintra, uzattığı içkiyi yudumluyordu. Alōs, serdümenin onu inceleyeceğini bildiğinden bakışlarına karşılık vermedi.

"Mika onunla ilgilendi. Güverte altında dinleniyor."

"Hasar?"

"İki darben epey derine inmiş. Çok fazla şişlik var, bayağı morluk da. Ama kalıcı hasar yok. Mika, fırtınalar gelene kadar toparlayacağını düşünüyor."

Alōs kadehindeki kehribar sıvıyı çevirerek başını salladı. Bu haberin onu hem rahatlatması hem de öfkelendirmesinden nefret ediyordu. *Aptal kız*, diye düşündü. Neden diğerleri gibi emirlere uyamıyordu?

Zihnindeki istenmeyen bir ses, *Çünkü o diğerleri gibi değil*, diye yanıtladı.

Hayır, değil, diye onayladı Alōs. Ancak bu düşünce daha iyi hissetmesini sağlamamıştı.

"Peki ya sen?" diye sordu Kintra'ya. "Tavırları konusunda ne düşünüyorsun?"

Kadın yanıt vermeden önce duraksadı. "Başımıza bela olacağını söylemiştim."

"Evet."

"Ama buna değdiğini söyledin. Yani bir sorum var..."

Alōs bekledi.

"Hâlâ değiyor mu?"

Alōs derin bir nefes alıp soruyu sinirdi. Tüyleri huzursuzluktan diken diken olmuştu.

"Esrom'daki geçmişimi, orada kim olduğumu biliyor."

"Eskiden prens olduğunu hepimiz biliyoruz, Alōs. Her zamanki gibi kimsenin umurunda değil. Burada herkesin bir geçmişi var."

Korsan başını iki yana salladı. "Prizma Taşı'ndan da haberi var."

Kintra'nın gözleri kocaman oldu. "Buna rağmen onu öldürtmedin mi?"

"Bağlayıcı bahsi değiştirdik. Diğer parçayı bulabilmem için elinden gelen her şeyi yapacak. Taş güvenle Esrom'a döndüğünde bize vereceği hizmeti bitmiş olacak."

Kadın inanamaz bir tavırla homurdandı. "O kadar da değerli olamaz herhalde?"

Alōs kaşlarını çattı, kararlarının sorgulanması hoşuna gitmemişti. "Çok değerli bağlantıları var. Onu kurtarmak için kimlerin geldiğini unuttun mu? Ayrıca taşın diğer parçasının nerede olduğunu da onun sayesinde öğrendik."

"Niya olmasa da öğrenebilirdik, bunu sen de biliyorsun."

"Belki," dedi Alōs. "Ama bu kadar çabuk olmazdı, Cebba'yı da düşman edinmiş olurduk."

"Bir sürü tehlikeli düşmanımız var zaten. Bir tane daha olsa ne olur?"

Alōs içkisini kafaya dikti, viskinin ateşinin sinirini yatıştırmasına izin verdi. "Uğraşmak istemiyorum." Masasının etrafında dolaşırken serdümeninin ona merakla bakmasından nefret ediyordu. Usanmış bir tavırla iç çekip koltuğuna oturdu.

"Nasılsın, kaptan?"

Soru bir anlığına onu şaşırttı. Kimse ona nasıl olduğunu sormazdı. Ama karşısındakinin serdümeni olduğunu kendi-

ne hatırlattı. "Ben... yorgunum," diye itiraf etti. Başını sandalyenin sırtına yaslamıştı.

Göz göze geldiklerinde kadının kahverengi bakışları anlayışla doldu. Ardından gidip viski şişesini aldı ve adamın içkisini tekrar doldurdu. "Daha önce söyleme fırsatım olmadı ama başın sağ olsun."

Alōs boğazından yükselen rahatsız his yüzünden yutkundu ve elini sallayarak lafı geçiştirdi. Ebeveynleri ölmeden çok önce yetim kalmıştı. "Birçoğumuz oldukça fazla şey kaybettik."

"Yine de üzüldüm."

"Yaşayacaklarımız için iki kat fazla üzülüyorsundur." Alōs içkisini yudumladı.

"Seninle yelken açmanın birçok macera yaşamak anlamına geldiğini biliyordum." Kintra gülümseyip altın kaplama dişlerinden birkaçını ortaya serdi.

Alōs güldü, bu ses ona bile yabancıydı. Oysa eskiden çok fazla gülerdi. "Sise ulaştığımızda da bu macera tutkunu hatırla."

"Bana hatırlatmak için yakınlarımda olursun herhalde."

Alōs dostunu inceledi, kadının hep sağlam durmasına minnettardı. Kintra saçını kazıyarak yeni çizgiler çekmişti, kulaklarında daha fazla altın halka vardı. "Dürüst ol," diye lafa girdi korsan. "Gittiğimiz yer senin için sorun olacak mı? Batı topraklarına en son..."

"Hissettiklerim, bunu yapmak zorunda olduğumuz gerçeğini değiştirmiyor. Hepimiz son zamanlarda eski hayatımızı ziyaret edip duruyor gibiyiz."

"Evet, kayıp tanrılar bizi sınıyor."

"Kazanalım öyleyse."

"Bunun için uğraşıyorum."

"Biliyorum," dedi Kintra.

Alōs kadının sesindeki merhameti duymazdan geldi.

"Bir şey sormam gerekiyor," diye devam etti serdümen. "Niya'nın değerli olduğunu söylüyorsun, buna inanıyorum.

Ama sonuna kadar ona güvenebileceğimizden emin misin? Tahmin edilemez biri olduğunu inkâr edemeyiz. Bize destek vermekten çok işlerimize engel olabilir."

"Bağlayıcı bahsin erken bitme ihtimali varken," dedi Alōs. "Daha uslu duracaktır."

Kintra yanıt vermedi, içkisini yudumlamakla yetindi.

"Şöyle diyelim," dedi Alōs. "Uslu durmazsa onunla uğraşmana izin vereceğim. Kayıp tanrılar biliyor ki, onunla kavga eden kişi olmaktan yoruldum."

Kadın sırıttı. "Zevkle."

Alōs serdümeninin sesindeki neşe karşısında sırıttı. Kintra ateş dansçısının nasıl kavgacı olduğunu bilseydi... "Tüm bu kahrolası olayların bitmesi için sabırsızlanıyorum," dedi kadına. İkinci içkisini kafaya dikti, yanma hissi donmuş zihnini tuhaf bir şekilde rahatlatıyordu.

"Yakında bitecek, kaptan," diye temin etti Kintra. "Geçmişteki maceralarımıza güldüğümüz gibi bunlara da güleceğiz."

"Seni bu yüzden yanımda tutuyorum." Alōs öne eğilip bardaklarını doldurdu. Hissizleşmeyi, zihninde dolaşan sorumlulukları bastırmayı delice istiyordu. Alkol, bu hissizliğe giden en kolay yoldu. "İkimizden birinin iyimser bir budala olması gerekiyor. Hadi..." Kadehini havaya kaldırdı. "İmkânsız görevlere gülmek için içelim."

"Tahta bir geminin, ateşi ne kadar iyi tuttuğunu görmek için de." Kintra kurnaz bir tavırla sırıttı.

Alōs duraksadı. Niya'nın önünde diz çökmesini, ne kadar güçlü ve kararlı olduğunu, kırbaç hedefine inerken bir kez olsun haykırmadığını hatırladı. Kadının büyüsünün patlayıp darbe indirmek istediğini biliyordu fakat turuncu büyünün dışarı sızdığını hiç görmemişti. Niya büyüsünü kontrol altında tutmuştu.

Ateşini içinde tutmuştu.

Fakat bu daha ne kadar sürecekti?

Alōs'un öyle güçlü bir varlığa yapmak istediği hâlâ bu muydu? Onu kafese tıkmak mıydı?

Adam kafasını karıştıran düşünceleri zihninden kovup içkisini yudumladı.

Boğazından aşağı inen rahatlatıcı sıcaklığı hissetmek için bekledi.

Bu sefer yanma hissi ona huzur getirmedi.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Niya üst güverteyi temizlerken sidik gibi kokuyordu.

Mürettebat etrafında dolaşıyor, daha soğuk batı denizlerinde yelken açarken herkes görevlerini yerine getiriyordu. Ne var ki, kimse ona daha tek kelime etmemişti.

Esrom'a gitmelerinin, Niya'nın kırbaçlanmasının üstünden bir hafta geçmişti ancak belli ki korsanlar için yaşananlar daha dün olmuş gibiydi. Oysa kadına kendi görevlerinin üstüne yapacağı ek görevler yığılmıştı. Bu sırada sırtı hâlâ hassastı ve iyileşmesi gerekiyordu.

Mürettebatta az da olsa onu bağışlamış gibi duran tek kişi Mika'ydı çünkü her gece adamı mutfakta ziyaret etmişti. Mika ise ona temiz bandajlar verip gömleğindeki kanı yıkamasına yardım etmişti. Tabii yaralar kabuk bağlarken gömlek kaçınılmaz olarak her gün tekrar lekeleniyordu.

"Biz gururlu tipleriz," demişti adam bir gece. Sırtı ona dönük oturan kadının yaralarını nazikçe temizliyordu. "Yaşananları çabuk unutmayız. Ama bize zaman tanımalısın, kızıl. Diğerleri de yakın zamanda kendine gelir."

Niya hâlâ o "yakın zamanın" gelmesini bekliyordu.

Ne hassas veletler bunlar, diye sessizce homurdanıp topuklarının üstüne oturdu. Ardından fırçasını yanındaki su

dolu kovaya fırlattı, parmakları çalışmaktan ağrıyordu. Alnındaki teri silerken etraftaki tuzlu havayı içine çekti.

Alōs'u takip etmekten veya mürettebatı büyülemekten pişman değildi ama gemide dışlanmak da pek hoşuna gitmiyordu. Bunu kabul etmekten nefret ediyor olmasına rağmen. Bree'nin hamaklarında yatarken durmadan konuşmasını, Therza'nın birlikte topları temizledikleri sırada yaptığı rahatsız edici esprilere kahkaha atmasını özlüyordu.

Şimdi onlara yaklaştığında sadece sessizlik oluşuyor, fısıltılar duyuluyor ya da sohbetlere o olmadan devam etmek için herkes diğer tarafa dönüyordu.

Her şey çok... yalnız hissettiriyordu.

Niya iç çekerek ayağa kalkıp tutulmuş kaslarını esnetti, hareket yaralarını acıtırken irkildi. Hâlâ sırtının üstüne yatamadığı için hamakta rahat bir uyku pozisyonu bulmak çok zordu.

Teni hassas olsa da neyse ki iyileşiyordu. Yaraları giderek kapandığı için gömleğini giymek artık daha kolaydı. Görevlerini yapmak da eskisi kadar acı vermiyordu.

Kız kardeşleriyle yaptıkları antrenmanlar sayesinde yeterince morluk ve kesik görmüştü. Babaları da çalışmalarına katıldığında ara sıra ağır hırpalandıkları da olmuştu. Fakat daha önce hiç böyle sert kırbaçlanmamıştı.

Çok daha kötü olabilirdi, diye düşünürken güverte tarafının ardında köpüren dalgalara baktı. Ceza olarak kırbaçlanmasına rağmen bağlayıcı bahsinin süresini kısaltamayabilirdi. En azından artık eve daha erken dönme şansı için savaşabilecekti. Sonunda kazanabileceğini hissettiği bir pazarlık yapmıştı.

Omzunda yeni kabuk bağlayan yarayı temkinle kaşırken keyfi biraz olsun yerine gelmişti.

"Yosun yağım var, buna yardımı dokunabilir."

Niya elini güneşe siper ederek yanına baktığında topçu

başını ona yaklaşırken buldu. Tıknaz kadının gri örgüleri başının tepesinde topuz yapılmıştı, omuzlarında kahverengi kalın bir palto vardı. Güneş gökyüzünde parlasa da bu batı denizlerinde hep soğuk bir meltem oluyordu.

"Karşılığında ne yapmam gerekiyor?" diye sordu Niya. Mürettebattan biri onunla ilk kez konuştuğu için oldukça kuşkucu davranıyordu. "Pantolonlarındaki delikleri mi dikeyim? İç çamaşırlarındaki lekeleri mi çıkarayım?"

"Birincisi, pantolonlarımdaki delikleri *bilerek* yapıyorum," diye açıkladı Saffi. "İkincisi, sadece kibar davranmaya çalışıyordum. Ama belli ki sen sadece düşman edinmekten anlıyorsun." Uzaklaşmak için arkasını döndü.

"Bekle," diye seslendi Niya. "Özür dilerim. Esrom'dan beri kimse bana dostça yaklaşmadı, artık kimin kibarlık ettiğini ayırt edemiyorum."

Saffi yanlarındaki korkuluğa kalçasını yasladı. "Öyleyse bir korsanın hayatına hoş geldin."

Niya ufacık gülümsedi. "Bununla nasıl başa çıkıyorsun?"

"Korsan olmakla mı? Yoksa insanların damarına nasıl basmadığımı mı soruyorsun?"

"Sanırım ikisini de."

"Kuralları çiğnemeden bu hayatın tadını çıkarmaya çalışıyorum."

"Yeterince kolay gibi görünüyor."

"Ama senin için yapması zor bir şeymiş gibi, en azından konu kaptansa."

Alōs'tan bahsedilince kalbi sessiz bir nefretle yandı, bakışları adamın bulunduğu kıç güvertesine dönmüştü. Korsan iriyarı vücuduyla geminin öteki ucundaydı. Yanındaki dümende de Boman bulunuyordu, kırbaçlandığından beri onunla konuşmamıştı. İkisi de mesafelerini korumaktan memnun gibi görünüyorlardı. Prizma Taşı'nı bulmak için şu anda aynı tarafta olabilirlerdi fakat Alōs hâlâ onun düşma-

nıydı. Adama karşı öfkesi çok derinlere uzanıyordu ve her zamanki gibi kuvvetliydi. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu Saffi'ye.

"Sana ekibimiz için bir şey yapmanı söylediğinde hep ayak uyduruyorsun, oldukça da mutlusun. Ama kaptanın emirlerine uymak sana acı veriyormuş gibi."

Niya huzursuzlukla kıpırdandı, kadının bakışlarına karşılık vermek yerine denize baktı. Konu Alōs olduğunda düşmanlıklarının nasıl bir geçmişe sahip olduğunu açıklamayı hiç istemiyordu.

"Sana yumuşak davrandı, biliyor musun?"

Niya suratını asarken tekrar kadına döndü. "Affedersin?"

"Esrom'a gizlice girip üzerimizde büyünü kullanman konusunda cezanı seçerken yumuşak davrandı."

"*Kırbaçlandım*, Saffi. Sonra da iyileşecek doğru düzgün vaktim olmadan bu kadar işle karşılaştım."

Niya cezasını kabul etmiş olabilirdi fakat Alōs'un ve mürettebatın önünde kırbaçlanmak için diz çökmüş olmak hâlâ gururunu incitiyordu.

"Esrom'da ona karşı çıkan son korsanın kafatası, kaptanın kamarasını süslüyor," dedi Saffi.

Evet ama belli ki o korsanda, benim sahip olduğum koz yokmuş, diye düşündü Niya. Ayrıca Alōs'un, kellesini almaya çalışmasını çok isterdi. Bağlayıcı bahisleri olmasa nihayetinde adamın kellesi onun ellerinde olurdu, bundan çok emindi.

Fakat karşısındaki kadına bunları söylemek yerine omuz silkmekle yetindi. "Yani yaşlandıkça yumuşuyor."

Saffi güldü. "Pek sayılmaz. Konu sen olunca farklı ilerliyor. Sebebini merak etmeye başladım."

Niya, topçu başının irdeleyici bakışlarından hoşlanmıyordu. Rüzgârda örgüsünden kurtulmuş tutamları geriye iterken artan huzursuzluğunu gizledi. Mürettebattan bazılarının, Alōs'la onu fazla yakından izlemesi canını sıkmıştı. "Bence

fazla düşünüyorsun. Siz de öyle cezalandırılırdınız. Ayrıca kırbaçlanmam için *oy veren* sizdiniz."

"Evet çünkü kaptanın öne sürdüğü en ağır ceza oydu. İdam bir seçenek değildi."

Saffi'nin onun öldürülmesini istediğinden bu kadar rahat bahsettiğini duyunca homurdandı. "Hayal kırıklığına uğramışsınızdır."

"Sadece ilginç bir olay," dedi topçu başı. Bakışları hâlâ dikkatliydi.

"Prik ve Burlz olmadığından daha fazla korsan kaybetmeyi göze alamamıştır belki."

Saffi, "Belki," diye mırıldanırken kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ama mürettebat dedikodu yapıyor."

Harika. Niya gözlerini devirdi. "Yapıyorlardır tabii."

"Bazıları bir geçmişiniz olduğunu düşünüyor. Özellikle de gemiye getirildiğin zaman Mousai bizi ziyaret ettiği için."

Yıldızlar ve deniz aşkına, diye düşündü Niya. *Mürettebatın işime burnunu sokması ya da kaptanlarının bana özel muamele göstermesine neden olacak bir kozum olduğunu düşünmesi, istediğim son şey.* Bu sadece ondan daha çok nefret etmelerine neden olurdu.

Alōs ona karşılıksız iyilik yapmamıştı. Sadece anlaşma ve pazarlık yapıyorlardı. Hemfikir olabildikleri tek dil buymuş gibi görünüyordu. Fakat bunu Saffi'ye anlatamazdı.

"Ödemem gereken ağır bir borcum vardı," diye açıklamakla yetindi.

"Bağlayıcı bahsinizin olayı bu mu?"

Niya gömleğinin kolundan kendini gösteren siyah izi örtmemek için kendini tuttu. "Sizi bu gemiye bağlayan hiçbir şey yok mu?" dedi suçlarcasına. Sinirlendikçe büyüsü de karnında kıpırdanıp duruyordu. Bu kadar sorgulanmak yeterdi. "Yoksa emirler yağdırılmaya hazır, özgür kadın ve erkekler olarak mı geldiniz buraya?"

Saffi bir anlığına onu inceledi, sivri çıkışının meltemle esip geçmesine izin verdi. "Birlikte yelken açtığım ilk korsan gemisi bu değil, bunu biliyor muydun?"

"Şey..." Niya gözlerini kırpıştırdı. Sohbetteki ani değişim kafasını karıştırmıştı.

"Eskiden *Kara Örümcek*'teydim. Kaptanı Lucia Pallar'dı."

"Sanki adını duymuştum," dedi Niya. "Ama... *Ağlayan Kraliçe* onu yıllar önce batırmadı mı?"

"Her gün temizlediğimiz o toplarla, evet."

"Korsanlar, el koydukları diğer gemilerin mürettebatını öldürüyor sanıyordum."

"Normalde öldürürler," dedi Saffi. Paltosunun kolundaki kaliteli kürkle oynuyordu. "Ama Kaptan Ezra diğerlerinden biraz farklı çalışıyor, sen de biliyorsundur. O ürkütücü bir korsan. Acımasız olduğu kesin. Lucia'yı çabucak indirdi. Ona son sözlerini söyleme hakkı bile tanımadı. Ama o savaştan sağ çıkanlara seçenek sundu. Birer kayık almamızı teklif etti, Aadilor'da yeni bir hayat kurabileceğimizi ya da eski hayatımıza dönebileceğimizi söyledi. İstiyorsak *Ağlayan Kraliçe*'de ona hizmet edebilirdik. Ama hizmet etmeye karar verip ona sadakat yemini ettiğimizde, Buğu'nun tek çıkış yolu olduğunu söyledi."

Niya, "Sen de kalmayı mı seçtin?" diye sorarken kaşlarını çatmıştı. "Kaptanını öldürdü, gemini yağmalayıp batırdı ve onu mu seçtin?"

"Evet." Saffi başını salladı. "Ama o bana, Pallar'ın asla vermediği bir şey verdi."

"Asla geçmeyen bir baş ağrısı mı?"

Topçu başı buna sırıttı ama sonra başını iki yana salladı. "Bir seçim."

Niya bu sözcüğü sindirmeye uğraştı. *Seçim.*

Seçim yapmanın hep bir yanılsamadan ibaret olduğuna inanırdı. Sadece bir ihtimal oyunuydu. İnsanın yaşamının

yalnızca ufak bir kısmı, kendi kararlarına bağlı ilerlerdi. Geri kalanıysa kral ve kraliçelerin verdiği emirlerin ya da kaosun ürünüydü. Kontrol edilemez sonuçlardan oluşan zamanın akışıydı. *Seçim.* Niya'ya bahse girerken, hayatın kumarına boyun eğerken hissettiği heyecanı hatırlatıyordu.

"Buradaki herkesin bir geçmişi var, kızıl," diye devam etti Saffi. "Eskiden olduğumuz, olmayı planladığımız insanlar var. Korsan olmayı hiç hayal etmemiştim ama Pallar balıkçı köyüme geldiğinde ya kaptanı takip edecektim ya da ailemin peşinden Buğu'ya gidecektim."

Niya'nın kalbi sıkıştı. "Pallar aileni öldürdü mü?"

"Yetişkinlerle zaman harcamazdı hiç. Bildiklerine fazla bağlı olduklarını söylerdi. Oysa çocukları istediği gibi yetiştirebilirdi. Felix de benim köyümden ama olanları hatırlayıp hatırlamadığını gösterecek kadar konuşmuyor."

Niya, hamak arkadaşı Bree'nin yanında dikilen sıska çocuğa bir bakış attı. Bree bir halatı toplarken canlı bir tavırla konuşuyordu, yanına oturmuş kemanını çalan Felix sessizdi. Bakışları çok uzaklara dalmış gibiydi. Oğlanın tercih ettiği melodi hep biraz hüzünlüydü fakat sözlü dile getiremediği şeyleri en iyi şekilde ifade ediyordu.

Ona ablasını hatırlatıyordu. Arabessa da genelde düşüncelerıyle başa çıkmak için enstrümanlarını çalardı, kalbindekini anlatmaktansa yayını tellerde ya da parmağını tuşlarda gezdirmeyi tercih ederdi.

Felix'in bu tanıdık davranışını görmek, Niya'nın göğsüne bir ağrı çökmesine neden olmuştu. Evine duyduğu özlem çabucak içini doldurdu.

Kendini toparlamak için bir nefes alıp yanındaki kadına döndü. "Ama seni köyünden kaçırıp getirdilerse niye geri gitmeyip burada kaldın?"

Saffi onları çevreleyen sonsuz mavi sulara baktı. "O zaman geldiğinde tek yuvam artık deniz olmuştu. Geri dönsem ne bulacaktım ki?"

"Hayatına baştan başlayabilirdin."

"Başladım." Niya'nın gözlerine baktı. "Burada baştan başladım. En azından *Ağlayan Kraliçe*'de yeniden bir beceri öğrenmem gerekmiyordu. Zaten işe yarıyordum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kaptanımız, onun konumundaki çoğu kişinin aksine siyah beyaz sınırlarla çalışmaz. Mantıklı hareket eder."

"Evet, kendi mantığıyla," dedi Niya. Kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Olabilir ama yine de..."

"Yine de ne?"

"Söz konusu sen olduğunda, onun sebeplerini merak ediyorum."

Niya kadının bakışlarındaki meraklı ateşin harlanmasını izlerken iyice somurttu. Bu bakışları biliyordu, kız kardeşleriyle çok kez bu bakışlara bürünmüştü. O ateş, yalnızca aradıkları şeyi buldukları zaman sönerdi. Fakat konu Niya'nın varlığı olduğunda, Alōs'un sebepleri kadının becerileri ve büyüsünden ibaretti. Belki de korsan onun acı çekmesinden zevk alıyordu. "Bu sebebi öğrenince," diye yanıtladı Niya huysuzca. "Bana da haber ver."

Topçu başı gülümserken yanaklarındaki gamzeler belirginleşti. "Veririm."

"Şimdi ben *sana* bir şey sorabilir miyim?" Bakışları Alōs'un uzaktaki figürüne doğru kaydı, adam şimdi serdümeniyle sohbet ediyordu. "Sence o iyi bir kaptan mı?"

"Kaptanların en iyisi."

Niya başını iki yana salladı. "Sana inanamayacağım kadar çabuk cevap verdin."

Saffi'nin kahkahası boğuk ve sıcacıktı. Bu Alōs'un da dikkatini çekmiş olacak ki adam kafasını kaldırdı. Delici mavi gözleri, güvertenin ucundan onun gözleriyle buluştuğunda nabzı hızlandı, arkasını dönüp korkuluğu kavradı.

"Kızıl, bir aydan uzun süredir bizimle yelken açıyorsun," dedi topçu başı. "Kaptanımız konusunda ne hissettiğimizi göremiyor musun?"

"İnsanlar hissetmedikleri şekilde davranabilir."

"Doğru..." Saffi kollarını göğsünde kavuştururken paltosunun içinde kasları şişti. "Ama dürüst davranıyorum. O, gördüğüm en iyi korsan."

Hava serin olsa da sıcakladığını hissediyordu. Alōs'un herhangi bir şeyde iyi olduğunu düşünmek hoşuna gitmemişti. Kaptan, evlat, ağabey... Adamın zalim olmasına, düşmanı olarak kalmasına ihtiyaç duyuyordu. Sonsuza kadar yalnızca acı vadeden kişi olmalıydı. Yoksa duyguları olan, Saffi'nin dediği gibi *mantığı* olan bir insana dönüşürdü ve bu her şeyi daha da karıştırırdı.

Söz konusu sen olduğunda, onun sebeplerini merak ediyorum.

Huzursuzluktan kurtulmak için silkindi. Alōs'u daha fazla düşünmek istemiyordu. Kabul etmeye hazır olduğu tek şey, ortak bir amacın varlığıydı. Bu amaç, Prizma Taşı'nın diğer yarısını elde etmekti. Sonrasında artık özgür olacaktı, burayı sonsuza kadar terk edip Alōs'un hâkimiyetinden kurtulacaktı. Nihayet eve, ailesine ve buradakinden kat kat daha önemli olan görevlerine dönecekti. Kaderinde hep olan şeye, Mousai'ın bir parçası olmaya devam edecekti.

Alōs'a dair aklında tek kalması gereken şey, şu anda geçici ateşkesle ittifak yapmış iki düşman olduklarıydı. Karşıdaki kişiyi kendi çıkarları için kullanıyorlardı, aralarındaki ilişki hep böyle olacaktı.

"Sana şu yosun yağını vereyim," diye tekrar önedi Saffi. Niya'nın dikkatini kendisine doğru çekmişti. Geminin korkuluğunun yanında dikiliyorlardı, öğle güneşi etraflarındaki dalgaları parıltılarla süslüyordu.

"Banyo daha iyi gelirdi." Niya kirle kaplı ellerine baktı.

"Onun için vadiye ulaşmamızı beklemen gerekiyor," dedi topçu başı. "O sırada ben şu yağı alıp geleyim."

Niya, kadın uzaklaşırken havadaki enerjinin değişmesiyle birlikte gözlerini kısıp uzaktaki gökyüzüne baktı. Kayıp tanrılar şekerleme yapıyormuş gibi her şey sakindi, mavi enginliklerde tek bir bulut bile yoktu.

Yine de...

Köpüren, dalgalanan, toplanan güçler uğulduyordu. Niya bu hareketi daha önce de çok kez hissetmişti, fırtınadan önce bu hep olurdu. Enerjiye bakılırsa, bu çok kötü bir fırtına olacaktı.

Saffi'yi uyarmak için döndüğünde büyüsü kıpırdanıp uyandı fakat kadın çoktan gitmişti.

Bree ve Felix'e doğru ilerledi. "Bence bir..."

Küçük kız ona soğuk davranıp somurtarak uzaklaştı, Felix'i de yanında çekti. Niya'nın sözleri yarım kalmıştı.

"Çok olgunca davrandın gerçekten!" Onlar uzaklaşırken seslendi. "Bırakayım da sırılsıklam olup güverteden aşağı uçun," diye mırıldandı. Hâlâ kin tutuyorlarsa neden onları fırtınaya dair uyarsındı ki?

Çünkü gemide düzgün hazırlık yapmazsak, diye kendisiyle tartıştı sessizce. *Ben de güverteden aşağı uçabilirim.*

Haftalardır gemide olsa da henüz hırçın sularda yelken açmamıştı.

Dürüst olması gerekirse, bu düşünce onu gerçekten geriyordu. Ne bekleyeceğini bilmiyordu. Güçleri nasıl tepki verecekti?

Tekrar ufka bakarak havada çarpışan enerjiyi içine çekti, enerji gittikçe güçleniyordu.

"Karesin," diye mırıldandı.

Mürettebat onu dinlemeyecekse, kendisini dinleyecek birini bulacaktı.

Çenesini sıktı. Ardından sırtındaki yara izlerinin kaşıntısını ve nasıl oluştuklarına dair anılarını görmezden gelerek kaptanla konuşmaya gitti.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Niya eşikte oyalanırken kaptan kamarasının kapısı açıktı. Adamı güvertede bulamamıştı fakat aşağıya adımını attığı anda buraya kadar gelen serin enerjiyi hissetmişti, buna rağmen kamaraya bir bakış attığında içerisi boştu.

Adamın büyüsü onun için artık fazla tanıdıktı, kendi büyüsüyle fazla yakınlaştığından korsanın etrafta olup olmadığı konusunda hata yapıyordu. Duyuları uğuldarken içeri girdi, adamın hareketlerinden kalan ışıltıyı takip etti. Bakışları duvarları saran sıkışık kitaplıklarda, masaya saçılmış haritalarda, akan kum saatinde ve odayı süsleyen kapalı kutularda dolaştı. Hepsini incelemek için parmakları kaşınıyordu, hırsızlıktan kalma alışkanlıkları onu baştan çıkarmaya çalışan daimi bir fısıltıydı.

Su sesi, dikkatini odanın köşesindeki aralanmış kapıya doğru çekti. Niya buradayken o kapı hep kapalı olurdu fakat korsan lordunun orada uyuduğunu varsayıyordu.

Niya tekrar gerildi. "Kaptan?" diye seslendi. Kapıya iyice yaklaştı. "Rahatsız etmek istemem ama..."

İçeriye bir bakış attığında ağzı kuruyuverdi. Odanın köşesindeki çanağın üstüne eğilmiş olan gömleksiz adamı inceledi. Korsan ıslak bir bezi karnında gezdirirken kasları be-

lirginleşiyordu. Yakınında duran yatağın arkasındaki geniş pencereden süzülen ışığın altında esmer teni parlıyordu.

Alōs döndüğünde delici bakışları kadını buldu.

Bir kum düşümü boyunca kıpırdamadan durup birbirlerine baktılar.

Korsanın saçları yeni yıkamış gibi ıslak ve dağınıktı, omuzlarına doğru düşmüştü.

Daha geniş görünen omuzları çıplaktı, ince bir beli vardı.

Niya bakışlarını iyice aşağıya, kalçasını saran deri pantolona çevirmemek için kendini zorladı.

Geçmişin anıları zihninde belirirken bir sıcaklık dalgası onu ele geçirdi. Alōs'un güçlü göğsünde gezdirdiği elleri, yatağa yayılan adamın tembel gülümsemesi...

Hain, diye tısladı düşüncelerine sessizce. Odaklanmak için gözlerini kırpıştırdı.

Korsan lordu yavaşça, "Ateş dansçısı," dedikten sonra havlusunu çanağın içine bıraktı. "Yine davet edilmediğin halde istediğin yere gidiyorsun."

Niya ani bir sinirle duruşunu dikleştirdi. "Kapın açıktı," dedi. "Kim kapısı açıkken yıkanır ki?"

"*Kapı çalmayı* bilen bir mürettebatım var. Korsanlarım, soylu bir leydiden daha mı görgülü?"

Adama cevap verirken dudak büktü. "Seni böyle bulmaktan zevk alıyor değilim."

"Yani buraya nelerden zevk aldığından bahsetmeye mi geldin?" Alōs siyah kaşlarından birini havaya kaldırmıştı.

Niya utanç dolu bir kızarıklık yanaklarını ele geçirirken ağzını açtı ancak sonra tekrar kapattı. *Buğu aşkına, katlanılmaz bir herif!*

"Sana nasıl yardımcı olabilirim, Niya?" Korsan ona yaklaşıp soğuk gücünü öne doğru itti. Biçimli göğsü, gücünü ikiye katlıyormuş gibiydi. "Buraya daldığına göre çok önemli bir şey olmalı."

"Gömlek giymeyecek misin?" diye sordu Niya. Korsanın yaklaşmasını temkinle izliyordu.

"Yıkanmayı bitirmedim," dedi Alōs. "Sen hemen geri çıkacakken niye gömlek giyeyim? Tabii işimi bitirirken beni izlemeyi sorun etmezsen, orası ayrı." Sırıtışıyla onu kışkırtıyordu.

Niya kapının eşiğine ilerleyen adamla birlikte geriledi, büyüsü huzursuzlukla damarlarında geziniyordu.

Ancak neden huzursuzdu ki? *Alōs bu*, diye hatırlattı kendine. Onu daha önce yarı çıplak görmemiş değildi. Hırsızlar Krallığı'ndaki pek çok kişiyi de partilerde üstsüz görmüştü.

Buraya ne yapmak için geldiyse yapıp geri dönmesi gerekiyordu.

"Fırtınanın yaklaştığını hissediyorum, seni uyarmaya geldim."

Alōs başını yana eğdi. "*Hissediyor* musun?"

"Evet." Niya başını salladı. "Bence büyük bir fırtına olacak."

Korsanın bakışları omzunun üzerinden masasının arkasındaki pencerelere, sakin denize ve mavi gökyüzüne doğru döndü. "İlginç," dedi hemen sonra. "Hâlâ bir kum düşümü varken böyle bir şeyi sezebiliyor musun?"

Niya kaşlarını çatarak, "Hava... fırtına başlarken rüzgâr belirli bir şekilde hareket eder," diye cevap verdi. "Bir saniye, fırtınaya yelken açtığımızı biliyor muydun?"

"Evet." Adam kapıya yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Devler Vadisi'ne giderken batı sularına girdiğimizde hep fırtına olur."

Niya gözlerini kırpıştırdı. "İyi de..."

"Ne?"

"Güvertedeki herkes çok rahat görünüyor. Bilmem, etrafta koşuşturmak gibi şeyler yapmaları gerekmez mi?"

Alōs gülümsedi. "Bu mürettebatın göreceği ilk fırtına değil. Son fırtına da olmayacak. Batı fırtınaları pek çok gemiyi batırdı fakat korsanlarım ufukta fırtına görünce ne yapacaklarını bilirler."

"Anladım." Niya surat astı, adamın sözcükleri endişesini pek gidermemişti.

"Ne?" diye sordu Alōs.

"Hiç." Kamaraya arkasını döndü. "Zamanını harcadığım için kusura bakma."

"Niya," diye seslendi korsan.

Genç kadın durdu ve adamın mavi gözlerine baktı. "Evet?"

Korsan lordu dudaklarını birbirine bastırıp bir anlığına onu inceledi ve düşünceli bir tavırla kaşlarını çattı. "Orada bekle," dedikten sonra odasına geçti, küçük kahverengi bir şişeyle geri döndüğünde elindekini ona doğru uzattı. "Al bunu."

"Bu ne?" Niya şişeyi parmakları arasında çevirirken içindeki sıvı şapırdadı.

"Yosun yağı."

Niya'nın bakışları aniden adama döndü, kafası karışmıştı.

"Şeye faydası dokunur..."

"Yaralara," diye lafını sessizce tamamladı kadın.

Alōs dikkatini ondan ayırmadı, enerjisi ikisini de sarmalayıp onunkine karışıyordu. "Evet."

Niya nedenini sormak istiyordu. Neden adam bunu ona veriyordu? Onu kırbaçladığı için pişman mı olmuştu? Yağın iyileştirmesi gereken yaraları bizzat açtığı için kötü mü hissetmişti? Ama bunlar çok saçmaydı.

Niya bilerek emirlere karşı gelmiş, mürettebata ihanet etmişti. Alōs'un vatanını kurtarması için gereken bilgiyi de ona karşı koz olarak kullanıyordu.

Alacağı cezadan veya adamın öfkesinden kurtulmak mümkün değildi.

Niya bir başkasını da böyle cezalandırırdı. Muhtemelen çok daha kötüsünü yapardı.

Huzursuzdu ve kafası karışmıştı.

Sence o iyi bir kaptan mı?

O, kaptanların en iyisi.

Ama o Alōs Ezra, diye karşı çıktı. Kalbini kıran, kız kardeşleriyle sahip olduğu kimlikleri ona karşı koz olarak kullanan, kralına şantaj yapan soğuk ve acımasız korsandı.

Niya şişeye tekrar bir bakış attı. "Saffi elindekinden biraz vereceğini söyledi."

"Anladım," dedi adam yavaşça. "Öyleyse buna ihtiyacın..."

"Yaralarımı düşününce..." dedi Niya. Şişeyi adamın uzattığı elinden uzağa, pantolonunun cebine koydu. "Ne kadar çok, o kadar iyi."

Başını kaldırdığında korsanın bakışlarında bir şey yakaladı fakat o ne olduğunu anlayamadan kaybolup gitmişti. "Evet, şey... Daha fazla lazım olursa..."

"Diğerlerine sorarım."

Alōs başını sallarken yüzü de sertleşmişti, sonra bir adım geriledi. "Fırtınadan önce yardım etmek istiyorsan Kintra'yı bul. Fırtınalar sert geçiyor, bağlanması gereken de çok sandık var."

Odadaki gerilim adamın sözcükleriyle beraber dağıldı.

Korsan ve kaptan rollerine geri dönmüşlerdi.

Az önceki tuhaf an kaybolmuştu.

"İzninle," dedi Alōs. Odasına geri dönüyordu. "Burayı böyle kolay bulduğuna göre çıkışı da bulabilirsin."

"Kapı açıkken hep kolay olur!" diye sinirle seslendi Niya. Sonra adamın yatak odasının kapısı kapandı ve yarı çıplak bedeni görüş hizasından çıktı.

Niya yumruklarını sıkarak odadan çıktı, buraya gelmekten bile pişman olmuştu. Çünkü cebindeki şişeye göre, Saffi haklı olabilirdi. Belki de Alōs *gerçekten* iyi bir kaptandı. Bu düşünce içine bir türlü sinmiyordu.

Kaptanların *en iyisi* olduğu fikrini ise ölene kadar inkâr edecekti.

Zaten bu fırtınalar adamın söylediği kadar sert geçiyorsa o günü uzun süre beklemesi gerekmeyebilirdi.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Ağlayan Kraliçe dalganın üzerinden tırmandı. Niya ana direğe bağlı halata sıkıca tutunurken yağmur bıçak misali bedenine çarpıyordu. Rüzgârda çırpınan yelkenler gürledi. Ufukta kara bulutları gördükleri andan itibaren deli gibi hazırlık yapmış olmalarına rağmen tüm mürettebat bağırıyor, kaçışıyor, düşüyor, kalkıyor ve daha fazla koşuyordu. Halatlar sürekli serbest kaldığı için yeniden yerlerine bağlanıyorlardı. Gemi durmaksızın ileri geri sallanıyordu. Yelkenler kadar yüksek olan dalgalar geminin gövdesine çarpıyordu.

Niya, Aadilor'un batısında neden pek ticaret yapılmadığını artık anlamıştı. İliklerine kadar ıslanmış haldeydi. Yağmurdan oluşan nehirler suratından akıyor, gözlerine giriyor, tuzlu suyun tadı ağzını dolduruyordu. Tepedeki şimşek gemiyi aydınlattı, beyaz yelkenler fırtınanın içinde parlıyordu.

Sıkıca tutundu, etraftaki hareketlilik yüzünden sarhoş gibiydi. Bedeni tüm bu hareketlerden olabildiğince güç topluyordu. Bu enerji kargaşasından bayılmamak için kendini zorlaması gerektiği anlar bile oluyordu. Yağmurun dokunuşu buz gibi olsa da vücudu büyüsüyle yanıyor, teni enerjisinin özgür kalması için cızırdıyordu.

Tepesinden bir çığlık yankılandı. Başını kaldırıp Bree'nin çanaklığın kenarına çarpıp dışarı yuvarlandığını gördüğünde

hızla elini uzattı, kızın düşen bedenini yakalamak için parlak turuncu büyüsünü oraya doğru fırlattı. Küçük kızın ağırlığı güçlerini çekiştirdi, büyüsü bir halat misali onu sardı ve küçük kızı güvenle yanına getirerek güverteye bıraktı.

"Niya," dedi Bree nefes nefese. Gözleri kocamandı, teni de soğuktan ve korkudan bembeyaz olmuştu. Yağmur yüzünden kısa saçları alnına yapışıp kalmıştı. "Hayatımı kurtardın!"

"Buna tutun!" diye haykırdı Niya. Önlerindeki direğe çarpan halatlardan birini yakaladı.

Halatı kıza uzattığı anda boğucu kuvvette sahip bir enerji yan taraftan ona çarptı. Devasa bir dalga geminin sancak tarafından yükseliyordu.

Niya etrafında dönüp daha fazla enerji topladı, ardından merkezinden dışarı itti. Gücü sıcak bir dalga halinde kollarından taşıp sudan oluşan duvara çarptı.

İki kuvvet çarpıştı. Parlak kırmızı bir kalkan, göğe yükselip köpüklenen dalgaya engel oldu. Dalga geri çekildi, korkuluğun diğer tarafına dönerek tekrar denize döküldü. Bir an sonra sandıklar ağdan kurtulup onlara doğru yuvarlandı. Niya bir elini savurup bir büyü patlamasıyla onları uzaklaştırdı. Gücünü düşen enkaza ve onları sarmalayan dalgalara savururken kasları zorlanmakla bitkinlik arasında çığlık atıyordu.

Denizin efendisi, kayıp tanrı Helvar'la savaşıyordu ve inanılmaz hissediyordu.

"Alın! Kendinizi bağlayın!" diye haykırdı korsanlara. Bree'yle birlikte ana direğe tutundukları yerde toplanmaya başlamışlardı. Niya'nın gemideki en güvenli yer olduğunu düşünüyor gibiydiler. Kadın bunun ironisine neredeyse gülecekti, birkaç kum düşümü önce sanki cüzzamlıymış gibi ondan kaçıyorlardı.

Niya'nın elindeki fazla halatı alıp bellerine bağladılar.

Sonra göz ucuyla topçu başını gördü. Saffi iskele tarafın-

daydı, tıpkı onun yaptığı gibi dalgaları itmeye çalışıyordu, güçleri parmaklarından gümüş renkli bir yoğunlukla akıyordu. Yetenekli olsa da büyüsü dev dalgalara karşı pek işe yaramıyordu.

Su öfkeli bir kükremeyle güverteye inerken etrafa yayılıp birçok kişiyi yere yapıştırdı.

"Saffi!" diye haykırdı Niya. Kadın güverteye yuvarlanarak bağlanmış bir topun tekerlerine kolunu atmıştı.

Topçu başının güvende olduğunu gördüğünde rahatlayarak nefesini verdi, en azından yeterince güvendeydi. Bu yüzden, Niya dikkatini tekrar geminin kalanına çevirebildi.

Therza pruvanın yakınındaki bir ağa tutunmuş, başını geriye doğru atmıştı. Keyif dolu kahkahaları etrafta yankılanıyordu, sanki fırtına ona espri yapan eski bir dosttu. Tepelerinde tekrar şimşek çaktı, kadının tombul yanaklarına çarpan yağmur damlalarını aydınlatıyordu fakat o sadece daha çok güldü.

"Deli bu," diye mırıldandı Niya. Gözlerine yapışan saç tutamını geriye attı.

Yeşil parıltılar görünce Alōs'a doğru döndü, adam dümenin etrafındaydı, Boman'ın yanında duran korsan lordunun lütufları devasa bir baloncuk şeklinde genişleyip etraflarına yayıldı, büyü fırtınanın her darbesiyle aydınlanıyordu. İçeriye yağmur, rüzgâr ya da dalga giremiyordu.

Alōs sanki izlediğini hissetmiş gibi ona doğru döndü, parlak turkuaz gözleri onunkileri buldu. Karanlık fırtınada parlayan bir meşale gibiydi.

Sonra fırtınanın kükreyişinin üzerinden, "Dalgalarla savaşma!" diye seslendi.

"Ne?" Niya sırtına çarpan sağanağa karşı gözlerini kırpıştırdı. Yaraları acıyla haykırsa da onları görmezden geliyordu.

"Savaşmak için daha çok enerji gerekir!" Korsanın avucundan fırlayan büyü, kalkanı delip geçerek onları tehdit

eden bir dalganın tepesini yakaladı. Alōs dalgayı çekerek uzattı, dalga geminin diğer tarafında dağılarak denize kavuştu.

Daha az hasar almışlardı.

Niya tekrar pruvaya döndü. *Ağlayan Kraliçe*'nin öfkeli denizi bir dağ gibi tırmanmasını izledi. Bu hareket yüzünden sendeleyerek geriledi, gemi neredeyse suyun üstünde dik duracaktı.

Bu dağdan inerken geminin parçalanacağı kesindi.

Dalgalarla savaşma, demişti Alōs.

Niya ana direğe bağlı olan halatla sallanarak güvertede kayıp pruvaya atladı.

Ağlayan Kraliçe tekrar dikleşirken ayaklarını yere sabitleyerek fırtınanın sesiyle hareket etmeye başladı. Gemiye çarpan suyla kalçalarını oynattı, aşağıdaki denizin ve köpüren dalgaların hareketini hissetti. Kollarını iyice açtı. *Daha çok ak. İleriye ak. Uzaklara esneeee*, dedi Obasi Denizi'ne. Teni bu niyetle cızırdadı, kıyafetlerinden buhar yükseliyordu. Niya büyüsünü bir köprüye dönüştürüp dalganın altına yerleştirdi. Su iyice uzadı, kadının yarattığı akıntının turuncu sıvısına karıştı. Niya fırtınayla savaşmıyor, zaten hareket halinde olan enerjiyle birlikte çalışarak onu yumuşatıyordu. Gemi dalganın ucuna erişip büyüsüne karışarak süzüldü. Ardından akıcı bir hareketle denize neredeyse yumuşacık bir dokunuşla tekrar kondu.

Çok küçük bir dalgadan daha geçtiler ve fırtına bir anda arkalarında kaldı. *Ağlayan Kraliçe* güvendeydi.

Niya hızla nefes alıyor, kulakları uzakta kalan gök gürültüsünden çınlıyordu. Onları karşılayan dingin gri denize ve bulutlu gökyüzüne baktı. Arkalarında küçücük kalan fırtınayı görmüyor olsa her şeyin bir rüya olduğuna inanabilirdi.

Büyüsü hâlâ damarlarında uğulduyor, başı az önceki hareketlerin adrenaliniyle dönüyordu ancak nihayet göğsü rahatlamayla dolarken omuzları çöktü.

Pruvadan ayrılıp ana güverteyi dolaştı. Gemi sırılsıklamdı. Korkuluklar bazı yerlerde fırtınadan paramparça olmuştu, sandıklar dağılmıştı, kum torbaları dışarıya akıyordu, bir yelken yırtılmıştı. Fakat gemi hâlâ yelken açıyor, suda süzülmeye devam ediyordu. *Ağlayan Kraliçe* güçlüydü.

"Eğlenceliydi," derken iskele tarafında diz çöken Kintra'nın yanına ilerledi. Mika birkaç korsanın kesiklerini sararken serdümen ona bandaj uzatıyordu.

Kintra başını kaldırıp ona baktığında kaşlarını çattı. "Sen nasıl ıslanmadın?"

Niya başını eğip kendine baktı. Kıyafetleri artık fırtına yüzünden tenine yapmış halde değildi. Aslında güzelce yıkanıp temizlenmiş gibiydi. Saçı da sırılsıklam ve karman çorman değildi, sıcacık bir şekilde düzgünce örülmüştü. Sırtı bile yenilenmiş gibiydi. *Ah!* diye düşündü şaşkın bir mutlulukla. Sonra tekrar serdümene baktı. "Büyü?" dedi gülümseyerek.

Kintra ayağa kalkarken huysuzca homurdandı, ıslak botları gıcırdıyordu. "Paylaşmaya ne dersin?"

"Pekâlâ." Genç kadın ellerini ovuşturup büyüsünü topladı ve parlak, kırmızı bir topa dönüştürdü. Yukarı uzanırken ısıyı kadının üstüne indirdi. Sıcaklık bir oflama sesiyle ona doğru uçtu, ayaklarının dibinde kayboldu. Kintra'nın kahverengi gömleği ve pantolonları kupkuruydu, teni de banyodan çıkmış gibi parlıyordu.

"Kayıp tanrılar aşkına." Serdümen etrafında dönüp şaşkınlıkla vücuduna baktı.

Niya gülümsedikten sonra izlendiğini belli eden huzursuz hisle arkasına döndü. Korsan lordu kıç güvertesinde, hemen üstlerinde duruyordu.

Siyah paltosuyla azametli görünüyordu. Önündeki korkuluğu kavramıştı, soğuk enerjisi zaten serin olan havayla karışmıştı. Bakışları önce ona ve yanında dikilen Kintra'ya,

ardından da serdümenin kuru kıyafetlerini mucize görmüş gibi dürtükleyen sırılsıklam olmuş korsanlara döndü.

Alōs tekrar ona baktığında bakışlarında ufacık bir şeyler yumuşamıştı, ona doğru hafifçe başını salladı.

Teşekkür ediyormuş gibiydi.

Niya kendini tutamadan göğsüne sıcak bir his yayıldı. Bu yabancı ve rahatsız edici bir histi. Ama bu duyguları inceleyecek kadar vakti olmadı çünkü ıslak denizciler önünde sıra olmaya başlamıştı.

Anlaşılan kurutma görevi ona verilmişti.

Gülümsememek için kendini tutarak elini salladı ve gelmesi için ilk korsana işaret verdi.

Son korsanı kurutmayı henüz bitirmişti ki çanaklıktan birileri boynuzu üfledi.

"Hazır olun!" diye haykırdı yukarıdaki Bree. "Alaycı Sis'e yaklaşıyoruz!"

Niya korkuluk boyunca ilerleyip sancak tarafına geçerek dışarıya bir bakış attı.

Mürettebatın sise dair söylediklerini duymuştu fakat o dönemde onu hâlâ görmezden geliyorlardı. Bu yüzden böyle dişli korsanların korkuyla fısıldaşmasına neden olan şeyi henüz öğrenememişti.

Sisin yavaşça gri suyun üstünde yükselmesini izledi. Buğu'dan uzanan eller, suyun derinliklerine çekecek talihsiz bir denizci arıyormuş gibi görünüyordu. Pus havayı doldurdu, görüşlerini engelledi ve sisin içinde ilerleyen gemiyi yavaş yavaş gerçeklikten silmeye başladı. *Ağlayan Kraliçe* artık denizde süzülmüyor, bir hiçlikte uçuyordu. Niya gözlerini kısarak beyazlığa doğru baktı. İki adım ileriyi bile zar zor görebiliyordu. Ayağının altındaki tahtalar yok olmuştu, sanki kayıp tanrılar dünyanın bu kısmını silmeye başlamıştı.

Niya'ya en yakın duran Çaylak ve Felix gerilemeye başladılar. Ellerini panikle ceplerine sokup çıkardıkları şeyleri

kulaklarına tıkıyorlardı. Diğerleri de elleriyle kulaklarını örtüp güvertede sindiler, ardından sis üstlerini tamamen örttü. Daha yeni bir fırtınanın merkezine hücum etmiş olan müretteba şimdi yaklaşan sisten sendeleyerek kaçıyor ve korkuyla siniyordu.

Kintra yanına gelip ona iki küçük balmumu topu uzattı. "Kulaklarını tıkasan iyi olur."

Niya serdümenin avucundakileri aldı. "Alaycı Sis bu mu?"

"Hmm." Kadın başıyla onayladı. "Adı üstünde. Ama düşündüğünden daha kötüdür. Hadi, kulaklarını tıka. Beni duyabiliyorsan *onu da* duyabiliyorsundur ve sise kulak veren kimse aynı kalmaz."

Niya onun omzunun üstünden bir bakış atarken dümendeki baş rotacının yanında dikilen Alōs'u zar zor seçebiliyordu. Korsan lordu, beyaz hiçliğe dökülmüş kara mürekkep lekesini andırıyordu. İleri bakarken parlayan gözleri, sisli havada puslu görünen mavi bir meşale gibiydi.

Boman'ın da kulaklarını tıkadığını gördü.

"Peki ya, kaptan?" diye sordu. "Onun kulaklarını..."

"Bazılarının, sisin hatırlattığı şeyleri duymaya ihtiyacı vardır," diye yanıtlamakla yetindi Kintra. Ardından kulaklarını tıkadı. Niya balmumu toplarını eliyle hafifçe tarttı.

Kız kardeşleri onunla sürekli alay ederdi, neredeyse hiç durmazlardı. Mousai'ın bir parçasıydı, birçok korkunç şeye şahit olmuştu ve Hırsız Kral'ın her ruh halini görmüştü. Bu sis onlara kıyasla ne kadar kötü olabilirdi?

Avucunu kapatırken bekleyip görmeye karar verdi.

Fısıltılar yumuşak seslerle başladı.

Bir yönden değil her taraftan geliyordu, sanki havada binlerce kişinin sesi vardı.

Merhaba, Niya, diyordu sis tatlı tatlı. ***Burada, birlikte olduğun insanlara bir bak. Bu gemide ne kadar çok yaşlandın, kırıştın ve yandın. Çok güzellik yitirdin. Yazık, çok yazık.***

Zihnini tiz bir kahkaha doldurdu.

Ellerin sertleşti, ayakların nasırlandı. Sırtında yara izleri var. İğrenç. İğrenç. İğrenç. Bu iki yıl bitince ailen ne olacak? Zira iki sene boyunca buraya zincirlenmiş olacaksın. Aptal, budala kız. Hep kazanamayacağın şeyler üzerine kumar oynuyorsun. Aileni hayal kırıklığına uğratıyorsun. Bir hayal kırıklığısın. Artık kardeşlerinin işine yaramayacaksın. İşe yaramazsın. Yaramayacaksın. Onlar çoktan hayatlarına devam ettiler. Seni unuttular. Fazla uzun zaman geçti. Baban... Evet, zavallı Dolion da senin yerini dolduracak. Kıymetli Mousai'ın parçası olacak bir başkasını bulacak. Ne çok şey kaçırmışsındır. Kardeşlerin sensiz bir sürü maceraya atılmıştır. Niya da kim? Kimse seni hatırlamıyordur.

Niya'nın en derin korkuları havada yankılanırken nefesleri hızlandı, etrafı kıkırtılarla doldu.

Şimdi tamamen yapayalnızsın. Yapayalnız, diye devam etti sis. *Ama sen yalnız olmaya alışkınsın, değil mi, ateş dansçısı?* Ses bir anda Alös'un derin tonuna dönüştü, ensesinden aşağıya doğru süzülürken buz gibiydi. *Kadın arkasını döndü fakat orada kimse yoktu, sadece sis vardı. Ben senin yatağını ısıtırken bile yalnızdın. Çok saftın, beni tatmin etmek için çok hevesliydin. Ailen yerine beni seçtin. Bana kalbini verdin ama ben onu hiç istememiştim. Söylesene, ben o gece gittikten sonra ağladın mı? Şu anda ağlıyor musun?* Adamın sözcükleri etrafında dolaşıp onu paramparça etti, ardından tekrar sisin tiz gülüşüne dönüştü.

Sen bir fantezidin ibaretsin, dedi sis. *Bir dans hareketiyle zihinlerini büyülediğin için seni arzuluyorlar. Sen de bundan korkmuştun, Niya. Biliyoruz. Biliyoruuuuz. Şüphelerini biliyoruz. Arabessa gibi zeki değilsin. Larkyra gibi nazik değilsin. Kimse senin benliğine değer vermiyor.* Daha fazla kahkaha. *Hayır, hayır. Senin için bu geçerli değil. Sadece vücudun önemli. Sadece büyün kıymetli. Ele geçirmek istedikleri*

şeylere kıymet veriyorlar. Dokunmak istediklerine. Bunlar yoksa sen kimsin? Ailene ne sunabilirsin? Korsana ne sunabilirsin? Kıymetsizsin. Kıymetsiz ve yalnızsın. Üçlüdeki en zayıf halkasın. Baksana, onları ne kadar sık yüzüstü bırakıyorsun. Annen hayatta olsa senden utanırdıııı. Utanırdıı...

Niya balmumunu kulaklarına tıkıp kötücül fısıltılara engel oldu. Titriyordu. Göğsü yarılmış, bir utanç kuyusu açılmıştı ve içi yanıyordu.

Fısıltıları artık duymuyorsa da ruhunda yankılanan zalim sözcükleri seçebiliyordu. *Onlar hayatlarına devam ettiler. Seni unuttular. Kimse senin benliğine değer vermiyor. Sadece vücudun önemli. Sadece büyün kıymetli. Bunlar yoksa sen kimsin? Üçlüdeki en zayıf halkasın.*

Titrememeye çalışırken kollarını kendine sardı. Büyüsü bile derinlerine saklanmıştı, karanlıkta kaybolmuş bir çocuk gibi küçücüktü ve bir yerlere sinmişti.

Ben o gece gittikten sonra ağladın mı? Şu anda ağlıyor musun?

Niya'nın yanakları yanıyordu.

Burası korkunç bir yerdi.

Bir daha sisi dinleme hatasını asla yapmayacaktı.

Çeyrek kum düşümü sonrasında sis ağır ağır dağıldı ve gemi tekrar belirdi. Ağlar, sandıklar, direkler, geniş bir güverte.

Therza'nın, birlikte bir yere eğilmiş halde bekleyen Bree ve Çaylak'ı kaldırdığını gördü. Diğerleri de kulaklarındaki balmumunu çıkarıyorlardı. Aralarında Felix'in de olduğu birkaç korsan oturdukları köşelerde sallanıyorlardı, başlarını eğmişlerdi, yumuşak bir sesle ağlıyorlardı.

Yanlarından geçenler onlara bakmadı. Sessizce kalplerinde yankılanan kötülükleri sindirmelerine izin vermediler.

Niya korsanı aradı, adamın hatırlaması gereken nasıl korkunç şeyler olduğunu merak ediyordu. Fakat dümenin yanına, her zaman olduğu yere baktığında adam orada yoktu.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Devler Vadisi'ndeki güneş açgözlüydü, oburlukla her şeyin üstünü örtmek istiyordu ve Niya güvertede boş bir gölge bulmakta zorlanıyordu. İskele tarafı boyunca dizilen sandık yığınlarının dibindeydi, etraflarındaki toprakları incelerken parlak güneşe karşı elini siper etmişti. Bir kanyonun içinden geçiyorlardı, topraklar kızıla boyanırken güneşin amansız sıcaklığı da göğe yükselen kumtaşı kayalıklarını yakıyordu. Niya, Devler Vadisi'ne adını veren şeyin bu göğe uzanan, dikilitaşlara benzer devasa kayalıklar olduğunu öğrenmişti.

Şu anda Obasi Denizi'nden uzaklaşmalarını sağlayan geniş nehre ulaşmak tam iki gün sürmüştü. Buradaki su, masmavi gökyüzüyle kıyaslandığında çamurlu bir yeşildi. Hava kuru olsa da tatlı kokuyordu, tortul tabakanın kendine ait bir parfümü varmış gibiydi. Geminin yelkenlerini indirmişlerdi çünkü ilerlemeleri için rüzgâra ihtiyaç yoktu. Akıntı bir şekilde hızla karanın içine doğru akıyordu. Devler Vadisi, tüm ziyaretçilerin varmak istediği yeri biliyormuş gibiydi.

Saffi onun hemen yanındaki sandıklara yaslanmıştı, bir parça tahtayla tırnaklarını temizliyordu. Therza ve Bree de ayaklarının dibindeki son gölge alanda dinleniyordu.

Mürettebat bitkin olsa da bu çok normaldi. Bir fırtınanın

içinden geçmiş, Alaycı Sis'le yüz yüze gelmişlerdi. Herkesin bir içkiye ihtiyacı vardı.

"Kaptan duyuru yapıyor." Serdümen onu dürttü.

Alōs kıç güvertesinin tam ortasına ilerlerken korsanlar toplandı. Kintra her zamanki gibi adamın sağına geçmişti.

Sıcaklık yükseliyor olsa da korsan kaptan hâlâ siyahlara bürünmüş haldeydi. Rahat görünmesine rağmen hükmedici bir havaya sahipti, mürettebatının aşağıdaki güvertede toplaşmasını bekliyordu. Niya onu gece görmeye o kadar alışkındı ki, güneşin adamın kahverengi saçlarını nasıl parlattığını ve yüz hatlarını ne kadar yumuşattığını neredeyse unutmuştu. Korsan keskin bakışlarını herkesin üstünde dolaştırırken deniz meltemi de abanoz rengi saçlarında dolaşıyordu.

"Kardeşlerim," diye söze girdi Alōs. Derin sesi kanyonda yankılanıyordu. "Öncelikle, batı topraklarına girerken gösterdiğiniz cesaret için hepinizi tebrik etmek istiyorum. Sağ kalıp dünyanın bu kısmını gören çok kişi olmamıştır ancak bu konuda başarılı olacağımızdan asla şüphe etmedim. Hırsız ve serseri olabilirsiniz fakat gördüğüm en becerikli hırsızlar ve serserilersiniz."

Gruptan birkaç kişi tezahürat yaptı. Niya kollarını göğsünde kavuşturdu, kaptanlarının mürettebatı ne kadar çabuk etkilediğini görmek onu eğlendirmişti.

"Vadi halkı çok geçmeden bizi karşılar. Bunun bir yağma görevi *olmadığını* size hatırlatmak zorundayım. Dinlenmek, fırtınada mahvolanları tamir etmek ve ganimetimizin bir kısmı karşılığında ticaret yapıp depomuzu doldurmak için geldik. Burada savaş çıkaramayız, düşman edinemeyiz. Bu nehir..." derken etraflarındaki suyu işaret etti. "Buradan tek çıkış yolumuz."

Herkes mırıldanmaya başlamıştı.

Niya öne doğru eğilerek yanında kadına, "Ne?" diye sordu.

"Ölüm tuzağı," diye mırıldandı Saffi. İki taraflarındaki kanyonun kenarlarını işaret etti. Niya tepeye yerleştirilmiş kaya yığınlarını görebiliyordu. "Saldırıya uğrarsak sağ çıkamayız. Vadi halkı bu olasılığı sağlama aldı. Kayaları ittikleri anda... *Bam.*"

Diğer yanındaki Bree, "Ne kadar kalacağız, kaptan?" diye sordu.

Yakındaki bir ağda takılan Emanté de, "Ceplerimizi yakında yeniden dolduracak mıyız?" diye sorguladı. Ya hiç gömleği olmayan ya da onların gereksiz olduğunu düşünen bir adamdı. Niya onun üstüne bir şey giydiğini hiç görmemişti.

Grup merakla mırıldandı, Niya da adamın yanıtını benzer bir hevesle bekliyordu. Buraya gelmelerinin amacını nasıl saklayacağını merak etmişti.

"Kraliçe Runisha ve Kral Anup bizi iyi karşılarsa, burada en az birkaç gün kalırız," dedi Alōs. "Dinlenmeye geldik ama Cax Adası'ndaki son akınımıza daha fazla güzel şey eklemek için bilgi edinmemiz de gerekiyor. Takas Koyu'ndayken daha batıda ganimet olabileceğine dair söylentiler duymuştuk. Bu ziyarette ne yapacağınızı biliyorsunuz, benim biricik serserilerim. Etrafa kulak kabartıp insanlarla konuşun. Etrafta yakınlardaki hangi şehirleri tanrıların *fazla* kutsadığına dair ipuçları hep olur. Herkese yüksekten bakan, gerçekliğe dönmek için fare istilasına ihtiyacı olan pek çok yer vardır."

Hava kahkahalar ve tezahüratlarla doldu.

Niya gözlerini devirdi.

"Kim bilir," diye devam etti kaptan. "Tekrar Hırsızlar Krallığı'na gittiğimizde Hazine İstifi'ne uğramamız bile gerekebilir."

Mürettebat güldü, sonrasında korsan lordu limana yaklaşmaya hazırlanmak için onları serbest bıraktı.

"Benim kesinlikle uğramam gerekiyor," dedi Bree. Niya

ve Saffi'ye doğru dönmüştü. "Özellikle de Cax baskınından sonra."

"Bir saniye..." Niya somurttu. "Hazine İstifi'nde cidden hesabın var mı?"

Hazine İstifi, Hırsızlar Krallığı'ndaki en özel bankaydı. Sadece en zengin olanlar değerli eşyalarını orada saklardı. Tabii bunlar genelde yasadışı ticaretle ya da zorla ele geçirilmiş eşyalar olurdu ancak bu durum onları daha az değersiz kılmazdı.

"Tabii ki," dedi küçük kız. "Hepimizin var. Yağmaladığımız her şeyi nerede sakladığımızı sanıyorsun? Bu gemi büyük olabilir ama yıllar boyunca kazandıklarımızı saklayabileceğimiz kadar büyük bir kasayı kaldıramaz. Biz *Ağlayan Kraliçe*'nin korsanlarıyız. Obasi Denizi'nin sularındaki en hızlı geminin mürettebatıyız. Aadilor'da en korkulan..."

"Evet, evet." Niya elini salladı. "Bu geminin müthiş başarılarını gayet iyi biliyorum."

"Öyleyse birçoğumuzun toprağı olmasına da şaşırmazsın," diye açıkladı Saffi. "Dükkânlarımız, evlerimiz var ve sevgilileri de destekliyoruz." Göz kırptı. "Yatırımlarımızı saklayacak bir yere ihtiyacımız var."

"Yatırım mı?" Niya kaşlarını kaldırdı. "Korsanların mali açıdan bu kadar sorumluluk sahibi olacağını kim bilebilirdi ki?"

"Senin dışında herkes biliyormuş belli ki," dedi topçu başı.

"Niya," diye seslendi Kintra. Güverte altına inen merdivenlerin dibindeydi. "Kaptan seni görmek istiyor."

"Hemen başını belaya mı soktun, kızıl?" diye sordu Saffi. Keyifle sırıtıyordu.

"Başım belada olmasa günüm güzel geçer mi sence?"

Topçu başı ve hamak arkadaşı gülerken onları yalnız bıraktı, Kintra'yı takip ederek kaptan kamarasına indi.

Adamın açık kapısına attığı her adımda sinirleri geriliyordu, ışığa doğru ilerlerken koridorun karanlığı üstüne çökü-

yordu. Buraya son geldiğinde yaşananlar zihninde canlandı. Adamın parlayan ve çıplak göğsü, kışkırtıcı sırıtışı, yaralarını iyileştirmesi için yosun yağını teklif etmesi... Korsan kaptan için tuhaf bir cömertlikti bu. Niya da kamaraya girerken bunu aklından silmeye uğraşıyordu.

Oda her zamanki gibi adamın serin havasıyla doluydu, büyüsünün açık yeşil rengi sahiplenici bir şekilde her eşyayı sarmıştı.

Niya'nın lütufları da içinde kıpırdanıp duruyordu, karşısındaki siyahlara bürünmüş iriyarı vücudu inceledi. Alōs masasının üstüne eğilmişti, nazikçe oyulmuş bir kutuya bakıyordu. Kutudan süzülen kırmızı ışık, yüz hatlarını ve keskin elmacıkkemiklerini kızıla boyuyordu.

"Beni görmek mi istedin?" diye sordu Niya. Kintra da gelip yanında durmuştu.

Korsan parlak mavi gözleriyle bir bakış attı, onu baştan aşağı süzerken kutunun kapağını kapattı. Yakut rengi ışık kaybolurken sandalyesine yaslandı. "Evet, vadi halkını ziyaret ederken ne yapacağımızı konuşmak istedim."

Niya bir parmağını masasındaki kutunun kenarı boyunca gezdiren adamı izlerken bekledi.

"Cebba'dan öğrendiğimiz kadarıyla, kraliyet ailesini temsil eden biri Prizma Taşı'nı almış ve genç prenses Callista'ya bir hediye yaptırmış. Bunu sen de biliyorsun. Ne var ki bunun nasıl bir hediye olduğunu bilmiyoruz. Kolye olabilir mi? Bir bilezik? Belki de asa?"

Adama bilmiş bir bakış atarak, "Yüzük," diye önerdi.

"Evet, yüzük bile olabilir," dedi korsan gözlerini kısarken. "Gerçi oldukça ağır bir takı olurdu, taşın son parçası epey büyük."

"Nereden biliyorsun?"

"En başta cevheri kim parçaladı sence?" diye karşılık verdi Alōs. "Bilmediğimiz detaylar var ancak Prizma Taşı'nın

şekli ne olursa olsun prensesin değerli eşya kasasında olacağını varsayabiliriz."

"Bir kasası varsa tabii."

"Her kraliyet mensubunun şahsi kasası vardır," dedi Kintra. Kollarını göğsünün üstünde kavuştururken çıplak kollarındaki yanık izleri şişti.

Niya, "Epey kraliyet mensubuyla dostsun sanırım," derken yanındaki kadına ters bir bakış attı.

"Ben bir korsanım ve hırsızım. İşimde de iyiyim. Pahalı eşyaların saklandığı her yerin dostuyum."

"Evet ve o odaya girebilmemiz için..." diye lafa devam etti Alōs. Niya'nın dikkati, adamın bir kraliyet mensubu edasıyla oturduğu masaya döndü. Üstünde yelken açtıkları engin nehir, penceresindeki bir tablo gibiydi. "...saraya girmemiz gerekecek. Bu zor olmaz çünkü bizim gibi ziyaretçiler böyle bir yere geldiğinde hükümdarlar hep bizimle görüşmek, halklarına karşı tehdit oluşturmadığımızı görmek ister. Burada kalmamız karşılığında kraliyet ailesine kıymetli bir zeytin dalı uzatacağız. Geleneklere göre, bizimle bir akşam yemeği yemek isteyecekler."

"Zekice," dedi Niya.

"Biz *Ağlayan Kraliçe*'yiz," diye açıkladı korsan. "Zekâ, özelliklerimizden yalnızca biri."

"Mütevazılık onlardan biri değil," diye ekledi Niya. "Kendinize iltifat etmekten hiç yorulmuyor musunuz?"

Aynı anda yükselip, "Hayır," diye verilen cevap kaptana ve serdümenine aitti.

Birbirlerine gülümsediklerinde Niya'nın göğsünde sıcak, canını sıkan bir şeyler kıvrandı.

Kintra bir istisna.

İçindeki huzursuzluğu görmezden geldi. "İçeri girdikten sonra ne yapacağız?"

"İçeri girdiğimizde her şeye hazırlıklı olmamız gerekiyor. Ama en sonunda, Prizma Taşı'nı bulup yerine sahtesini koyacağız."

"Sahtesini mi?"

Alōs masasının üstünden kutuyu iterek kapağını açtı.

Beyaz satenin üzerinde büyük, kırmızı bir taş parlıyordu. Cevher kesilmemişti ve kaba duruyordu ama yine de muhteşemdi. Niya'nın yumruğu kadar büyüktü.

"Bu sahte mi?" diye sorarken kutuya doğru yaklaştı. "Çok..."

Alōs kutuyu kapatarak, "Güzel mi?" diye sordu. Niya az önce tüm odayı dolduran ihtişam bir anda kaybolunca gözlerini kırpıştırdı. "Öyle de olmalı. Sonuçta Esrom'un kraliyet kasasından geldi," diye devam etti Alōs. "Prizma Taşı'nın bir parçası olmayabilir ama değerli olduğu kesin."

"Peki ben bu planın neresindeyim?"

"Kintra'yla saraydaki durumu değerlendirmemizin ardından, atacağımız sonraki adımların sorunsuz ilerlemesini sağlayacaksın. Ne olursa olsun, taşın diğer yarısını alacağız. Her ne şekilde yardım etmen gerekirse edeceksin. Muhafızları büyüleyebilir, misafirlerin dikkatini dağıtabilir, *dans edebilirsin*," derken keskin bir sırıtışla ona baktı. "Hepsini yapmaya hazır olmalısın, söz verdin."

Niya korsan kaptanın delici bakışlarına karşılık verdi, kalbi daha hızlı atmaya başlamıştı. Heyecanının soygundan mı, yoksa karşısındaki adam yüzünden mi olduğunu bilmiyordu fakat tüylerinin ürpermesine engel olamamıştı. Özgürlüğüne biraz daha yaklaşıyordu. "Evet." Başıyla sözleri onayladı. "Söz verdiğim gibi yapacağım."

"Güzel." Alōs sandalyesine yaslanırken parmaklarını geniş göğsünün üstünde birleştirip onu inceledi.

Niya adamın küçümseyici bakışlarından nefret etse de hareket etmedi. *Bu oyunu iki kişi oynayabilir*, diye düşündü

çenesini havaya kaldırarak. Sessizlik odaya yayıldığında korsan bakışlarını ondan ayırmadan sağındaki çekmeceyi açtı.

"Bunları sana iade etmek hakkında düşündüm," derken bıçakları ve kılıfını çıkarıp masaya koydu. Elleri hâlâ korumacı bir şekilde oymalı kabzaların üstünde duruyordu.

Bıçaklarını gören kadının kalbi tekledi. Esrom'da eşyalarına el koyulduğunda hepsini sonsuza dek kaybettiğini düşünmüştü. Hemen onları almak için parmakları seğiriyordu. *Bizim*, dedi büyüsü tatlı dille.

"Bu konuda karara vardın mı?" Umursamıyormuş gibi tek kaşını kaldırdı.

Alōs gülümsedi, hareketlerine kanmamıştı. "Evet, vardım. Ama seni uyarmam gerekiyor, tekrar elime geçerlerse bu kadar cömert davranmam."

"Bu odadaki tek becerikli hırsız serdümenin değil," dedi Niya gözlerini kısarak. "Tekrar sana gelirlerse elinden çıktıklarını fark etmezsin."

"Sen de öyle," dedi Kintra. "Eşyalarını dikkatsiz kullanıyor gibi görünüyorsun, kızıl. Ben o bıçakları çok daha iyi kullanırım."

"O tehdidi gerçekleştirmek ister misin?" Niya yanındaki kadına doğru döndü, büyüsü içinde yükseliyordu.

Kintra elini bacağındaki kılıfta duran uzun bıçağa götürdü. "Seve seve."

"Bu kadar yeter," dedi Alōs. Elini havaya kaldırmıştı. "Birbirinizle savaşmanızı izleme fikri eğlenceli olsa da bu odada kırılmaması gereken ve ikinizden çok daha değerli olan bir sürü şey var. Kavga etmek istiyorsanız daha sonra edin ve bunu dışarıda yapın. Şimdi, fikrimi değiştirmeden önce..." derken bıçakları ona doğru itti. "Şunları al."

Niya serdümene son kez gözlerini kısarak baktıktan sonra bıçaklarını alıp kılıfı beline yerleştirdi.

Tanıdık his karşısında mutlulukla iç çekmişti.

"Son bir şey daha var," dedi korsan lordu.

"Evet?"

Bir kum düşümü kadar süren bir duraksama oldu. "Teşekkür etmek istedim."

Niya gözlerini kırpıştırdı, bir an için neye uğradığını şaşırmıştı. "Neden?"

"Fırtınada yardım ettiğin için. Pruvayı yönlendirdiğini gördüm."

Adamın ona içtenlikle iltifat etmesine o kadar alışkın değildi ki ne yanıt vereceğini ya da hissedeceğini bilmiyordu. "Şey... evet, söz vermiştim. Hizmetimde tam destek sağlıyorum."

Korsan lordu, "Evet," diye yanıt verirken onun gözlerine bakıyordu. "Söz verdiğin gibi."

Niya olduğu yerde kıpırdandı. Onun böyle olmasından hiç hoşlanmadığını fark etmişti.

Alōs *iyi* davranıyordu.

Ancak adi, soğuk ve nahoş olmaya devam etmeliydi.

Nefretle intikam arzusundan oluşan duvarları sağlam ve yüksek tutmak için böyle olması daha kolay olurdu.

O beni kullandı, diye tekrar tekrar hatırlattı kendine. *Aileme şantaj yaptı. Beni şimdi de kullanıyor.*

Senin de onu kullandığın gibi, diyen ufak bir ses zihninde yankılandı.

"Hepsi bu kadar mı, kaptan?" diye sordu korsana.

Ona hükmeden unvanının böyle alay olmadan kullanıldığını duyan adamın gözleri parlıyordu. Geçici ateşkeslerinin bir hatırlatıcısıydı.

"Evet, korsan," dedi Alōs. "Hepsi bu kadar. Şimdilik."

Devler Vadisi halkı, goncaları açılan çiçekler misali ortaya çıkmıştı. Başta sadece birkaç kişi vardı, kanyonun kenarın-

daki kayalıkların ardından belirip sınır boyunca nöbet tutuyorlardı. Ardından *Ağlayan Kraliçe*'nin demir attığı nehrin ağzı boyunca uzanan sahilde toplandılar.

Yanık turuncunun tonlarında başlıklı cüppeler giymişlerdi. Bu renk, kumtaşıyla dolu manzarada gözden kaybolmalarını sağlıyordu. Yay ve okları hazırdı, bıçaklarla mızrakların uçları güneşin ışığını yansıtıyordu.

Kintra korsanlara geminin derinlerindeki sandıkları çıkarıp kayıklara yüklemelerini emretti, kırk kadar korsan kıyıya kürek çekiyordu.

Kıyıda dikilen iki grup olarak birbirlerini güvensizlikle izliyorlardı, sıcak ve ağır hava gerilimle doluydu.

Alōs öne çıkarak kılıcını kuma fırlattı. Botundaki gizli bıçağı da yerdeki silahı izledi.

Niya aynı hareketi tekrarlayan etrafındaki korsanlara baktı. Bir iç çekti. *Bıçaklarımı yeni geri almıştım.*

"Gösteri olsun diye yapıyoruz," diye fısıldadı yanındaki Saffi. Tereddüdünü fark etmişti. "Görürsün, bir kum düşümü sonra onları geri alacağız."

Niya arkasını döndüğünde uzun boylu bir kadının vadi halkının arasından çıkmasını izledi. Kadının teni simsiyahtı, ince bir tutam haricinde saçlarını kazımıştı, kulakları altın halkalarla süslüydü.

Dansçı anında serdümene doğru bir bakış attı. Kaptanın hemen arkasında dikilen kadının tarzı, karşılarında duran uzun boylu kadına çok benziyordu. Kintra'nın omuzları gergindi, Niya onun huzursuz enerjisini sezebiliyordu. Kadının bir batı şehri olan Shanjaree'den olduğunu biliyordu fakat bu şehir, Devler Vadisi'ne düşündüğünden daha yakın olabilirdi.

Alōs kadını selamlarken, "*Paxala*," dedi. *Gün barışla geçsin.* "Mürettebatımla uzun süredir denizlerdeydik. Dinlenmek ve Devler Vadisi mucizelerini şahsen görmek için geldik. Başka bir niyetimiz yok."

Kadın başını yana eğip gözlerini kıstı. Oluşan gergin sessizliğin ardından genişçe sırıttı. "Alōs Ezra," derken sanki eski dostlarmış gibi kaptanla tokalaşıyordu. "Ekibin büyümüş, aynısı senin için de geçerli."

Korsan lordu ona bir gülümsemeye karşılık verip başıyla kadının arkasındaki askerleri işaret etti. "Aynısını senin için de söyleyebiliriz, Alessia."

"Son birkaç yılda batı fırtınalarıyla yüzleşmeye cesaret edenler sadece siz değilsiniz. Ordumuz iki katına çıktı."

"Gerçekten mi?" dedi Alōs kaşlarını kaldırarak. "Anlaşılan arayı kapatmamız gerekiyor."

"Kapatırız," dedi Alessia. "Ama önce buraya gelin ve sizi kraliçemize götüreyim."

Sahil bir anda canlandı. Saffi kendi bıçaklarını almak için eğilirken Niya'ya da hançerlerini fırlattı. Kintra korsanlara bağırıp çiftler halinde sandıkları yüklenmelerini emretti. Bir sıra halinde vadi halkını takip ederek yoğun, kuru çalılıkların arasına girdiler.

Niya yaptıkları yolculuk sırasında bu topraklarla ilgili iki şeyi hızlıca öğrendi. Birincisi, dayanılmaz bir sıcak vardı ve böcekler normalden çok daha büyüktü. İkincisi, burası yabani topraklardı. Üzerinde yürüdükleri yol taşla döşenmemişti, bu patika aynı alanda yıllar boyunca yürünerek oluşturulmuştu.

Çalılıklar ve kayaların arasındaki yolculukları epey zahmetliydi, ayakları acırken hızlı nefesler alıyorlardı. Vadi halkı korsanlarla konuşmuyordu, tabii tam tersinin de geçerli olması mümkündü. Korsan kaptan ve kumandan birbirlerini tanıyormuş gibi görünse de geri kalan kişiler ölçüp biçiyor, dikkatli gözlerle ve kaşlarını şüpheyle çatarak karşıdaki grubu inceliyordu.

Niya, sonunda yüksek bir plato boyunca oyulmuş şehre

vardıklarında terden sırılsıklam olmuştu. Bir kayaya yaslanıp alnını silerken önündeki ihtişamlı manzarayı izledi.

Kumtaşından yapılmış sayısız sütun göğe doğru yükseliyordu. Koca kaya yığınları içlerine evler yapılacak şekilde oyulmuştu, merdivenler ve halat köprüler hepsini birbirine bağlıyordu. İlerlemeye devam edip sokakları dolaştıklarında şehrin sakinleri kapılara çıktı, tezgâhlardaki alışverişlerine ara veren insanlar onların yoldan geçişini izliyordu. Vücutlarını sarmalayan güzel boncuklarla süslenip işlenmiş elbiseler, pantolonlar ve tunikler giyiyorlardı. Kıyafetleri kırmızı, turuncu, mavi ve yeşil tonlarındaydı. Tenleri esmerden bembeyaza kadar farklı tonlara sahipti, hepsi de altın boyalar ve takılarla süslenmişti. Sanki içinde doğdukları toprakların ışıltılı tonunu kutluyorlardı.

Çeşmeden su almaya gelen beyaz tenli bir kız, annesinin bacaklarının arkasına saklanarak yanlarından geçen kadını izledi. Altı yaşından büyük olamazdı ama sağ kulağının yarısı küpelerle doluydu. Niya ona doğru gülümsediğinde kız uzağa kaçtı.

Şehir yüksek olduğu kadar genişti, dükkânların yanına ya da üstüne inşa edilmiş evlerle doluydu. Nihayet geniş bir ana caddeye girdiler, yolun sonunda kocaman bir dikilitaş vardı. Hemen yanında da yukarı, yukarı ve daha yukarı çıkan merdivenler bulunuyordu. Niya başını geriye attığında en tepedeki devasa sarayı gördü, yapı bir kayanın yüzeyine oyulmuştu.

Kıvrımlı sütunlar detaylıca işlenmiş yarısı kabartmalı çatıyı destekliyordu. Güneş kumtaşının üstünde parlıyor, yüzeye binlerce elmas işlenmiş gibi görünmesine neden oluyordu.

"*Oraya* mı çıkacağız?" dedi Niya mızmızlanarak. "İki bin basamak vardır."

"Balmumu olmadan Alaycı Sis'ten geçmeyi tercih ederim," diye homurdandı yanındaki Boman. Ensesindeki teri silse de çabası boşunaydı, gömleği zaten sırılsıklam olmuştu.

"Yürüyün artık, tembeller," dedi Saffi. İkisini de dürtüyordu. "Kintra'ya yolun kalanında sandık taşımaya gönüllü olduğunuzu mu söylemem gerekiyor?"

Niya'nın gözleri kocaman oldu. "Buna cesaret edemezsin."

Topçu başı sadece gülümsedi ve grubun önünde ilerleyen kadına yanaştı. Serdümen, kumandanla konuşan korsan lordunun hemen yanındaydı. İkili eğlenceli bir hikâyeye kendilerini kaptırmışlardı, Kintra'nın suratı ifadesizdi, gergin bir şekilde etrafını inceliyordu.

"Kızıl, hadi." Boman onun koluna girdi. "Onu sınamasak daha iyi olur. Eğlenmek için her şeyi yapabilir."

Bir mucize gibi gelse de, Niya önlerinde uzanan basamakları çıkmayı başarıp gölgedeki serin bir salona adımını attı. Etraf çöl yasemini ve avize çiçeği kokuyordu, havada tatlı bir aroma vardı.

Yol boyunca yerleştirilen devasa ateş çanakları vardı, muhteşem mozaik tavana uzanan devasa taş sütunlar arasına yerleştirilmişlerdi.

Tavandaki desenler geometrik ve detaylıydı. Niya'ya Jabari'deki Konsey binalarında bulunan vitraylı pencereleri anımsatmıştı.

Evini düşününce keskin bir sızı kalbinin derinliklerine saplandı.

Doğduğu şehri öyle çok özlüyordu ki... Karanlık çöktüğünde kız kardeşleriyle koştuğu dar sokakları özlüyordu. Larkyra ve Arabessa, şu anda içinde bulunduğu şehrin azametine kesinlikle bayılırdı. Bunu düşününce onları görmeyi çok istedi. Keşke bir anlığına bile olsa yolları ayrıldığından beri yaşananları onlara anlatabilseydi.

Mürettebatla birlikte hareket edip büyük başka bir salona daha geçti, yüksek kapılar açıldığında kendilerini taht odasında buldular. Daha önce gördüğü birçok saray gibi burada da iki tarafa dağılmış saray mensupları vardı, kaliteli kıyafet-

lerinin ve tüy yelpazelerinin ardından onlara merakla bakıyorlardı.

En arkada, bir yükseltinin üstünde bulunan tahta ve taştan yapılma yüksek koltuklara oturmuş üç figür vardı. İlerleyen grup duraksadı, sandıkları indirdi ve Kumandan Alessia kraliyet ailesine yaklaşıp bir şeyler fısıldadı.

Kraliçe Runisha ortada bulunan koltuğundan onlara tepeden bir bakış attı. Toz pembe elbisesi belini sarıyor, bedeninin gergin duruşunu iyice ortaya seriyordu. Siyah saçları çok sayıda topuzla şekillendirilmişti, başının üstünde de eşinin taktığına benzeyen bir taç vardı. Ağaç dallarını andıran taç, üstündeki turuncu yakutu ve safirleri sarmalıyordu. Kraliçeyle kralın benzer yeşil gözleri vardı fakat Kral Anup sıkılmış görünürken kraliçenin gözleri merak ve zekâyla parlıyordu.

Devam edin, der gibi elini salladı.

Alōs öne çıkıp tek dizinin üstüne çöktü. Centilmenlik yapmaya çalışan korsanlar da tuhaf hareketlerle onu takip etti. Niya manzarayı izlerken eğlenerek gülümsese de aynı şekilde hareket etti.

"Ekselansları," diye lafa girdi kaptan. Karşısında duran üç figüre bakıyordu. "Bizi şehrinize kabul ettiğiniz için müteşekkiriz. Aadilor'un geri kalanının 'kayıp tanrıların altını' dediği bu mucizevi yere ulaşmak için çok yol katettik. Değersiz deniz sıçanları olsak bile buraya barış içinde ve dinlenmek için geldik."

Niya adamı dinlerken onun ne kadar tatlı dilli olabildiğini çabucak hatırlamıştı.

"Misafirperverliğiniz karşılığında armağanlar getirdik," diye devam etti Alōs. Yakındaki denizcilere işaret verdiğinde mürettebat öne çıkıp sandıkları açtı. İçleri parıltılı yığınlarla, mücevherler ve gümüş sikkelerle doluydu. Saray mensupları bu jesti takdir ediyormuş gibi görünüyorlardı, salon mı-

rıldanmalarla dolmuştu. Saffi, elde ettikleri ganimetin bir kısmının böyle zamanlar için saklandığını söylemişti. Vergi olarak adlandırılabilecek bu kısım, erzak toplamak için dostane sularda durmaları gerektiğinde kullanılıyordu. Yiyecek ve dinlenme karşılığında bulundukları yere bir hazine sunuyorlardı.

"Ayağa kalkın, korsan." Kraliçe Runisha'nın sesi salonda yankılandı. Kulağa hoş gelen puslu bir sesti. Bir annenin mırıldanması gibiydi. "Buraya çok ziyaretçi gelmez, özellikle de sizin gibiler. Ama fırtınalar ve sis bir kez daha geçmenize izin vermiş, tıpkı daha önce olduğu gibi. Evet, bu topraklar sizi hatırlıyor, Lord Ezra. Dostlarınızdan bazılarını da öyle." Kraliçenin bakışları serdümene doğru döndü. "Bizimle görüşmeye layık olduğunuzu tekrar kanıtladınız, bunu görmek güzel. Armağanlarınız hoş olsa da asıl sözlerinizi tasdik etmek istiyorum. Söyleyin, gerçekten dostane bir tavırla mı geldiniz?"

"Evet, ekselansları."

Kraliçe hâlâ şüpheci görünüyordu.

Ancak Niya'nın dikkatini çeken şey, göz ucuyla gördüğü kırmızı bir parıltıydı.

Prenses Callista, kraliçenin solundaki koltukta oturuyordu. Sessiz ve itaatkârdı, annesinden ders alıyordu. Toz pembe cüppesine bürünmüş pürüzsüz esmer teniyle gerçekten çok güzel görünse de Niya'nın kalbinin teklemesine sebep olan şey başındaki altın taçtı. Salon, mürettebat, saray mensupları, Alōs ve kraliçenin sohbeti bir anda ortadan kaybolmuştu. Çünkü artık tek görebildiği, tek tadabildiği, prensesin başındaki tacın tam ortasında duran muhteşem, kırmızı taştı.

Prizma Taşı.

Yaşadığı şaşkınlıkla birlikte büyüsü damarlarına doldu.

Taş buradaydı, hemen karşısında duruyordu. Herkesin karşısındaydı. Saf cevher oval şeklindeydi, etrafa kırmızı ışık

saçarken pırıl pırıldı, yeni dökülmüş kan gibi görünüyordu. Genç kızın tacındaki altın yapraklar onu sarmalamıştı.

Niya taşı alıp kaçmamak için kendisiyle savaşmak zorunda kaldı.

İşte bu, diye haykırıyordu zihni.

Alōs'un çaresiz kalmasına sebep olan şeydi.

Esrom'un ihtiyacı olan şeydi.

Niya'nın özgürlüğünü vadeden şeydi.

İşte burada!

İkiye bölünmüş gibiydi, korsanların arasında kıpırdamadan sakin bir şekilde durması gerektiğini bilse de taşı işaret edip, *"Benim!"* diye bağırmayı deli gibi istiyordu.

En öndeki korsan lorduna baktı.

Gördü mü? Adamın duruşundan hiçbir şey anlaşılmıyordu. Fakat genç prensese bakan gözleri öyle yoğundu ki... bu avını bulmuş bir kurdun ifadesiydi.

Callista korsanın ilgisi yüzünden kızardı.

Niya bir an kıza üzüldü çünkü korsanın bulmak için bu kadar ıstırap çektiği taşı geri almak uğruna seviyesini ne kadar düşürebileceğini biliyordu.

"Barış vaadinizi sınayacağım, Lord Alōs." Kraliçe Runisha'nın sesiyle dikkati tekrar konuşulanlara dönmüştü. "'Sınamak' derken sözlerimde ciddiyim. Misafirperverliğimizi sunacağız fakat mürettebatınızın on katı askerimiz olduğunu unutmayın."

"O halde izninizle sizi teskin edeyim," dedi Alōs. Adamın yüzünde cazibeli bir tebessüm vardı. "Şu ana dek, sınandığım her şeyde büyük başarı gösterdim."

Kraliçe Runisha da ona gülümsedi, aralarında bir oyun başlamış gibiydi. "Madem öyle, vadinin yüce halkı," derken tebaasına baktı. "Gelip dostlarımızla tanışın. Bu gece korsanlarla birlikte ziyafet çekeceğiz."

Hazineler taşınırken salon bir anda hareketlendi. Hizmet-

kârlar gölgelerden çıkıp korsan mürettebatı sarayda kalacakları yere yönlendirdi.

Niya'nın büyüsü serdümene yaklaşmak için insanların arasından zorla geçerken hızla yükseliyordu. Kintra da Prizma Taşı'nı görmüş müydü? Niya'nın zihni durmaksızın çalışıyor, prenses fark etmeden tacını başından nasıl alabileceklerine dair planlar üretiyordu.

Serdümene varmasına birkaç adım kalmışken güçlü ve tanıdık bir büyü ensesini okşadı.

Merhaba, der gibiydi.

Niya arkasını döndü, bir mağaraya benzeyen salonu incelerken kaşlarını çattı.

Kim o? diye düşündü.

Sonra kayıp tanrılar bugün ona gülümsemiş gibi, aradığı kişiyi tam karşısında gördü.

Saray mensuplarının heyecanlı sohbetinin ortasında dikiliyor olsa da onlara pek dikkat etmiyordu. Eflatun gözleri ona odaklanmıştı ve dudaklarında çarpık bir gülümseme vardı.

Niya'nın kalbi tekledi.

Eski dostu Achak buradaydı.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Devler Vadisi'ne seyahatleri işkence gibi olsa bile bu krallığı epey sevdiğine karar vermişti. Geldikleri andan beri her şey plana uygun gidiyordu.

Kadın mürettebat üyeleriyle birlikte dağdaki sarayda banyo yapıyorlardı. Kaplıcaya iyice gömülürken içinde bulunduğu havuzdan Achak'a doğru baktı.

Kız kardeşin parlak esmer teninin etrafında yasemin ve bal kokulu bir buhar yükseliyor, saçlardan arınmış olan başı su damlalarıyla parlıyordu.

"Banyo yapmayı özlemişim," diye iç çekti Niya. Fazla çalıştırdığı kaslarının ısıyla birlikte rahatlamasına izin verdi.

"Onlar da seni özlemiş gibi görünüyor," dedi burnunu kırıştıran Achak. "Çok fena kokuyordun, canım."

Niya eliyle su sıçratsa da damlalar görünmez bir büyü kalkanına çarpıp yere düştü. Kız kardeş, bu kalkanı oluşturmak için parmağını bile kıpırdatmamıştı.

"Gösterişçi," diye mırıldandı Niya.

"Kıskançlık, zayıflığın işaretidir."

"Ölümlü olmak da öyle."

Achak kaşlarını kaldırdı. "Bu kadar kısa sürede oldukça bilge bir insan olmuşsun."

"*Ağlayan Kraliçe*'de geçirdiğim zamanı 'kısa' olarak tanımlamazdım." Dudaklarını büktü, göğsüne bir sinir saplanmıştı. "Geçen her kum düşümü bir ömür gibi."

"Bundan mutlu olmalısın. Tam tersi şekilde olması, geçirdiğin zamanı anlamsız kılardı."

Niya dostunu inceledi. "Burada olduğuna hâlâ inanamıyorum."

"Her yaratık tatil yapmayı hak eder," diye açıkladı Achak. Başını havuzun kenarına yaslamıştı.

"Tatil mi? Sen çalışmıyorsun ki."

"Hayata biraz ara verdik, çocuğum. Kraliçe Runisha eski bir dostumuz. Ayrıca vadi halkı, Aadilor'daki en iyi partileri verir. Sık sık buraya gelmeye çalışıyoruz."

Niya yanından geçen hizmetkârın uzattığı sabunu alıp buharlar tüten suda köpürttü. "Tatil yapmaya ihtiyaç duyacak kadar stresli bir hayata sahip olduğunu bilmiyordum."

"Sizleri yetiştirmeye yardım ettik, öyle değil mi?"

Niya homurdanarak güldü. "Tam tersi olmadığına emin misiniz?"

Achak sırıttı. "Erkek kardeşim kendi fikrini belirtmek için uğraşıyor ama tüm bu çıplak hanımların ortasında belirmesi çok ayıp olur."

Niya yüksek tavanlı hamamda yankılanan kahkahaları dinledi. Therza, Bree'yi yakınlardaki bir havuzun sularına batırmıştı. Genç kız da kadını suya düşürmek için bacaklarına bir tekme savuruyordu.

"Onu sinirlendirecek başka bir şey daha söyle," dedi Achak. "Çok eğleniyorum."

Niya tekrar ona baktı. Kız kardeşleriyle çok yakın olsa da tek bir bedeni paylaşıp zihninde sürekli onları duyabilmek, delilik için biçilmiş kaftan olurdu.

Yine de ayak uydurdu. "Bence sakalını düzeltme vakti gelmiş. Suratında ayılar yuva yapmış gibi görünüyor."

Achak'ın vücudu seğirse de kız kardeş kaslarını sıkarak yerini korumaya devam etti. Gülerken bedenindeki iki ses tonu birbirine karışmıştı.

Niya halinden memnun bir şekilde iç çekerek kendini bu sese kaptırdı, tanıdık bir yüz görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. "Burada olduğu için çok mutluyum," dedi gülümseyerek. Sabunlu suyun omuzlarından akması için arkasını döndü. "Oldukça..."

"Çocuğum," diye lafını kesti Achak. Surat asarak kenara kaydığı sırada havuzdaki su dalgalandı. "Ne oldu?" Niya'nın sırtındaki kızıl izlerden birinde parmağını gezdirdi.

Niya ondan kayarak uzaklaşırken yanakları kıpkırmızı olmuştu ama sebebi buhar değildi. "Gördüğün şey oldu işte, hiç uslu davranmadım."

Achak'ın yüzünde çabucak erkek kardeşin hatları belirdi, ardından tekrar kız kardeşe dönüştü. Konuştuğunda ikisinin de sesi duyuluyordu. "Buğu'ya bu gece kimi gönderiyoruz?"

"Kimseyi." Niya başını iki yana salladı. "En azından bu gece değil. Alōs'la bitmemiş işlerimiz var."

"Bunu kaptanın yaptı." Bu bir soru değildi.

"Emre itaatsizlik ettim."

Achak uzunca bir süre onu inceledi, etraflarındaki kadınlardan gelen su sesi gergin sessizliği dolduruyordu. En sonunda, "Ne tür bir emir?" diye sordu kız kardeş.

Niya önündeki baloncuklarla oynarken, "Belli ki önemli bir emir," diye cevap verdi. Ailesinin bu haberi alacağı düşüncesiyle göğsü utançla yanmaya başlamıştı. Kendisine söylenen şeyleri yapamayacağını düşünmeleri için onlara daha fazla sebep vermek istemiyordu. Sadece ateşten ve etkiye karşı tepkiden oluştuğunu düşünmemeleri gerekiyordu.

"Hmm," demekle yetindi Achak. Tekrar suya gömülürken kız kardeş hâlâ gözlerini kısıyordu.

"Hepsi geçmişte kaldı." Niya konuyu kapatmak için ısrarcıydı.

"Geleceğini etkilemeye devam eden diğer birçok sorun gibi."

Niya kaşlarını çattı. "Daha iyi olmaya çalışıyorum."

"Yeni yaraların aksini kanıtlıyor."

"Oynadığım kumara değerdi," dedi inatla.

"Yine mi kumar?" Achak'ın gözleri irileşti. "Daha iyi olmaya çalıştığını söylediğini sanıyordum."

"*Öyle*. Bu kumarı kazanacağım."

Achak başını iki yana salladı. "Birçok kumarbazın ünlü son sözleri."

"İstediğin kadar hor görebilirsin ama ne yaptığımı biliyorum." Yarısı silinmiş bağlayıcı bahsini göstermek için kolunu kaldırdı.

Kadim yaratık siyah çizgileri inceledikten sonra kadının gözlerine baktı. "Anlaşılan, *Ağlayan Kraliçe*'nin vadiye gelmesiyle bunun bir ilgisi var. Söyle bakalım, buradaki amacınız ne?"

Niya diğer havuzlardaki mürettebat üyelerine bakıp tereddüt etti. Prizma Taşı'ndan korsanlara bahsetmeyeceğine dair Alōs'a söz vermiş olsa da geminin dışındaki kişilerle ilgili bir sınır çizmemişti. Ayrıca karşısında herhangi bir kişi değildi, Achak'tı. Niya ona yaklaştı, sesini alçalttı ve *Ağlayan Kraliçe*'yle yelken açtığı andan beri yaşanan her şeyi anlattı. İçini dökmek, eski bir dostuna dertlerini anlatmak iyi gelmişti. Anlatacaklarını bitirdiğinde, mağaraya benzer hamamı izleyen Achak'ın gözleri dalgındı.

"Bunun ne zaman yaşanacağını merak ediyorduk."

"Ne demek istiyorsun?"

"Prizma Taşı'yla ilgili sorundan bahsediyorum."

Niya öylece ona baktı. "Bundan haberin var mıydı?"

"Birçok kişiden daha uzun süredir bu dünyayı dolaşıyoruz. Pek çok şey biliyoruz. Prizma Taşı'nın çalınması, bizim gibiler için bir sır değildi."

Niya'nın büyüsü şaşkınlıkla titreşti. "Öyleyse niye bize hiç söylemedin? Alōs'un kraliyetten olduğunu, taşı geri götürmezse gizli şehrin bir yıl içinde yüzeye çıkacağını niye anlatmadın?"

"Çok fazla soru sordun."

"Hepsi de yanıtlanmayı hak ediyor," diye cevap verdi sinirle. "Ben bilgimi paylaştım, şimdi sen de bildiklerini paylaşmak zorundasın."

"Bildiğimiz her şeyi kaldıramazsın, çocuğum."

"*Achak*," derken ofladı, öfkesi çabucak harlanan bir alev gibiydi.

Kadim olan, onun sinirli ses tonuna karşı umursamazca elini salladı. "Alōs'un geçmişi, onun anlatması gereken bir hikâye," diye açıkladı. "Daha önce adamın soyuna dair sorular sormadın, biz de bundan bahsetmek için sebep görmedik. Ayrıca onun kimliği ve taş konusu, Mousai için önemli bir şey değildi."

"Benim için önemliydi!" dedi Niya yüksek sesle. Birkaç meraklı bakışı üzerine çekmişti.

Achak bakışlarını ondan ayırmadı, eflatun gözleri onu değerlendiriyormuş gibi görünüyordu. "Evet ancak o zaman biliyor olsaydın, bu sır korsanla ilişkinin sonucunu değiştirir miydi? Karēk soyundan geldiğini, sürgün edilmiş bir prens olduğunu bilseydin seni baştan çıkarmasına dayanabilir miydin? Seni tanıyoruz, bir karar verdiğinde sonuçları ne olursa olsun onu uygularsın. Aşkın yağmur gibidir, hızla yağar ve bu sırada kime çarptığını umursamaz."

"Ben âşık *değildim*," diye tısladı Niya. Ama elbette ona âşıktı ya da öyle olduğunu sanmıştı. Aptal, budalaca, saf bir aşktı. Achak haklıydı, bildiklerinin hiçbir önemi olmazdı. O zamanlar Alōs'un bir prens, hatta sürgün edilmiş bir prens olduğunu öğrenseydi ona daha çok bağlanabilirdi. O kadar ahmaktı ki... hâlâ öyle olabilirdi.

"Nasıl adlandırdığın fark etmez," dedi Achak. "Bizi bulunduğumuz yere bu getirdi. Yolumuz ileri uzanır, çocuğum. Geriye değil. Yaşanabilecek şeylerin ihtimallerini sorgulamanın faydası yoktur."

Niya yanıt vermedi, hâlâ surat asmakla meşguldü.

"Taş konusuna dönersek... Diğer yarısı burada, öyle değil mi?" diye sordu kadim olan.

Kadın iç çekti. "Prensesin tacında."

"Elbette," diyerek güldü Achak. Başını iki yana salladı. "Bir Bassette etraftayken hayat asla sıkıcı değildir. Bunun bir engel olduğu kesin. Yaşanacak eğlenceyi dört gözle bekliyoruz. Bir planınız vardır, değil mi?"

Niya elini suyun içinde gezdirerek ondan uzağa akan dalgaları izledi. "Bu geceki ziyafetten önce Kintra ve Alōs'la konuşmam lazım. Şu anda plan yapıyorlardır."

Taht odasında onu başından savdığı için serdümene hâlâ sinirliydi. Taşın diğer yarısı sadece birkaç adım ileride olduğundan, bunun sonrasında ne yapacaklarını konuşmak için kadına yaklaşmaya çalışmıştı.

"Kaptanla tekrar konuşup sana haber vereceğiz," demişti Kintra. Kraliyet ailesiyle konuşmaya devam eden korsan lordunun yanında kalmıştı. Mürettebatın kalanı da banyo yapıp akşamki etkinliklere hazırlanmaları için neredeyse kovulmuştu.

"Sen bu plan yapma işine yardımcı olmuyor musun?" diye sordu Achak.

"Emirlerine uyarak onlara yardımcı oluyorum," dedi Niya. Sinirinin sesine yansımasını engellemeye çalışıyordu.

"Sanırım bu anlaşma yeni bağlayıcı bahsin bir parçası."

Niya bağlayıcı bahisleri ve henüz yaşanmamış şeyleri konuşmaktan yorulmuştu. Bu yüzden ona yanıt vermek yerine bir soru sordu. "Bilmek istediğim bir şey var. Alōs krallığını yüzeye çıkma tehlikesiyle karşı karşıya bırakacağını biliyor

olmasına rağmen neden halkından bu kadar önemli bir şey çaldı?"

"Belki de sonucun böyle olacağını bilmiyordu."

"Ama yaptığı şey yüzünden sürgün edilmiş, kraliyet soyundan silinmiş."

"Öyleyse çok iyi bir sebebi olmalı."

Bedeli ne olursa olsun, Tallōs ve Cordelia'nın iki çocuğunun da hayatta kalmasını sağladım.

Alōs'un kardeşine söylediği sözcükler ve Ariōn'un elleriyle yüzünde bulunan yara izlerinin görüntüsü Niya'nın etrafını sardı.

"Geçmişi tamamıyla biliyorsun," diye itiraz etti Achak'a. "Neden benimle paylaşmıyorsun?"

Achak havuzdan çıktı, ince vücudundan sular akarken yakındaki bir taşın üzerinde duran katlanmış cüppesine uzandı. "Bazı geçmişleri, başka insanların anlatması gerekir. Geçmişin şimdiki zamanla daha uyumlu olduğu anlarda."

Niya huysuzca ofladı. Dostunun yanında yıllar geçirdiği için onun ne zaman bilgi paylaşmayı kestiğini biliyordu. Achak, bazı bilgileri bir başkasının anlatmasının daha doğru olduğuna inanırdı. "Siz kadimler hep işe yaramaz bilmecelerle dolusunuz."

"Evet ama en azından hediye getirdik."

Niya duyduğu şeyle kendine geldi. "Hediye mi?"

"Seyahatlerimizden birinde yolumuzun kesişeceğini hissetmiştik. Senin için bir mesajımız var." Achak cüppesinin cebinden gri bir taş çıkardı. Taşın ortası beyaz bir ışıkla belli belirsiz parlıyordu.

"Hafıza taşı mı?" diye sordu Niya.

"Kız kardeşlerinden."

Boğazı düğümlenirken taşı aldı. "Teşekkür ederim."

"Seni özlüyorlar."

Seni özlüyorlar.

Niya'nın duymayı, söylemeyi çok istediği sözcüklerdi.

"Ben de onları özledim," diye cevap verdi. "Hem de çok."

"Taşı kırdıktan sonra yanıma gel. Onlara gönderebileceğin bir taş ayarlayabiliriz."

"Kadim olanlara bayıldığımı söylemiş miydim?"

Achak gülümsedi. "Yeterince değil."

Niya o gece sarayda yapılacak ziyafete uygun şekilde giyindi. Diğer kadın mürettebat üyeleriyle paylaştıkları odaya bir sürü kıyafet getirilmişti. Diğerleri bu kıyafetlerin işe yaramayacak kadar "narin" olduğunu söyleyerek homurdansa da onun teni böyle kaliteli elbiselere bürünme fikri karşısında heyecandan zonkluyordu. Çok uzun zamandır şımartılmamıştı ve ruhu eline geçen her damla lükse açtı.

Belini saran, sarıdan kırmızıya doğru geçecek şekilde boyanmış yumuşak bir elbiseyi seçti. Vücudunu sarmalayan kumaşta elini gezdirdi. Ayaklarına yumuşak deri sandaletler geçirmesinin ardından genç kızlar gelip saçlarını yaptı, vadideki kutlama geleneği için yüzünü boyadılar.

Niya kaşlarında ve kollarında gezinen fırçaların onu gıdıklamasından memnun bir şekilde oturdu. Pirinç çanaklardaki ateşin sıcak ışığı iyice mayışmasına neden olmuştu. İçinde bulundukları odada pencere yoktu ancak tavan yüksek olduğundan kapana kısılmış gibi hissetmiyordu. Köşelerde asılı olan perdeler yatakların üzerinde birer çadır varmış gibi hissettiriyordu.

"Beğendiniz mi, hanımım?" diye sordu kızlardan biri. Hep birlikte geri çekildiler.

Niya önündeki aynadan yansımasına bir göz attı.

Yüzünde kıvrım kıvrım dolaşan altın boya sayesinde teni parlıyordu, saçları da beline kadar inen yumuşacık dalgalara dönüşmüştü. Gülümserken içi keyifle titredi. Çok uzun zamandır bu kadar güzel hissetmemişti.

"Bayıldım," diye cevap verdi. "Teşekkür ederim."

Kızlar eğilerek selam verdikten sonra eşyalarını toplayıp odadan çıktılar.

"Geliyor musun, kızıl?" diye sordu Bree. Therza'yla birlikte kapının yanında dikiliyordu.

Anlaşılan odada sadece üç kişi kalmışlardı.

"Birazdan size yetişirim," dedi Niya. "Kıyafetime eklemek istediğim birkaç detay daha var."

"Zaten her yerin detay dolu," dedi Therza. "Daha fazla eklersen onların arasında görünmeyeceksin."

"Olsun, sizinle orada görüşürüz," diye yanıtladıktan sonra odadan çıkmalarını sabırla bekledi.

Yalnız kaldığında makyaj masasına doğru döndü, hamamdan kalan cüppesi bir kenarda katlı duruyordu. Elini giysinin cebine atıp hafıza taşını çıkardı.

Yumuşak ve parlak yüzeyde başparmağını gezdirirken kalbi tekliyordu. Ardından ani bir hareketle taşı masanın üstünde kırdı.

Çatlayan taşın ortasından bir duman yükseldi, bir top şeklini aldı ve sanki sisin içinde yakalanmış gibi iki figür ortaya çıktı.

"Niya." Konuşan küçük kız kardeşiydi, sarı beyaz saçları örgülüydü. Jabari'deki verandalarında daha esmer olan ablasının yanında oturuyordu. "Umarız hayattasındır ve bu mesajı alırsın."

"Yoksa vaktimizi çok fena boşa harcamış olacağız," diye ekledi Arabessa.

Doğruca ona bakıyorlardı, sanki önündeki aynanın içinde bir portal vardı. Onlara yanıt vermeyi, uzanıp kucaklarında birleştirdikleri ellerine dokunmayı deli gibi istiyordu.

"Achak yakın zamanda seni görüp bu taşı verebileceğini düşünüyor," diye açıkladı kız kardeşi.

"Biliyorsun, Achak bir şeyin doğru olduğunu düşünüyorsa öyledir," dedi ablası.

"Başımızı daha çok belaya soktun mu?"

"Bize cevap veremez, canım. Unuttun mu yoksa?" diye uyardı Arabessa. "Onunla değil, *ona* konuşmamız lazım."

"Ne acayip bir fikir," diye mırıldandı Larkyra. Başparmağıyla çenesine dokunuyordu. "Bize karşılık veremeyen bir Niya..."

"Onu kışkırtacak bir şeyler mi söylesek?"

Küçük kardeşi gözlerinde beliren haylaz bir pırıltıyla, "Umarım tekrar gelip seni kurtarmamız gerekmez," dedi.

"Ya da borçlarını ödememiz."

Ardından sessizleştiler.

"İyi olduğunu ümit ediyoruz." Larkyra öne doğru eğilirken kaşlarını çattı. "Bir de Alōs'un gemisinin büyük kısmını ateşinle yakmadığını."

"Yeteri kadar yakmamış da olabilir."

"Evet," dedi genç kadın. "Bu daha iyi bir fikir. Gemiyi kül edip eve gel! Burası sensiz çok sessiz."

"Krallık da yeterince tehlikeli değil."

"Babam gösteri yapmamıza izin vermiyor."

"En mantıklısı da bu."

"Evet." Larkyra uslu uslu başını salladı. "Sensiz aynı olmazdı."

"Ama eve geldiğin anda..." diye ekledi Arabessa.

"Evet, eve geldiğin anda," diye tekrarladı Larkyra.

Niya yutkundu, her an ağlayabilirdi. Kardeşlerine sıkıca sarılmak ve onları asla bırakmamak istiyordu.

"Canlarım?" Derin bir ses, görüntünün dışından seslendi.

"Verandadayız, baba!" Arabessa dönüp arkalarındaki belli belirsiz bir kapıya baktı. Niya cam kapılarının iki tarafındaki düzgün çalıları zar zor seçebiliyordu.

"Kuşum, melodim." Babaları görüntüye girdi. "Benimle gelmek... Ah, Achak, seni fark etmemişim..."

"Niya'ya vermesi için bir hafıza taşı yapıyoruz," diye açıkladı Larkyra. "Merhaba desene, baba."

Niya işte o zaman gözyaşlarına hâkim olamadı. Yaşlar kontrolsüzce yüzünden süzülüyordu. Ailesini özlediğini biliyordu fakat onları görene kadar ne kadar çok özlediğini fark etmemişti. Onları görebiliyor ancak hiçbirine dokunamıyor, sarılamıyordu.

Dolion kızların arasından eğildi. Transa girmiş halde onları dinleyen kadim yaratığa öyle yakındı ki, yüzü sisten çıkacakmış gibi görünüyordu. "Kalbimin alevi," dedi. "Bir korsanla başını belaya soktuğunu duydum."

"Baba, Achak'a o kadar yaklaşmana gerek yok." Arabessa iriyarı adamı geri çekti. "Gel, aramıza otur. Evet, tam olarak öyle. Harika."

O zaman hep birlikte ona baktılar, Dolion kızların arasına sıkışmıştı. Mutlu görünüyorlardı. Niya içine sızan kıskançlığı bastırdı, çok geçmeden yanlarında olacaktı.

İhaneti ortaya çıktığından beri babasını ilk kez görüyordu. Bir utanç ve özlem dalgası üstüne hücum etti. Dolion, uymaları gereken tek kuralı çiğneyen pervasız kızı hakkında gerçekte ne düşünüyordu?

"Sana kızgın değilim, alevim," dedi babası. Zihnindeki düşüncelerini okumuş gibiydi. "Herhangi bir ceza ya da hayal kırıklığı, tüm bu yıllar boyunca çektiklerinin yanında bir hiç kalır, biliyorum. Keşke bize daha önce anlatsaydın, senden sadece bunu yapmanı isterdim. Kendi başınızın çaresine bakmayı size öğrettim ama bu her şeyi yalnız yapmanız gerektiği anlamına gelmiyor."

Yalnız. Ancak Niya kendisini bu durumda bulmuştu. Bir odada yalnızdı. Hatalarıyla baş başaydı.

"Büyünüz ne zaman en güçlü halindedir?" diye sordu Dolion.

Niya, "Beraber çalıştığımızda," diye yanıtladı kız kardeşleriyle birlikte.

"Aynen öyle," dedi babası. "Alevim, umarım gözünü dört açıyorsundur ve başın diktir. Korsanlar, özellikle de *Ağlayan*

Kraliçe'dekiler güvenilmezdir. Acımasız ve kurnazlar, zaman içinde dostun olabilirler fakat kaptanlarının kim olduğunu unutma. Lord Ezra tam bir hilekâr ve hedeflerini elde etmek için istediğini yaptığı *çok uzun* bir geçmişi var."

"Biliyorum." Niya boş yatak odasına mırıldanmaktan kendini alamamıştı.

"Ama sen bunu zaten biliyorsun." Dolion arkasına yaslandı. "Kendine sık sık hatırlatman yeter."

"Seni seviyoruz, Niya," dedi Larkyra. Bakışları acı doluydu.

"Hem de çok," diye ekledi Arabessa. "Achak'ın yolu seninle kesişir ve hafıza taşını sana verirse onu zorla, bizim için de bir taş yapsın."

"Ah! Tekrar bir araya geldiğimizde..." diye ekledi kız kardeşi. "Bana hatırlat da Arabessa'nın Zimri'yi nasıl yakaladığını... Ah! Baba! Ara bana vurdu, gördün mü?"

"Üstünde örümcek vardı," dedi ablası sakince.

"Ben örümcekleri *severim*," dedi Larkyra. Ablasına bir tane vurmaya çalıştı.

Babaları kavgayı ayırdı. "Sen burada yokken neler olduğunu gördün mü, alevim?" Dolion gülüyordu, kızlarını tutmaya çalışırken kollarındaki kaslar şişmişti. "Bu ikisinin sadece seninle kavga etmekten keyif aldığını hepimiz biliyorduk."

Anı sona ererken ve dumandan oluşan top dağılırken atışmalarının yankıları da solup gitti.

Oda sessizdi.

Derin bir ses arkasından, "Niya?" diye seslendi.

Niya hazırlıksız yakalanırken ayağa kalktı. Ailesinin söyledikleri ve görüntüsü haricinde hiçbir şeye dikkat etmemişti.

Alōs kapıdaydı, loş odanın diğer ucundan onu inceliyordu. İri bedenine kaliteli lacivert bir tunik ve pantolon geçirmişti. Kıyafetinin uçlarında mavi yeşil nakışlar vardı. Kötü şöhretli bir korsan lorduna hiç benzemiyordu, gerçekten bir prens gibiydi. Olması gereken kralı andırıyordu.

"Evet?" diye sordu Niya. Hızla gözlerindeki yaşları silmişti.

"Diğerlerinin arkasında kaldığını fark ettim." Adam bileğindeki ize dokundu. "Her zamanki gibi başını belaya mı sokuyorsun diye bakmaya geldim."

"Aptal tasma," diye mırıldandı Niya. Bağlayıcı bahsini saklayıp kısa bir anlığına onu yok edecekmiş gibi ellerini arkasında birleştirdi. "Geliyorum," diye devam ederken sesi fazla neşeliydi. "Kıyafetimle uğraşmam gerekiyordu."

Alōs az önce ailesinin görüntüsünün olduğu yeri inceledi. Bakışları ona döndüğünde sorularla doluydu. "Sen... iyi misin?"

Niya gözlerini kırpıştırdı. Kendisi bir yana, korsan hiç kimseye böyle bir şeyi *asla* sormazdı. "Neden iyi olmayayım?"

Adam kaşlarını çattı. Farklı bir şey söylemek istediği bakışlarından belli olsa da, "Bu gece taşı değiştireceğiz," demekle yetindi.

Niya'nın kalbinde kelebekler uçuştu.

"Umarım planınız bu cümleden ibaret değildir."

"Değil." Alōs arkasına bir bakış attı, yakınlardan geçenlerin sesi odaya geliyordu. Tamamen içeri girip kapıyı sessizce kapattı. "Akşam yemeğinde prensese bir taç hediye edeceğim, nazik davranmak için yemeğin kalanı boyunca o tacı takacağını umuyoruz. Kintra, Prizma Taşı'nın bulunduğu tacı nereye götürdüklerini takip edip bize rapor verecek."

Niya planlarını anlatırken ona yaklaşan korsanı izledi. Daha önce de baş başa kalmışlardı ancak şimdi kapı kapalıyken hava elektrikle dolmuştu, oldukça tehlikeliydi. Odadaki yumuşak yatakların ve koltukların fazlasıyla farkındaydı. Geçmişte böyle lüks bir yatak odasında oldukları sırada kimliğini adama ifşa etmişti, özgürlüğünü yitirmişti. Bu anıyla birlikte kasları gerildi, koruma duvarları yeniden yükselmişti.

Savaş. Büyüsü kalbini ipek misali sarmaladı.

"Nezaket kurallarına bağlı çok fazla şey varmış gibi," derken kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Ona sunacağım taç nadir bir eşya ve çok güzel," diye açıkladı Alōs. "Vadi halkı bu iki özelliğe her şeyden çok değer verir. Prenses taçla kesinlikle gösteriş yapmak isteyecektir."

Niya dudaklarını büktü, başka ne diyeceğini bilemeden sözcükler ağzından çıkıp gitmişti. "Öyleyse her şey Kintra'yla kontrolünüz altında. Bu gece bana ihtiyacın olduğundan emin misin?"

Alōs birkaç adım uzakta durup tek kaşını kaldırdı. "Gece daha yeni başladı ama sen çoktan benimle kavga etmek istiyorsun. Artık aynı tarafta olduğumuzu hatırlatmam mı gerekiyor?"

Niya homurdandı. "Sen sadece kendi tarafındasın."

"Aynı şeyi senin için de söyleyebiliriz," diye itiraz etti korsan.

"Uzun zaman önce biri bana başkalarına güvenmenin bedellerini öğrettiği için."

"Hadi ama." Alōs gülümsedi. "*O kadar* uzun zaman önce değildi."

Niya kollarını iyice sıkı kavradı. *Yaaak*, diye şakıyordu büyüsü. *Seni yaktığı gibi yak onu.*

"Laf sokmayacak mısın?" Korsan ona yanaştı. "Bir şeyler *cidden* yanlış olmalı."

Niya temkinli bir şekilde onun yaklaşmasını izledi, adamın kontrol altında tuttuğu büyü yavaşça dışarı sızıyordu. Sıcak tenindeki serin bir dokunuş gibiydi. Enerjisi bu akşam farklıydı, Hırsızlar Krallığı'nda geçirdiği zamanların çoğunda olduğu gibi tembeldi. Niya, adamın cazibesinin bu tarafında olmanın nasıl bir his olduğunu neredeyse unutmuştu. Korsan lorduna, sert kumandana çok alışmıştı. Adamın o halini tercih ediyordu. Alōs sadece işine odaklıyken geçmişlerini şimdiki zamandan ayırmak daha kolaydı.

"Oyunlarını oynayacak havada değilim," dedi Niya.

"Niya..."

"Adımı söylemeyi bırak."

"Ama sana taktığım lakaplardan nefret ediyorsun," dedi Alōs. "Sana *şey* mi demeliyim?"

"Lütfen kes artık." Niya aniden kendini çok yorgun hissetti. Başında beliren zonklama karşısında şakaklarını ovuşturdu.

"Neyi keseyim?" Alōs şimdi tam önündeydi, parlak mavi gözlerini ona sabitlemişti.

"*Bu* her neyse onu kes." Eliyle onu işaret etti. "Kimliğimi artık bana karşı koz olarak kullanamazsın. Beni kışkırtmanın, bana sataşmanın anlamı yok. Beni tanıyormuşsun gibi davranman gerekmiyor. Ben sadece mürettebatının üyesiyim ve her şey sona erene kadar böyle kalmam yeterli."

"Öyleymiş gibi davranmıyorum," dedi korsan, bakışları onunla buluşmuştu. "Seni *tanıyorum*, ateş dansçısı. Bundan nefret ediyor olabilirsin. Ama büyük ihtimalle, nasıl biri olduğunu bile daha iyi biliyorum."

Alōs'un sözcükleri teninde gezinip onu rahatsız etti. Geçmişte ona yakaran kelimelerin bir yankısıydı.

Seni tanımama izin ver, ateş dansçısı.

Niya başını yukarı kaldırırken tehditkâr bir şekilde içinde dolaşan büyüsünü sakinleştirmeye çalıştı. "Hiç sanmıyorum."

"Korseleri hiç sevmediğini biliyorum."

"Hiçbir kadın korseleri sevmez."

"Gündüz yerine geceyi tercih ettiğini biliyorum," diye devam etti korsan lordu. Cevabı karşısında hevesi kırılmamıştı. "Kumar oynamayı asla reddedemiyorsun. Bir gösteriden sonra bal ve elma yemeyi seviyorsun. Her şeyden önce ailene değer verdiğini ve duygusal kalbinin kaldıramayacağı kadar büyük bir umursamazlık maskesi taktığını biliyorum. Bunlar, seni yalnızca izleyerek öğrendiğim şeyler. Sana dokunarak öğrendiklerimi de paylaşmamı ister misin?"

Niya derin bir nefes aldı. "Piç."

"Ailemle tanıştın," diye itiraz etti Alōs. Yüzünde keskin bir sırıtış vardı. "Birçok şey olabilirim ama bir piç olmadığımı bal gibi biliyorsun."

"Neden bunu yapıyorsun?" diye sordu Niya. Bedeni artan öfkesi ve hissettiği hayal kırıklığıyla zonkluyormuş gibiydi. "Neden benden nefret ediyorsun?"

Korsan lordu gözlerini kırptı, soru onu hazırlıksız yakalamış gibiydi.

"Tanıştığımız andan itibaren," diye devam etti Niya. "Avantajın sende olması için bir sürü entrika çevirdin. İstediğini elde etmiş olmana rağmen beni öfkelendirmek için her şeyi yapıyorsun. Neden?"

Alōs uzunca bir süre sessiz kaldı. Sessizlik öyle uzamıştı ki, Niya neredeyse odadan çıkacaktı ama adam sonunda sorusuna yanıt verdi. "Senden nefret etmiyorum."

Niya güldü, kulaklarında yankılanan sesi sertti. "Peki, öyle diyorsan öyle olsun. Ama şunu bil ki, bütün bunlar bana yetti. Konuyu kapatıyorum. Geçmişimiz, şu anımız... İleride beni sinirlendirmeye çalıştığında yemi yutmayacağım. Anladın mı? Anlaşmamızı sona erdirmek için buradayım, hepsi bu kadar. Oyuncağını kırdın. Git ve kendine yenisini bul."

Niya ayaklarını yere vurarak yanından geçmeye yeltense de adam onu kolundan yakalayıp durdurdu.

"Bunu cidden yapmak mı istiyorsun?" diye sordu Alōs. Bedeni öyle yakındı ki, Niya onun teninden yayılan gece yarısı orkidesi ve deniz kokusunu alabiliyordu. "Sonunda geçmişte gerçekte neler olduğunu mu konuşmak istiyorsun? Hadi konuşalım." Kadını süzerken gözleri parladı. "Ama eylemlerimin sebebi hiçbir zaman nefret olmadığını bilmelisin. Tanımadığım birinden nasıl nefret edebilirdim ki?" Kolunu bıraksa da dokunuşunun verdiği his geçmemişti. Niya hızlı bir nefes aldı. "Seninle ilk tanıştığımda bir koz elde etme peşindeydim. Artık evim ya da ailem yoktu. Benim için her

şey işten ibaretti, hiyerarşide daha iyi bir konuma yükselmek için yapılan takaslardı. Saraya geldiğim ilk gece odadaki en değerli şeyi aradım ve seni gördüm. Niya Bassette, Mousai'ın dansçısı." Bakışlarıyla kadını baştan aşağı süzdü, değerlendirir ve onu takdir eder gibiydi. Niya'nın teni, adamın kontrolsüz bir sis gibi etrafa yayılan yeşil büyüsü karşısında diken diken oldu. "Gizlediğin şeyi derinlemesine araştırdım çünkü bana koz kazandıracağını biliyordum. Bunu yaparken seni incittim, farkındayım. Ama gördüğümüz gibi, o koza zamanı geldiğinde ihtiyacım oldu. Yaptıklarımdan pişman değilim. Yine olsa aynı şeyleri yapardım. Pişmanlık, yapılanları günümüzde telafi edemeyecek kadar zayıf olan korkaklar içindir."

Niya'nın nabzı kulaklarında atıyordu, gücünün kızıl pusu adamın büyüsüne karışmaya başlamıştı. Kendi yarattıkları bir kozanın içinde hapsolmuşlardı. "Böyle mi telafi etmeye çalışıyorsun?" diye sorarken adama dik dik baktı. "Özür dilemek yerine yaptıklarını açıklayarak mı? Bunun işe yaramadığını söyleyebilirim."

"Sen Hırsızlar Krallığı'nda büyüdün," dedi Alōs sertçe. "Mousai'ın bir parçasısın. Zalim ve günahkâr biri değilmişsin gibi davranma."

Niya geriye doğru adım attı, adamın çekiminden kendini kurtarmaya uğraşıyordu. Korsanın cazibesi onu hep tadına doyamayacağı şekilde sarıp bir yandan da uyarıyordu. Fazla benziyorlardı, birbirlerini fazla andırıyorlardı. Canavar ve yaratık, hükmetmekle kontrolü ele geçirmek için savaşıyordu. "Hiçbir zaman öyle olmadığımı iddia etmedim," diye karşılık verdi. "Ama birinin kalbini kırmak bir şey, asla unutmamaları için sürekli onlara zorbalık yapmak ise bambaşka bir şey. Evet, caziben benim üzerimde işe yaradı. Evet, birlikte olduk. *Bir kez.* Ama senden sonra çok sevgilim oldu, korsan. Bu yüzden lütfen artık beni rahat bırak. Seninle işim çoktan bitti."

Alōs'un bakışları yakındaki alevler gibi dans ediyordu.

"Doğru hatırlıyorsam," dedi. "O geceden beri peşimde olan ***sendin***. Tam tersi değil. O... görüşmemizin ardından elimden geldiğince senden kaçınmaya çalıştım fakat yakında olduğunu hep hissediyordum. Aynı odaya adım attığımız anda enerjini hissediyorum, ateş dansçısı. Tıpkı senin de beni hissettiğin gibi."

"Seni öldürmeye çalıştığım için peşindeydim!"

Korsan keskin bir gülümsemeyle ona baktı. "O halde, benden nefret eden senmişsin gibi duruyor."

Niya hayal kırıklığıyla homurdandı. "Tabii ki bendim! O geceden sonra hayatım senin ellerindeydi. Ailemin hayatı da senin ellerindeydi! Her gün bize tehdit oluşturuyordun."

"Ben bu sonucu zorla elde etmedim. O gece bir seçeneğin vardı. Yanlış karar verdiğin için benden nefret etme."

Niya duygu karmaşasında çıldırmış gibiydi, başı dönüyordu. Çığlık atmak, ağlamak, her şeyi yakıp kül etmek istiyordu çünkü kalbinin derinlerinde adamın haklı olduğunu biliyordu. Korsan onu aptal yerine koymuş olabilirdi fakat babası onu masumca yetiştirmemişti. Niya olan biten her şeyin farkında olmalıydı.

Bunca zaman nefret ettiği düşman, kendisiydi.

Zorla konuşurken büyüsü damarlarında ateş gibi yanıyordu. "Öyleyse neden beni gördüğün, adımı öğrendiğin an gitmedin? Gece boyunca niye kaldın?"

Birbirlerine çok yakınlardı. Niya, korsan lordunun onun dudaklarına dönen bakışlarını izledi. "Çünkü," diye cevap verirken adamın sesi boğuktu. "Bana kendini sundun. Arzuladığım tek şey kimliğin değildi."

Niya vücudunun ona ihanet edip öne eğildiğini hissetti. Serin gücüyle ona büyüsünün çok daha sıcak hissettirmesine neden olan canavara doğru yaklaştı. O gecenin anıları, yasak bir rüya gibi zihninde dolaşıyordu.

Karşısındaki açığa çıkmış yüzün her zerresini inceleyen korsanın elleri, kadının sıcak yanaklarının aksine serindi. "Niya." İlk kez adını söylerken sesi boğuktu. "Çok güzel bir isim," diye fısıldarken dudaklarını onunkilere değdirdi. Niya daha önce de öpülmüştü, Jabari'deki genç adamlardan buseler çalmıştı. Fakat hiçbiri böyle değildi. Alōs'un dudakları yumuşak, vücudu sertti. Böyle güçlü olan bir adamın ona karşı bu kadar nazik davranması büyüleyiciydi.

Niya kollarını ona sardı ve açgözlülükle, çaresizlikle inledi. Kendisini açık etmenin bir risk olduğunun farkındaydı ancak sarayda bu kadar uzun süre gizlendikten sonra başka biri uğruna maskesini çıkarma yasağını delmek, bunu yapmanın verdiği isyankâr özgürlük hissi o kadar muhteşemdi ki. Üstelik korsanın bakışları ona tapar gibiydi, tutkusu dolup taşıyordu, sözcükleri kusursuzdu. Adam onu sevdiğini hiç söylememişti fakat bu nasıl aşk olmazdı ki? Niya geri çekilirken parmaklarını adamın gür saçlarında gezdirdi. "Beni yatağıma taşı," diye fısıldadı. Bu sözcüklerle birlikte adamın mavi gözleri parladı, onu daha sert kavradı ve eğilip tekrar öptü. Ama makyaj masasından kıpırdamadı. Niya'nın özel odasında saklanıyorlardı, Hırsızlar Krallığı'ndaki sarayın altındalardı. "Alōs." Niya sabırsızca adamın bacağına sürtündü, göğsünü onun göğsüne bastırdı. "Bana ne kadar değer verdiğini hissetmek istiyorum. Beni yatağıma taşı ve bunu göster."

"Emin misin?" diye sordu korsan.

Niya elini aşağıya kaydırarak onun sert ve kuvvetli olduğu yere dokundu.

Alōs inledi.

"Bu cevap yeterli mi?" diye sordu adama.

Alōs onu kolayca kaldırdı ve yatakla aralarındaki kısacık mesafeyi kapattı. O gece büyüleri birbirlerini itip çekerek dans etti. Tutku, hissettikleri her şeyi tek bir nefese, tek bir adama, bir inlemeye, sırtın üstünde gezdirilen tırnaklara indirgiyordu. Alōs'un esmer teni, onun beyaz teniyle müthiş bir kontrast...

"Hatırladığım kadarıyla," diye söze girdi Alōs. Boğuk sesi onu yeniden oldukları ana çekmiş, yatak odasından alıp dağdaki saraya getirmişti. "Halinden gayet memnundun."

Genç kadın şimdi titriyordu. Utancını, öfkesini ve kafasını karıştıran özlemi kaldırmak çok zordu.

Alōs'un onu tüketen bakışlarına karşılık verdi, baskıcı gücünü hissetti. Adamın varlığı onu bunaltıyordu. Hep böyle olmuştu. Niya onun da bir tür kumar olduğunu fark etmişti çünkü bu korsan, zar atmaktan ya da kart çevirmekten çok daha canlı hissetmesini sağlıyordu. Sanki ihtiyacı olduğu kadar yanabilirdi ve adam yalnızca karşısında durup onun sıcaklığını içine çekerdi. Ancak Niya sürekli alev alev yanmaktan, yaşıyormuş gibi hissetmek için sınırları zorlamaktan sıkılmıştı. Tüm bunlar, kendisini burada bulmasına neden olmuştu. Borçlu olduğu kişilerden sürekli kaçıyordu, ailesinden ayrı kalmıştı ve kaçmak istese de yıllarca izini sürdüğü bir adamla arasındaki bağlayıcı bahse eklenen ikinci bir anlaşmaya saplanıp kalmıştı.

Buna bir son vermesi gerekiyordu. Hayatına devam etmesi gerekiyordu. Bu odadan çıkmalıydı.

"Belki," dedi Niya. "Ama ben artık o kız değilim."

"Ben de artık o adam değilim."

"Peki şimdi kimsin?"

"Çok daha kötü biriyim." Alōs gözlerini ayırmadan ona baktı. "İçin rahat edecekse benden nefret etmeye devam edebilirsin ama çok uzun zaman boyunca düşman olduk, ateş dansçısı. Belki de ittifak yaptığımızda neler olacağını görme vakti gelmiştir."

"Asla dost olamayız."

"Hayır," diye onayladı adam bakışları kararırken. Niya'nın karnında yine istenmeyen bir sıcaklık belirmişti. "Dostluk kaderimizde hiç olmadı. Ama bana tamamen işbirliği yapacağına dair söz verdin. Bu sözleri tamamlayana kadar düş-

manlığını başka yere yönlendirmen daha kolay olabilir."

Niya uzunca bir süre onu izledi. "Pekâlâ, pazarlığımız bitene kadar. Sonra işimiz biter."

"Sonra işimiz biter," dedi korsan.

Niya onu iterek yanından geçip odadan çıktı.

Salona vardığında daha rahat nefes almaya başlamıştı.

Prizma Taşı'nın son parçası buradaydı. Taşı alacaklardı ve bu korkunç oyun sona erecekti.

Bu gece, diye düşündü Niya. *Sadece bu geceyi atlatmam gerekiyor.*

Sonra eve dönmeye çok daha yakın olacaktı.

Alōs Ezra'yı bir daha görmesi gerekmeyecekti.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Niya'nın etrafı neşe ve kahkahalarla çevrilmişti. Ancak ruh hali önündeki masada duran doldurularak pişirilmiş domuzla aynıydı. Kendisini burada bulmaktan kesinlikle hoşnut değildi. Ziyafet salonu gürültülü ve sıcaktı. Baharatlı bir tütsü kokusu hem müzikle hem de misafirlerin sesiyle karışıyordu. *Ağlayan Kraliçe* korsanları şimdi vadi halkıyla kolayca kaynaşıyordu. Sonu gelmeyen içkiler de şüphe duvarlarının yıkılmasında kesinlikle etkiliydi. Egzotik meyvelerle buharı tüten sebzeler, Niya'nın burnunun altından hızla geçip gitti. Arkalara doğru yerleştirilmiş bir masada, Saffi ve Achak'ın arasında oturuyordu.

Fakat yanındakilerin aksine o yavaşça kırmızı şarabını yudumluyor, yiyecekle dolu tabağına pek dokunmuyordu. Bakışları odanın ön tarafında, Alōs'un kraliyet ailesiyle beraber oturduğu yere çevrilmeye devam ediyordu.

Genç prenses korsanın sağında oturuyordu, Niya'nın onun yaşındayken yaşadığı hastalığa tutulmuş gibiydi.

Alōs onu sohbete dahil etmek için her döndüğünde kızın yanakları kızarıyordu.

Prensesin güzel olduğu aşikârdı. Esmer teni ateşin ışığıyla parlarken belirgin elmacıkkemikleri, uzun ve zarif boynuyla bir tezat oluşturuyordu. Saçı ortadan çapraz bir şekilde örül-

müştü, kıyafeti en kaliteli ipekten yapılmaydı. Tacı işe şüphesiz ki yanında oturan korsan lordunun dikkatinin odak noktasıydı. Prenses başını adama doğru eğerken taç parlıyordu. Prizma Taşı'nın kırmızısı, tam ortada insanı baştan çıkarıyordu.

Aralarındaki yaş farkında rağmen, Niya korsan lordu ve prensesin birlikte iyi göründüğünü kabul etmek zorundaydı. Callista'nın saflığı, Alōs'un kötücül cazibesini dengeliyordu.

İkisi de hükmetmek için doğmuştu.

Niya bir anda kendini daha acınası hissetmeye başlamıştı ve sebebinden emin bile değildi.

Belki de korsanın yanında böyle masum birini görmek, ona genç halini anımsatmıştı.

Böyle güçlü bir adamın bakışlarını üstüne çekmenin, gösterişli bir odada korsanın dikkatini çeken tek şey olmanın nasıl sarhoşluk verici bir his olduğunu fazla iyi biliyordu. Bir uyuşturucu gibiydi. Alōs'un parlayan gözlerinin yumuşak temasını, sırıtışının alevli kıvrımını, serin büyüsünün damlalarını hisseden bir kişi nefes almaya nasıl ihtiyaç duyuyorsa adama da öyle ihtiyaç duyardı.

Prenses Callista adamın söylediği bir şeye gülerken başını geriye atınca korsanın bakışları Prizma Taşı'na kaydı. Niya onları izlemeye devam ediyordu. Korsanın gözlerine o anda çaresiz bir açlık sızarken bakışları saf tehlikeyle parladı.

Bunca zamandır aradığı, uğruna sürgün edildiği şey hemen karşısında duruyordu.

Nasıl hissediyordu? O taşı hemen burada taçtan koparıp alma isteğine hâkim olmak için ne kadar güç harcıyordu?

Niya bir an adamın bunu yapmasını diledi. Bileğindeki bağlayıcı bahis bu düşünceyle karıncalandığında farkında olmadan izi parmağıyla ovdu. *Özgürlük*, diye fısıldıyordu siyah iz. Çok yakındı fakat hâlâ ulaşamayacağı bir yerdeydi.

"Kintra!" Achak'ın derin sesi onu olduğu yere, erkek kar-

deşin yanında oturduğu masaya geri getirdi. Achak iri elini kaldırıp yanlarından geçen serdümene işaret verdi. "Gel, biraz bizimle birlikte otur," dedi Niya'yı ve kendisini göstererek.

Kintra dar alanı taradı, kadim yaratığın gösterişli cüppesi her yeri kaplıyordu. "Burnumu sokmak istemem."

"Saçmalık!" dedi Achak, kenara kayarken altın rengine boyanmış kaşları parladı. "Bu çok sıkıcı biri." Başıyla Niya'yı işaret etti. "Oturduğundan beri doğru düzgün konuşmadı. Saffi'yle beni onun yavanlığından kurtarmış olursun. Kenara kay, çocuğum."

Achak kadını aralarına çekerken Niya da mecburen kenara kaymak zorunda kaldı.

"Pekâlâ, aşkım," dedi Achak. Serdümene doğru dönmüştü. "Geldiğinden beri dostlarını gördün mü?"

Kintra somurttu. "Neyse ki hayır."

"Buraya son gelişinin üstünden oldukça vakit geçmiş, öyle değil mi?" diye sordu kadim varlık. "Kraliçe Ranisha bize dört yıl kadar sürenin geçmiş olabileceğini söyledi."

"Altı." Kintra masadaki şarap kadehine uzanıp kocaman bir yudum aldı.

Niya kaşlarını çattı, kafası karışmıştı. "Kraliçeyle tanışıyor musun?"

"Birbirimizi *uzaktan* tanıyoruz," diye açıkladı kadın.

"Doğrudan böyle düşündüğüm için kusura bakma," dedi Niya. "Ama Shanjaree'den olduğunu düşünmüştüm."

"Öyle," dedi Saffi. Achak'ın diğer yanında oturuyordu, tabağında duran büyük domuz dilimine çatalını saplamakla meşguldü.

"*Öyleydim.*" Kintra ona baktı. "Geçmişimi kendim anlatabilirim, teşekkürler."

Saffi avuçlarını havaya kaldırdı, et dolu çatalı elindeydi.

"Shanjaree'de doğmuştum," diye devam etti Kintra. Dik dik içkisine bakarken vücudu kasılmıştı. "Ama şimdi tek bağlılığım Alōs'a ve *Ağlayan Kraliçe*'ye."

Niya onun omzunun üstünden kadim yaratığa bir bakış atsa da erkek kardeş, "*Ona sor, bana değil,*" dercesine kaşlarını kaldırmıştı.

"Peki... Vadi halkıyla nasıl tanıştın?" diye sordu yanındaki kadına.

Kintra'nın bakışları odanın diğer ucundaki, genç prensesle sohbetini sürdüren korsan lorduna doğru döndü. "Akşam yemeğinde anlatılacak bir hikâye sayılmaz."

Saffi homurdandıktan sonra dolu ağzıyla konuştu. "Biz *korsanız*. Sohbet adabına ne zaman uyduk ki?"

"Sorun yok," diyerek söze girdi Niya. "Paylaşmak istemiyorsan..."

"Hayır, sadece... Shanjaree Kralı, Kral Othébus pek... iyi bir adam değildi," dedi serdümen. Kadehinin sapıyla oynuyordu. "Çok fazla eş aldı. Yaşlandıkça seçtiği eşler gençleşti. Ailem saray mensubudur, en azından onları son gördüğümde öyleydiler. Kimse kızlarını saraya getirmek istemiyordu fakat kral saray mensuplarının ailelerini tanımak istediğini söylemişti. Gördüğünde dikkatini çekmiş olmalıyım çünkü onuncu olması için seçtiği kişi bendim. On üç yaşındaydım."

"Tanrılar aşkına," diye mırıldandı Niya.

"Annemle babam onu vazgeçirmeye çalıştı," diye devam etti Kintra. Bakışları giderek dalgınlaşıyordu. "İyi bir eş olmadığımı söylediler. Çok inatçı olduğumu, kendi fikirlerime sadık kaldığımı söylediler fakat Kral Othébus dinlemedi. Kralımız olduğu için ebeveynlerim ona itaat etmek zorundaydı. İşaretimi daha yeni almıştım." Parmağını, pazısında bulunan şerit şeklindeki beş yara izinde gezdirdi. "Kral, eşlerinin kaçıncı sırada olduğunu böyle hatırlıyordu," diye açıkladı. "Krala bağlılık yemini etmeden bir gün önce Alōs'la tanıştım."

"Sanırım ağladığımı duymuştu, beni sarayın arkasındaki bir sokakta saklanırken buldu. Henüz eve dönmek istemi-

yordum. Yanıklar çok acıyordu, ailemin beni üzgün görmesine izin veremezdim. Alōs bana neden üzüldüğümü sordu, normalde bir yabancıyla konuşurken kralın aleyhine şeyler söylemezdim ama o an çok öfkeliydim ve korkmuştum. Ne kadar öfkeli olduğumu herkesin bilmesini istiyordum. Bunun sonuçlarının ne olacağını, her şey olup bittiğinde öğrendim." Kintra o zaman kendi kendine gülümsedi. "O gece kral öldürüldü."

Niya kadının hikâyesini dinlerken nabzı giderek hızlanıyordu, son sözlerle birlikte tüyleri ürperdi. "Alōs kralı mı öldürdü?"

Kintra başıyla onayladı. "Kralın ilk evladı ve vârisi Uréli bir süredir ihtilal hazırlığı yapıyormuş. Alōs'un oraya gelmesi tesadüf değilmiş, planlıymış. O zaman benden çok da büyük değildi fakat şöhreti Aadilor'a yayılmıştı, Prens Uréli de onu görüşmeye çağırmıştı. Benim hikâyemin onun eylemlerinde ne kadar etkisi olduğunu bilmiyorum ancak veliahtla buluştuğunda prensin işleyemeyeceği günahları sırtlanmaya razı olmuş. Uréli adına kralı öldürmeyi kabul etmiş, karşılığında da Othébus'un eşlerinin özgür bırakılması ve çocuk gelin alınmasının yasaklanmasını talep etmiş."

"O geceler sokaklar kaos içindeydi," diye devam ederken kadın artık anlattıklarına engel olamıyormuş gibi görünüyordu. "Her ağaç tepesinden savaş borusu sesleri geliyor gibiydi, askerler bu suikastı açık açık kutlayan herkesi cezalandırıyordu. Alōs gelip evimde beni buldu, kayıp bir tanrının gölgesi gibi yatak odamın penceresinden içeriye sızdı. Ailemin nerede yaşadığını nasıl öğrendiğini bilmiyorum ama gelmişti. Bana *Ağlayan Kraliçe* adındaki bir geminin korsan kaptanı olduğunu anlattı. Mürettebatına katılmamı teklif etti. Bunu nasıl kabul ettiğimi de bilmiyorum ama hemen o anda peşinden gittim. Aileme onları sevdiğimi ve ölmediğimi söyleyen bir not bıraktım. Hemen buraya, Devler Vadisi'ne yel-

ken açtık. Sığınacak bir yer arıyorduk, vadi halkı ve Prens Uréli arasında gizli bir barış antlaşması vardı. Sanırım ihtiyar kralın kötücül bakışlarının tek hedefi, saraydaki genç kızlar değildi. Shanjareeli birçok kız buraya sığınmaya gelmişti ve..." Kintra odanın karşısında oturan daha yaşlı bir kadına baktı. "...birçoğu da sonrasında geri dönmemiş."

Akşam yemeğinin gürültüsü etraflarını sararken küçük grubun üzerine bir sessizlik çöktü.

"Kaptan sana o gece neden seni aradığını söyledi mi?" diye sordu Saffi. "Gemisine katılmanı istemek için mi gelmiş?"

Kintra nefesini verdi. "Ona bir zamanlar değer verdiği birini hatırlattığımı söyledi."

Arīon. İsim havada söylenmeden asılı kalsa da Alōs'un erkek kardeşinin görüntüsü, Niya'nın zihninde belirmişti.

Serdümenin yanında otururken söyleyecek söz bulamıyordu, korsan lorduna dair sahip olduğu kanıtlar karman çorman olmuştu.

Koruyucu, kalp kıran, yalancı, kurtarıcı, dost, hırsız, katil, canavar, yoldaş, savunucu.

Alōs nasıl bu kadar çelişkili biri olabilirdi?

Sen de öylesin, diye fısıldadı içindeki bir ses.

Niya salonun ön tarafındaki korsan lordunun karanlık silüetine bir bakış attı. Adam serin gölgelerden oluşsa da yaşam enerjisiyle ve görevine olan inancıyla alev alev yanıyordu.

Aynı şey kendisi için de geçerliydi.

Ailesine ve kralına karşı sahip olduğu görev onun her şeyiydi. İnandığı ve uğruna savaşacağı her şeydi. Bu da bazen iyilik uğruna korkunç eylemler yaptığı anlamına geliyordu.

Aniden bedenini sıcak bastı, panikle dolduğunu hissederken büyüsü karnında büzülüyormuş gibiydi. Bir dehşet dalgasıyla birlikte bir şey fark etti. Peşinde olduğu hedefle arasına giren kişilere, özellikle de ailesini ve evini kurtarmaya çalışıyorsa, tam olarak Alōs'un yaptığı şeyleri yapardı.

Sevdiklerini korumak için binlerce kalp kırar, bir krallık dolusu insana ihanet ederdi.

Alōs'un erkek kardeşini çok sevdiği, sürgün edilmesine rağmen Esrom'a görevi dolayısıyla bağlı olduğu ve bu hikâyelerden anlaşıldığı üzere gemisindeki korsanlara değer verdiği su götürmezdi.

Alōs *umursuyordu.*

Bu düşünceyle birlikte kendini her şeyden çok uzakta hissetti, odadaki her şey yeni anlamlarla parlıyormuş gibiydi.

Çok uzun zaman boyunca düşman olduk, ateş dansçısı. Adamın sözcükleri zihninde yankılandı. *Belki de ittifak yaptığımızda neler olacağını görme vakti gelmiştir.*

Korsan gerçekten de onunla barış yapmaya mı çalışıyordu? Farklı bir günde, farklı koşullarla tanışsalardı inşa edebileceklerini umduğu barışa ulaşmayı mı deniyordu?

Alōs'un sesi, bedenindeki iradeyi yakıp kül etmeye devam etti. *Doğru hatırlıyorsam o geceden beri peşimde olan sendin. Tam tersi değil.*

Seni öldürmeye çalıştığım için peşindeydim!

O halde, benden nefret eden senmişsin gibi duruyor.

Benden nefret eden sensin.

Göğsünde sert ve rahatsız edici bir şeyler yerine oturmuştu.

Niya nihayet korsan lordunu anladığını kabul etmeye cesaret edebilecek miydi? Ona karşı motivasyonunu ve niyetini anlıyordu. Alōs ona hâlâ musallat olan, kalbini hâlâ paramparça edip zedeleyen bir geçmişin yaralarını kapatmak için yolundaki tüm tehditleri yok etme görevini üstlenmişti. Niya da onun için bir tehditti.

Arzuladığım tek şey, kimliğin değildi.

Niya'nın boğazı birileri tarafından sıkılıyor gibiydi, bu sözcüklerin olası anlamları onun yutkunmasına engel oluyordu.

Bakışları, odanın ön tarafında oturan korsana döndü.

Alōs sanki onun panik dolu enerjisinin nabız gibi attığını

bu mesafeden hissedebiliyormuş gibi dikkatini prensesten o tarafa çevirdi ve parlak mavi gözleri ona sabitledi.

Niya'nın nabzı kulaklarında gürültülü ve düzensiz bir şekilde atıyordu.

Arzuladığım tek şey, kimliğin değildi.

Aralarında bir oda dolusu misafir sıralanıyordu, gürültülü müzik havayı dolduruyordu fakat bir kum düşümü için orada sadece onlar vardı, ateş ve buz havaya yayılıyordu.

"Geri döner miydin?" Saffi'nin serdümene sorduğu soruyu boğuk bir şekilde duymuş olsa da karmakarışık duygularının oluşturduğu baloncuğu delerek bakışlarını korsan lordundan ayırmayı başardı.

"Hayır," dedi Kintra. "Bence bir anlamı yok."

Saffi tabağına bir bakış attı. "Hayır," diye tekrarladı. "Anlamsız."

"Nerede doğduğunuz sadece kanınızı belirler," dedi Achak. Şarabını yudumladı. "O da çok kolay dökülür. Eviniz ise en mutlu olduğunuz yerdir, çocuklarım. Bu herhangi bir kişiyle herhangi bir yer ve zaman olabilir."

Kadehlere çatalla vurulduğunda çıkan ses odadaki gürültüsünün dinmesini sağladı.

"Ekselansları." Alôs ayağa kalkmıştı, kraliyet ailesine eğilerek selam verdiği sırada herkes ona bakmak için döndü. "Bizi böyle sıcak karşıladığınız için," dedi korsan lordu. "Hem kendim hem mürettebatım adına teşekkürlerimi sunmak isterim. Denizcilerim bu zamanlamanın harika olduğunu biliyor. Birbirlerine midelerine indirdikleri yemekleri gibi bakmaya başlamışlardı, bana inanın."

Niya kendini hâlâ hissiz ve uzakta hissederken salon kahkahalarla doldu.

"Derin minnettarlığımızı göstermek için," diye devam etti korsan. "Sevgili kızınıza geç doğum günü hediyesi sunmak istiyoruz."

Boman masaya yaklaştı, Alōs'a güzelce oyulmuş mercan rengi bir kutu uzattı.

Prenses Callista şaşkınlık ve keyifle ellerini ağzına götürürken adam hediyeyi onun önüne koyup kapağını açtı. Genç prensesin memnuniyetle aldığı nefes tüm odada yankılandı.

"Çok güzel! Anne, ne kadar güzel olduğuna bir bak."

Callista gümüş tacı kutudan çıkardı. Sarmal şekilde birbirine bağlanmış beş uç, parlak safirler ve elmaslarla süslenmişti.

Saray mensupları hayranlıkla birbirleriyle konuşurken Kraliçe Runisha tacı incelemek için eğildi.

"Evet, ışığım," derken kadının zeki gözleri tekrar kızının yanındaki korsana çevrilmişti. "Nefes kesici bir güzelliği var. Böyle ender bir hazineden vazgeçmeniz ne kadar düşünceli bir hareket, Lord Ezra. Bu kaymaktaşı gümüşü sadece Esrom'da bulunuyor, değil mi?"

Kraliçe kartlarını gösteriyordu. *Kökenlerinin nereden geldiğini biliyorum*, der gibi bakıyordu.

Alōs gülümsemekle yetindi. "Başınıza uyup uymayacağını kontrol etsek mi?"

Prenses Callista'nın nedimeleri yaklaşıp genç kadının başındaki tacı alıp yerine yenisini koydular.

Niya, Prizma Taşı'nın bulunduğu eski tacın yumuşak bir yastığa yerleştirilmesini izlerken sonrasında yaşananları pek umursamadı. İki silahlı muhafız, tacı prensesin sandalyesinin bir adım gerisinde dikkatle taşıyan nedimenin çevresine geçmişti.

"Bayıldım." Diğer nedimelerden birinin getirdiği aynaya bakarken prenses ışıl ışıl gülümsüyor, başını iki yanına doğru eğip duruyordu. Elmaslar tıpkı gençliği gibi parlıyordu. Prenses bir elini korsan lordun koluna koydu. "Teşekkür ederim. Gece boyunca bu tacı takacağım!"

Misafirler alkışladıktan sonra müzik tekrar başladı. Daha

yeni ve hızlı bir ritimdi. Davul çınlamalarıyla, hem erkek hem de kadın seslerinin hoş bir karışımıyla doluydu.

Kral ayağa kalkıp büyük ellerinden birini eşine uzattı. Kraliçe Runisha gözlerinde daha nazik bir ışıltı belirmesini sağlayan bir kahkahayla eşini odanın ortasına kadar takip etti.

Oda neşe dolu tezahüratlarla dolarken diğerleri de dansa katıldı.

Genelde o da dans ederdi ama şimdi elindeki göreve odaklanmalıydı, bu gece dikkati sadece bu olayın üzerinde yoğunlaşmıştı.

Eski taç, peşinde muhafızlarla beraber salondan çıkarılırken onları izledi.

Bakışları serdümene doğru kaydı. Bakışmalarının ardından yanındaki kadın izin isteyerek ayağa kalktı.

Ateş dansçısının nabzı her an göreve çıkmaya hazır şekilde atıyordu, tanıdık olmayan bir sabır ise onun oturup beklemesini sağlıyordu.

Alōs'a tereddütlü bir bakış attı. Korsan, yeni tacını başına takan prensesle tekrar sohbet etmeye başlamıştı.

Adamın gülümsemesi cezbedici olsa da uçlarda bir çakalın sırıtışı beliriyordu.

Eski oyunları sona ermiş olabilirdi ancak yenisi az önce başlamıştı.

OTUZUNCU BÖLÜM

Alōs bir girintinin gölgesinde bekliyordu, kıvrımlı bir sütun iki tarafında uzanan yumuşak halılı salondan ayrılmasını sağlıyordu. Kraliyet kanadı etrafta volta atan muhafızlar haricinde sessizdi. Muhafızlar her çeyrek kum düşümünde ikili gruplar halinde dolaşıyordu.

Adamın nefesleri düzenliydi ancak artan beklentisiyle birlikte serin büyüsü de hızla damarlarında akmaya başlamıştı. Beklediği an gelmişti. Onu sürgün eden krallığa karşı olan sorumluluklarından nihayet kurtulmasını sağlayacak son eylem buydu.

Açık denizlere gerçekten özgür ve hiçbir yere bağlı olmayan bir adam olarak yelken açtığını hayal edebiliyordu.

Fakat bu düşünceyle irkildi, donmuş kalbinin tam ortasında durmaksızın onu çekiştiren hissi hatırlamıştı.

Ariōn, diye fısıldadı his. *Onu asla gerçekten arkanda bırakamazsın.*

Yapamaz mıydı? *Çok daha kötülerini yaptım*, diye düşündü.

Bir anlığına omuzlarına çöken vicdan azabının ağırlığı, bileğindeki bağlayıcı bahis izinin ısınmasıyla dağıldı. Niya ona yaklaştığında iz hep ısınıyordu.

Büyüsünde yeni bir hareketlilik oldu, şimdi gerçekten hazırdı. Kızıl saçlar içinde bulunduğu girintiye sıvışmıştı. Alōs ona yanaşan kadının hanımeli kokusunu içine çekti. Genç kadın, korsanın gölgelerini paylaşırken vücudunu saran elbisenin yumuşak kumaşı da adamın eline değiyordu.

Alōs bir anlığına gecenin erken saatlerinde paylaştıkları yatak odasını düşündü, yumuşak yataklarla dolu bir denizin ortasında baş başa kalmışlardı. Niya'nın ailesinden gelen mesajın sonunu yakalamış, yanağındaki gözyaşlarının izlerini görmüştü. O zaman göğsüne ağır ve oldukça rahatsızlık veren bir şeyler çökmüştü. Alōs bu hissi sevmediğinden emindi.

Fırtınalı bir geçmişleri olsa da, ateş dansçısının ağladığını hiç görmemişti.

Onun kalbini kıracağını bilirken bile.

Ona dair bildiği sırların karşılığını almaya geldiğinde bile.

Tenine kırbaç indirmek zorunda kaldığında bile.

Niya güçle dolu bir heykel gibi orada durmuş, kayıp bir tanrı gibi gözlerine bakmış ve bunun karşılığının o gece korsanın ona verdiği acıdan çok daha büyük olacağını sessizce vadetmişti.

Bunu gören her insanın nefesi kesilirdi.

Daha adi bir canavarın af dileyerek diz çökmesine neden olurdu.

Ancak Alōs affedilmek değil, sadece unutulmak istiyordu.

"Yaklaşan birilerini gördün mü?" diye sordu Niya'ya. Dikkatini tekrar dağ sarayının derinliklerindeki gölgelerde saklandıkları ana vermişti.

"Yaklaşan birileri olsa burada olur muydum?" diye sordu genç kadın. Ona dönen mavi gözleri canlıydı ve heyecanla dans ediyordu. "Sütunların arkasına saklanabilen tek kişi değilsin."

Korsan onun iğneleyici yorumunu görmezden geldi. "Muhafızlar bu gece çift nöbet tutuyormuş gibi."

"Akıllıca bir emir," dedi Niya. "Sonuçta korsanlar etrafta geziniyor."

"Evet," dedi adam dalgınca. "Ama dikkatli oldukları için bizi zora sokuyorlar. Hızlı davranmalı ve sessiz olmalıyız. Kintra tacı prensesin dairesine getirdiklerini söyledi. Koridorun ilerisinde, solda. İki muhafız sürekli dışarıda nöbet tutuyor."

Niya başını salladı. "Sorun olmaz."

"Doğru," diye onayladı Alōs. "Ama hangi odada, nerede tutulduğunu bilmiyoruz. Kasaya koymuş olabilirler, makyaj masasında öylece duruyor da olabilir."

"Tacı nerede bulacağımıza dair bahse girelim mi?" Niya'nın beyaz sırıtışı karanlıkta bile parlıyordu.

Alōs başını iki yana salladı ve az önce keyifsiz olmasına rağmen kendini gülümserken buldu. "En büyük düşmanın sensin."

"Asıl düşmanım konuştu."

Adam bir kez daha onun gözlerine baktı. "Barış yaptığımızı sanıyordum, ateş dansçısı."

"Evet ama alışkanlıklardan vazgeçmek zordur."

"Ben senin alışkanlıklarından biri miyim?" Alōs tek kaşını kaldırdı. Genç kadın flört etmemeyi imkânsız kılıyordu.

"Şımarma," dedi Niya. "Konuşmaya devam edecek miyiz, yoksa bu işi bitirelim mi?"

"Muhafızları doğru düzgün transa sokmak için ne kadar yaklaşman gerekiyor?"

"Buradan yapabilirim," dedi Niya. "Ama önce onları görebilirsem daha iyi olur."

Alōs girintiden dışarı bir bakış attı. Prensesin kanadına uzanan koridor boştu. İki tarafta devasa ateş çanakları vardı, duvar resimlerinde ışık ve gölgeler dans ediyordu. Bundan sonra saklanabilecekleri bir sütun olmayacaktı. Saldırıya tamamen açık olacaklardı.

"Pekâlâ," diye mırıldandı Alōs. "Yaklaşalım."

Korsan güvenli ve gölgeli köşelerinden çıkıp sessizce koridora sızarken genç kadın hızla onu izledi.

Alōs partiyi en canlı anda, dans ve müzik hızlanıp daha gürültülü bir hal alırken terk etmişti. Prenses sarayının lord ve leydileriyle dans ediyordu. Kral ve kraliçenin odalarına çekilmesinin üzerinden çok zaman geçmişti. Alōs ziyafetten kaybolurken onu ve nerede olduğunu fark edecek herkesin dikkati güzelce dağıtılmıştı.

"Dur," diye fısıldadı kadın yanında durarak. "Birileri yaklaşıyor... Bir grup."

Alōs küfretti. "Ne kadar yakınlar?"

"Yakınlar," dedi Niya. Geldikleri yönden geri gitmeye başlamıştı. "Prensesin dairesinden geliyor olmalılar. Şimdiye kadar hareketlerini sezemedim. Bu dağ sarayının taş duvarları epey kalın."

Korsan arkalarında kalan koridora baktı. Girintiden buraya kadar oldukça fazla yol gelmişlerdi.

"Neredeyse geldiler," dedi Niya. Avuçlarında alevler belirmişti. "Diğer tarafa koşacak vaktimiz olmayacak. Onlarla savaşmamız gerekiyor."

"Hayır, uyarı çanları çalmasının riskini göze alamayız." Kadını tutup alev çanaklarından birinin yanına çekti. "Onları büyüleyebilir misin?"

Ateş dansçısının bakışları bir anlığına dalgınlaştı, büyüsü dışarı sızarken havayı test eden turuncu bir sis gibiydi. "Evet," diye cevap verdi. "Ama... birkaçının lütufları olabilir. Onları fark ettirmeden büyüleyecek vaktim yok, büyü bozulduğunda onlara bir şey yapıldığını fark ederler."

Alōs yaklaşan seslerin gürültüsünü artık duyabiliyor, uzak uçtan koridora giren bedenleri görebiliyordu. Niya'yla göz göze gelirken yabancı bir panik hissi onu ele geçirdi.

Yıldızlar ve deniz aşkına, diye düşündü. ***Buna kalkıştığım***

için delirmiş olmalıyım. Fakat göz önünde saklanmak için bildiği en hızlı yol buydu. "Canımı yakma," diye uyardıktan sonra sırtı duvara çarpana kadar genç kadını sıkıştırdı.

Niya'nın şaşkın gözleri yanlarındaki ateşleri yansıtıyordu. "Canını mı yakmayayım? Neden..."

"Seni öpeceğim, tamam mı?"

Kadının gözleri kocaman oldu, avuçlarını adamın göğsüne yaslamıştı. "Sen kafayı mı-"

Alōs, "Bunu yapmak zorundayız," diye ısrar etti aceleyle. Davetsiz misafirlerinin giderek yaklaştığını duyabiliyordu. "Âşıklar asla tehdit olarak görülmez fakat etrafta dolaşan korsanlar-"

"*Âşıklar* mı? Sen aklını üşütmüş... Ya! *Oraya dokunma!*" diye tıslayarak beline uzanan eli uzaklaştırdı.

"Yapmak zorundayım." Niya'nın bir kenara ittiği elini havaya kaldırıp başının yanındaki duvara yasladı. İri bedeniyle kadını iyice sarmalamıştı. "Tıpkı söylediğin gibi, eğer büyü yaparsan sonradan farkına varacaklar ve onlarla savaşmamız *mümkün değil*, uyarı çanlarının çalacağı kesin. İki korsanın, genç prensesin yasaklı kanadında bulunmalarının daha iyi bir sebebi varsa söyle ama..."

"Siz!" Niya ona bakarken biri onlara seslendi. Alōs karşısındaki kadının derin maviliklerinden hızla akan duygu ve düşünceleri izlerken zaman yavaşladı.

Fakat korsan bu kadar yolu boşuna gelmemiş, sonunda yakalanmak uğruna bunca şey atlatmamıştı. Bu gece kimsenin onu durdurmasına izin vermeyecekti. Niya bunu anlamak zorundaydı. Onun kaderi de tehlikedeydi.

"Lütfen," diye fısıldadı Alōs. Son umuduydu.

"Durun! Burada olmamanız..."

Ancak genç kadın onu kendine çekip dudaklarını dudaklarına yaslarken muhafızın sözcükleri kaybolup gitti.

Niya'nın dudakları tıpkı hatırladığı gibi yumuşak ve dol-

gun olsa da vücudu gerginlikle kasılmıştı. Kollarını sertçe tutuyor, tırnaklarını onun derisine saplıyordu. Alōs sağlam bir şekilde durdu. Hâkimiyet için savaşan, birbirine kükreyen dalgalar gibiydiler. Ama korsan bu sefer savaşmak istemiyordu.

Niya bunu fark etmiş, onun boyun eğdiğini hissetmiş olmalıydı. Bir an sonra tutuşunu gevşeterek dudaklarını araladı, leziz diliyle adamın dilini okşadı.

Alōs bu daveti tıpkı dört sene önceki gibi kabul ederken içinden bir zevk dalgası geçti. Ellerini kadının ince beline sardı, yumuşak bedenini kendi sert göğsüne çekti ve onu iştahla öptü.

Bu sahte bir öpücük olsa da bedeninin verdiği tepkiler gerçekti. Mırlayan büyüsüyle birlikte onun dudaklarını ele geçirirken tek umudu kadının bu gerçekliği fark etmemesiydi.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Niya kâbuslarını tekrar tekrar yaşıyordu. Çünkü tam da rüyalarında gördüğü gibiydi.

Alôs'un hareketleri özenli, dudakları ise dolgun ve becerikliydi. Duvara yaslanırken onu tutan elleri titremiyordu, kuvvetliydi. Pahalı şarap ve deneyim gibi hissettiren bir tadı vardı.

Niya'nın tüyleri diken diken olmuştu.

Bedeni ona ihanet ediyordu.

Zihninin gerisinde şu anda yaşanan her şeyin yanlış ve korkunç olduğunu, dizini adamın bacaklarının arasına indirmesi gerektiğini biliyordu. Fakat muhafızlar onlara yaklaşırken burada tuzağa düşmüşlerdi.

Lütfen.

Niya'nın işini bitiren darbe bu kelime olmuştu. İradesini paramparça eden şey bu yakarıştı. Adamın ona olan ihtiyacıydı, üstelik bu sadece fiziksel bir ihtiyaç da değildi. Hayır, geleceğinin kadının ellerinde olduğunu bilmesiydi. Bu içine sarhoş edici bir güç dalgası yayılmasını sağlıyordu.

Lütfen, senin merhametine kaldım.

Niya'yı karşısındaki korsandan ayıran şey, bu merhameti ona bahşedecek kadar güçlü olmasıydı.

Hareketlere kendini kaptırmıştı. İçindeki hastalıklı bir yan bundan zevk alıyor, bunu istiyordu. Gergin enerjisinin eriyip ayaklarının dibinde bir havuza dönüşmesine izin verirken korsanı öpmek için kendine çekti.

Adam onu serin duvara iyice yaslarken memnuniyetle homurdandı. Korsan yalnızca kas ve yumuşacık dokunuşlardan oluşuyordu. Niya nefes alırken denizin ve gece yarısı orkidelerinin çarpıcı kokusu burnunu doldu. Kendini bir anda dört yaş daha genç bir halde, Hırsızlar Krallığı'ndaki giyinme odasında adamla baş başa bulmuştu.

Niya aynasının önünde oturuyordu, başlığından kurtulmuş bir saç tutamını tekrar yerleştiriyordu. Altın rengi ipek bir kostüme bürünmüştü ve o gece yapılacak pek çok gösteriden birine gitmek için hazırlanıyordu. O anda, örtülü ensesinin altına dokunan soğuk bir öpücük gibi adamın serin enerjisini hissetti.

Odasının uzak ucundaki bir tablonun öne doğru açılmasını ve uzun, korkutucu bir adamın dışarı çıkmasını aynadaki yansımadan izledi.

"Burada olmaman gerekiyor," dedi adama. Siyahlara bürünmüş bedeninin bir avcı misali ona doğru ilerlemesini izliyordu.

Alōs gelip arkasında dururken sessiz kaldı, parlak turkuaz gözleriyle kadının kostümlü vücudunu yalayıp yuttu.

Niya'nın bedeni, beklenti hissinin yarattığı o serin duyguyla ürperdi.

Adam çok güzeldi. Onu tüketiyordu. Ona hükmediyordu. Dokunulmazdı.

Saraydaki herkes onun yakınında olmak istiyordu. Niya pek çok kişinin onu yatağına davet ettiğini biliyordu.

Fakat korsan lordu her gece onun odasına sızmıştı, diğerlerininkine değil.

Bu düşünceyle içindeki kibir kendini gösterdi, adamın ona olan sadakatine teslim olmak çok cazip bir fikirdi. Nihayet adamın teninin onun çıplak, açıktaki tenine değmesine izin vermesiyle de gurur duyuyordu.

"Beni kostümsüz yakalamayı mı umuyordun?" diye takıldı Niya.

Alōs'un sırıtışı mum ışığında parladı. "Seni her şekilde yakalamayı umuyorum, ateş dansçısı."

Aynadaki yansımaları kesinlikle göze çarpan bir manzaraydı. Niya altın işlemeli başlığı ve maskesine bürünmüştü, başında incilerden bir taç vardı. Karanlığa bürünmüş ve kahredici derecede güzel olan korsanın pürüzsüz esmer teni şamdanların ışığıyla parlıyordu.

Adam aşağı eğildi, sıcak nefesi ince bir kumaşla onun örtülü kulağına değdi. "Sence bu gece, buzun nihayet ateşle oynayabileceği gece olacak mı?" diye mırıldandı.

"Çifte kumrular!" Anısını delip geçen bir haykırış, hissettiği sıcaklık ve pusu dağıttı. "Burada olmanız yasak."

Alōs onu bıraktı, yumuşak dudakları onunkinden ayrılırken serinletici bir rüzgâr esiyordu. Korsan, davetsiz misafirlerine bir bakış attı.

"Affedersiniz?" derken sesi sakindi. Niya'nın şiddetli bir şekilde atan kalbiyle kesinlikle uyumlu değildi. Niya kendini toplamak için elini bir duvara koydu. Bir muhafız ve iki hizmetkâr, korsanla yarı sarılır halde durmaya devam ettikleri noktaya ulaşmıştı.

"Gitmeniz gerekiyor," dedi muhafız gözlerini kısarak. "Bu kanat kraliyet ailesi ve onların hizmetkârları..." Korsan lorduna doğru düzgün bakıp onu tanıyan muhafız cümlesini bitirmedi. Gözleri büyümüştü. "Efendim." Hızlıca eğilerek

selam verdi. "Bağışlayın. Sizi tanıyamadım ama korkarım ki, sarayın bu kısmında gezinme izniniz yok."

"Öyle mi?" Alōs doğrulurken kolunu ona sararak yanına çekti. Niya gözlerini kırpıştırarak anlık telaşını bastırıp plana ayak uydurdu. Alōs'a iyice yaslanmıştı. "Özür dilerim," dedi korsan lordu. "Tam olarak nerede olduğumuzu bile bilmiyorum."

"Burası Prenses Callista'nın şahsi kanadı," diye açıkladı muhafız. "Eşlikçisi olmayan misafirler buraya giremez."

"Elbette, elbette." Korsan başını salladı. "Nereye yürüdüğümüze dikkat etmiyorduk. Sadece sessiz bir yer arıyorduk, şey için... Gördün işte." Kurnaz bir şekilde adama sırıttı.

Hizmetkârlardan biri kıkırdasa da muhafız sert bir şekilde homurdanınca sesini kesmek zorunda kaldı.

"Elbette, Lord Ezra," dedi muhafız.

"Kütüphaneyi deneyebilirler," diye önerdi diğer hizmetkâr.

"*Barneth*," diye azarladı muhafız.

"Ne?" Barneth omuz silkti. "Kütüphanenin hep boş olduğunu hepimiz biliyoruz, ayrıca oranın... mahremiyetini kullanan sadece misafirler de değil."

"Bence mükemmel," dedi Alōs. "Bu kütüphaneyi nerede bulabiliriz?"

Muhafız hâlâ tereddütlü görünüyordu, birine sevişmek için bir yer göstermek görevlerine aykırıymış gibi davranıyordu.

"Yalvarırım," dedi Alōs. "Yanımdakiyle gecemin bu kadar erken bitmesi tam bir trajedi olur."

Niya elini kalçasına indiren adamın sırtına tırnaklarını geçirdi.

Korsan daha geniş bir şekilde sırıtmakla yetindi.

Muhafız, Niya'yı incelerken bakışları dolgun bedeninde oyalanıyordu.

Daha uzun süre bakarsan yarın görecek gözün kalıp kalmayacağını görürüz, diye düşündü Niya.

"Zararı olmaz sanırım," dedi adam yavaşça. "Ama kitaplara dokunmamanız gerekiyor."

Alōs bir elini göğsüne koydu. "Kitaplara yaklaşmayacağız bile."

Muhafız başını salladı, yumuşamış gibiydi. "Size yolu gösterebiliriz."

"Daha fazla vaktinizi almayı hiç istemeyiz," dedi Alōs. "Bize doğru yolu gösterirseniz derhal buradan ayrılırız."

Grup geri dönüp uzun koridor boyunca ilerledi, ikilinin saklandığı girintiyi geçti ve koridorun çok sayıda farklı yere açıldığı noktada durdu.

"Bu yolun sonundaki merdivenlerden inin." Muhafız merdivenlere çıkan girişi işaret ediyordu. "Kütüphane en aşağıda, sağ tarafta kalıyor. Diğer uçtaki çifte kapıları geçince görebilirsiniz."

"Sana borçluyum," dedi Alōs. "Gördün mü, aşkım?" Niya'yı iyice kendine çekti. "Başlatmak için bana yalvardığın şeyi bitirebileceğim."

Niya adamın her bir parmağını teker teker kesmek istiyordu.

Hizmetkâr Barneth yanlarından geçerken, "Keyfinize bakın," diye fısıldadı.

Grubun uzaklaşmasını izlediler, kütüphaneye doğru gidiyormuş gibi davransalar da muhafız ve hizmetkârlar görüş açılarından çıkınca aceleyle koridora geri döndüler.

Niya bu sefer çok daha hızlı bir şekilde prensesin odasına doğru ilerledikleri sırada adamı iterek kendinden uzaklaştırdı. "*Bir daha* böyle bir şey yapmayı denersen," diye tısladı. "Derini eritirim."

"Bunu önerdiğim için bana teşekkür etmelisin," dedi Alōs. "Yakalanmak üzereydik."

"Bir dahakine daha iyi bir seçenek bulursan teşekkür ederim."

"Hatırladığım kadarıyla uyarı çaldırmayacak geçerli bir seçenek sunmamıştın. Ama öpücüğümün seni bu kadar etkilemesi hoşuma gitti." Alōs kendinden çok hoşnut bir şekilde gülümsüyordu.

"Akşam yemeğimi kusacaktım, işte o kadar çok etkiledi."

Uzak köşeye yaklaşırken sessizleştiler. Niya diğer tarafa doğru hızlı bir bakış attı.

Koridorun ortasında iki muhafız dikiliyordu, Callista'nın dairesine açılan devasa çifte kapıların önünde nöbet tutuyorlardı.

"Lütufları yok," dedi Niya. Sırtını duvara yaslamıştı.

"Evet," diye onayladı korsan lordu. "Unutma, onları bayıltmayacaksın. İtaatkâr olmaları gerekiyor."

Niya başını salladıktan sonra derin bir nefes aldı. Parmaklarını ritmik bir şekilde hareket ettirerek büyüsünün kızıl bağlarını yere gönderdi. Büyüsü, av peşindeki sessiz bir yılan gibi hareket ediyordu.

Elini hızlı bir şekilde çevirdiğinde güçleri muhafızları sıkıca sardı.

İradeleri biraz direnç gösterse de çok geçmeden bir iç çekerek uykuya daldılar.

"Benimler," dedi Niya. Nabzı giderek hızlanıyordu.

Onlar yaklaşırken muhafızlar hareket etmiyordu, önlerine bakarak dikilmeye devam ettiler.

"Onlara ne yaptın?" diye sordu Alōs.

"Zihinlerini boşalttım."

"Etkisi ne kadar sürer?"

"Büyümle bağlantısını kestikten sonra mı? Yarım kum düşümü kadar."

Alōs başını salladıktan sonra kendi yeşil büyüsünü kilitten içeri itti.

Kapılar yumuşak bir çıtırtıyla açıldığında hızla içeri girdiler.

Niya prensesin bir mağara kadar geniş olan dairesini inceledi. Toz pembe ve turuncu detaylara sahip devasa bir bekleme odasına gelmişlerdi. Durdukları yerden bakıldığında, içeride beş farklı giriş salonu daha olduğu görülebiliyordu. Korsanla birbirlerine baş salladıktan sonra arkalarını döndüler ve farklı yerleri aramaya giriştiler.

Niya ellerini kabaca boyanmış duvarlarda gezdirip gizli bir sürgü ararken zaman fazla hızlı geçiyormuş gibiydi. Kitapları yerinden çekti, asılı duran duvar halılarının arkasına baktı. Başka bir saklı odaya ya da kasaya, değerli eşyaların saklanacağı gizli bir yere denk gelmeyi umuyordu.

Daha fazla hizmetkârın ya da muhafızın buraya gelme düşüncesi sinirlerini geriyordu. Özellikle de bu mağaraya benzeyen saraydaki duvarlar çok kalın olduğu ve en yakını haricindeki hareketleri hissetme becerisini elinden aldığı için. Lütuflarının bu yönlerini kullanamadığında eksik hissediyor, bundan nefret ediyordu.

Dolu dolu hissettiren derin bir nefes almak yerine sadece yarım nefes alabilmek gibiydi.

Alōs yumuşak bir sesle, "Burada," diye seslendi. Callista'nın yatak odasında, iki tarafta da güzel kıyafetlerin asılı ve katlı olarak sıralandığı devasa dolabın arkasındaydı. Mobilyanın arkasına yerleştirilmiş altın, ağır bir kapının tam önünde duruyordu.

Niya'nın büyüsü rahatlayarak sızladı.

"Bulmuşsun," dedi adamın yanına gelerek.

"Tam olarak değil. Ama burada ne varsa değerli olduğu kesin. Tek umudum, içlerinde Prizma Taşı'nın da olması."

Niya kapının kolunun yanında bulunan yuvarlak kilide bir bakış attı. Karmaşık işaretlerle parlaması büyülenmiş olduğunu gösteriyordu. Kilidin açılması için birbirine geçmiş parmakların birer birer açılması gerekiyormuş gibi duruyordu.

"Bu sorun olacak mı?" diye sordu.

"Şükürler olsun ki hayır." Alōs kapının önüne eğilip cebinden çıkardığı deri keseyi engebeli zemine koyup açtı. İnce, metal maymuncuklar sıralı bir şekilde duruyordu. Korsan yılana benzeyen aleti, uzun kancayı ve Niya'nın tanıdığı diğer standart maymuncukları görmezden geldi. En sonunda seçtiği şey ucu beyaz bir ışıkla parlayan ince, düz bir çubuktu.

"O büyülü bir maymuncuk mu?" diye sordu Niya.

"Öyle." Alōs maymuncuğu kadranın yanına yerleştirirken sırıttı. "Adı ayna maymuncuk. Çoğu kilidi halleder."

"Nereden buldun bunu?"

Turkuaz gözler ona baktı, derinlerinde haylaz bir parıltı vardı. "Ben bir korsanım, Niya. En kötü şöhretli ve başarılı geminin kaptanı olarak..."

"Kayıp tanrılar aşkına," diye bıkkınca ofladı Niya. "Boş ver, şunu hallet yeter." Sabırsızca elini salladı.

Alōs işine geri dönerken hafifçe gülümsüyordu. Dikkatini tekrar kilide verdi ve maymuncuğun parlak ucunu, iç içe geçmiş parmaklara yaklaştırdı.

Adamın metal ucu ilk kilide doğru eğmesini izlerken Niya nefes almaya dahi cesaret edemiyordu. Korsanın tecrübeli parmakları dönüp bükülüyordu. Metal çubuğu ikinci, sonra üçüncü kilide soktu ve iç içe geçmiş parmakların arasında ilerlemeye devam etti.

Niya'nın sinirleri fazlasıyla gergindi. Her an prensesin odasına birinin gireceğine, kapıdaki sersemlemiş muhafızları göreceklerine ve uyarı vereceklerine çok emindi.

Buraya gelmek için yaptıkları her şey, Alōs'u öpmüş olması boşa gidecekti. Taşı asla ele geçiremeyeceklerdi ve...

Çıt, çıt, çıt.

Kilitler birer birer açıldı. Alōs hızla ayağa kalkıp kapıyı açtı.

Niya'nın endişesinin yerini mutlak bir ihtişam alırken hissettiği tüm gerilim kayboldu. "Kayıp tanrılar aşkına," diye

mırıldanırken tavana asılmış bir avizenin aydınlattığı küçük odaya adımını attı.

Her yer, bütün raflar ve kancalar hazinelerle parlıyordu. Elmas kolyeler. Safirlerle işlenmiş altın yapraklı maskeler. Niya elini sıra sıra mücevherli bileziklerde, parmaklarından su gibi akan yumuşacık deri şallarda, gümüş örümcek ipeğinden yapılmış küpelerde gezdirdi. Ağzı sulanmıştı. Hırsız olan yanı, bu eşyalardan birkaçını cebine indirmek için yanıp tutuşuyordu.

Hazinelerle dolu rafa sırtını dönünce korsan lordun odanın uzak tarafına ilerlediğini fark etti. Adamın dikkati yumuşak, beyaz bir yastığın üzerindeki taçtaydı. Niya bu mesafeden bile tacın tam ortasındaki parlak kırmızı ışığı görebiliyordu.

Korsanın yanına giderken kalbi heyecanla attı, birlikte ışıldayan Prizma Taşı'na baktılar. Altın uçlu tacın merkezindeki cezbedici, kırmızı bir siren gibiydi.

İşte buradaydı!

Niya kocaman gülümsedi. Her bir zerresi, mutlak bir sevinçle dans etmek istiyordu.

Özgürlüğü dokunabileceği kadar yakındı.

Evi, kız kardeşleri, ailesi... Her şey önlerinde parlayan mücevherin içindeydi.

Yanlarında mücevheri almalarına engel olacak kimse yoktu.

"Bizim," diye fısıldadı Niya. Alōs'a doğru bir bakış attı. Adam bir süredir hareket etmemiş ya da tek bir ses bile çıkarmamıştı. Kaskatı ve gergin bir şekilde duruyordu. Sanki... Ama neden korku duyacaktı ki? Çok uzun zamandır avladığı şey nihayet ellerindeydi. Prizma Taşı'nın son parçası önlerinde duruyordu. Kaşlarını çatarak, "Alōs..." diye söze girdi.

"Hızlı davranmamız gerekiyor," dedi korsan. Peşine takılan hayaletlerden silkinerek kurtuldu.

Çevik parmaklarla cebinden yeni bir kese çıkarıp kar-

deşinin ona verdiği sahte taşı açığa çıkardı. Taş kaba dursa da Niya'nın kaptan kamarasında ilk kez gördüğü gibi kırmızı ve parlaktı. Ancak gerçek cevher önlerindeyken, Prizma Taşı'nın aksine bu sahte taşın tam ortasındaki güç ve tarihle parlamadığını görebiliyordu.

Alōs'un önce taçtaki cevheri incelemesini, sonra sahte olanı eline almasını izledi. Korsan parmak ucundan buz yeşili bir büyü göndererek cevheri şekillendirip Prizma Taşı'na benzetti.

İşi bittiğinde, "Tut şunu," diyerek sahte cevheri ona uzattı. Niya taşı parmaklarının arasında çevirdi. Yüzeyi yine girintili çıkıntılı olsa da şimdi daha oval bir şekle sahipti. Biçimlenirken daha pürüzsüz bir hal almıştı.

Alōs öne doğru eğilerek ince bir bıçakla Prizma Taşı'nı dikkatlice yerinden çıkardı. Boşluğa biraz jale yemişi yapışkanı sürdü, ardından onun elindeki replikayı alıp taca yerleştirdi. Bir adım gerilerken yaptığı işi inceliyordu.

Niya taşın değiştirildiğini gözleriyle görmemiş olsa hiç anlamazdı.

Korsan lordunun avucundaki cevheri birlikte incelediklerı sırada ona iyice yaslanmıştı. O anda yanındaki adama sıkıca sarılmak istedi, dost olduklarından değildi fakat başarmışlardı! Taş ellerindeydi. Büyüsü sıcacık bir zafer hissiyle damarlarında dolaşıyordu.

Alōs taşı tekrar tekrar elinde çevirirken sessiz ve düşünceliydi.

"Sorun ne?" diye sordu Niya.

"Taşın hepsi bu kadar değil."

Adamın sözcükleri, içindeki neşenin buz kesmesine neden olmuştu.

Hayır, hayır, diye düşündü çabucak. *Unutmuş.* "Tabii ki tamamı bu kadar değil. Yüzüğündeki taş tam olarak buraya oturuyor." Cevherin yanındaki küçük girintiyi işaret etti.

"Hayır." Alōs başını iki yana sallayıp kaşlarını çattı. "Bir kesik daha var... Arkasında, gördün mü?"

Niya öne eğildi, diğer tarafta taşın gözle görülür bir parçası eksikti. Midesinin burkulduğu hissetti, akşam yediği azıcık yemeği de kusmak üzereydi. "Yani... ne demek istiyorsun?" diye sordu güçlükle.

Alōs sert bir bakışla ona baktı. "Bu, Prizma Taşı'nın son parçası değil."

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Niya korsan lorduna şahsi odasına kadar eşlik ederken bir hayalet gibiydi. Prensesin odasından aceleyle çıktığı sırada hiçbir şey hissetmiyor, duygulardan arınmış bir hortlağa benziyordu.

Kintra sıcacık yanan şöminenin önünde onları bekliyordu, içeri girdiklerinde ayağa kalktı. Alōs doğruca şarap şişesine ilerleyip kadehini tek yudumda bitirirken kadının bakışları sorularla doluydu. Korsan lordu kadehini tekrar doldurdu.

"Alamadınız mı?" diye sordu Kintra.

"Aldık," diye yanıtladı Niya.

"Öyleyse neden ortamda cenaze havası var?"

Niya adama bakıp onun bir açıklama yapmasını, iç cebindeki Prizma Taşı'nı çıkarıp serdümenine eksik kısmı göstermesini bekledi ama korsan sessiz kaldı. Şöminede sıçrayan alevleri izlemeye dalmıştı.

Niya somurtarak olan biteni anlattı. Her bir sözcükle birlikte daha çok öfke ve hüsranla tüyleri ürperiyordu. Çünkü anlatmayı bitirdiğinde havada asılı duran, kimsenin sormak ya da bahsetmek istemediği bir soru kalmıştı. O da eksik parçanın gerçekten *tek* bir taş olup olmadığıydı. Arkadan kesilmiş kısım epey büyüktü, neredeyse gümüş bir sikke bo-

yutundaydı. Biri o parçayı kesmişse üçüncü parçayı bir düzine farklı parçaya daha ayırmış olabilirdi. Bunu yapan Cebba mıydı, yoksa vadi halkı mıydı? O kadar çok olasılık vardı ki onları düşünmek insanı felç edebilirdi.

"Ne yapmak istiyorsun, kaptan?" Kintra adama doğru dönmüştü. Alōs bir kez daha sessiz kalırken serdümenin yüzüne daha endişeli bir ifade yerleşti.

Niya korsanı daha önce hiç böyle görmemişti, adam tamamen içine kapanmıştı. Neredeyse... yenilgiye uğramış gibiydi.

Bu durum onu geriyordu.

En azından kendisi gibi öfkeli olabilirdi çünkü öfkenin içindeki enerji, işe yarar bir şeye dönüştürülebilirdi. Rehavet ise işe yaramazlıkla aynı yola çıkıyordu.

Niya'nın harekete geçmeden harcayacak zamanı yoktu. Aynısı korsan lordu için de geçerliydi. Obasi Denizi aşkına, adamın ülkesi tehlikedeydi! Niya koca bir ülke su yüzeyine çıkacakken burada boş boş oturamazdı!

Düşünceleri bir anda donuverdi.

Onun sorunlarını ne zaman umursamaya başladım?

Yutkunarak huzursuzluğunu bastırdı. *Esrom'da yaşayan halk yüzünden*, diye sessizce itiraz etti düşüncelerine. Esrom yüzeye çıkarsa bu saklı hazineye karşı savaş açılması kaçınılmazdı. Şehirle ilgili çok fazla efsane, Aadilor'un kalanındakilerden kendilerini üstün gördüklerine dair çok fazla dedikodu vardı. Esrom'u ele geçirmek isteyen ülkeler elbette olacaktı. Bir de Ariōn vardı elbette. Kral olmanın sorumlulukları için henüz çok gençti. O sarayda yapayalnızdı. Hastalığıyla yeterince sorun yaşamıştı. Önce ağabeyini, sonra ebeveynlerini yitirerek yeterince acı çekmemiş miydi? Böyle bir trajedinin, hükümdarlığına son vermesini hak etmiyordu.

Ayrıca Niya kalpsiz bir yılan değildi. Bassette ailesi hırsız olabilirdi, kız kardeşleri de Mousai'ın parçasıydı ancak asla

durumu iyi olmayanlardan çalmaz ya da masumları cezalandırmazlardı. Onlara en çok nerede ihtiyaç olduğunu hissediyorlarsa oraya yardım ederlerdi.

Burada ona ihtiyaç vardı.

"Taşın kalanına ne olduğunu öğreneceğiz," dedi Kintra'ya. "Nerede olduğunu bulduktan sonra geri alacağız."

Alõs ateşin yanından inanmaz bir tavırla homurdandı.

"Söyleyeceğin bir şey mi var?" Niya ona döndü.

"Hayır, ikimize de yetecek kadar iyi yalan söylüyorsun."

"Bu bir yalan değil. Bir plan ve bizim plan yapmaya da ihtiyacımız var, kaptan. Yoksa hâlâ bir geminin kaptanı olduğunu unuttun mu?"

Alõs ona baktı, gözlerinin derinlerinde eski halinin bir parıltısı belirmişti. Ardından parıltı kayboldu ve korsan dönüp o kahrolası ateşe bakmaya devam etti.

Bir şeyler söyle! diye çığlık atmak istiyordu Niya. Fakat adam sessizliğini koruyordu, hâlâ zamana ihtiyaç duyduğu ortadaydı. Genç kadın bunun bir kum düşümünden uzun sürmemesini umuyordu. Şu anda o kadar bile zaman kaybetmeyi göze almaları mümkün değildi.

Kintra'ya baktı. "Yarınki kahvaltıdan önce olabildiğince dinlenelim. Onun uyumasını sağla," derken başıyla Alõs'u işaret etti. "Bunun için onu daha da sarhoş etmen gerekiyorsa, öyle olsun. Ben bu durumu çözeceğim."

"Nasıl?" Serdümen kaşlarını çattı.

"Henüz bilmiyorum," diye kabul etti Niya. "Ama... bir şekilde yapacağım."

Bu konuşmadan sonra diğerleriyle paylaştığı odasına dönüp yatağına kıvrılmıştı.

Uzunca bir süre uyumadan uzandı. Kadın korsanların homurdanmaları ve sarhoş horlamaları, karmakarışık olmuş düşüncelerinin arkasındaki bir sesten ibaretti.

Bu iş içinden çıkılamayacak bir hal almaya başlamıştı.

Esrom'a ve etrafında uyuyan korsanlara değer vermesi, Alōs'la ateşkes yapması, öpüşmeleri... Her şey değişiyordu. Kendisi de değişiyordu.

Ama bu iyi bir değişim mi? Bir parmağını dalgınca bileğindeki izin üstünde gezdirirken bunu düşünüyordu.

Şu anda tek bildiği şey, Alōs'un toparlanmasının gerekli olduğuydu. Odasındaki haliyle hiçbir işe yaramazdı. Yenilmiş bir köpek gibi yaralarını sarmaya çalışıyordu.

Hep yaydığı o buz gibi enerji neredeydi? Önüne çıkan mücadeleleri sırıtarak karşılayan küstah, inatçı canavar neredeydi? Korsanın tekrar savaşmasına, tekrar acımasız davranmasına ihtiyacı vardı.

Niya yataktan çıktı. Her şey bittiğinde uyuyabilirdi. Şu anda bir plan yapması gerekiyordu.

Hizmetkârlar onları uyandırmaya geldiğinde nihayet aklında bir şeyler belirmeye başlamıştı.

Kahvaltı geniş terasta yapılıyordu, sabahın bal rengi ışıkları her yeri aydınlatıyordu. Niya balkona çıktı, uzakta devlere ait gururlu parmaklar gibi yükselen kumtaşı vadi binalarını izledi. Yakındaki bir masadan taze pişmiş çöreklerin ve incecik kesilmiş meyvelerin kokusunu alabiliyordu ama tabağını doldurması için ona yalvaran midesinin sesini duymazdan geldi. Bu sabah bir görevi vardı, başarılı olmak için kayıp tanrılara dua ediyordu. Daha sonra yemek yiyebilirdi.

Önceki gecenin hareketliliğinin ve gürültüsünün yerini ağır hareketler almıştı. Niya misafirlerin arasında dolaştı, zeytin ağaçlarının gölgesinde bulunan alçak sedirlerde akşamdan kalma ruh hallerini atmaya çalışan mürettebata baktı. Saffi hâlâ akşam giydiği ipek pantolon ve tunikle duruyordu, gözleri kapalıydı ve alnında ıslak bir havlu vardı. İhtiyar

Boman da gizli gizli kadının tabağından bir şeyler aşırıyordu, geri kalanlara kıyasla gayet dinç duruyordu. Anlaşılan şimdiye kadar sarhoşluk sonrası sabahlara alışmıştı. Niya'ya sırıtırken gri gür sakalı yukarı kaymıştı.

Niya karşılığında başını salladı fakat konuşmak için durmadı.

Verandadaki gözden uzak, yaseminlerden oluşmuş bir duvarın arkasında yer alan kısma yaklaştı. Yaseminin tatlı kokusu, narin bir sis gibi tüm alanı sarmalıyordu. Kral Anup'u burada bulmuştu, Achak'ın ve buruşturulmuş bir mendil gibi görünen yaşlı bir kadının yanında oturuyordu.

Önlerinde nöbet tutan muhafızlar üstünü aradıktan sonra gruba katılmasına izin verdiler.

"Çocuğum," diye seslendi Achak. Kız kardeş, alçak bir sedirin üstüne yayılmıştı. "Dün geceki âlemden sağ çıkabildiğini görmek güzel." Krala ve yaşlı kadına doğru döndü. "Majesteleri, size Niya Bassette'i tanıtayım. Jabari'nin ikinci hanesinden Kont Dolion Bassette'in ikinci kızı. Erkek kardeşim ve ben, ailesinin eski dostlarıyız. Niya, Kral Anup'u elbette tanıyorsun. Bu da ana kraliçe Murilia."

Niya eğilerek selam verdi. "Ekselansları, *Ağlayan Kraliçe* adına iki gündür gösterdiğiniz cömertlik için ne kadar minnettar olduğumuzu belirtmek isterim. Kayıp tanrılar biliyor ki, o fırtınaları aştıktan sonra dinlenmeye çok ihtiyacımız vardı."

Kral kaşlarını kaldırırken, "İtiraf edeyim," diye cevap verdi. "Korsanlarla yelken açan bir leydi hiç görmemiştim. Lütfen yemekte bize katıl ve hikâyeni anlat."

Niya tekrar eğildi. Ardından hazır bekleyen bir hizmetkâr onun eline hurma ve sıcak çörekle dolu bir tabak tutuşturdu. Niya teşekkür ederek eski kraliçenin yanına yerleşti. Kraliçe önüne bakmaya devam ediyordu, kucağına koyduğu buruşmuş elleri narin kâğıt parçaları gibiydi.

"*Ağlayan Kraliçe*'deki herhangi bir öyküye benzediğine eminim, ekselansları," dedi Niya. "Yanlış zamanda doğru yerdeydim."

"Çoğumuz öyle değil miyiz?" Kral gülümsedi. "Bana batı fırtınalarımızdan bahset, gerçekten söylendiği kadar şiddetlendiler mi? Ben fırtınalarda yelken açalı çok zaman geçti, o yüzden hatırlamıyorum."

"Benim ilk tecrübemdi, ekselansları. Bu yüzden geçmişle kıyaslama yapamam fakat dalgaların, en az kanyonlarınız kadar yüksek olduğunu söyleyebilirim. Kaptanımız ve mürettebatımız bu kadar becerikli olmasa gemimiz paramparça olup denizin dibine batardı. Buğu'nun girişi de huysuz korsanlar yüzünden epey yoğun olurdu."

Kral güldü. Kayaların yıkılışını andıran yumuşak bir sesti bu. Eşinin aksine enerjisi daha dışadönük ve dostane görünüyordu. Bu da ona cesaret vermişti, böylece peşinde olduğu şeye devam edebiliyordu.

"Bunu duymak *gerçekten* korkutucu," dedi kral. "Nehre gelip geminizde nasıl hasar olduğuna bir bakayım. Tabii eşim, hasarın büyük kısmının halkımızın yardımıyla çoktan onarıldığını söylüyor."

"Size de ekselanslarına da teşekkür ediyoruz."

"Bu kadar minnettar olma," diye söylendi Kral Anup. "Kaptanınız yardımımız için oldukça iyi bir ödeme yaptı."

Niya'nın yanındaki eski kraliçe uzanıp önündeki tabaktan bir hurma kaptı.

"Anne," diye azarladı kral. "Üzgünüm, Leydi Niya. Annem hurmaları çok sever. Benim tabağımdakileri de yedi."

"Onun topraklarında karnımı doyuruyorum," dedi Niya. "Yiyecekleri almaya her zaman hakkı var."

"İltifatlarını onunla boşa harcıyorsun, çocuğum," diye açıkladı Achak. Eski kraliçenin daha fazla hurma yiyebilmesi için kızın tabağını sıkıca tuttu. "Kraliçe Murilia en az on senedir sağır."

Murilia gözlerini kısarak, "Fakat hâlâ dudaklarını okuyabiliyorum, kadim olan," dedi karga gibi bir sesle.

"Bizi de hâlâ tetikte tutabiliyorsun," dedi kral gülerek. Annesinin omzunu sıvazlıyordu.

"Çok güzel bir aileniz var," dedi Niya. "Kanında böyle bir soy varken kızınız harika bir lider olacak."

"Evet." Kızından bahsedilince kralın yüzü sıcacık olmuştu. "Callista pek çok kez bizi zekâsıyla yendi. Eşim çok geçmeden kendisini tacı teslim ederken bulacak, buna eminim. Üstelik bunu yaptığının farkına bile varmayacak."

Niya aradığı fırsatı görünce heyecanlandı. "İtiraf edeyim, Aadilor'un gösterişini senelerce izledim fakat hiç sizin ve ailenizinki kadar güzel taçlar görmedim. Burada mı yapıldılar?"

Achak'ın sorgulayan bakışlarını üzerinde hissetse de dikkatini kraldan ayırmadı, yüz hatları ifadesizdi.

"Evet," dedi Kral Anup. "Batıdaki en iyi metal ustalarından bazıları bizde. Taçlarımızın her birini on yıllardır Dergun ailesi yapar."

"Muhteşem. Bassette ailesi olarak kraliyet soyundan değiliz fakat böyle ellerin yaptığı bir hediyeyi eve götürsem babam çok etkilenirdi. Dergunlar yalnızca kraliyet ailesine mi hizmet ediyorlar?"

"Parayı karşılayabilecek herkesten sipariş alıyorlar. Hatta..." derken kral oturdukları yerin ötesine baktı. "Sanırım karısıyla oğlu burada. İstersen seni sonra onlarla tanıştırabilirim."

Niya bu bilgiyi öğrenmenin ona verdiği sevinci kontrol altına alıp hafif bir tebessüme çevirdi. "Çok minnettar olurum."

Kral başını salladı. "Elbette."

"Böyle bir zanaata dair bilgi edinmek çok güzel," diye kralla konuşmaya devam etti. Daha fazla şey öğrenmek için zorluyordu. "Metal işlemek kesinlikle bir sanat. Dergunla-

rın böyle güçlü bir malzemeyi, cevherlerin etrafına zarafetle sarması gerçekten büyüleyici. Prensesin tacına hayran kalmaktan kendimi alamadım. Özellikle de taçtaki o kırmızı cevher..." Hayranlıkla başını iki yana salladı. "Rengi ya da boyutu ona benzeyen bir taş hiç görmemiştim."

Tehlikeli sularda yüzdüğünü biliyordu, adrenalinle birlikte büyüsü derinlerde uyanmaya başlamıştı fakat belli ki kral gereğinden fazla bilgi veren bir adamdı. Kendisinin de daha uzun vadeli bir oyun oynayacak vakti yoktu, elde edebileceği daha fazla yanıt varsa çabucak öğrenmeliydi.

"Ne kadar çok krallık ziyaret edersen et, göremezsin," dedi Kral Anup gururla. "Öyle bir taş, epey ender bulunan bir güzelliktir. Tıpkı Callista'mız gibi. Tabii, bir de annem gibi."

"Anneniz mi?" Niya tabağını sıkıca kavradı. "Onun da mı öyle bir tacı var?" Kadına bir bakış attı fakat eski kraliçenin başında öyle bir süs yoktu.

"Kolye," diye açıkladı kral. Kadehinden bir yudum almakla meşguldü. "Annem ve kızım aynı ayda doğdukları için taşı ikiye ayırdık ve ikisine de birer hediye yaptırdık."

İşte o anda kulakları çınladı, tüm dikkatini tekrar eski kraliçeye çevirmişti. Kadının katman katman ayrılan mor ve turuncu kıyafetlerini inceledi. Kraliçe Murilia'nın saçı tıpkı oğlununki gibiydi, uzun ve gri örgüleri omuzlarının üstünden kucağına düşüyordu. Fakat Niya, Prizma Taşı'yla yapılmış bir kolye göremiyordu. Callista'nın tacı gibi o kolye de eski kraliçenin odasında mıydı? Gerçekten de burada olabilir miydi? Göğsünde umut filizlenmeye başladı. *Kayıp tanrılar aşkına, aradığım şeyi bir kez de kolayca bulayım.*

"Elbette ki, annem kolyeyi iki haftada kaybetti." Kral iç çekti.

Niya gözlerini kırpıştırdı, yüzünün bembeyaz kesildiğini hissedebiliyordu. Düzenli nefes almaya devam etmek için çabalaması gerekti. "Kayıp mı etti?" diye sordu. Elinden gel-

diğince normal bir tonda konuşmaya çalışsa da asıl yapmak istediği çığlık atmak ve yanındaki ihtiyarı sarsmaktı. *Nasıl kaybedersin?*

"Kolyeyi nereye koyduğunu hatırlamıyor," diye açıkladı kral. "Dikkat ettiysen şu anda kıymetli bir şey takmıyor, sebebi de bu. Taktığı anda kaybediyor." Kral sözcüklerini gizlemek için eliyle ağzını örttü. "Kulaklarının kötüleşmesinin yanı sıra, hafızası da eskisi gibi değil."

Niya belli belirsiz başını salladı, artık adamı dinlemiyordu. Düşünceleri panik, umutsuzluk ve dehşetle bir volkan misali patlayıp etrafa saçılmıştı.

Kayıp. Taş kayıp. İhtiyar onu kaybetmiş.

Her şey böyle mi sona erecekti?

Amaçlarına ulaşmaları mümkün değil miydi?

Esrom kurtlar sofrasına düşecekti. Niya bir sene daha *Ağlayan Kraliçe*'ye zincirlenecek, her şey için onu suçlayacak bir korsanın merhametine kalacaktı. Aralarındaki hassas barış o noktada paramparça olacaktı.

"Ben de genelde unutkanımdır." Achak'ın sesi, onun çöküş anını delip geçmişti. "Erkek kardeşimin etrafımda olması sırf bu yüzden hoşuma gidiyor. Benim *unuttuğum* anıları o hatırlayabiliyor."

Niya, kadim olanın azimli bakışlarına karşılık verdi.

"Gençlik pınarı kurudukça anıların unutulması normaldir," diye devam etti kız kardeş. "Niya, sen hâlâ gençsin fakat gençlik *pınarının* kıymetini bilmelisin, canım."

"Evet," dedi Niya. Bazı sözcükler yavaş yavaş yerine oturuyordu.

Pınar... Anılar...

Achak'ın bilmiş mor bakışlarına karşılık verirken sakinleşti, yeni bir plan kurmaya başlıyordu.

"Tüm bunları söyleyen, asla yaşlanmayan bir yaratık," dedi kral. "Gerçi yaşlansan da bu kadar muhteşem olurdun."

Achak gülümsedi. "Sevgili Anup, küçüklüğünden beri iflah olmaz bir tatlı dilin var."

"Karımı benimle evlenmesi için nasıl ikna ettim sanıyorsunuz?"

"Yüklü çeyizin yüzünden olduğunu düşünmüştük."

Kral yüksek sesle kahkaha attı. "Şey, evet. Benim gibi bir serseriye açık fikirli yaklaşması konusunda bunun da faydası oldu."

Sohbet devam ederken kimse Niya'nın elini eski kraliçenin sırtına kaydırdığını fark etmedi. Niya kalbi boğazında atıyormuş gibi hissediyordu, tüm duyuları tetikteydi. Parmağını bir, iki, üç kez çevirdi ve ucunda bir alev belirdi.

Achak'ın hikâyesini dinleyip gülümseyerek başını sallarken kalbi dörtnala koşuyordu. Kral tüm dikkatini kadim yaratığa, erkek ve kız kardeşlere vermişti.

İkizler oyuna dahil olduğunda kimse gözlerini onlardan ayıramazdı.

Niya hızlı bir hareketle eski kraliçenin örgüsünün ufacık bir kısmını yakarak kopardı. Tutam avucuna düşünce akıcı bir hareketle hemen cebine attı.

Gözleri verandada dolaştı, bu küçük hareketi görmüş olabilecek kimse olup olmadığına bakıyordu ancak ortamda tembel bir hava vardı. Rahatlayarak nefesini verdi.

Yarım kum düşümü daha onlarla vakit geçirdikten sonra özür dileyerek ayağa kalktı. Çıkmadan önce teşekkür etmek için dostunu hızlıca yanağından öptü.

"İyi yolculuklar," dedi Achak. Şimdi kız kardeşe dönüşmüştü, mor gözlerinde bir parıltı vardı.

Niya verandanın diğer ucuna ilerledi. Çaylak'la yaptıkları sohbete katılması için seslenen Bree'yi duymazdan geldi, daha fazla yiyecek isteyen Therza'yı da elini sallayarak savuşturdu. Tilki peşinde olan bir tazı gibi hissediyordu, bulmak istediği tek bir kişi vardı.

Sonra onu buldu. Alōs balkonun diğer tarafında, serdümeninin yanındaydı. Kraliçe ve prensesle konuşuyorlardı.

Callista hâlâ korsanın ona hediye ettiği tacı takıyordu. En nadir armağan bizzat adamın kendisiymiş gibi ona gülümsüyordu.

Ne var ki, Alōs bu sabah o cazibesine bürünmeyi unutmuş gibiydi. Grupla konuşuyor gibi görünse de dimdik ve gergin bir şekilde duruyordu. Bakışları uzaklara dalmıştı.

Hâlâ mızmızlanıyor, diye düşündü Niya. *Ben tüm işi yaparken oturmuş huysuzlanıyor.*

Hızla yanlarından geçerken korsanla göz göze geldi ve hafifçe başını eğdi.

Konuşmamız lazım.

Alōs'un odasındaki sönmüş şöminenin önünde volta atarken büyüsü damarlarındaki sabırsız enerjiyle kaynıyordu. *Hareket et*, diyordu. *Bir şeyler yap!*

Niya şömine rafındaki kum saatine bir bakış attı. Korsan neden hâlâ gelmemişti? Kaybedecek zamanları olmadığını bilmiyor muydu? Farkında...

Odanın kapısı açılıp kapandı.

"Eski kraliçenin, Prizma Taşı'nın diğer parçasıyla yapılan bir kolyesi varmış," derken hızlıca adama doğru ilerledi.

Alōs duraksadı, eli hâlâ kapının kolundaydı. Bakışlarından sayısız duygu geçiyordu. "*Varmış* derken?"

"Kaybetmiş. Nereye koyduğunu hatırlamıyormuş. Ama... yerini öğrenmemiz için bir yol biliyorum."

"Nasıl?"

Niya cebine uzanıp kraliçenin örgüsünden alınmış bir parça çıkardı.

Alōs burnunu kırıştırdı. "O... saç mı?"

"Evet," dedi Niya. "Anlamıyor musun? ***Bunu*** kullanarak," derken saçı salladı. "Unutulmuş Anılar Çeşmesi'nde istediğimiz yanıtı alabiliriz."

"Unutulmuş Anılar..." Adam kaşlarını çattı. "Hırsızlar Krallığı'nda mı?"

Niya sırıttı, dudaklarında bir sırıtış belirmek üzereydi. "Hırsızlar Krallığı'nda."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Zaman artık günlerle ya da kum saatinden akan taneciklerle değil, mesafelerle ölçülüyordu.

Alaycı Sis'ten tekrar geçip batı fırtınalardan sağ çıkmalarının ardından açık denizde durmaksızın yol alıyorlardı. Niya korsanların neden huysuz olduğunu artık anlıyordu.

Her gün yeni bir hava vardı. Bazen buz gibi yağmur yağıyor, bazen güneş ılık yüzünü gösteriyor, bazen de güvertede şeftali çekirdeği boyutunda oyuklar bırakan dolu fırtınaları çıkıyordu. Denizde bu kadar uzun süre geçirdikten sonra gerçeklik algısı yalnızca hislerden ibaret kalmıştı. Açlık, susuzluk, yorgunluk ve sıkkınlık.

Güçlü ahlaki değerlere sahip olmayan bir grup için ölümcül bir kombinasyondu.

Niya'nın aklını kaçırmamasını sağlayan tek şey, yolculuklarının sonunda onları bekleyen şeyin vaadiydi. Hırsızlar Krallığı. Ancak bunun oraya varmak için hissettiği sabırsızlığa hiç faydası olmuyordu. Güçleri hevesini yansıtan bir şekilde damarlarında sürekli dönüp duruyordu.

Ev, diyordu tatlı tatlı. *Haylazlık yapalım*, diye yalvarıyordu.

Devler Vadisi'nden resmi olarak ayrılmadan önce arkadaşını bulamamıştı fakat ikizlerin, *Ağlayan Kraliçe*'nin sıradaki hedefine dair ailesine haber uçurabileceğini umuyordu.

Vardıklarında kardeşlerinin orada olması fikriyle kalbi özlem ve heyecanla büyüyordu.

Uzaktaki ufukta kara kendini gösterirken onun krallığı ya da sağlam zemini özleyen tek umutsuz ruh olmadığı ortaya çıktı. Bir düzine korsan sancak tarafına koşup manzarayı izlemek için korkulukları kavramıştı.

Hırsızlar Krallığı'na girmenin birkaç yolu vardı ancak o daha önce hiç marina limanlarından girmemişti.

Denizin ortasında kısa bir sahil vardı. Üstünde bir palmiye bile yoktu. Açıkça tuhaf olan tek şey, hiçbir yere bağlı olmadan sahilin tam ortasında bulunan şelaleydi. Gökyüzündeki görünmez bir kaynaktan aşağı akıyordu.

Niya gemi şelaleden içeri sızarken başını kaldırdı. Kükreyerek akan su bir perde gibi ikiye ayrılırken güvertedeki kimse ıslanmadı. *Ağlayan Kraliçe*, engin açık denizden çıkıp Hırsızlar Krallığı'nın karanlık bir mağarayı andıran dünyasına girmişti.

Bu muhteşem saklı dünyayı izlerken büyüsü resmen şakıyordu. Sulardaki serin sis yükseldi ve karanlık şehrin sınırı boyunca parlayan ışıkları yavaşça ortaya çıkardı. Bacalardan yükselen renkli dumanlar yukarıdaki devasa sarkıt ve dikitleri sarmalıyordu. Mağaranın tavanını saran yıldız kurtları, bu dünyanın yıldızlarıydı.

Uzakta yükselen etkileyici oniks kale, mağaranın merkezindeki bir muhafızı andırıyordu. Sivri kuleleri gecenin içinde mürekkep gibi parlıyordu, uçlarından yükselen ateş günahkârları oyuna çağıran meşaleydi.

Niya derin bir nefes aldı. Nemli fakat tatlı kokuyu, tanıdık hislerin ahenksizliğini içine çekti.

Kolayca ağlayan biri olsa şu an gözlerinden yaşlar süzülürdü.

Evindeydi.

Ev.

Hâlâ onları bekleyen bir sürü şey olmasına rağmen omuzlarından ağır bir yükün kalktığını hissetti. Bu şehrin içinde bir yerlerde kız kardeşleri olabilirdi. Lav nehrinin tepesindeki kalede babası vardı. Ailesine kavuşmak isteyen büyüsü kıpırdanarak tüylerini diken diken etti.

"Kızıl," diye seslendi Saffi. "Bize yardım etmeye ne dersin?"

Niya daldığı düşüncelerden aniden uyandı ve manzaraya sırtını dönüp mürettebata katıldı. Oradan oraya koşturuyor, limana yanaşmak için gemiyi hazırlıyorlardı. Diğer gemilerin arasındaki dar bir yere yerleşip demir atarak yelkenleri indirdiler. Sonrasında da kostümlerine bürünmek için güvertenin altına indiler.

Niya hamağının yanında dikilirken serdümenin verdiği deri maskeyi çıkardı. Maske eskiydi, tuhaf yerlerde lekeleri vardı ve kadının krallıkta giymeye alışkın olduğu kostümlere hiç benzemiyordu ama iş görürdü.

Merdivenlerin yanında bekleyen Bree, "Geliyor musun?" diye seslendi. Niya'nın hamak arkadaşı olan küçük kızın yüzünde onun için fazla büyük olan kırmızı, tüylü bir maske vardı.

"Evet." Maskesini yüzüne geçirdi, deri kumaş ona ait olmamasına rağmen tanıdık bir kucaklama gibi tenine yerleşti. Niya krallığa geri dönmüştü, herkes ve her şey olabilirdi. Genişçe sırıtarak güverteye çıktı, mürettebat üyeleri yanından geçerken onları geriden izledi. Mürettebat üyeleri önceki baskınlardan kazanılan ganimetlerin bulunduğu ağır çuvalları sırtlanmıştı. Sahip oldukları paraları Hazine İstifi'ne yatıracaklardı.

Geçirdikleri korkunç yolculuğa rağmen, Hırsızlar Krallığı'na girdikleri anda korsanların keyfi yerine gelmişti ve o da bunun sebebini anlıyordu. Önlerindeki birkaç gece onlara çok şey vadediyordu. İçki, kumar, sevgililerle kavuşmalar. Bu

mağara dünyasının sunduğu ahlaksızlıkta kendilerini kaybederken gemiye karşı olan sorumluluklarını unutmayı başarabilirlerdi.

Keşke kendisi de onlar kadar şanslı olsaydı. Evet, eve dönmüş olabilirdi fakat bir yanı korsan lorduna bağlı olacağını, bağlayıcı bahsinin görevine kendini adaması gerektiğini biliyordu. Buna rağmen keyfi yerindeydi çünkü korsandan uzak kalıp kız kardeşleriyle birlikte birkaç kum düşümü kadar zaman geçirebileceğini umuyordu.

Alōs serdümeniyle birlikte güverte iskelesinde duruyordu, gemiden ayrılan korsanlarla hızlıca sohbet ediyorlardı. Niya o tarafa doğru gitti. Adam her zamanki gibi maskesizdi, karanlık ve yok edici güzelliği açıkça ortadaydı. Niya onun görülmekten gerçekten korktuğu tek yerin vatanı olduğunu artık anlıyordu. Alōs orada saklanıyor, gölgelerde ya da boş sokaklarda dolaşıyordu. Aadilor'un diğer her yerinde ise özgüvenle ortada duruyor, kötü şöhretli korsan lordu olarak tanınmak istiyordu. Onu şu anki hırsız, hain, katil rolüyle tanıyan ne kadar çok şehir ve diyar olursa o kadar iyiydi. Geçmişinden uzaklaşan çok fazla patika varken ona giden izleri saklamak kolaydı.

"Doğruca oraya gidiyoruz, değil mi?" Son korsanlar da iskeleye inerken adama aklındakini sordu.

"Evet," dedi Alōs. İskelede ilerlemeye başladığında, Niya onu yakınından takip etti. "Kintra gemi sağlama alındıktan sonra bizimle buluşacak."

"Önce bir şeyler yiyebilir miyiz?" diye sordu Niya. "Pınarlarda hep çok sıra olur. Ayrıca kurt gibi aç değilken işbirliği konusunda çok daha iyiyimdir, yemin ederim."

"Yani çoğunlukla kurt gibi aç olduğunu söyleyebiliriz," dedi adam. Ardından iskelenin kenarında bekleyen liman başkanıyla konuşmak için döndü.

Niya korsanın sohbetinin bitmesini beklemek için kalas iskeleye geçerken sabırsızca ofladı.

Bir lambaya yaslanarak etrafta dolaşan insanları izledi. Liman, yakındaki bir satıcıdan yükselen ballı turtanın ve kahvenin tatlı kokusuyla doluydu. Karnı yüksek sesle gurulduyordu.

"Kafayı yiyeceğim," diye mırıldandı. Hızlanıp doğruca en yakındaki maskeli tüccarın yanına gitti. "Üç turta alayım, birini sarmakla uğraşmana bile gerek yok."

Ağlayan Kraliçe'nin mürettebat üyesi olarak kazandığı az gümüşle turtaların parasını ödedi ve ilk leziz tatlıyı mideye indirirken nefes bile almadı. "Kayıp tanrılar aşkına," diye inledi. Aroma dolu tat, dilinin üzerinde havai fişek gibi patlıyordu. İkinci turta için çantasını açmak üzereydi ki, hissettiği tanıdık enerjiler teninin karıncalanmasına sebep oldu.

Arkasını dönüp kalabalığı taradı, nabzı hızlanıyordu.

Onları gördüğünde dünya durmuş gibiydi. İki figür ona doğru ilerliyordu. Bir tanesi üç parçalı mor bir takım giymişti, siyah pelerini ve silindir şapkası vardı. Diğeriyse belinden itibaren genişleyen soluk yeşil bir elbiseye bürünmüştü, aynı renkteki bir tül saçlarını örtüyordu. Mermer siyahı maskeleri vardı ve kol kola ilerlerken yürüyüşe çıkmış asil bir çifte benziyorlardı.

Niya kostümlerine rağmen onları her yerde tanırdı çünkü enerjileri, tıpkı kendi enerjisi gibiydi.

Yiyeceğini sokakta unutarak onlara doğru koştu ve keyif dolu çığlıklarla birbirlerine çarptılar. Gerçi ablaları onlar kadar çok çığlık atmamıştı.

"Achak size söyledi mi?" Onlara sıkıca sarılıp kokularını içine çekti. Lavanta ve gül.

Ev.

Evindeydi.

Kız kardeşleri onun eviydi.

"Evet," dedi Larkyra. Ona bakmak için geri çekilmişti, maskesinin ardında mavi gözleri parlıyordu. "O zamandan beri her gün limanda dolaşıyorduk, *Ağlayan Kraliçe*'nin gelmesini bekliyorduk. Tam bir korsan olmuşsun! Her yerin çillenmiş."

Nihayet kız kardeşlerine kavuşan Niya'nın kalbi, neredeyse acı verecek kadar yoğun olan duygularla dolup taşıyordu. Şimdi ne söyleyeceğini, ne yapacağını bilemiyordu. "Ayakkabıların yeni mi?" Duygularını savuşturarak kardeşinin gümüş topuklu botlarına bir bakış attı.

"Dükün hediyesi." Larkyra ayağını uzattı. "Beğendin mi?"

"Dük seni şımartıyor."

"Şımartmalı da."

"Yeni ayakkabılar almayı özledim." Niya iç çekti. "Şımartılmayı da."

"Anlaşılan süslü yanın çektiğin cezadan sağ çıkmış," dedi Arabessa.

Niya ablasına sırıttı. "Mükemmel kişilik özelliklerim hâlâ sapasağlam. Ne yazık ki, tehdit altında olan şey fiziksel özelliklerim."

"Evet." Larkyra elini, maskeyle örtülü burnunun altında hafifçe salladı. "Şu an... mis gibi kokuyorsun."

"Saçım da karman çorman."

"Sabahları hep öyle oluyor."

"Ellerim kuruyup çatladı."

"En azından şimdi ayaklarınla uyumlular."

Niya küçük kardeşinin omzuna bir tane vursa da hakaretlere rağmen gülüyordu. Ciğerlerinden yükselen kahkaha, özgürleştiğini hissetmesini sağlıyordu. Böyle gülmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

"Bence asıl farklı olan şey enerjin," diye mırıldandı Arabessa. Maskesinin ardından bakan mavi gözleri onu değerlendiriyordu. "Şimdi daha..."

"Yorgun mu duruyorum?" diye önerdi Niya.

"Olgun duruyorsun," diye bitirdi Arabessa. "Bu birkaç ayda çok şey görmüşsün."

Ablasının sesindeki ciddiyeti elini sallayarak savuşturdu. O konudan bahsetmek istemiyordu, henüz zamanı değildi. "Birkaç ay mı? Sizi son gördüğümden beri en az üç yüz yıl geçti," diye düzeltti. "Baksana." Arabessa'nın siyah, kıvırcık buklelerini işaret etti. "Şakaklarına aklar mı düşmüş senin?"

"İyi denemeydi," dedi ablası mağrur bir tavırla. Kusursuz siyah buklelerini düzeltti. "Her ne olduysa," diye devam etti. "Seyahatlerinin seni buraya sürüklemesine sevindim, hayatım. Seni tekrar görene kadar bir yıl geçer diye düşünüyorduk."

"İşler böyle giderse iki yıl da olabilir," diye itiraf etti Niya.

"İki mi?" Maskesinin ardında kardeşinin gözleri kocaman oldu. "Her şeyi anlatman gerekiyor. Achak epey muğlak bilgiler verdi."

"Lord Ezra," dedi Arabessa. Grupça döndüklerinde onlara yaklaşan korsanı gördüler.

"Hanımlar." Alōs selam vererek başını eğdi. "İkinizi de iyi görmek güzel."

"Kız kardeşimizin hâlâ tek parça olduğunu görmek de güzel."

"Niya gemideyken asıl endişelenmeniz gereken şey mürettebatım."

"Kesinlikle," dedi Arabessa. Korsan lordu inceliyordu. "Geminizde bir yanık izi bile olmamasına zar zor inanabiliyorum."

"Görünüşe göre, kardeşiniz mürettebatımdan birkaç kişiyi öldürerek iz bırakmayı tercih ediyor."

"Gerçekten mi?" Arabessa kız kardeşine doğru bir bakış attı. "Niya kendisini hep üç dört adama eşdeğer görmüştür. Onları kayıp olarak görmediğine eminim."

"Evet," dedi Alōs sırıtarak. "Bu konuda aynı fikirdeyiz. Kendisini oldukça üstün görüyor, değil mi?"

"Acelemiz olduğunu sanıyordum." Niya ablasıyla korsana dik dik baktı. "Yoksa tüm gün burada dikilip sorunlarımı konuşmayı mı tercih edersiniz?"

Larkyra, "Bu gerçekten bir seçenekse..." derken gülümsemeye başlamıştı.

Korsanın boğuk kahkahası, Niya'nın hızla kaçan keyfini yerine getirmedi. Buradaki iki tarafın ona ayrı ayrı laf atması farklı bir şeydi, bu tuhaf üçlünün ittifak yapması ise bambaşka bir şeydi.

"Sizi kendi halinize bırakayım o zaman." Geri dönüp şehre çıkan taş yolda ilerledi.

Alōs iki uzun adımla onu yakaladı. "Yiyeceğin varken işbirliğine daha yatkın olduğunu sanıyordum. Aldığın diğer tatlıları da mı yemen gerekiyor? Gerçi yerdeyken tatları o kadar güzel değildir."

Niya bir bakış atınca adamın keyifle sırıttığını gördü.

Suratını daha çok astı.

"*Hemen* pınara gideceğimizi sanıyordum."

"Biz de size eşlik edeceğiz," dedi Arabessa. Larkyra'yla birlikte onlara yetişmişlerdi. "İtiraz etmeyeceksiniz, Lord Ezra." Bir elini kaldırırken adamın sözünü yarıda kesmişti. "Biricik kız kardeşimizi aldınız, en azından bunu yapabilirsiniz."

"Buna itiraz etmeyi çok istesem de," diye cevap verdi korsan. "Çok uzun bir yolculuk oldu ve bugün daha fazla zorlukla boğuşmak istemiyorum."

"Bilge bir tavır." Arabessa başıyla onayladı. "Acele edelim. Öğlen oldu, pınarda kesin sıra vardır."

Unutulmuş Anılar Pınarı, Manzara Mahallesi'nin tam ortasındaydı. Sokakların iki tarafı çok güzel tapınaklarla çevrili olsa da en süslü yer pınardı. Mermer çardaktaki düzinelerce sütun, vitraylı camdan yapılmış bir kubbeyi destekliyor-

du. Kubbeye işlenmiş sahnelerin mimarın çocukluk anıları olduğu söylenirdi. Huzurlu mavi gökleri, açmış çiçekleri ve birazdan her şeyi gölgelere boğup tarlaların üzerine akın edecek olan karanlığı betimliyordu. Dairesel yapı boyunca çok sayıda ışıldayan havuz vardı. İnsanlar dört farklı sıra oluşturmuştu. Her havuzun başında nöbet tutan muhafızlar, müşterilerle teker teker ilgileniyordu.

Bir Kadeh Muhafızı'na ulaşmaları neredeyse bir kum düşümü kadar sürdü. Şişman figürün kimliği beyaz cüppesinin katmanları ardına gizlenmişti ve elleri gazlı bezle sarılıydı. Parlayan suyla dolu küçük bir çanağın önünde, yumuşak bir yastıkta oturuyordu. Alōs öne çıkıp figürün ayağının dibindeki kavanoza iki gümüş sikke bıraktı, alan çoktan ödemelerle dolup taşmıştı.

"Kim içecek?" dedi kulak tırmalayan ses.

"Ben," diye yanıtladı korsan.

"Deri, tırnak ya da saçın var mı?"

"Saç var." Niya, Kraliçe Murilia'nın kısa gri örgüsünü çıkarıp korsanın eline tutuşturdu.

Muhafız, parlayan mavi suya bir kepçe daldırdığında çanaktaki su dalgalandı. Ardından sıvıyı sehpanın üzerindeki büyük bir kadehe boşalttı. Alōs'tan aldığı örgüyü ateşe vererek külü içeceğin içine ekledi ve kadehi elinde hafifçe salladı. "İç." Kadehi korsan lorda doğru uzattı. Adam tat yüzünden öksürüp geri çekildiğinde, "Tamamını iç," diye ısrar etti.

Babaları, ona ve kız kardeşlerine doğum günü hediyesi olarak annelerinin saçından bir bukle hediye ettiği zaman Niya buradaki pınarları ziyaret etmişti.

Annelerinin anılarından bazılarını yaşamak harika bir deneyim olsa bile içeceğin tadı iğrençti.

"Şurada otur," diye talimat verdi muhafız. Başka insanların da gözleri kapalı şekilde oturduğu taştan bir bankı işaret etti. Bazıları kıpırdanıp inliyordu, hepsi anılar karşısında transa girmişti.

Alōs itiraz etmeden dar yere oturdu. Niya ve kardeşleri de onun etrafını sardı.

Niya korsanın tam olarak ne yaşayacağını bilip bilmediğini merak ediyordu. Acaba anıların insanı gerçekten boğan bir deneyim olduğunu biliyor muydu?

Kaşlarını çattı, korsanı azıcık da olsa umursayan herhangi bir yanı olması onu yine huzursuz etmişti. Asıl bunun işe yarayıp yaramayacağı konusunda endişelenmesi gerekiyordu çünkü bu da olmazsa elinde başka hiçbir seçenek kalmayacaktı. Gemide bir yıl daha geçireceği neredeyse kesinleşmiş olacaktı.

Bir an sonra, "Bir şey mi olması gerekiyordu?" diye sordu Alōs.

Muhafız yanıt vermedi, aniden nefes nefese kalıp gözleri kayarak beyaza dönen kaptanı oturduğu yerden izlemekle yetindi. Alōs banka yığılıp kalmıştı.

Muhafız, "Şurada bekleyebilirsiniz," dedi onlara doğru. "Aradığı şeye bağlı olarak biraz zaman alabilir."

Kız kardeşler kenara çekilip unutulmuş anılarda yürüyen dostlarının uyanmasını bekleyen diğer insanlara katıldılar.

Küçük kardeşi, "Anlatsana," derken ona yaklaştı. "Neden buradayız? Alōs başkasının anılarında ne arıyor?"

Niya karşıda bilinçsizce oturan korsana bakarken böyle çok savunmasız olduğunu fark etti. Transa geçmişti, içinde yüzdüğü düşünceler onu özgür bırakana kadar uyanamayacaktı.

Bu haldeyken onun sırlarını anlatma fikri aklından geçtiğinde göğsünde vicdan azabına benzeyen bir his belirdi.

Tabii onlara Prizma Taşı'nı *anlatmayacağını* söyleyen bir anlaşma yapmamıştı fakat...

Muğlak bir şekilde, "Kaybolmuş bir şeyi arıyor," diye açıkladı.

Larkyra oflayarak güldü. "Tabii. İnsanlar kaybettikleri şeylere bakmak için unutulmuş anıları aramaz mı zaten?"

"Söylemek istediğim..." Niya onlara bakmak içi döndü. "Kaybolmuş belirli bir cevheri bulmaya çalışıyor."

"Hazine peşindeki bir korsan mı?" diye sordu Arabessa. "Çok sıkıcı."

Niya gülümsedi çünkü Prizma Taşı'nı ilk öğrendiğinde o da benzer bir şey söylemişti.

"Evet, çok sıkıcı," diye tekrarladı.

Ablası maskesinin ardından ona dik dik baktı. "Tüm hakikatin bu olmadığını hissediyorum," dedi. Sesinde suçlar gibi duyulan bir ton vardı.

Niya yerinde kıpırdanırken iradesi sarsılmaya başlamıştı. *Alōs'a sadık değilim*, diye hatırlattı kendisine. *Sadece geçici bir ateşkes yaptık.* Ayrıca böyle bir sırrı ailesinden saklayabileceğini düşünmek, kendini kandırmak olurdu. Özellikle de Alōs'un onlar hakkında bildiklerini çok uzun süre gizledikten sonra. Bundan bahsetmemiş olması, onu bu belaya bulaştıran şey olmuştu. Yardım istemekten nefret ediyor olmasına rağmen, bu sefer bir değişiklik yaparak başkalarına sırtını yaslamaya karar verdi.

Kardeşlerini kendine doğru çekerken, "Detayları burada anlatamam," diye fısıldadı. "Ama çok önemli, çok güçlü bir cevher," dedi ardından. "Esrom'a ait ve bir süredir kayıp. Yakın zamanda bulunmazsa krallığı denizin derinliklerinde tutan büyü tükenecek, Esrom tekrar yüzeye çıkacak."

Kız kardeşleri bir süre sessiz kaldı. Söylediği şeyi sindiriyor gibi görünüyorlardı. "Yüzeye çıkmak derken... neyi kastediyorsun?" diye sordu Arabessa. "Yani..."

"Esrom bir sığınak olarak saklı geçirdiği asırların ardından Aadilor'un merhametine kalacak."

Geriye doğru çekildiler.

"Yıldızlar ve deniz aşkına," dedi nefesi kesilen Larkyra.

"Peki, Alōs taşı neden arıyor?" diye sordu Arabessa. "Eski krallığından para almak için onu bir koz olarak mı kullanacak?"

Bu itham, hiç istemediği bir şaşkınlık yaratarak canını yakmıştı.

Alōs'un taşı krallığından çalmasının asıl sebeplerini bilmese de kardeşiyle bağlantısı olduğunu, o dönem genç krala ve ebeveynlerine yardım ettiğini biliyordu. Taşı onlar için çalmıştı. Şimdi de onlar için geri götürmek istiyordu. Tabii kız kardeşlerinin bunları bilmesi mümkün değildi, onu sadece kötü şöhretli korsan lordu olarak görüyorlardı. Alōs herkesin onu böyle görmesini istiyordu. Niya ise hâlâ onun bu adam olduğuna inanmaya çalışıyordu.

Fakat önceki düşüncelerine rağmen içinde bir şeyler değişiyor, korsanın günahlarının ardındaki asıl niyetlere gözünü açması için onu zorluyordu. Adama karşı hissettiği düşmanlık azalıyordu ve fark etmeye başladığı şeyi kız kardeşlerinin de görmesini istiyordu.

"Alōs," diye yavaşça söze girdi. "Göründüğü gibi biri değil."

"Nasıl yani?" diye sordu Larkyra.

"Karışık ama ilk bakışta öyle görünmese bile yaptıklarının sebebi ve niyeti, bizim ailemize çok benziyor."

Kız kardeşlerinin bakışmasını izledi.

"Öyleyse bize anlatacak daha çok şeyin var demektir, sevgili kardeşim," dedi Arabessa.

"Evet." Niya başını salladı. "Hem de çok ama..."

Arkalarında biri ani bir nefes aldı. Niya döndüğünde korsanın irkilerek doğrulduğunu gördü.

Alōs iki büklüm olarak soluklanmaya çalıştı, nerede ve hangi zamanda olduğundan emin değilmiş gibi delice bakışlarla etrafı tarıyordu.

Niya hızla onun yanına koşup, "Burnundan nefes al," diye öğüt verdi.

"Niya?" Alōs fısıldarken odaklanamayan bakışları ona doğru döndü.

"Evet." Niya bir elini korsanın omzuna koydu, adamın se-

sindeki savunmasızlığı duyunca midesinde kelebekler uçuşmuştu. "Sen de Alōs Ezra'sın, hatırladın mı? Kötü şöhretli korsan lordu. *Ağlayan Kraliçe*'nin kaptanı. Hırsızlar Krallığı'ndasın. Ayrıca bana altı gümüş borçlusun."

Korsan homurdanarak iyice doğruldu, zihninin netleştiği yüzünden belliydi. "İyi denemeydi."

"Söylediğim her sözcük doğru," diye güvence verdi Niya. Yüzündeki gülümsemeyi saklıyordu. "İçeceğin yan etkisi kısa süreli hafıza kaybı. Altı gümüşle ilgili kısmı birazdan hatırlarsın."

Adam işte o zaman ona doğru baktı, eğlenirken yüz ifadesi tuhaf bir şekilde yumuşamıştı.

Niya birbirlerini izledikleri sırada midesinin burkulduğunu hissederek geriye doğru bir adım attı. "Bir şey buldun mu?"

"Buldum." Alōs ayağa kalkıp bir elini saçlarından geçirdi.

Nabzı umutla hızlandı. "*Ee?*"

Korsan kaşlarını çattı. "Son parçanın nerede olduğunu biliyorum."

"Harika!"

"Hem harika hem de değil."

Niya dikkatle onu izledi. "Devler Vadisi'nde olduğunu söyleme. O fırtınalara tekrar yelken açmaktansa, Jabari'deki tüm değerli mücevherlerimi rehin verip bize portal nişanı almayı tercih ederim."

"Vadide değil," diye güven verdi Alōs.

"Peki ondan kötü ne olabilir ki?"

Korsan yorgunca iç çekti. "Kutsal Ada."

Ablasının arkasında dikilen Larkyra, "Yamyamların toprağı mı?" diye sordu.

"*Dev* yamyamların," diye düzeltti diğer taraftaki Arabessa.

Niya'nın omuzları düştü. "Muhteşem," diye homurdandı.

Sormaması gerektiğini bilmeliydi.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Alōs'un acilen bir içkiye ihtiyacı vardı. Unutulmuş anının acı tadı, tıpkı bir çalının dikenleri gibi diline yapışmıştı. Hem puslu zihnini hem de ağzının tadını temizleyebilecek tek şey sert bir viskiydi. Bir lambayla aydınlanan köşede durup mağaranın serin havasını içine çekti. Yanındaki Niya'nın ve kız kardeşlerinin varlığını hissedebiliyor, gördüklerini detaylıca anlatmasını bekleyen ateş dansçısının sorgulayan bakışlarını sezebiliyordu. Ama kendini toparlamak için biraz zamana ihtiyacı vardı.

Eski kraliçenin anılarının içinde dolaşmak hiç hoş olmamıştı. Kadının düşünceleri, korsanınkiyle kıyaslandığında karman çorman, dağınık ve yavaştı. Aramaya geldiği şeye odaklanması bir sonsuzluk boyunca sürmüş gibiydi. Ona hediye edilen bir kolyeyi bulması gerekiyordu. Ancak eski kraliçeye pek çok kolye verilmişti.

Art arda anılar görmüştü. Eski kraliçenin diğer kral ve kraliçelerden, tebaasından, onun gibi suçlulardan sayısız mücevher aldığına şahit olmuştu. Alōs ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu fakat nihayet taze kan gibi parlarken uzun bir zincirin ucundan sallanan kırmızı taşı görmüştü. O anıya tutunup bir portal kapısından geçtiğinde Kutsal Ada'daki bir tepede durduğunu fark etmişti. Kraliçe, vadi simyacılarının

ender bitkileri toplamasına yardım etmek için oradaydı. Lavanta yemişi toplayıp sepetine koymak için eğildiğinde zincirin kopçası açılmış ve kolyesi gür çalılığa düşmüştü.

Alōs özellikle kolyenin kaybolduğu anı arıyor olmasaydı bunu kesinlikle kaçırırdı. Çünkü hemen ardından uzaktaki bir canavarın boğuk kükremesi gelmişti ve kraliçe başını kaldırıp etrafa bakınmıştı. Kadının nabzı hızlanırken muhafızı onu omzundan kavrayarak, "Gitmemiz gerekiyor, ekselansları," demişti.

Grup portal kapısından ne kadar hızlı ve sessizce geldiyse aynı şekilde de dönmüştü. Fakat portal kapanmadan önce kraliçe Kutsal Ada'daki o tepeye tekrar bakmıştı ve kaslı, yeşil renkli bir devin eğilip çimlerin arasından parlak kırmızı taşı almasını izlemişti. Cevherin güçlü parıltısı canavarın dikkatini dağıtırken grupları portal kapısından geçip güvenle Devler Vadisi'ne geri dönmüştü.

Yakındaki araçların tiz kornaları ve tıklım tıklım dolu sokaklarda dikkatlice dolaşan sürücüler, Hırsızlar Krallığı'nda bulunduğu yere geri gelmesini sağlamıştı. Manzara Mahallesi şimdi birkaç blok uzaktaki karmaşık yapılardan ibaretti.

Bakışları kahverengi maskesinin altından ona bakan genç kadınla buluştu.

Niya, "*Yani?*" diye soruyormuş gibiydi.

Fakat Alōs, kız kardeşleri yakındayken ona detayları anlatmayacaktı. Prizma Taşı'nın tüm parçalarını bulmak gittikçe imkânsız bir hal alıyordu ve Mousai'ın kalanıyla rekabet etmeye hiç ihtiyacı yoktu. Nasıl olacağını hayal edebiliyordu. Bu kızlar, ona ve kıymetli evcil hayvanlarına şantaj yapan korsandan tertemiz bir intikam alması için doğruca krallarına koşabilirdi.

"Sevgili kardeşlerin bizi biraz yalnız bırakabilir mi?" Bunu tek kaşını havaya kaldırarak sormuştu.

Niya yanındaki kızlara bir bakış attı. Kardeşleri de dudak-

larını hoşnutsuzlukla büktükten sonra konuşmalarının bitmesini beklemek için kaldırımın uzak köşesine geçtiler.

"Ne yapacağız?" diye sordu Niya.

Gerçekten ne yapacağız? diye düşündü Alōs. Çenesini kaşırken buraya geldikleri sırada tıraş olmaya vakit bulamadığından yüzünde oluşan kirli sakalı hissedebiliyordu. "Henüz tam olarak emin değilim," diye itiraf etti. "Taşı aramak için Kutsal Ada'ya gitmek dışında bir yol göremiyorum."

"*Bütün* adayı aramamız mı gerekiyor? Bu imkânsız bir görev gibi. Özellikle de etrafta dolaşan yamyam devler varken."

"İş o noktaya gelmeyebilir. Eski kraliçenin anılarındayken kolyeyi bir dev muhafızın bulduğunu gördüm. Onların türüne dair bildiklerim doğruysa önderlerine çok sadıktırlar, önderleri de ender ve güzel yadigârları toplar. Muhafız taşı doğruca ona götürmüştür."

"Yani bir soylunun daha evine sızacağız?"

Alōs suratını astı. "Zor kısım da orası. Kutsal Ada'ya gittikten sonra geri dönebilen ve yaşadıklarını anlatabilen çok az kişi var. Devler yıllar içinde ziyaretçilerden veya rahatsız edilmekten hoşlanmadıklarını oldukça net bir şekilde belli ettiler."

Niya kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yıldızlar ve deniz aşkına, Kraliçe Murilia neden oradaydı ki?"

"Adanın ender ama çok güçlü şifalı bitkilerle dolu olduğu söylenir," diye açıkladı kadına. "Anlaşılan vadi halkı oraya bitki toplamaya gitmiş."

"Yine de yemiş toplamaya gitmek için çok saçma bir yer gibi," dedi Niya. "Büyükannem olsa, öyle bir adaya ayak basmasına asla izin vermezdim."

Alōs kendini, "Sana benzeyen biri olsaydı nereye gittiğine pek de karışamazdın," diye cevap verirken buldu.

"*Bana* azıcık bile benzeseydi," dedi genç kadın çenesini kaldırarak. "Değerli bir mücevherin boynundan tam olarak

ne zaman düştüğünü bilirdi. O zaman hiçbirimiz bu durumda olmazdık."

Alōs ona gülümsedi, ardından bulundukları yere yavaşça yaklaşan kız kardeşlerin irdeleyici bakışlarını yakaladı. Şimdi birkaç adım ileride duruyorlardı.

Ona güvenmiyorlardı.

Zaten güvenmemeleri gerekiyordu.

Alōs da kendine güvenmemeye başlıyordu.

Özellikle de bu kadının etrafındayken.

Niya'nın paylaşmış olabilecekleri her nefesten açıkça nefret ettiği zamanlarda bile, o genç kadının varlığından hep keyif almıştı. Ama vadiden beri... Öpüşmelerinden ve onun taşı arama konusundaki azmini gördüğünden beri göğsü ortadan ikiye yarılmış, içinde bir şeyler filizlenmiş gibiydi.

Denizde boğduğu bir şey.

Şefkat.

Sözcük zihninde tiksintiyle dolaştı.

Bu hissin dirildiğini inkâr edemezdi ancak bunun ne anlama gelebileceği gerçeğiyle yüzleşmeye henüz hazır değildi.

"Kardeşlerin beklemekten yorulmuş görünüyor." Başıyla kızları işaret etti. "Taşın diğer parçası konusunda ne yapacağımızı sonra konuşabiliriz. İstersen onları geri çağırabilirsin."

Üç kadının tekrar bir araya gelmesini izledi. Jabari'de yaşananlar ve Larkyra'nın yakın zamanda kocasıyla çıktığı bir yolculuktan heyecanla bahsediyorlardı. Alōs, genç kadının bakışlarındaki kıvılcımın geri dönmesini izledi. Geçen aylarda yavaş yavaş sönen bir kıvılcımdı bu.

Alōs erkek kardeşini düşündü. Ariōn'la yan yana büyüme armağanı ona bahşedilmemişti. Birlikte geçirecekleri zamanı, bu dünyanın kaçınılmaz adaletsizliği çalmıştı. Fakat bir gün o kayıp geçmişi telafi etme şansları olacağını biliyordu. Kardeşler arasında olması gereken bir ilişki inşa edebilirlerdi. Bu fikir neredeyse nefesini kesecekti, göğsünde acı verici ve bıçak kadar keskin bir his belirmişti.

Niya'nın kız kardeşleriyle kavuştuğu için nasıl mutlu olduğunu, gemisindeyken aslında ne kadar mutsuz olduğunu düşünmek onu sarsmıştı. Ona zincirli olmasının, kadının kazanmak için uğraştığı tüm bahislerin asıl ağırlığı buydu. Niya sağlam dursa bile onun eski kıyafetlerinde yorgunluğun izlerini görebiliyordu. Ateş dansçısının giysileri, kız kardeşlerinin mükemmel kostümlerinin yanında lekeli ve kırışmış görünüyordu. Maskesinin altından yanağındaki kir belli oluyordu.

Mürettebatı bu gece izin yapıyordu, genç kadın da bunu hak ediyordu.

"Aptalca bir soru olabilir ama..." dedi bir anda. Bunu söylemenin nasıl sonuçlar doğuracağını düşünmeye bile fırsat bulamamıştı. "Mousai'ın bu gece gösteri sergilemesi ihtimali nedir?"

Üç çift şaşkın göz ona doğru döndü.

"Affedersin?" dedi Niya.

"Bu gösterilerin genelde önceden planlandığını biliyorum," diye devam etti Alōs. "Ama krallık uzun zamandır Mousai'ın yeteneklerini görme zevkine erişemedi. Eminim ki kral bir gösteri ayarlayabilir."

"Sen... Mousai'ın gösteri yapmasını mı istiyorsun?" Niya ona şüpheyle baktı.

"Mürettebatın gemimizden ne kadar çabuk kaçtığı gözümden kaçmadı," diye açıkladı Alōs. Asıl niyetini netleştirmek istiyordu. "Epey zorlu bir yolculuğa çıkacağımızı da düşünürsek, Mousai'ın deliliğiyle dolu bir gecenin ardından çok daha az huysuz olurlar. Ama mümkün olduğunu düşünmüyorsan..."

"Her şey mümkün," diye araya girdi Arabessa. "Sadece ödenecek bedel önemli."

"Yeterince gümüşüm var, bedelini..."

"Malum bir dansçının bir gece için sana olan sorumluluklarını atmasının bedelinden bahsediyordum."

"Karşılığında bir şey istemiyorum," dedi Alōs. "Bence bu gece hepimiz eğlenmeyi hak ettik."

Kızlar bir anlığına onu inceledi, Niya en meraklı ve sorgulayıcı şekilde bakan kişiydi.

"Bu yeni bir entrika mı?" diye sessizce soruyormuş gibiydi.

Alōs kendine aynı soruyu sormanın getirdiği huzursuzluğu bastırdı.

"Pekâlâ." Larkyra topuklarının üzerinde sallandı. "Hediye edilmiş domuz tartılmaz mı diyorlardı? Mousai'ı bir araya toplamak hakkında biraz konuşalım."

Üç kadın hızla oradan uzaklaşırken, Alōs da diğer işlerini halletmek için geride kaldı. Kutsal Ada'nın haritasını ele geçirmek bunlardan biriydi.

Sonraki birkaç kum düşümünde halletmesi gereken çok işi olmasına rağmen sokağın köşesinde durup giderek uzaklaşan kadınları izledi. Gözleri hep ortadaki kızıla kayıyormuş gibiydi.

Alōs ateş dansçısına tuhaf bir yakınlık hissetmeye başladığını fark ettiğinde huzursuzlandı. Bu yakınlık, fiziksel çekimin ya da ortak hedeflerin ötesindeydi. Seçtikleri değil, doğumlarında üstlendikleri bir göreve bağlı olduklarını anlamalarıyla birlikte geliyordu. Ailelerine olan görevleri çoğunlukla omuzlarındaki bir yük olsa da bu görevi bırakmazlardı, bırakmaları mümkün değildi. Alōs bu bağı kendisi için bir zayıflık olarak görse bile genç kadının bu yanına hayranlık duyuyordu. Niya değer verdiği şeyleri asla saklamıyordu ve düşüncelerini açıkça, alev alev ortaya savunuyordu. Oldukça özgürleştirici bir his olmalıydı.

Bir his onu çekiştirdi. *Dikkat et*, diye fısıldadı. Büyüsü de bunu onaylayarak kıpırdandı.

Dikkat et.

Ancak Alōs, bu uyarının fazla geç gelip gelmediğinden emin değildi.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Alōs karanlık sarayın koridorlarında dolaştı, hoş karşılanmadığını gayet iyi bildiği bu yerde dolaşırken duyuları tetikteydi. Artık sürgünde olmayabilirdi fakat saraydaki eski konumunda da değildi. Bu akşam sadece Mousai'ın onu şahsen davet etmesi sebebiyle saraya girmesine izin verilmişti. Dikkatini karşısına odakladı, başlarını çevirip her adımını izleyen taş muhafızların kızıl bakışlarını görmezden geliyordu.

Saray bu akşam hareketliydi, kralın tebaası yüksek tavanlı mekân boyunca sıralanmıştı. Yerden yükselen ya da tehlikeli bir şekilde tavandan sarkan oniks kazıkların aralarına yerleşmişlerdi. Kostümleri her zamanki gibi gösterişliydi. Egzotik kürklü paltolar, pullardan yapılma takımlar ve kabarık tüylü elbiselerin üstüne işlenmiş ipek danteller her yerdeydi.

Saray mensupları ne kadar ihtişamlı görünüyor olsa da, bu gece tüm bakışlar kalabalığın içinde ilerleyen korsan lordunun üstündeydi.

Hırsızlar Kralı'nın peşine düştüğü, hayatta kalan adam işte tam karşılarında duruyordu.

"Kaptan Ezra." Gümüş işlemeli maskesi olan şişman bir adam yanına geldi, uzun adımlarına yetişebilmek için acele ediyordu. "Bu salonlara tekrar varlığınızla şeref vereceğinizi düşünmemiştik."

"Nedenmiş o?" diye sordu korsan. Bu adama ya da herhangi birine tüm dikkatini bahşetmeyecekti, bu yüzden ilerlemeye devam ediyordu.

"Kafanıza koyulan ödül yüzünden elbette. Kralımızla konuşmaya mı geldiniz?"

Alōs ıstırapla iç çekmemek için kendini tuttu. Bu gece gösteriş yapmakla uğraşmak istemiyordu.

"Değişir," diye cevap verdi. "Dilin karşılığında yanıtımı duymak ister misin?"

Adam sanki az önce harika bir şaka yapmış gibi güldü. "Her zamanki gibi şöhretinizi bile geçiyorsunuz, lordum."

"Her zamanki gibi," diye yanıtladı Alōs. "Hatırlamamı gerektirecek bir şöhrete bile sahip değilsin."

Somurtan adamı arkasında bıraktı, ona yaklaşmaya cüret edebilecek cesur budalaları bakışlarıyla uzaklaştırıyordu.

Mousai'ın çoğunlukla gösteri sergilediği mağara sarayın alt katmanlarındaydı. Alōs daha kapıları açıp içeri girmemişken bile seyircilerin kükreyişini duyabiliyordu.

İnsanlar çoktan ahlaksızlığın sarhoş edici havasına kapılmıştı. Fazla parfüm sıkmış bedenler birer balık sürüsü gibi hareket ederek buharı tüten yiyeceklerle dolu masalara, sandalyelere ve koltuklara ilerliyordu. Kostümlerindeki deliklerden ağızlarına sert içkiler dökerken birbirlerini elliyorlardı. Yukarıdaki dairesel balkonlar da benzer manzaralar sunuyordu.

Anlaşılan Mousai'ın uzun zaman sonra gösteri yapacağı hakkındaki dedikodu çabucak yayılmıştı. Herkes bunu açgözlülükle karşılamıştı.

Alōs mürettebatının kostümlerinin pek çoğunu kalabalığın içinde seçebiliyordu, korsanlar çoktan sarhoş olmuşlardı. Ahlaksız tatlarla ziyafet çekiyorlardı, mobilyaların üstüne yayılmışlardı, her türden ve boydan vücuda sahip eşlikçileri de onlara sürtünüyordu.

Yukarıdaki bir balkonda dikilen Achak'ı gördü. İkizler, hayranlık dolu izleyicilerle sarılmıştı. Genç bir adam, Achak'ın dudaklarına bir kadehi boşalttıktan sonra kadim yaratığın ağzının köşesine damlayan şarabı sildi.

Alōs kalabalığı iterek geçerken bir köşede bekleyen serdümeninin yanına ilerledi. Kintra turuncu boncuklu bir göz maskesi takmıştı ve uzun kollu bir tunikle kolundaki izleri kapatmıştı. Ancak o dostunu her yerde tanırdı.

Onun yanına yaklaştığı sırada, "Bana iyi bir haber ver," dedi Kintra. Yakındaki hizmetkârdan bir kadeh kapıp korsana uzattı.

"İhtiyar kadın cevheri Kutsal Ada'da kaybetmiş."

Serdümen bir an sessiz kaldı. "Bu iyi haber sayılır sanırım."

"Dev yamyamlar artık iyi haber mi oluyor?"

"Anısında hiçbir şey bulamadığını da söyleyebilirdin."

Alōs içkisinden bir yudum alarak dilindeki tatlı aromanın tadını çıkardı. "Bu kadar iyimser olduğunu düşünmezdim."

"Kızıl dostumuzdan bana bulaşan bir özellik, vadideki azmi insanı rahatlatıyordu. Ona güvenmeye bile başlayabilirim."

"Tehlikeli bir düşünce," diye mırıldandı Alōs. Bunu yanındaki kadından çok kendisine söylüyordu.

"Öyle mi? Ben de bunu duyduğuna sevinirsin sanmıştım. Sonuçta ona oldukça güveniyor gibisin. Bu arada, o nerelerde? Seninle birlikte geleceğini düşünmüştüm."

Alōs yanıt veremeden etraf loş bir hale büründü ve güçlü bir ışık salonun tam ortasını aydınlattı. Misafirler yoldan çekilmeye başlamıştı.

"Gitme vakti." Kintra içkisini kafaya dikip kadehi bir kenara bıraktı. "Daha sonra gemide görüşür müyüz?"

"Neden olmasın?"

Kintra onu lütufluların arasında bıraktı ve kendilerini duvara zincirleyen lütufsuzların yanına geçti.

Alōs büyüsü damarlarında dolaşıp uyanırken kadehini hizmetkârlardan birine verdi. Mousai'ın birçok gösterisine katılmıştı fakat beklentiyle yükselen heyecanını bastırmak onun için bile zordu.

Üçlünün hep sunacağı farklı gösteriler, insanı hayran bırakacak farklı kostümleri olurdu. Tatları hep damakta kalırdı ve kalabalık, bir sonraki nefes kesici gösteriyi aç kurtlar gibi beklerdi.

Alōs odanın şimdilik boş olan merkezine baktı, mağarayı mırıldanan erkeklerin uğultusu doldurmuştu.

Yanındaki misafirler kıpırdanıp ortamı daha iyi görmek için başlarını eğdiler. İri yapılı kürke bürünmüş yaratıklar, ışığın altına bir sahne iterken bir yandan da şarkı mırıldanıyorlardı.

Platformun ortasındaki üç figür baştan aşağı püsküllere bürünmüştü. Altın maskelerinin üstündeki yaratık dişleriyle süslenmiş başlıklar birer taç gibi görünüyordu. Hareketsizken bile vahşilerdi, en uzununun etrafına davullar yerleştirilmişti.

Uğultu yükselirken kürklü yaratıklar ayaklarını yere vurdu, sonra aniden her şey durdu.

Mağara beklenti dolu bir sessizlikle çınlarken yaratıklar gölgelere çekildi, artık ışığın altında yalnızca Mousai vardı.

Alōs kalabalığın hissettiği gergin enerjiyi paylaşarak titrerken onları izledi. En uzun Mousai bir elini kaldırıp önündeki davullara uzanmıştı.

Dan, dan.

Ritim tutmaya başladı.

Dan, dan.

Işık beyazdan turuncuya döndü.

Dan, dan.

Turuncudan kırmızıya.

Dan, dan. Dan, dan. Dan, dan.

Figürün kolları havada süzülüyor, davulun gerilmiş derisinde dolaşıyor, insanı transa sokan bir ritim tutuyordu.

Ritme yavaşça bir ses dahil oldu, aynı anda hem alto hem de sopranoydu. Larkyra ablasının ritmine bir nakaratla eşlik ediyordu.

Herkes son Mousai için nefesini tutmaya başlamışken Niya dans etmeye başladı.

Hareketleri başta yavaştı, ayağını yere vururken sarhoş edici ritme ayak uydurmak için kalçasını hızla salladı. Kostümünü saran püsküller onunla birlikte sıçrayıp döndü. Büyüsü kanlı bir sis misali havaya yayıldı, kardeşlerininkiyle karışıp kalabalığı sarıyordu. Alōs üçlünün büyüsünün onu sarmaladığını hissederken kıpırdamadı. Büyüsünün buzdan bariyeri hem onu korumak hem de zevkle inlemek için yüzeye çıkmıştı.

Çok güzel, diye fısıldadı lütufları.

Mousai'ın büyüsü, *Bizimle oyna*, dedi tatlı tatlı.

Sakinleş, diye emretti Alōs.

Oda yavaş yavaş ele geçiriliyordu. Etrafı saran zevkin seviyesine ulaşmaya çalışan bedenler sallanıyor, arkasından sesler yükseliyordu.

Bu gece üçlünün büyüsü öyle kuvvetliydi ki korsan nefes almaya cesaret edemiyordu.

Ritim onları transa sokuyordu. Şarkı bir uyuşturucuydu. Dans ise şehvetin ta kendisiydi.

Mousai dizginler olmadan gösteri yapıyor, oradaki herkesi ele geçirmek için uğraşıyordu.

Tek çözüm boyun eğmekti.

Alōs ellerini yumruk yaptı. Niya parmaklarını vücudunda gezdirip ritimle dans ederken bakışlarını ondan başka yere çeviremiyordu.

Kadın sahneden inerken nabzı kulaklarında atıyordu. Artan bir dehşetle fakat haince bir açlık hissederek dansçının ona doğru yaklaşmasını izledi.

Misafirler dikkatle geri çekilirken ateş dansçısına uzanmaya devam ediyorlardı. Hem korkmuşlardı hem de onu çaresizce istiyorlardı.

Alōs bu baştan çıkma hissini çok iyi anlıyordu.

Niya ilerleyip etrafında döndü, hareket ederken kendine yer açıyordu.

Alōs tam kontrolün, kendi elinde olduğunu düşünmeye başlamışken kadının maskesinin altından, o kalabalığın içinden mavi alevler onu buldu ve göz göze geldiler.

Gerilememek için tüm gücünü kullanması gerekmişti.

Niya ona kilitlenmişti, bir bombaya yaklaşan alev almış bir fitil gibiydi.

Kalçalarını tekrar tekrar salladı. Güçlü büyüsü dalga dalga yayılırken ağzı açık, çılgın bakışlarla onu izleyen kalabalık ikiye ayrılıyordu. Niya şimdi yalnızca bir kum düşümü kadar uzaktaydı.

Kadının sıcaklığının dalgaları kıyafetlerini yaladı, donmuş kalkanını çatlatıp en sonunda tenine işledi. Alōs inlememek için kendini tuttu. Sanki bedeni katman katman açılıyor ve buharı tüten bir havuza çıplak dalıyordu.

Büyüsü, kadının büyüsüne mırlayarak yanıt verdi.

Evet, diye tatlı tatlı mırıldandı büyüsü. Ona ihanet ediyordu. Kadının iradesine boyun eğerken, *Daha fazla*, diye yakarıyordu.

Alōs zihninin son berrak tutamlarına çaresizce tutunurken çenesini sıktı. Bakışları kadının kıvrımlarında geziniyordu. Kadının büyüsü bir nabız gibi atmaya devam ederek göletteki kızıl dalgacıklar gibi bedeninden cömertçe etrafa yayıldı.

Niya muhteşemdi.

İnsanı yakıp kül ediyordu.

Ayrıca onu sınıyordu. Kışkırtıyordu. Cesaret edebildiği kadar zorluyordu.

Alōs'un bağlayıp tasma taktığı, gemisine aldığı yaratık işte buydu.

Kadına bir gecelik özgürlük verilmişti ve şimdi onun karşısında göğe yükseliyordu.

Alōs genç kadını bunun için suçlayamazdı. Gemide ona zincirli geçirdiği ayların ardından elbette evine vardığında böyle parlayacaktı. Korsan da böyle olmasını istemişti. Ona bir gecelik özgürlük vermişti. Akşam kendini uyarmakta fazla geç kaldığını şimdi fark ediyordu. Çünkü karşısındaki kadın onu büyüsüyle sarmalamayı sürdürürken yarına kadar sağ kalacağından emin değildi. Niya'nın yakıcı büyüsü, onun sahip olduğu lütfun buzlu topraklarıyla savaşıyordu. Aralarında buhardan, meydan okumalardan oluşan bir duvar vardı.

Niya bu gece kalabalık için dans etmiyordu. Alōs için dans ediyordu.

Korsan lordu şimdi aklını başına toplaması gereken kişiydi.

Bunu bildiği tek şekilde yaptı.

Arkasını dönüp kendini oradan uzaklaşmaya zorladı.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Niya kör nedimeler kostümün düğmelerini açarken kıpırdamadan durmaya çalıştı. Teni gösterinin etkisiyle vızıldıyordu, büyüsünün kızıl pusu çiçek tarlasındaki aç arılar misali etrafında dolaşıyordu. Niya hareketlerine ve dansına devam etmek istiyordu. O kadar canlı hissediyordu ki!

Böyle özgürce hareket etmesinin, bir oda dolusu ruhu ele geçirip zihinlerini karman çorman etmesinin üzerinden çok uzun zaman geçmişti. Prizma Taşı'yla ilgili kaygılarının bu gece için yok olmasına izin vermişti. Zincire vurulmadan dans etmek istemişti, kardeşleri de onun enerjisine uyum sağlamıştı. Mousai bu gece kendini aşmıştı. Krallık aylar boyunca bunu konuşacaktı.

Niya nedimelerine teşekkür edip onları gönderirken gülümsedi, ardından onun için hazırladıkları ılık banyoya girdi.

İç çekip ılık suyun yorgun kaslarına masaj yapmasına izin verdi. Hanımeli kokusu havayı doldururken vücudunu köpükledi ve parmaklarıyla saçlarına masaj yaptı. Çok uzun zamandır ilk kez rahat ve huzurlu hissediyordu.

Odasından çıkmayı hiç istemiyordu.

Şahsi giyinme odası, kabarık yastıklar ve çiçekli duvar halılarıyla doluydu. Köşelerdeki şamdanlar etrafa ışık huzmeleri saçıyordu. Arkadaki geniş, daire şeklindeki yatak ona

sesleniyordu. Banyosunu bitirince oraya kıvrılıp yumuşaklığın tadını çıkarmayı planlıyordu.

Bir süre sonra kız kardeşleriyle birlikte kralla görüşmesi gerekiyordu fakat biraz daha tembellik yapıp şımarmak için vakti vardı.

Bunu hak ettim, dedi kendi kendine. *Özellikle de bir korsan gemisinde aylar geçirdikten sonra.*

Yakında tekrar yelken açacağını henüz düşünmek istemiyordu. Bileğindeki siyah izi veya onunla gelen yükümlülükleri de düşünmek istemiyordu. Aslında hiçbir şey düşünmek istemiyordu.

Suyun altına gömülüp tüm bedenini rahatlattı. Nazikçe damarlarına yerleşen büyüsü suya batan ıslak yapraklar gibiydi.

Niya nefesini tutabildiği kadar tuttu, zihnini dolduran sessizliğin tadını çıkardı.

Nefes nefese suyun yüzeyine çıktığında çıplak kollarındaki tüyler diken diken oldu, boş odayı dolduran yeni bir serinlik vardı.

Artık yalnız değildi.

Küvete iyice gömülürken sular etrafa sıçradı.

Niya köşedeki gölgeye, "Burada olduğunu biliyorum," diye seslendi.

Adam karanlığı yanında taşıyormuş gibi gölgelerin arasından belirdi.

Alōs'un safir rengi gözleri, esmer tenine zıt bir şekilde parlıyordu. Keskin yüz hatları sertleşmişti.

Küvetin ayak ucunda durup güneş tutulması misali onun önüne geçti.

Adamın bakışları köpükler altında sakladığı şeye kayarken Niya'nın tüm vücudu karıncalandı.

Tekrar göz göze geldiklerinde korsan kararlı görünüyordu.

"Odana çıkan hizmetkâr geçidi iyi korunmuyor." Sesi rahattı, gergin enerjisiyle kıyaslandığında dostane sayılırdı.

Niya tek kaşını kaldırdı. "Görebiliyorum."

Sadece bir sessizlik vardı.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye sordu adama.

Alōs'un gözleri göğüslerinin üstünde dolaştı, banyo suyunun yüzeyinde gezindi.

Niya paltosunu çıkarmaya başlayan adam yüzünden bedeninin bir panik dalgasıyla yandığını hissetti fakat korsan paltosunu yakındaki bir sandalyeye bırakıp oturdu.

"Gösteri için tebrik etmeye geldim," derken ayak bileğini dizinin üstüne atmıştı.

Niya gözlerini korsandan ayırmadan yavaşça, "Çok kibarsın," diye yanıt verdi. Vücudunun her zerresi, karşısındaki adamın her zerresinin fazlasıyla farkındaydı ve o harekete geçmeden öne atılmaya hazırdı. Alōs arkasına iyice yaslanmakla yetindi. Niya banyoda çıplak değilmiş ve birlikte çay içiyorlarmış gibi davranıyordu.

Niya üstünlüğü zorla ele geçirdiği için ondan nefret ediyordu.

Fakat bu gece adamı kışkırttığını da biliyordu. Alōs'un bakışlarına arzunun yerleşmesini izlemek onu tatmin etmişti. O tutkuyu oraya koyan kişi kendisiydi.

Korsan hükmedilmenin eşiğine gelmişti.

Üstelik ona hükmedecek kişi de karşısındaki kadındı.

Ancak Alōs arkasını dönüp gitmişti.

Onunla baş edememişti ve bunu bilmek şehvet dolu bir zevk duymasını sağlıyordu.

O hiçbir zaman *baş edilecek* biri olmamıştı.

"İltifatlarına kapım hep açık," diye devam etti. "Ama neden daha... uygun bir zamanı bekleyemediğini anlamadım."

"Eskiden seni böyle ziyaret ettiğimde şikâyet etmezdin." Alōs tek kaşını kaldırdı. "Seni rahatsız mı ediyorum?"

Niya içeride onu nasıl kışkırttıysa adam da aynı şekilde sınırları zorluyordu. Her zaman birbirlerinin sınırlarını zorlama eğilimi gösteriyorlardı sanki.

"Sen soyun, ben giyineyim. Bakalım tam tersi durumda olunca benim kadar huysuz oluyor musun?"

Korsan sırıtarak beyaz dişlerini ortaya serdi. "O durumun tek sıkıntısı, birlikte çıplak kalmamamız olur."

Niya dudaklarını büktü, adam her zamanki gibi sinirlerini bozmaya başlamıştı. Fakat bu oyunu yavaş yavaş anlamaya başlıyordu. "Gerçekten neden geldin, Alōs?"

Adam bir süre onu izledi. Odadaki mumların yumuşak çıtırtısı, o an sessizliği dolduran tek şeydi.

"Yolculuğun bir sonraki kısmı, muhtemelen geçireceğimiz en zor zamanlar olacak," diye itiraf etti korsan lordu. "Prizma Taşı'nın parçalarını bulmama yardım etme konusunda kararlı olduğunu gördüm. Ancak mürettebatım önemli anlarda birbirine güvenmezse işlerin kötüye gittiğini de biliyorum. Kutsal Ada'ya gittiğimizde taşı sadece ikimiz arayacağız. Kintra peşimizden gelmeyecek."

"Yani?"

"Bana güvenmiyorsun."

Niya homurdandı. "Tabii ki güvenmiyorum."

"Bunu telafi etmek istiyorum."

"Kayıp tanrılar aşkına, bunu tam olarak nasıl yapmayı planlıyorsun? Sen korkunç bir adamsın."

Sözcükler dudaklarından dökülse de bunların tamamen doğru olmadığını artık biliyordu. Ama düşünmeden hareket etmişti ve sözleri birbirleriyle konuşma tarzlarına tam olarak uymuştu. İğneleyiciydi, can yakıcıydı, düşmancıldı.

Niya onunla müttefikken nasıl davranacağından hâlâ emin olamıyordu. Fakat bu görevi, özgürlüğüne kavuşmaktan çok farklı sebepler yüzünden umursamaya başlamıştı. Esrom halkının böyle bir kader yaşamasına izin veremezdi.

Ariōn'un, Aadilor'un yüzeyindeki korkunç yaratıkların merhametine kalmasına izin veremezdi. Kendisi de o yaratıkların içinde korsan lorduyla birlikte bulunuyordu.

Her dünya bir sığınağı hak ederdi. Aadilor sığınağı olmazsa nasıl bir yere dönüşürdü?

"Bu konuda seninle tartışmıyorum," derken Alōs'un sesi sertleşmişti. "Evet, korkunç şeyler yaptım ve yapmaya da devam edeceğim. Ama hayatımın böyle ilerlemesinin... bazı sebepleri var. Bu ilerleyişi zamanla kabullendim."

"Söyle bakalım, neymiş o sebepler?"

"Ariōn."

Niya kardeşinin adını telaffuz eden adam yüzünden tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Esrom'dan beri merak ettiği şeyi nihayet ona anlatacak mıydı? Banyosundaki köpükler sönse de sessizce beklemeye devam etti.

"Ariōn ilkbaharda doğdu, ay döngüsü sırasında," dedi Alōs. Odanın köşesine bakarken bakışları anılarla dalgınlaşmıştı. "Krallığımıza yeni bir canın gelmesi için kutsal bir gün olduğu söylenirdi. Ama o doğduğunda güçsüz ve zayıftı, şifacılarımız hasta olduğunu söylemişti. Buna rağmen hayattaydı, annemin kollarında nefes alıyordu. Onu gördüğüm andan itibaren delicesine sevdim. O benim kardeşimdi ve o anda rolümü anlamıştım. Onu korumak, kral olmaktan daha önemliydi. Ariōn..." Alōs'un dudaklarında özlem dolu bir tebessüm belirdi. Niya adamın böyle gülümsediğini daha önce hiç görmemişti. "*Benim* inatçı olduğumu düşünüyorsan, kardeşim beni ona katlar. Şifacılarımız ne yapmaması gerektiğini söylüyorsa onu yapıyordu, hekimlerin daha önce fark etmemesine şaşırıyorum. Ariōn yüzmeyi severdi, beni neredeyse her gün özel kumsalımıza sürüklerdi, birlikte dalgalarda süzülürdük. O zamanlar Aadilor'u da çok merak ederdi. Gökyüzüne bakardık, bulutlara rağmen dünyanın geri kalanıyla aramızda bir okyanus olduğunu bilirdik. Yukarıda ne

olduğunu düşündüğümü sormayı severdi. Esrom'un kendi baloncuğunda korkuyla saklamasına neden olan ürkütücü ve kötü ne vardı? Bilmediğimi ama ebeveynlerimizle Yüce Azizlerin çok bilge olduğunu, kendilerine özgü sebepleri olduğunu söylerdim. O zamanlar yüzeyde gerçekten nasıl tehditlerin olduğunu bilmiyordum, bir gün o tehditlerden biri olacağımı da." Korsan lordu sessizleşti. Niya bir zamanlar serçeparmağındaki yüzüğün bulunduğu yeri dalgınca ovarken onu izledi. Hikâyesini dinlerken kalbi acıyordu çünkü ardından ne geleceğini tahmin edebiliyordu. "Ender bir kan hastalığı olduğunu öğrendiğimizde on bir yaşındaydı," dedi Alōs. Sesi boğuktu. "Adı *pulxa*. Asıl belirtiler ortaya çıktığında her şey için çok geçti, en azından aileme öyle olduğunu söylediler. *'Hiçbir şey yapamayız.' 'Çok üzgünüz.'* Hekimlerimiz sadece böyle şeyler söylüyordu. *İşe yaramazlardı*," dedi sertçe. "Ama ben bunu kabul edemezdim. Ariōn öylesine iyi kalpliydi ki... Çok şefkatli biriydi ve hayatı seviyordu. Buğu'ya gidecek olan nasıl ben değildim de erkek kardeşimdi?" Niya'ya doğru baktı. Alev alev yanan bakışları, yıllar boyunca peşine takılan soruya yanıt vermesi için onu sıkıştırıyordu. Niya çaresizliğin tüm bedenine yayıldığını hissetti. "Kardeşimi kurtarabilmemin yolunu nihayet söyleyen kişi Ixō'ydu," diye devam etti Alōs. "İkimizin de yaşamasını sağlayacak yolu bana anlattı. Esrom'a ihanet edip ülke tarihinden silinmem gerekiyordu, sonraki kral olmamalıydım. Yüce Azizler bu sayede kardeşimi kurtarmak için kadim ve yasaklı büyüyü kullanmak zorunda kalacaktı. Ariōn'un kral olması, Karēk soyunun kurtulması ve ailemizin asırlar süren hükmüyle Esrom'la iç içe geçmiş büyülerin sağlam kalması için ölümü durduracaklardı. Seçeneklerimi düşünmek zorunda bile kalmadım. O gece vatanımdaki en önemli şeylerden birini çaldım. Esrom'un kalbini alıp kaçtım. Buğu'yu kandırmanın ve istediği bir ruhu vermemenin bedelini yıllar sonra, Prizma Taşı parçalanıp satıldıktan sonra anladım."

Niya, "Esrom'un büyüsü azalıyordu," dedi fısıldayarak.

Korsan onun gözlerine bakıp başını salladı. "Evet, şimdi tehlikede olan sadece kardeşimin hayatı değil. Halkımın ve kıyılarımıza sığınan herkesin canı tehlikede. Bir canavara dönüştüğümü inkâr etmiyorum ancak hiçbirimiz bu dünyaya kötü olmayı planlayarak gelmiyoruz."

Niya bakışlarını ondan ayırmadı, adamın az önce paylaştıklarını sindirmeye çalışıyordu. Küvetteki su soğumuştu ama şiddetle atan kalbiyle birlikte zihni de karmakarışık olurken bunu fark etmedi.

Ne kadar mücadele etse de Alōs'u *anlıyordu.*

Erkek kardeşini kurtarmak için taşı çalmaya karar verdiğinde daha bir yetişkin bile değildi. O andan itibaren tüm hayatı sağ kalmak üzerine kurulu olmuştu. Kardeşinin yaşayabilmesi için sağ kalmıştı. Vatanının kurtarılması için günah işlemişti. Bir daha elinde hiçbir şeyin kalmayacağı o duruma düşmemek için durmaksızın bir şeyler almıştı.

Bunlar onun anladığı şeylerdi, kardeşlerinin hayatı tehlikeye girse yapacağı eylemlerdi, ailesi ve kralı için muhtemelen çoktan yapmış olduğu hareketlerdi. Çünkü sevgi ve sadakat nadiren birbirinden ayrılırdı. En azından onun için durum bu şekildeydi.

Bu düşüncelerin, Alōs'un olduğuna inandığı yapbozun eksik parçalarına oturmasına izin verdi. Ancak yine de hüsran duyuyordu, vücuduna uyarı dolu bir karıncalanma yayılmıştı.

Daha önce de böyle güzel yalanlar söyledi, dedi zihninin derinliklerindeki karanlık bir ses. *Ona güvenmen için seni kandırdı, şimdi de aynısını yapıyor. Sana karşı daha fazla koz elde etmek için ona güvenmeni istiyor. İhtiyacı olanı alıp seni öylece ortada bırakmak için ona güvenmeni istiyor. Sana giyinme odanda, en zayıf olduğun anda yanaştı. Hile bunlar,* diye tısladı ses. *Hile.*

Evet, diye düşündü Niya. Hissettiği ani öfkeyle nefesi hızlanmıştı. Adamın anlattıklarının doğru olduğunu bilse de ne fark ederdi ki? Korsan, Niya'nın ona güvenmesini istiyordu fakat sebebi neydi? Ona yardım etmeyi zaten kabul etmişti. Korsana güvenmesi, kendisine daha önce yaptığı gibi ihanet edebilmesi için ona fırsat vermek haricinde bir işe yaramazdı. Kutsal Ada'ya gidip taşın son parçasını bulmasına yardım ettikten sonra, hiç beklemediği bir anda adam onu yamyamların eline mi bırakacaktı? Üstelik bunu sadece üstünlüğün onda olduğunu göstermek için bile yapabilirdi. *Hile, hile, hile.* Niya artık o saf kız değildi. Üzücü bir hikâye dinleyince çabucak kanmıyordu. Dilencileri işe alan hırsızları, onların çektiği masumların ceplerinden gümüş çalanları görmüştü. *Bu tarafa bak ki arkadan saldırdığımı görme.*

Sessizce haykırdı. *Hayır!* Gayet iyi durumdaydı. Gemidekileri, özellikle de kaptanı kendinden uzak tutarak iyi yapıyordu. Yalnızca aptallar, geçmişin hatalarını tekrarlardı.

Hile. Hileeee.

"Kayıp tanrılar seni kahretsin," dedi sertçe. Düşüncelerini artık saklayamıyordu. "Beni kandırmana izin vermeyeceğim. Tekrar olmaz."

Alōs gözlerini kırptı, böyle bir yanıtı hiç beklemiyormuş gibi görünüyordu. "Tabii ki seni kandırmaya..."

"Tam olarak bunu yapıyorsun ve en kötüsü de artık bunun farkında bile değilsin. Buraya geliyorsun, en savunmasız olduğum anda gözümü korkutmaya hazırsın. Sana yeterince güvenmem, kıymet vermem ve amaçların uğruna canımı tehlikeye atmam için yaptığın iyi şeyleri anlatıyorsun. Prizma Taşı'nın son parçasını bulmana yardım edeceğim, Alōs. Ama şunu bil ki, bunun *tek* sebebi..." Niya bileğini sudan çıkarıp bağlayıcı bahsin izini ortaya serdi. "...senden ve *Ağlayan Kraliçe*'deki herkesten kurtulmak. Anlaşmamız öyle olduğu için işbirliği yapacağım, hepsi bu kadar."

Alōs'un yüzünden tuhaf bir ifade geçti, Niya onu tanımasa bunun keder olduğunu düşünürdü. "Seni gerçekten mahvetmişim."

Kadının öfkesi iyice alevlendi. "Kendini şımartma," diye homurdandı. "Bu dünyanın nasıl olduğunu bildiğim için böyleyim. Sen sadece aldığım ilk derstin."

"Yani geçmişi telafi etmek için yapabileceğim hiçbir şey yok mu?"

Niya soğuk ve sert bir sesle güldü. "Neden uğraşıyorsun ki? Tıpkı söylediğin gibi, biz asla dost olamayız. Kaderlerimizin çizdiği gibi birbirine yakın düşmanlar olmaya devam edelim."

Alōs uzun bir an boyunca onu izledi. "İnanılmaz."

"Ne?"

"Korkuyorsun."

Niya çenesini dikleştirdi. "Kesinlikle korkmuyorum!"

"Korkuyorsun. Gerçekten ittifak yaparsak olacak şeylerden korkuyorsun."

"Korkularım olabilir, Alōs. Ama o korkularda artık sen yoksun." Niya küvetin içerisinde ayağa kalktı. Adamın onu köşeye sıkıştırmasına artık izin vermeyecekti.

Göğüs uçları serin havayla sertleşti, küvetten çıkarken vücudundan sular süzülüyordu.

Alōs donakaldı, bakışları ona doğru ilerleyen bedene kilitlenmişti. Niya öne eğilirken güçlerinin çarpışmasıyla bir buhar yükseldi, göğüsleri korsanın göğsüne değiyordu. Alōs derin bir nefes aldı.

Niya, "Şimdi kim korkuyormuş?" dedi tatlı tatlı. Ardından adamın sandalyesinin köşesinde duran cüppesine uzandı.

Cüppeyi omuzlarından geçirse de Alōs onu bileğinden tutup kuşağı bağlamasına engel oldu. Korsanın bakışları alev alevdi ve onu yalayıp yutuyordu.

"Sen," derken sesi hırlıyormuş gibi çıkıyordu. "Ateşle fazla iyi oynuyorsun."

Niya adamın kucağındaydı, dudakları dudaklarındaydı, neler yaşandığının çok sonra farkına vardı.

O an direndiğine, kendini kurtarmak için korsanın kolunu büktüğüne inanmak istiyordu. Bunu kolayca yapabilirdi.

Ama yapmadı.

İradesi uzaklaşması, bu deliliğe bir son vermesi için çığlık atarken ona ihanet eden bedeni iyice adama yaslandı. Nefret dolu sözlerine, adama olan güvensizliğine rağmen onu istiyordu. Büyüsü de onun büyüsünü arzuluyordu. Kaderlerinde çarpışmak olan iki zıt kutuptu onlar.

Tam bir delilikti!

Ama adam dudaklarını ona bastırırken karşılığında dudaklarını aralamıştı.

Hüsranla homurdandı, kollarını korsanın boynuna sarıp kendini iyice ona bastırdı.

Fırtınanın gözünde olmak kadar sakin bir histi, bitkin bir rahatlama hissetti.

Alōs'un tadı gece yarısı ve deniz gibiydi. Niya'nın sıcacık tenine karşı adamın teni serindi, kadının bedeni kendisine ihanet ederek ürperdi.

Ona güvenmiyor olabilirdi fakat adamın hissettirdiklerini artık inkâr edemezdi.

Doyasıya yaşıyormuş gibi hissediyordu. Göğe yükseliyordu. Durdurulamazdı.

İşte buradaydı, adamı tekrar öpüyor ve onun da kendisini öpmesine izin veriyordu. Rol yaptığı, muhafızların şüphesinden kaçmak istediği için değil, gerçekten onu öpmek istediği için bunu yapıyordu.

Madem istiyordu, tam olarak bunu yapacaktı.

Sadece bir geceliğine olsa bile.

Bu kararla birlikte karmakarışık olmuş duyguları sakinleştiğinde, Niya bu anlarda çoğunlukla yaptığı şeyi yaptı. Kaosun tam ortasına düştü.

Göğüslerini Alōs'un sert göğsüne bastırdı ve adam onu öperken o da korsanın dudaklarını ele geçirdi. Birbirine çarpan iki dalga nihayet kurbanlarını boğuyor, deniz aniden kabarırken ikisinin de başını döndürüyordu.

Elleri birbirlerinin saçlarında, kollarında, omuzlarında, her yerdeydi. Alōs kadının çıplak kalçasını ovdu, cüppenin ikiye ayrıldığı yere fazlasıyla yakındı.

Niya daha fazlasını istiyordu. Her şeyi istiyordu.

Alōs'un kucağında dönüp üstüne yerleşti. Parmaklarını onun güçlü kollarında gezdirdikten sonra saçlarının arasından geçirdi.

Ona sürtündüğü sırada korsan vahşi bir hayvan gibi hırladı. Niya'nın en hassas noktası, adamın pantolonunun altındaki en sert yeri buldu.

Alōs onu sıkıca kavrayıp sırtına tutundu ve hareketlerinin ritmine ayak uydurdu.

Niya artık hiçbir şey düşünemiyordu. Sadece hislerden, tepkilerden ve arzulardan ibaretti.

Ama bu sefer seksten sonra yaşanacakların beklentisine kapılmamıştı. Alōs'u elde edecekti fakat korsan onun bir parçasını bile alamayacaktı.

Tekrar olmayacaktı.

Bedenini teslim edecekti ancak kalbi onda kalacaktı.

Alōs'un parmakları cüppenin kumaşını ayırıp göğsünü ortaya çıkardı.

"Yıldızlar ve deniz aşkına." Sesi boğuk ve saygı doluydu. "Bunlara tekrar dokunmayı o kadar çok hayal ettim ki..."

Nazik bir şekilde parmağını kadının sızlayan göğüslerinin altında dolaştırdı. Niya'nın göğüsleri tutkuyla ağırlaşmıştı. Alōs onun gözlerine bakıp göğüs uçlarından birini ağzına aldı ve hafifçe dişleriyle sıktı.

Niya iç çekerek inledi.

Vücudu sanki güneşin kalbiydi ve adam da umursamadan alevlere doğru uçuyordu.

Göğsünü emip vücuduyla oynarken dikkatini ondan ayırmadı, enerjisi gergin ve kontrollüydü.

Niya o kontrolü darmadağın edecekti.

Alōs'a yaslandı, ona gösterilen ilgi karşısında sarhoş olmuştu.

Korsan güçlü koluyla onun belini sardı, diğer elini de boynuna kaydırdı ve Niya'yı tekrar öperken yanağını tuttu. Nazik fakat sahiplenici bir hareketti, hazinesine özenle dokunan bir kral gibiydi.

Öpücüklerin arasında, "Sen kayıp bir tanrıçasın," dedi Alōs. "Seninim, ateş dansçısı."

Tekrar onun gözlerinin içine bakabilmek için kadının başını arkaya doğru eğmişti.

Niya bunu istemiyordu. Onu görmek istemiyordu.

Ancak korsan onu zorladı.

Niya'nın ona ne yaptığını, ne yapıyor olduğunu görmesi için zorladı. Alōs onun karşında diz çökmüş bir canavardı. Tutku ve çaresizlikten ibaretti, kadının emrini bekliyordu. "Anladın mı, Niya?" diye devam etti. "Benden ne istiyorsan alabilirsin."

Ne istiyorsan alabilirsin.

Sözcükler, hedefini bulan bir ok misali kadının kalbini deldi.

Alōs teslim oluyordu. Güçlerini bu gecelik ona veriyordu.

Bu o zamandan, dört yıl önceki o geceden farklıydı. Adamın ona bakışı, dokunuşu hatta *dokunmayışı* bile tüm farkı ortaya koyuyordu.

"Niya," dedi boğuk bir sesle. Sesi denizin en derinlerine aitti. "Emrindeyim."

Niya o anda nihayet istenilen şeyi elde etmenin ne kadar tehlikeli olduğunu fark etti. Çünkü her zaman çok daha fazlası istenirdi.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Alōs deliliğin içinde boğuluyordu. Çünkü kadına söylediği her şeyi gerçekten kastederek söylüyordu.

Çok uzun zamandır kendi benliğinin efendisiydi. Gücünü, bağımsızlığını ve duvarlarının ardındaki güvenliğini sarsmaya cüret eden herkesle savaştığı için bir başkasını gerçekten hissetmenin, ona dokunmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştu. Donmuş bir ada olmaktan yorulmuştu.

Niya'nın niyeti her ne olursa olsun, sahip olduğu soğuk duvarları gerçekten eritebilecek tek kişi oydu. Damarlarındaki buz katmanlarını inceltecek kadar güçlü bir sıcaklığa sahip olan tek kişiydi.

Ancak Alōs'un aralarındaki bariyerlerin parçalandığını kabul etmesine neden olan şey, bir arada olduklarında çok daha güçlü olduklarını sonunda kabullenmiş olmasıydı.

Birlikteyken durdurulamazlardı.

Beraber kusursuzlardı.

Gemide yan yana fırtınayla savaşırken öyleydiler.

Devler Vadisi'nde uyumla çalışırken de.

Niya'nın şimdi kollarının arasında olması da mükemmel hissettiriyordu.

Ateş dansçısı, dört sene önce ilk kez gördüğü anda onu tüketip kül etmişti. Alōs kadının onun dengi olmadığını o

an anlamıştı. Niya ondan daha üstündü. Bu yüzden ona karşı bir tehdit oluşturmuştu, korsanın düşmanı olmuştu. Alōs, Esrom'dan sonra çok fazla şey kaybetmişti. O zamanlar, hayatında dikkatini dağıtacak ya da zayıflık yaratacak başka şeyler olmasına izin verememişti. Niya'nın onu yok edebileceğini anında anlamıştı.

Bu yüzden kadını yok etmeyi amaçlamıştı.

Fakat şimdi...

Ateş dansçısının onu affetmesini ve güvenmesini düşündüğünden çok daha fazla istiyordu. Derin bir açlık gibi tenine yerleşen bu his onu yakıyordu.

Kadının ona her zaman bu tutku dolu, güçlü gözlerle bakmasını istiyordu. Kız kardeşleriyle nasıl kaygısızca gülüyorsa onunla ve mürettebatıyla da öyle gülmesini istiyordu.

Alōs... Niya'yı istiyordu.

Kadını kendisine iyice çekti, banyodan sonra tenine yerleşmiş olan hanımeli kokusunu tattı ve nihayet kontrolü onun alevlerine bıraktı.

Niya'yı hiç hak etmiyordu ancak kadın ona vereceği her şeye razıydı.

Ellerini onun yumuşak vücudunda gezdirirken Unutulmuş Anılar Pınarı'nı hatırladı. Eski kraliçenin anısından çıktıktan sonra kendini toparlamaya çalışırken genç kadın nazikçe omzuna dokunmuştu. O yenildiğini hissederken ateş dansçısı Devler Vadisi'nde son taş parçasının peşine düşme konusunda savaşmıştı. Fırtınada onun gemisini kurtarmak için savaşmıştı.

Niya'ya yaşattığı her şeyden sonra, genç kadın Buğu'ya gidene kadar ondan nefret etse bile haklıydı. Ancak ona yardım ediyordu. Alōs bağlayıcı bahis olsun ya da olmasın, kadının benzer şekilde davranacağını biliyordu. Çünkü o böyle biriydi. Hırsız ve paralı asker olabilirdi ama özünde iyi biriydi.

Alōs'un kalbiyse çürümüştü.

Ama işleri düzeltmeye kararlıydı.

Bu yüzden bunu bildiği tek şekilde yaptı.

Kadına tapındı.

Niya'nın çenesini yana eğip boynuna öpücükler kondurdu. Dişlerini omzunda gezdirirken genç kadının dudaklarından kışkırtıcı bir inleme döküldü.

Ama bu kadarı yetmezdi.

Alōs onun nefes nefese kalmasını, dans ettiğinde başkalarının hissettiği gibi bağlarından kurtulup göğe yükselmesini istiyordu. İzleyicilere, kendisine yaşattığı delice coşkuyu kadına yaşatmak istiyordu.

Kadın onun aletine sürtünmeye devam ederken çılgına döndüğünü hissetti, kontrolü darmadağın oluyordu. Niya'yı kucağına alıp odadaki yatağa taşıdı.

Ateş dansçısı yumuşak çarşafın üstüne yayıldığında üstünde durup onu izledi. Kadının giydiği cüppe açılmıştı, solgun tenini ve dolgun göğüslerini ortaya seriyordu. Alōs'un bakışları, onun bacaklarının arasındaki kızıl tüylere kaydı. Yapmayı arzuladığı şeyler karşısında alev almış gibi hissediyordu.

Ona özlemle, tutkuyla bakan kadının bakışları bulanıktı.

Ama Alōs bu sefer bir avcı değil, kaderine razı olan bir av gibi hissediyordu.

Kadın emretmeden ona dokunmayacaktı.

Niya'nın gözleri bunu anlamış gibi parlarken sonunda, "Dokun bana," diye emretti.

"Nereye?" Adamın sesi boğuk bir fısıltıdan ibaretti.

Alōs kadının o muhteşem, cesur ellerinin en kutsal yere, kızıl tüylerin üstüne inmesini izledi. "Buraya."

Anında dizlerinin üstüne çöktü.

Parmaklarını kadının bacaklarının iç tarafında dolaştırdı, yumuşacık tenin tadını çıkardıktan sonra onları iki yana açtı. Istırap dolu bir an boyunca durdu, bakışları göğüslerinin üstünden kadının gözleriyle buluştu.

"Evet," dedi Niya nefes nefese. "Orası."

Alōs dudaklarını ona değdirdi.

Niya, "Alōs," diye inlerken ellerini onun saçlarından geçirdi. Adamı olmasını istediği yerde, ona ihtiyaç duyduğu yerde tuttu.

Ateş dansçısının tadıyla, damarlarına akan sıcaklığıyla sarhoş olduğunu hissediyordu. Kadının büyüsü odayı doldururken aynalar buğulandı. Alōs bunu yapabilecek olsa da o enerjiyle savaşmadı. Büyünün içine daha çok gömüldü ve duvarlarını eritmesine izin verdi.

Niya hareketlerinin altında kıvranıyor, ritimle sallanıyordu.

Alōs sakince ve odaklanarak hareketlerine devam ederken bir parmağını içeri kaydırdı.

Niya çığlık atarak ona doğru yükseldi, tüm vücudu titriyordu. Ardından tatmin olmuş bir şekilde tekrar çarşafa yığıldı.

Alōs dizlerinin üstünde geri çekildi, tek yapabildiği onu izlemekti.

Genç kadın böyle rahatlamışken resmen parlıyordu, göz kamaştırıcıydı. Üstelik bunu yapan kişi oydu. Kadının artık ona olan nefreti yüzünden gergin ve uzak olmadığı açıkça ortadaydı.

Niya başını yavaşça yana çevirdiğinde mavi gözleri adamı buldu.

O bakışlarda korsanın okuyamadığı bir şeyler vardı.

Bir elini uzatıp ona, "Buraya gel," dedi.

Alōs hızla kılıcının kınını belinden çıkardı, botlarını tekmeleyerek uzaklaştırdı ve kadının yanına uzandı. Niya onun düğmelerini açmaya başlamıştı. Alōs kumaşı bir kenara çekilirken hiç kıpırdamadı. Ateş dansçısı avucunu adamın göğsünde, kaslarında gezdirdikten sonra pantolonunun içine kaydırdı.

Kadın onu kavrayıp elini aşağı yukarı kaydırırken korsan inleyerek gözlerini kapadı. Buna rağmen hareket etmiyordu.

"Kendini çok fazla dizginliyorsun," diye takıldı Niya.

Alōs ona baktı, sonraki sözcüklerinde sadece hakikat vardı. "Emrindeyim."

Kadının yüz hatlarında karanlık bir şey belirse de çabucak kayboldu. "Beni istiyor musun?" diye sordu.

Bu soru karşısında şaşırmıştı çünkü kadın onu ne kadar istediğine dair sahip olduğu kanıtı elinde tutuyordu. Ancak sonra bu sorunun bir sınav olduğunu fark etti. Başarılı olmayı öyle çaresizce istiyordu ki bu his karşısında huzursuz olmuştu. "Neyi paylaşmaya razıysan onu istiyorum."

Niya adamı okşamaya devam ederken uzunca bir süre onu inceledi. Alōs, kendine olan hâkimiyetinin dağılmaya başladığını hissediyordu. Bedeni resmen kaynıyordu. Ele geçirmek, tüketmek, elde etmek istiyordu. Fakat ateş dansçısının beklediği şey tam olarak buydu ve bunu yapmayacağını ona kanıtlamak zorundaydı. Ondan artık bir şey almayacağını, özellikle de bunu yapmayacağını göstermeliydi.

"Beni ne kadar istediğini bana göstermeni istiyorum," dedi Niya.

Duyması gereken tek şey buydu.

Niya'nın dudaklarını ele geçirdi, ardından boynunu yaladı. Genç kadın tüyleri diken diken olmuş bir şekilde iç çektiğinde keyfi yerine geldi.

Niya pantolonunu neredeyse sabırsızlıkla çekiştirdiğinde hafifçe güldü ve açmasına yardım etti.

Pantolonunu çıkarıp çırılçıplak üstüne uzandığında Niya'nın dudaklarından tatmin dolu bir mırıltı döküldü. Alōs'un vücudunda gezinen gözleri açtı.

Ona doğru uzanan büyünün kırmızı dumanları tenini okşadı. Kendi büyüsü, *Benim*, diye fısıldıyormuş gibiydi. Alōs kendine engel olamadan sırıttı. Niya'yı izlerken o da aynısını düşünüyordu.

Benim.

Niya'nın üzerine yerleştiğinde tenlerinin buluşması karşısında sarhoş olmuştu. Ateş dansçısı ipekten, cazibeden yapılmış sıcacık bir battaniye gibiydi. Kendisini adama teslim ediyordu. Ona güveniyordu. Sadece bu geceliğine olsa bile.

Alōs bunu düşününce her kum düşümünün tadını çıkarmak istedi. Her anı ve sesi yakalayıp hafızasına kazıyacaktı.

Kadının göğüslerini avuçladı, meme uçlarından birini ağzına alarak emmeye başladı. Bu sırada bedenleri birbirine sürtünüyordu.

Niya ıslanmıştı ve ona ihtiyacı vardı, bu gerçek karşısında çıldıracakmış gibi hissediyordu.

"Evet," diye fısıldadı kadın. "Evet."

Alōs gözlerini ondan ayırmadan içine girdi. İnlerken alınlarını birbirine yasladılar.

Bir an için kıpırdamadı, kadının sıcaklığının ve ona olan uyumunun tadını çıkarıyordu.

"Alōs." Niya sabırsızca kıvrandı.

"Sakin ol, alevim." Kadının bileklerinden birini yakalayıp yatağa bastırdı. "Seni ne kadar istediğimi göstermemi söyledin, ben de göstereceğim. Ama bunu oldukça detaylı yapacağım."

Niya'nın dolgun dudaklarını öptü. Yavaşça kalçalarını hareket ettirip cesaret edebildiği kadar derine inerken kadının çığlığını yuttu.

"Evet." Ateş dansçısı başını yana çevirdi, nefes nefeseydi. "Evet."

Alōs'un yarattığı ritme çabucak uyum sağlamıştı. Bedenleri toplanan gergin enerjiyle dans ediyordu.

Alōs ikisinden biri kontrolü fazla erken kaybetmeden önce doğrularak dizlerinin üzerine yerleşti. Niya'yı belinden tutup çekti ve kalçasının üstüne, tam da olması gereken yere koydu. Tekrar kadının içine girerken onu her şeyiyle görmek istiyordu.

Ateş dansçısının mavi gözleri, denizdeki en karanlık gecede parlayan yıldızlardı. Işıldıyordu, korsana yol gösteriyordu, onun yuvasıydı.

Kadının içini doldururken tekrar tekrar, "Kayıp tanrılar aşkına," diye inledi. Bedeni onun sıcaklığıyla titriyordu.

Niya kendi arzusuyla çığlık atarken başını yana çevirdi.

Saçı bir yelpaze misali çarşafa yayıldı, yanakları pembeleşmişti.

Alōs kadının ellerini kendine doğru çekerek göğüslerini sıkıştırdı. Bedenini her ittiğinde dolgun göğüsler de onunla birlikte kusursuzca hareket ediyordu.

Niya'da kendini kaybetmişti.

Bu kadın onu mahvetmişti.

Daha önce sevişmişlerdi fakat bu yaşananların o zamanla hiç ilgisi yoktu. En azından Alōs için öyleydi. O zamanlar dokunulmaz biriydi, gençti ve dünyanın adaletsizliğine karşı öfke doluydu. Sadece görevine, genç kadındaki ihtiyacı olan kimliğe ve kazanacağı şeye odaklanmıştı. Eşi benzeri olmayan bir koz elde edecekti. O anı yaşamak için kendine izin vermemişti. Niya'ya zevk verdiğinden emin olsa da onun için fazladan avantajlı geçen, entrika dolu bir gece yaşamıştı.

Fakat şimdi... Şimdi kadının her bir inlemesi kalbinin çevresindeki buzdan duvarları yıkıyordu.

Alōs, geçmişteki o genç adamı öldürmek istiyordu.

Niya dokunuşlarının altında kıpırdandı, büyüsünün kızıl sisi açan bir çiçek gibi teninden yayılıyordu. Alōs onun kıvrımlarını detaylıca süzüp bakışlarıyla yerken bu kadına dair hiçbir şeyi kolay elde edilebilir olarak görmemesi gerektiğini fark etti.

Niya doğrulup sırtüstü yattığı yerde onun üstüne çıkmıştı.

Kadın üstünde hareket ederken transa girmiş gibi hissediyordu.

Dolgun göğüsler öne eğildi, kızıl bukleleri bir şelale gibi

sırtından aşağı düşüyordu, hareket ederken kalçaları leziz görünüyordu.

Muhteşemdi.

Ona hükmediyordu.

Bir kraliçeydi.

Onun kraliçesiydi.

Bu düşünce bir anlığına onu sersemletti.

Ancak Niya'yı öpmek için kendine çekerken zihnine sızan korkuları boğdu. Kontrolünü onda tamamen kaybetti. Hissettiği tutku başını döndürüyordu.

Bu gece onlar birer günahtı, nihayet şehvete boyun eğiyorlardı.

Alōs geçen her kum düşümüyle değişiyordu, çoktan *değişmişti* ve bunların hepsi kollarındaki kadın sayesindeydi. Daha iyi olmak, onun ihtiyaç duyduğu kişi haline gelmek istiyordu. Aadilor'daki en güçlü yaratıklardan birinin ona ihtiyaç duymasını ve bunun sebebinin bir bahis değil, aralarındaki tutku olmasını istiyordu.

Bu yeni hedefin yakıcılığıyla beraber kadını yeni zirvelere taşımak, bedenindeki zevkin her zerresini uyandırmak istedi. Ateş dansçısının coşkusunu kendisine öyle sıkı bağlamak istiyordu ki, bundan sonra başka hiçbir varlık onu tatmin edemeyecekti.

Alōs gece boyunca ona üst üste zevk dalgaları yaşattı.

Nihayet Niya onun da zirveye ulaşması için yalvardığında geri çekilip çarşafın üstüne boşaldı. Hemen ardından yatağa yığıldı, bedeni zevkle titriyordu.

Yan yana uzanırken nefes nefeseydiler, tenleri terden parlıyordu.

Sessizliğin içinde oda sanki uğulduyordu, birbirine karışmış büyüleriyle birlikte her yer turuncuya bürünmüştü.

Alōs ona doğru döndü, genç kadın yüzüstü uzanıyordu. Ona bakan gözleri berrak ve savunmasızdı. Göğsüne tuhaf bir ağrı yayıldığını hissetti.

Ardından bakışları kadının sırtındaki solmuş yara izlerine döndü. Yeni bir acı onu delip geçerken suçluluk hissi ruhunu ele geçirdi.

"Bunlar için üzgünüm," derken elini kaldırıp izleri nazikçe okşadı.

Niya gerilse de birkaç dokunuştan sonra tekrar yatağa gömüldü. "Senin suçun değil. Mürettebatı büyüleyip emirlere açıkça karşı çıkan sen değilsin."

"Değilim." Alōs surat astı. "Yine de bunlar için üzgünüm."

"Neden?" Niya başını kaldırdı, yatağa yayılırken çenesini avucuna yaslamıştı. "Bizim dünyamız böyle, Alōs. Birine karşı kötülük yaparsan intikam peşine düşerler. Onları zayıf gösterdiğim için korsanlarının kan istemesi doğal bir şey. Gemideki gücünü korumak için beni onların karşısında cezalandırmak zorundaydın. Bana yapılanlar konusunda yanlış anladığım bir şey yok. Kralımın kim olduğunu unutuyorsun. Daha kötüsünü hem gördüm hem de yaptım." Altındaki çarşafla oynadı. "Sen de öyle."

Alōs söylediklerinin doğru olduğunu bilse de bu daha iyi hissetmesini sağlamıyordu.

İkisi de buradaki rollerinden yara almışlardı, Aadilor'da kol gezen kötülüğe karşı hissizleşmişlerdi. Gerektiğinde o türden yaratıklara dönüşmüşlerdi.

"Ama şimdi bunları düşünmeyelim," diye devam etti Niya. "Seni bilmiyorum ama ben bir süre daha bulutların üzerinde gezinmekten oldukça memnunum."

Ateş dansçısı gerçek bir tebessümle ona baktığında korsan da gülümsedi.

Yan yana çıplak bir şekilde uzandılar, birbirlerine dokunmuyor olmalarına rağmen az önce olduğundan daha yakın hissetmeleri tuhaftı. Birbirleriyle açık ve dürüst bir şekilde konuşuyorlardı.

Bu odadan ayrıldıklarında tüm bunlar ne kadar çabuk yok

olacaktı? Niya ona güvenmediğini hatırlayacaktı. Alōs'un bir zamanlar ona ihanet edip kalbini kıran adam olduğuna inanmaya devam mı edecekti?

Alōs genç kadını kollarının arasına alıp örtüyü üstlerine çekerken karanlığa gömülen düşüncelerini zihninden zorla uzaklaştırdı. Niya iyice onun göğsüne sokulurken korumak ister gibi kadını sarmaladı, sanki zamanın kumlarını böyle yavaşlatabilecekti. Sadece bu geceliğine. Sadece onlar için.

Uykuya dalmak istememişti ama genç kadın sıcacıktı, kollarının arasında çok rahattı. Alōs çok uzun zamandır bu kadar rahat hissetmemişti. Gözlerinin kapanmasına izin verdi, yarının getireceği bitkinliği uzaklaştırdı. Ancak uyurken bile huzurlu rüyaların ona sahte vaatlerde bulunduğunu biliyordu. Uyandığında tek başına olduğuna şaşırmadı.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Niya kız kardeşleriyle buluşmaya geç kalmıştı.

Bunun yaşanmasına neden olan şey, bedenini karıncalandırmaya devam ediyordu ve sarayın karanlık koridorlarında gezinirken büyüsünü alev alev yakıyordu.

Emrindeyim.

Alōs'un sözcükleri eriyen şeker gibi tatlı tatlı onu baştan çıkararak hafızasını okşadı. İtaatkâr ve tutkulu, güçlü ve istekli korsan lordunun imgesi bir anda vücudunun ısınmasına neden oldu.

Alōs'la sevişmişti.

Tekrar.

Her yerine dokunmasına izin vermişti.

Yine.

Ama bu sefer uyandığında hiçbir kum düşümünden pişman olmamıştı.

Bu gece bir şeyler değişmişti, güç dengesi daha farklıydı.

Niya nihayet kontrolün onda olduğunu hissediyordu.

Üstelik sadece kendisini değil, adamı da kontrol ediyordu.

Sarhoş ve sersem bir şekilde korsana hükmettiğine gerçekten inanmıştı.

Emrindeyim.

Bu sözcükler onun için o kadar tehlikeliydi ki...

Baştan çıkarıcıydı.

Dikkat etmezse kendisini ona gerçekten güvenebileceğini düşünürken bulacaktı.

"İşte buradasın." Arabessa'nın sesi düşüncelerini kesip attı. Oraya doğru ilerlerken dikkatini tekrar koridorun ucuna çevirdi. "Sensiz girecektik."

Kız kardeşleri, Hırsız Kral'ın şahsi odasının dışında bekliyordu. Kostümleri onunkiyle uyumluydu. Siyah, başlıklı cüppeler giyip altın maskelerini takmışlardı. Niya tanıdık maskeyi takıp eski bir dostla sarılmış gibi hissederken korsesinin bağcıkları gevşemişçesine rahatlamıştı.

"Kusura bakmayın," dedi Niya. "Uyuyakaldım, bir hizmetkârdan beni uyandırmasını istemeyi unuttum."

"Bir şey mi oldu?" Larkyra maskenin ardında başını yana eğdi. "Enerjin... sanki..."

"Kralımızı daha fazla bekletmeyelim." Niya onların yanından geçerken elini salladı ve sinirleriyle beraber gerilen lütuflarını kontrol altına almaya uğraştı. Kız kardeşlerinin korsan lordla aralarında bir şey geçtiğinden şüphelenmesi, ihtiyacı olan son şeydi. Özellikle de henüz bu konudaki duygularını düzene sokamamışken.

Mousai, Hırsız Kral'ın odalarına açılan eşikten geçti. Kapı arkalarında bir çıtırtıyla kapanıp mühürlendi. Bir düzine kilit harekete geçerek yerlerine oturdu. Delinemez büyüden yapılmış bir perdeydi.

Hırsız Kral'ın kimliği, herhangi bir diyardaki ya da krallıktaki en kutsal sırdı. Bu yüzden kralın şahsi odaları, sarayın merkezinin derinliklerine gömülmüştü. Muhafızlardan oluşan surların ve büyülü kapıların ardındaydı. Kız kardeşler, yani kralın kendi çocukları bile onun kimliği konusunda Sır Mühürleyen kullanmayı kabul etmişti. Larkyra'nın eşi, kaynpederinin hangi role büründüğünü bile bilmiyordu.

Hırsız Kral olmasına rağmen, Dolion'un şahsi odaları aza-

metli taht odasıyla kıyaslandığında mütevazı sayılırdı. Karşılama salonu küçüktü, uzun bir koridor da oturma odasına açılıyordu. Burası gösterişten ziyade rahatlık için yapılmış bir yerdi. İri yapılı bir adamı destekleyecek sağlam eşyalar ve sonsuz sorumluluğun yükünü taşıyan ayakları rahatlatacak türden yumuşak, yıpranmış halılar vardı. Geniş bir şömineyle ayaklı şamdanlar odaya sıcacık bir hava veriyordu.

"Geç kaldınız." Zimri yemek odasına açılan geçitte duruyordu.

Niya onu görünce rahatlayarak gülümsedi. "Aylardır görmediğin kız kardeşini ne güzel karşılıyorsun," derken adama yaklaştı ve maskesini çıkarıp yanağına bir öpücük kondurdu.

Zimri arkaya taradığı saçlarından oniks rengindeki, timsah derisi ayakkabılarının parıltısına kadar her zaman mükemmel görünürdü. Bu gece öyle görünmesine engel olan tek şey, genelde pürüzsüz olan esmer tenindeki hafif kirli sakaldı.

Arkalarından, "Zimri kardeşimiz *değil*," diye karşı çıktı Arabessa. Ateşin yanına kuruldu ve gösterişli bir hareketle kendi maskesini çıkardı.

"Kayıp tanrılara şükürler olsun," dedi Zimri. Sonra Niya'yı takip ederek kız kardeşlerle birlikte oturdu. "Zaten sizin sorumluluğunuzu yeterince hissediyorum. Ağabey olmanın ağırlığı beni çıldırtırdı."

"Arabessa'yla aynı yaştasınız," dedi Larkyra. Maskesini ve kostümünü ortalarındaki alçak sehpanın üstüne koydu. "Yalnızca Niya'yla benim ağabeyim olurdun. O kadar da çıldırmazdın."

"Tam aksine," dedi Zimri kaşlarını kaldırarak. "Arabessa'dan tam iki ay büyüğüm. Bu da muhteşem bir şey çünkü yaş farkımız olmasaydı ona bu kadar emir yağdıramazdım."

"Bu dünyada bana emir yağdırmanı sağlayacak hiçbir şey olamaz," dedi Arabessa. Sıkkın bir tavırla tırnaklarına bakıyordu.

"Aklıma bir şey geliyor." Zimri onu kışkırtırcasına sırıttı.

Arabessa bakışlarını hızla adama çevirirken kaşlarını çattı. "Benim aklıma da o tebessümü kalıcı olarak suratından silecek bir şey geliyor."

"Lütfen böyle bir şey yapma," dedi Larkyra. "Zimri'nin gülümsemesini çok seviyorum."

"Ben de," diye ekledi Niya. "Dünyayı tebessümlerinin güzelliğinden mahrum bırakmış olursun."

"O kendini beğenmiş sırıtışı güzel buluyorsanız," diyen ablası kollarını kavuşturdu. "Göze güzel görünen şeylerin ne olduğu konusunda sizden çok farklı bir tanımım var demektir."

"Gerçekten mi?" Zimri arkasına yaslanıp ellerini göğsünün üstünde birleştirdi. "Öyleyse şunu sormama izin ver. Kendini güzel buluyor musun?"

"Affedersin?" Arabessa suratını astı.

"Aynaya baktığında güzellik görüyor musun? Hayır, Niya ve Lark. Bu konuda ne düşündüğünüzü umursamıyorum." Araya girmelerine engel olmak için elini kaldırdı. "Ara'ya soruyorum. Kendini güzel buluyor musun?"

"Çok aptalca bir soru."

"Cevap vermeye korkuyor gibisin."

"Hiç de korkmuyorum." Genç kadın gözlerini kıstı. "Ama bir yanıt verirsem kendimden nefret ediyormuşum gibi görüneceğim ve etmiyorum. Diğer şekilde yanıt verirsem kendimi beğenmiş görüneceğim ama öyle de değilim."

"Değil misin?" Niya kaşlarını kaldırdı.

"*Hayır*, değilim." Arabessa ona dik dik baktı. "Ama bu sorgudan *sıkılmaya* başladım. Nasıl bir anlam içerdiğini anlamıyorum."

"Anlamı şu," dedi Zimri. "Ben sana baktığımda güzellik görüyorum."

Niya gözlerini kırpıştırarak karşısındaki adama bakan ab-

lasını izledi. Birbirlerini inceledikleri sırada odayı gergin bir sessizlik doldurmuştu.

Niya küçük kardeşinin parlak gözlerine baktı. Larkyra kaşlarını indirip kaldırırken sırıtışını bastırdı.

"Yani?" diye sordu ablası en sonunda. Sesindeki huysuzluk geçiyormuş gibiydi.

"Şöyle ki," diye devam etti Zimri. "Sen de kendini güzel buluyorsan göze hoş gelen şey için tanımlarımız çok farklı değildir. Bu da benim tebessümümü güzel *bulduğun* anlamına gelir çünkü ben öyle düşünüyorum."

Ablası cevap vermek için savaşırken içindeki kahkahayı zorlukla bastırdı. Ama suratı kıpkırmızı olmuş kardeşi her ne yapacak ya da söyleyecekse babaları odaya girdiği için yarıda kesildi.

Herkes ayağa kalktı.

Niya hariç. O doğruca adama koşmuştu.

Dolion, Hırsız Kral'ın fildişi renkli süslü üniformasını çıkarıyordu. Tahttayken rolüyle birlikte üstlendiği kadim büyüyü hâlâ etrafa yayıyordu fakat Niya o anda görgü kurallarını umursayamazdı. Adam maskesizdi, siyah sisin altındaki mavi gözleri parlıyordu.

"Baba." Niya kollarını adama sardı, güneşte kalmış saman ve dumanın kokusunu içine çekti. Başını onun göğsüne yaslarken adamın örülü sakalı yanağını gıdıkladı. "Çok özür dilerim."

Dolion hemen yanıt vermedi, sadece ona daha sıkı sarıldı. "Biliyorum, alevim. Hadi gel." Kızının kollarını çözdü. "Oturalım, neler olup bittiğini bize anlat."

Niya nihayet nefes alabiliyormuş gibi hissediyordu. Babasının odasının mahremiyetinde ve ailesi etrafındayken içini döktü. Takas Koyu'na ziyaretini, Alaycı Sis'ten geçişini, uzak batıdaki toprakları koruyan fırtınaları ve Devler Vadisi'nin güzelliğini anlattı. En sonunda da *Ağlayan Kraliçe*'nin yolcu-

luk sebebini ve Alōs'un aradığı eşyanın Prizma Taşı olduğunu söyledi. Adamın en başta bu taşı alma sebebinin kardeşinin hayatını kurtarmak olduğunu anlattı. Bunları anlatırken tek umudu, ailesinin bir şekilde yardım edebilmesiydi. Bu geçmişte onların yardımını istemediğinde öğrendiği bir dersti.

Anlatmayı bitirdiğinde, "Ne hikâye ama," dedi Larkyra nefes nefese. "Alōs'un bir erkek kardeşi olduğunu bilmiyordum. Korsana cidden acıyabileceğimi kim bilebilirdi?"

"Bunların hepsinin doğru olduğuna emin miyiz?" diye sordu Arabessa. Şüpheyle kaşlarını çatmıştı.

"Ben de başta şüphelendim," diye itiraf etti Niya. "Ama parçalar yerine oturuyor gibi görünüyor. Alōs kesinlikle Esrom Kralı olmak için doğmuş. Kutsal tarikatlarının cevherden ve büyünün krallığı terk etmesinden bahsettiklerini duydum. Kral Ariōn'a gelirsek, hastalığının izlerini kendi gözlerimle gördüm ve korsan lorduyla konuşmalarını izledim. Aralarındaki yakınlığı inkâr edemem. Alōs hâlâ vatanına yardım etmek zorundaymış gibi hissediyor."

"Yine de," diye lafa girdi Arabessa. "Ben..."

"Niya'nın dedikleri doğru."

Tüm gözler Dolion'a döndü. Yüksek arkalıklı deri sandalyesinde ateşe en yakın oturan oydu. Hırsız Kral'ın beyaz kostümü şimdi yanında asılıydı, adam üzerinde sade bir tunik ve pantolonla kalmıştı. Buna rağmen hükmeden havası tüm odayı dolduruyordu.

"*Biliyor muydun?*" Niya'nın gözlerini kırpıştırdı, içine bir şok dalgası yayıldı.

Babasının yerine, "Hırsız Kral, saray mensubu olan herkesin geçmişini bilir," diye yanıtladı Zimri.

"*Sen de* mi biliyordun?" O tarafa doğru dönüp adamın kahverengi gözlerine baktı.

"Bilgiyi kim topluyor sanıyorsun?"

"Ama neden..." diye kekeledi Niya.

"Size neden mi söylemedik?" dedi Dolion. "Çünkü saray mensuplarımızın kimliklerini ve geçmişini kral bir kenarda saklıyor, çocuğum. Ona hizmet edenler değil."

"Ama Zimri biliyor." Arabessa'nın bakışları buz gibiydi.

"Detayları yalnızca Hırsız Kral'la konuşmak üzere Sır Mühürleyen'le bağlandım," diye itiraz etti Zimri.

Dolion başını sallayarak onayladı. "Ancak Alōs Ezra'nın eskiden olduğu insan, bizi ilgilendirmiyor. Onunla olan her etkileşim, şimdi olduğu adamla, yani *Ağlayan Kraliçe*'nin korsan kaptanıyla. Sana karşılık fidye isteyene kadar aranızda daha... Mahrem ilişkiler olduğunu fark etmemiştim, Niya."

Niya yanaklarının kızardığını hissetti, kimliklerini açık etmenin hissettirdiği tanıdık utanç tekrar yüzeye çıkmıştı.

"Prizma Taşı mevzusuna gelirsek," diye devam etti Dolion. "Bu gelişme benim için de yeni. Alōs'un taşı aldığına dair hikâyeler duymuştum fakat taşın gerçekte ne kadar önemli olduğunu fark etmemiştim. Korsan lordun onu sürgün eden krallığı taşı geri almak isteyecek kadar umursadığını da bilmiyordum." Babası onun gözlerine baktı. "Ama çok önemsediği belli oluyor."

"Evet." Niya başını salladı. "Önemsediği tek şey bu."

"Bu yüzden konu o olduğunda dikkatli davranmaya devam etmelisin," dedi Dolion. "Alōs geçmişte özverili davranmış olabilir ama dönüştüğü adamı hepimiz tanıyoruz. Boşuna kötü şöhretli bir korsan lordu olarak anılmıyor. Ayrıca kum taneleri düştükçe taşı bulmak için daha da çaresiz olacak. Çaresiz adamlar tehlikelidir."

Niya yutkundu, babasının sözleri ona darbeler indiriyordu. Üstelik gecenin erken saatlerinde kendisine hatırlattığı şeyler tam olarak bunlardı. Alōs'la tekrar yatmadan önce. Adamın ona boyun eğmesini, tapmasını izlemeden önce. Korsanın kollarında uzanıp uykuya dalan adamın nefeslerini dinlemeden önce.

Bu gece korsan farklıydı, Niya da onunla birlikteyken farklı *hissetmişti*. Güçlüydü. Kontrol ondaydı.

Bu yeni duygulara inanabilir miydi?

Babasının gömleğindeki bir yansıma dikkatini bir anlığına dağıttı. Annesinin pusula şeklindeki broşu gömleğe iğnelenmişti.

Broşa dokunduğunda sakinleşmesine faydası olduğunu söylerdi. Yolunu bulmasını sağlıyordu.

Niya yutkundu. Dört farklı noktayı oluşturan altın işlemeleri izlerken, *Ben de yolumu bulmalıyım*, diye düşündü. Dört farklı yöne ilerlemek mümkündü fakat ortada parlak bir güneş vardı. Kadın da buna odaklanmıştı.

Bu yüzden konu o olduğunda dikkatli davranmaya devam etmelisin. Babasının sözcükleri zihninde yankılandı. *Çaresiz adamlar tehlikelidir.*

Niya göğsüne çöken ağırlıkla birlikte babasının haklı olduğunu anladı. Alōs'a henüz güvenemezdi.

En azından her şey olup bitene kadar olmazdı. Asıl sınav, adamın istediğini test ettikten sonra nasıl davranacağıydı. Bu gece söylediklerinin arkasında durup durmayacağını göreceklerdi. Bunu fark etmek onu üzse de o zamana kadar korsanla arasına mesafe koyması gerektiğini biliyordu, duvarlarını sağlam tutmalıydı.

"Evet, baba." Niya bakışlarını pusuladan ayırıp adamın gözlerine baktı. "Anladım."

Dolion'un yüzü yumuşadı, sanki kızının dikkatinin kalbinin üstündeki broşta olduğunu biliyormuş gibiydi. "Evet, bundan şüphem yok. Fakat..."

"Ne?"

"*Ağlayan Kraliçe*'de henüz altı ay geçirmemişken bağlayıcı bahis izinin yarısı nasıl doldu?"

Niya başını eğdi. Uzun, siyah eldivenlerini çıkarıp kucağında evirip çevirdiğini yeni fark ediyordu. Bileğindeki iz açıkça ortadaydı. "Korsan lorduyla yeni bir anlaşma yaptım."

"Yine mi?" diye inledi Arabessa.

"Özgürlüğüme *daha çabuk* kavuşmak için *yeni* bir pazarlık." Niya ablasına öldürücü bakışlar attı.

Zimri öne doğru eğilerek, "Neymiş bu pazarlık?" diye sordu.

"Prizma Taşı'nın son parçasını bulmaya yardım edeceğim, cevher sağ salim Esrom'a döndüğünde ben de eve dönebilirim."

"Ama bu bir senelik cezandan daha uzun sürebilir," dedi Larkyra.

"Süremez."

"Sürebilir."

"*Süremez.*"

"Nedenmiş o?"

"Esrom'un o kadar vakti yok."

Bir sessizlik oldu.

"Pekâlâ," dedi ablası yavaşça. "Taşı vaktinde geri götüremezsen sana ne olacak?"

"Neden bu kadar kötümsersin?" Niya suratını astı.

"Gerçekçiyim."

"Gerçekten kötümsersin."

"*Niya*," diye araya girdi Zimri. "O zaman sana ne olacak?"

Ateş dansçısı kimseyle göz göze gelmek istemiyordu. "*Ağlayan Kraliçe*'de bir sene daha geçireceğim."

"Bir sene daha mı?" diye bağırdı kardeşleri.

"Ama iş o noktaya gelmeyecek," diye ekledi hızla. "Son parçanın nerede olduğunu biliyoruz. Alōs'un şahsen söylediğini duydunuz." Kız kardeşlerine doğru döndü. "Kutsal Ada'da. Oradaki liderde olabileceğini düşünüyor."

"Kayıp tanrılar aşkına." Zimri sandalyede arkasına yaslandı. "Emin misin?"

"Hem de çok," dedi Niya. Odadakilerin endişeli ifadelerine bir bakış attı. "Dev olduklarını biliyorum ama o kadar da kötü olamazlar... değil mi?"

"Devler hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Zimri.

"Yavaş ve aptal olduklarını biliyorum."

"Kitaplarda yazan saçmalıklar bunlar," diye yanıtladı babası. "Onlar dev. Bir adımları bizim on adımımız eder."

"Peki aptallar mı?" diye sordu Niya.

"Zeki sayılırlar, özellikle de söz konusu yiyecek olduğunda. Kedi ve fare gibi. Yemeden önce avlarıyla oynarlar."

"Muhteşem." Niya kollarını göğsünde kavuşturdu. "Tahmin edeyim, bir de lütufları vardır."

"Hayır, devlerin büyüsü yoktur," dedi babası.

Niya biraz rahatladı.

Sonra babası sözlerine devam etti. "Ama senin güçlerin onlara karşı pek işe yaramayacağı için bunun pek önemi yok."

"Nasıl yani?" Niya kaşlarını çattı. "Ben Mousai'ın bir parçasıyım."

"Evet ama onlar da *dev*, canım," dedi Dolion. "Karşındaki yaratık ne kadar büyükse onları kontrol etmek için o kadar fazla lütuf gerekir. Onlar *çok* büyükler. Bir tane deve karşı çıkabilmek için bile lütuflulardan oluşan bir grup gerekir. Yoksa bir insanı kanatlarının rüzgârıyla düşürmeye çalışan bir sinek gibi olursun. Hiçbir işe yaramaz."

Niya'nın göğsüne bir soğukluk yerleşti. "Karesin."

"Zimri, Kutsal Ada haritalarımızdan birini getirebilir misin?" Dolion öne eğilip aralarındaki sehpanın üstünü temizledi. "Devlerin inine gidiyorsan..."

"Dev *yamyamların*," diye neşeyle düzeltti Larkyra.

"Zeki, hızlı, lütuflara karşı bağışıklığı olan dev yamyamlar," diye ekledi Arabessa.

Niya homurdandı. "Evet, teşekkürler."

"Olabildiğince hazırlıklı olmalısın," diye devam etti babası. "Haritalarımızdan birinde köylerinin yeri olacaktı."

Zimri, Obasi Denizi'ni gösteren bir harita uzattı. Ortada küçük bir ada vardı. Toprakların üzerine çeşitli bilgiler karalanmıştı.

"Evet, burası." Dolion odanın tam merkezindeki binaları gösterdikten sonra derin bir nefes aldı. "Şimdi... onlar seni mideye indirmeden köye girip çıkabilmenin bir yolunu bulalım."

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Alōs kıç güvertedeki korkulukların yanında dikiliyordu. Kutsal Ada, gözlem dürbününden gördüğü kadarıyla ufuktaki gür, karmakarışık yeşilliklerden ibaret bir noktaydı. Tam ortasındaki yanardağdan duman tütüyordu. Bu tahmin edilemez canavar, adanın toprağını böyle kıymetli kılan şeydi. Kutsal Ada'nın toprakları asırlar süren patlamalar sayesinde çok verimliydi ve ender bitkilerle doluydu. Buradaki bitkilerin inanılmaz iyileştirme güçleri olduğu ya da bir yaprak fazla katıldığında ölümcül olabileceği söylenirdi. Pek çok kişi aptallık ederek gözü kara davranırdı çünkü doğru bitkiden ufacık bir dal çalındığında bile herhangi bir krallığın yeraltı pazarında yüksek bedeller karşılığında satılabilirdi.

Bu gerçek de bu sulara yelken açmak için harika bir sebepti. Alōs mürettebatına servet vadeden bir görev bahşederek hepsinin sorgusuz sualsiz işbirliği yapmasını umuyordu. Son birkaç aydır onların sınırlarını zorladığını bilse de başka bir seçeneği yoktu.

Zaman fazla hızlı geçiyordu ve o kum tanelerine yetişmek isterken çaresizliğe kapılıyordu.

Dürbününü kapatıp avucuna hafifçe vurduğu sırada düşüncelere dalmıştı.

Geminin adadan oldukça uzağa demir atmasını emretmişti, böylece adanın kıyısından bakan biri için bir nokta kadar küçük görüneceklerdi. Devler keskin gözleriyle ünlü yaratıklar değildi ancak güneş tepedeydi ve Alōs görünme riskini göze almayacaktı. Adaya güvenli bir şekilde sessizce ulaşmaları gerekiyordu, gece çökerken orada olmalarını planlamıştı.

"Güneş battığında yaşanacaklara dair mürettebata talimat verdim." Kintra yanında belirdi, altın küpeleri parlak güneşin altında ışıldıyordu.

"Ne kadar zırvaladılar?"

"Şaşırtıcı şekilde çok fazla değil. Adada yaşayanların ünü, gemide kaldıkları için sinirlenen kişileri susturmuş olabilir. Ama bitkilerin gerçekte ne kadar kıymetli olduğunu sorgulayan birkaç kişi var, sonuçta geçtiğimiz iki hafta boyunca durmaksızın yelken açtık. Üstelik hiç kimsenin de paraya ihtiyacı yok."

"En iyi kazanan korsan gemisiyiz ve bunu tembellik ederek başarmadık," dedi surat asan Alōs. "Şimdi de fazla başarılı olmaktan mı şikâyetçiler?"

Kintra adamın yanındaki korkuluğa kalçasını yasladı. "Bence yorgunlar. Açıkçası bir şey söylemeden önce bekleyecektim ama..."

Adamın içine bir huzursuzluk yayıldı. "Ne?"

"Geçen aylarda rasgele yerlere gittiğimiz için şüphelenenler oldu," diye açıkladı Kintra. "Kabul et, normalde seyahat rotamız böyle değildir."

Harika, diye düşündü Alōs. *Bir gemi dolusu korsanın beni sorgulaması tam da ihtiyacım olan şeydi.* "Evet ama normalde sürekli elimizden kaçırdığımız bir nesnenin peşine düşmüyoruz," dedi sertçe. Omuzlarına yeni bir gerginlik çökmüştü.

"*Düşmüyorsun*," diye düzeltti Kintra.

Alōs, serdümeninin kahverengi gözlerine baktı. "Ne öneriyorsun? Yaşlı bir kadının kolyesini düşürdüğü yeri değiştiremem."

"Doğru," diye onayladı Kintra. "Ama belki de mürettebata söylememizin vakti gelmiştir."

Alōs kaşlarını çattı, arkadaşının söyledikleri yüzünden geri adım atma ihtiyacı hissediyordu. "Sen *delirdin* mi?" diye tısladı. Yakınlarda korsanlar olmadığından emin olmak için etrafa baktı.

"Her detayı söyleyelim demiyorum," dedi Kintra. "Eski krallığın için önemli olan kayıp bir eşyayı bulman gerektiğini söylememiz bile yeter. Bu konuda ne düşünürsen düşün, bu gemideki çoğu kişi sana değer veriyor. Tıpkı senin de bize değer verdiğin gibi. Kaptanları için önemli bir görevde sana yardım edeceklerine gerçekten inanıyorum. Sonuçta sen de çoğumuza yardım ettin, yoksa yaptıklarını unuttun mu?"

Alōs tabii ki unutmamıştı. O iyiliklerin çoğu, güvertedekilerin *Ağlayan Kraliçe*'nin bir parçası olmayı kabul etmesini sağlamıştı. Fakat yine de... Kintra'nın önerdiği şey delilikti. Yoksa değil miydi? Alōs uzaktaki adaya baktı. Önlerinde zaten çok fazla bilinmez vardı. Neyin peşinde olduğunu öğrendikten sonra mürettebatın nasıl davranacağını da bu bilinmezlere ekleyebilir miydi? Üstelik peşinde olduğu eşyaya ayaklarının altındaki gemiden ya da tüm mürettebatından daha çok ihtiyacı vardı.

Korsanları, Esrom'daki eski pozisyonunu biliyordu. Fakat bu sırrı o kadar uzun zaman kalbine gömmüştü ki nasıl özgür bırakmaya başlayacağını bilmiyordu.

Kendisini, "Fazla tehlikeli," derken buldu.

"Artık kaptanlarına inanmayan bir mürettebattan daha mı tehlikeli?"

Kadının sözcükleriyle birlikte büyüsü teninde buz kesti. "Öyle bir şey yok."

"Henüz," dedi Kintra. Adamın keskin bakışları karşısında boyun eğercesine ellerini kaldırdı. "Bir düşün diyorum, hepsi bu kadar."

Alōs iç çekti, ani öfkesi geminin yanına çarpan dalgalar misali onu terk etmişti. "Bugün bununla uğraşacak enerjim yok."

"Biliyorum." Serdümeni ona yaklaştı. Arkadaşını yanında olduğunu hissettirerek rahatlatan bir dost gibiydi.

"Saffi beni görmek istediğini söyledi." Niya'nın arkadan gelen sesiyle birbirlerinden uzaklaşıp kadının ana güvertede ilerleyişini izlediler. Ateş dansçısı her zamanki gibi saçını geriye toplayarak örmüştü, bukleleri açık havada pas rengine bürünmüştü. Eski, yıpranmış kıyafetini giymişti ve bıçaklarını da kalçasındaki kılıfa takmıştı. Yeniden bir deniz askerine dönüşmüştü.

Hırsızlar Krallığı'nda beraber vakit geçirdikten sonra çok az görüşmüşlerdi ve o sırada paylaştıkları sözcükler de orada yaşananlarla ilgili değildi.

Yine de... Alōs, olanları unutmadıklarını biliyordu. Güvertenin ucundan onunla göz göze geldiğinde anıların yarattığı alevinin kadının gözlerine yansıdığını görüyordu, birbirlerini izliyorlardı. Zıt enerjileri artık birbirini itmek yerine takip ediyordu, karşı tarafı artık tanıdık bulan iki evhamlı canavarın hararetli yürüyüşüydü. Ama şimdi dost mu olmuşlardı, yoksa aralarındaki düşmanlık devam mı ediyordu?

Alōs vereceği yanıtı biliyordu fakat genç kadının da cevabını açık etmesi için sabırla bekliyordu.

"Evet." Kadının arkasına baktı, yanlarından geçen Therza ve Boman'ın kaçamak bakışlar fırlattığını görebiliyordu. *Rasgele yerlere gittiğimiz için şüphelenenler oldu.* Kintra'nın sözcükleri zihninde yankılandığında, "Benim kamarama geçelim," diye söze girdi. "Bugün kulak kabartan misafirlerle uğraşacak sabrım yok."

Güvertenin altına indiklerinde sandalyesine yaslandı ve kaslarının sert tahtayla bütünleşmesine izin verdi.

Kayıp tanrılar aşkına, tükenmişti.

O bakışlarını masasına yayılmış haritada gezdirirken Kintra ve Niya bekliyordu.

Ateş dansçısı elinde haritayla *Ağlayan Kraliçe*'ye gelmişti ve yanında adayla ilgili birçok bilgi de getirmişti. Kürek çekilecek en iyi kıyıyı, devlerin yaşadığı yere en hızlı çıkan patikayı öğrenmişti. Alōs genç kadının Hırsız Kral'ı görmeye çağrıldığını biliyordu ancak aradıkları şeyi ona söylemiş olması hoşuna gitmemişti. Hırsız Kral'ın yardım etmiş olması çok daha kötüydü.

Niya ona haritayı gösterirken, "Ona söylemeye hakkın yoktu," diye hırladı Alōs.

"Alabileceğimiz tüm yardıma ihtiyacımız var," diye itiraz etti Niya.

"Hırsız Kral'dan değil. Kayıp tanrılar aşkına, Niya... Prizma Taşı'nın parçasını alıp daha yüksek bir fidye isterse ne olacak?"

"Öyle bir şey yapmayacak." Niya başını iki yana salladı.

"Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte."

"Bu gerçekten çok güven verdi."

"O benim kralım, Alōs." Ellerini iki yanında yumruk yaptı. "Bana soru sorarsa yalan söyleyemem."

"Ben de senin kaptanınım, sadakat yemini ettin..."

"Bedeli ne olursa olsun, Prizma Taşı'nın tüm parçalarını geri almak için yemin ettim. Bunun da bize faydası olacak, bu yüzden ödememiz gereken şeye değer." Elindeki haritayı sertçe adamın masasına koyup açtı. "Çok bir şey değil ama sendeki o eski, rezil haritadan daha iyi. Buna minnettar olmalısın."

Alōs bakışlarını kadının haritasındaki detaylı işaretlerde gezdirdi. Bu bilgilerin, Hırsızlar Krallığı'nda şehirden aldığı haritada

bulunmadığı kesindi, keyfi iyice kaçmıştı. "Söylemek istediğim şey tam olarak bu." Başını kaldırıp kadına baktı. "Şimdi ona borçluyuz."

"Önceden de borçlu olmadığını düşünüyorsan aptalsın." Niya geriye doğru adım atarken gözlerini kısarak adamı izledi. "Kimliğim karşılığında kafandaki ödülü kaldırarak sana iyilik yaptı. Hırsız Kral'a şantaj yapanlar, onun zindanlarında çığlıklar atar ve Buğu'ya gönderilmek için yalvarırlar. Bunu gayet iyi biliyorum. Pek çok kişiyi o zindanlara attım. İkimiz de ona borçluyuz. Ama bu aptal parşömen parçasını kullanmak istemiyorsan..."

"Bırak," dedi Alōs. Onun haritayı tekrar toparlamasına engel olmuştu.

Niya uzunca bir süre korsana baktı, dudakları kendinden hoşnut bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Elbette, kaptan," dedikten sonra ayaklarını yere vurarak kamaradan çıktı.

Aynı harita şimdi masada duruyordu, tutunacak tek gerçek dalları buydu. Niya haklı çıkmıştı.

Adanın hangi tarafına demir atmaları gerektiğini planlamalarına yardımcı olmuştu. Niya'yla birlikte devlerin inine giden en düz yola sıvışırken korsanlarının da hangi bitkilerle oyalanacağını seçmişlerdi.

Hırsız Kral haritaya karşı ne isteyeceği konusunda daha sonra endişelenmeye karar vermişti. Çünkü kayıp tanrılar biliyordu, şu anda yeterince fazla şeyle uğraşıyordu.

Parmaklarını birbirine değdirerek karşısındaki kadınları inceledi. "İkiniz de önümüzdeki görevi biliyorsunuz," diye söze girdi. "Tehlikeleri de. Ama son bir kez her şeyin üstünden geçmek istiyorum. Niya, sen başlamak ister misin?"

Kadın fazla tatlı gülümseyerek, "Geçen sefer yaptığın gibi sözümü kesmeyeceksen olur," dedi.

"Detayları doğru hatırlarsan buna gerek olmaz."

Niya'nın gülümsemesi kayboldu, ardından öne çıkıp ada-

nın masasındaki haritayı işaret etti. "Gece çöktükten sonra bizimle gelen küçük bir grupla birlikte batı kıyısındaki sahile ineceğiz. Adanın dört köşesinde gözetleme kulesi olduğu söyleniyor, bu yüzden kayıklarımız kulelerin ışığından uzak durmalı. Kintra ve mürettebat burada yetişen bitkileri toplarken..." Niya parmağını çeşitli işaretlerle ve bitki isimleriyle daire içine alınmış yoğun bölgeye kaydırdı. "...biz de ormanın içinde ilerlediği söylenen patikaya gireceğiz." Dönüp dolaşan ve sonunda adanın merkezine ilerleyen ince bir çizgiyi gösterdi. "Devlerin evine vardığımızda önce liderin kaldığı yeri arayacağız." Daha büyük binalardan birine hafifçe parmağıyla vurdu. "Prizma Taşı'nı oraya girer girmez bulmak için kayıp tanrılara dua edeceğiz ki buradan uzaklara yelken açıp sonsuza kadar mutlu yaşayabilelim." Geri çekilip bir elini kalçasına koyduktan sonra keyifli bir şekilde sırıttı.

Alōs, "Şirin," dedi umursamaz bir şekilde.

"Niya haklı," dedi Kintra. "Planın sonraki kısmı epey... belirsiz."

"'Planın sonraki kısmı yok' demek istemiş olabilir misin?" diye önerdi Niya.

"Planın sonraki kısmı," dedi Alōs imalı bir şekilde. "Koşullara uyum sağlayabilmek. Peşinde olduğumuz şeyi liderin yanında bulamazsak durumu tekrar değerlendireceğiz."

"Ama tam olarak neyi tekrar değerlendireceğiz?" diye sordu Niya. "Adadaki her evi arayacak mıyız? Kolye düştüğünde eski kraliçenin olduğunu *düşündüğümüz* yere geri mi döneceğiz?"

Alōs hayal kırıklığıyla iç çekti. "Henüz bilmiyorum. Sadece..."

Kapalı kapıya bakarken, "Misafirlerimiz var," diye araya girdi Niya. "Üstelik hissettiğim kadarıyla *çok sayıdalar*."

Kapı çaldı.

Şimdi ne var? diye sinirle düşündü Alōs.

"Gir," diye emretti.

Boman içeri girerken, "Kaptan," diye selam verdi. Onun ardından Saffi, Bree, Emanté, Çaylak, Therza ve... Buğu aşkına, hâlâ güvertede olup gemisini yüzdüren kim vardı? Grup kamaraya doluşurken dümencisi, "Rahatsız etmek istemiyoruz," diyerek sözlerine devam etti.

"Ama ediyorsunuz," dedi Alōs sakince. "Konu ne?"

"Şey, efendim... Anlarsınız ya... Mürettebat... Biz, şey..."

Alōs ona dik dik baktı. Dümencinin geveledeğini daha önce hiç görmemişti, bu da Boman'ın gergin olduğunu gösteriyordu. Ancak neden gergindi?

"Ağzındaki baklayı çıkar, ihtiyar," dedi sinirli bir şekilde. "Ya da yanındakilerden biri yapsın, nasılsa seninle benzer sebeplerden gelmişlerdir."

"Buraya bitkiler için gelmediğimizi biliyoruz," dedi Therza. Boman'ın yanında duruyordu. Sonra onun dik bakışlarını fark ederek, "Kaptan, efendim," diye çabucak ekledi.

Alōs sandalyesine yaslandı ve mürettebatının karşısında sergilediği sakinliğe bürünmek için kendini zorladı. "Yani?" diye sordu.

Therza ve Boman hızlıca bakıştılar. Dümenci cesaret verircesine başını sallıyordu. "*Şöyle ki*," dedi Therza. "İçimize şeytan kaçmış gibi bu adaya yelken açmamızın asıl sebebini öğrenmeye hakkımız olduğunu düşünüyoruz. Burada yaşayan devlere dair dedikoduları hepimiz duyduk, dişlerini karıştırmak için insanların kaburgalarını kullanıyorlar."

Çayla bu sözlerin hemen ardından ekledi. "Ben de bizi çiğ yemeyi seviyorlarmış diye duydum." Diğer iki korsanın arasına sıkışmıştı. "Olmuş domates gibi bizi yerden koparıp ağızlarına atarlarmış. Kemiklerimizi, kafatasımızı, bağırsaklarımızı ezip bizi mideye indirirlermiş."

Korsan grubu bu sözlere onaylayıcı bir şekilde gergince mırıldandı.

"Merak ettiğimiz şu," diye devam etti Therza. "Kaptanımız

neden böyle bir yere yelken açsın? Üstelik arkamızdan bizi kovalayan bir fırtına varmış gibi hareket ediyoruz. Vadide bir şeyler olduğunu biliyoruz. Ziyaret boyunca tüm mürettebat sarhoş değildi. Ayrıca biz *Ağlayan Kraliçe*'nin korsanlarıyız, entrikaların kokusunu Mika'nın osuruğundan daha iyi alırız. Normalde işine karışmayız, kaptan. Bunu biliyorsun. Ama şunu da düşündük, neden onun haberi olmasına rağmen kalanımızın hiç bilgisi yok?" Tıknaz kadın parmağıyla serdümenle birlikte kenarda dikilen genç kadını işaret etti. "Üstelik güvertede sudan çıkmış bir balık gibi."

Niya'nın bakışları korsana dönerken havaya bir huzursuzluk dalgası yayıldı.

Sahte bir alınganlıkla, "Peki ya ben?" diye sordu Kintra. Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Neler döndüğünü biliyor olabilirim, bunu dert etmiyor musunuz?"

"Aman..." Therza elini salladı. "Kaptanla çok yakın olduğunuzu biliyoruz. Yeni bir şey değil. Ama kızıl..." Dudaklarını bükerek onu inceledi. "Güverteye adım attığından beri değişiklikler olup duruyor, kızım."

"Umarım öyle oluyordur," dedi genç kadın sakince. "Ben gelmeden önce çoğunuz sabunu nasıl düzgün kullanacağınızı bile bilmiyordunuz."

Therza onu sorguluyor gibi olsa da sözlerine kıkırdayarak karşılık verdi.

"Sana pek soru sormuyoruz, kaptan," diye araya girdi Boman. Nihayet ne söyleyeceğini çözmüş gibi görünüyordu. "Buna gerek olmadı çünkü bize hiç yanlış yapmadın. Bizi buraya getirmek için önemli bir sebebin olduğuna da güveniyoruz. Bu ot toplayıp gümüş kazanmaktan daha önemli bir sebep. Bize anlatabilirsin ve sana yardım edebiliriz, sadece bunu bilmeni istiyoruz."

Alōs bakışlarını mürettebatının üzerinde gezdirirken içeride bir sessizlik oldu, herkes adamın yanıtını bekliyordu.

Bazıları kasketlerini parmaklarının aralarında dolaştırıyor, diğerleri yere bakıyor, cesur birkaç kişiyse doğruca adamın gözlerine bakıyordu.

Buraya gelmeleri için cesaretlerini toplamaları gerekmişti ve Alōs'un bir yanı bununla gurur duyuyordu. Korkak korsanları işe almazdı ama şu an bunlarla uğraşmasa da olurdu.

Buna rağmen böyle bir itaatsizlik karşısında hissetmeyi beklediği klasik öfkesi orada yoktu.

Bunun yerine giderek yorulduğunu hissediyordu.

Kafası iyice karışmıştı.

Kintra'nın sözcükleri zihninde yüksek sesle yankılandı. *Ne düşünüyorsan düşün, bu gemideki çoğu kişi sana değer veriyor.*

Bakışlarını bir kez daha mürettebatında dolaştırdı, yıllardır beraber yaşadığı erkeklerle kadınları incelerken göğsüne tuhaf bir his yerleşmişti. Onların yara izlerini, siğillerini, eksik dişlerini ve kokularını bir zamanlar evi olan krallıktaki herhangi birinden daha iyi tanıyordu.

Mürettebatı artık onun ailesiydi.

Bunu uzun zamandır biliyor olabilirdi fakat bu düşünce onu huzursuz etmişti. Soğuk, ölü kalbinde bunun sessizce farkına varmış olsa da bu durum daha fazla görev ve daha çok zaaf yaratıyordu.

Korsanların ona yaklaşmasına izin verme tehlikesini göze alabilir miydi?

Kintra ne demiş olursa olsun, onun gibiler gerçekten başkasına önem verdikleri için kendi hırslarını bir kenara atabilir miydi?

Onlar serseriydi. Terk edilenler, sürgün edilenlerdi. Ahlaksız ve bencillerdi.

Canavarlardı.

Alōs o zaman genç kadına doğru baktı, göğsünde artık tanıdık olan bir sıcaklık filizleniyordu.

Evet, diye fısıldadı zihnindeki bir ses. *Senin gibi birinin, bir başkasına değer verebileceğinin kanıtı işte burada.*

Ariōn'a dair bir görüntü zihnine doldu, sonra da krallığını gördü.

Bu parçaları hep zayıflık olarak görmüş olmasına rağmen artık bunların asıl gücü olduğunu anlıyordu. Ateş dansçısı nasıl ailesi için açık bir şekilde, parlayarak, tüm ihtişamıyla yanıyorsa; bunlar da onun aynısını yapmak için sahip olduğu sebeplerdi. Uğruna savaşılacak insanlar, uğruna yaşanacak amaçlardı.

Bize anlatabilirsin ve sana yardım edebiliriz, sadece bunu bilmeni istiyoruz.

Korsanları da bu amacı mı arıyordu? Koruyacak bir aile, engin denizde yelken açmaya devam etmek için hazine haricinde bir sebep mi istiyorlardı? Yoksa bunu çoktan bulmuş muydular? Alōs onların arasında bunu açık bir şekilde gören son kişi olmuştu.

Bunu sindirmek zordu. Kaderin ona dağıttığı elin ardından yaşananlar yıllar boyunca nasır tutmasına sebep olmuştu ve bunların yumuşaması gerekiyordu. Yine de kendini onu bekleyen korsanlara dönerken buldu. İçindeki yeni farkındalıklardan mı, yoksa gerçekten sabrının sonuna geldiğin için mi olduğunu bilmiyordu; ama dikkatli planlamasını bir kenara atıp o anda doğru hissettiren şeyi yapmaya karar verdi.

Gerçeğin bir çeşidini anlatacaktı.

Öne eğilerek, "Bizi bu sulara getirenin ne olduğunu bilmek mi istiyorsunuz?" diye sordu. "Pekâlâ, size anlatacağım ama her şeyi *anlatamam*. Bu konuda huysuzlanmanızı istemiyorum." Herkesin gözlerine tek tek baktığında korsanlar başlarını anlayışlı bir şekilde hızla salladılar. "Yeteri kadar anlattığımı düşündüğümde daha fazla soru duymak istemiyorum. İleride işler iyi giderse belki size anlatırım ama şimdilik masal anlatacak durumda değiliz. Anladınız mı?"

Oda, "*Elbette, kaptan*," diyen seslerle doldu.

Alōs ayağa kalkarken serin büyüsünü dalgalar halinde etrafa yaydı. Soğuk ısırırken diğerlerini oldukları yere sindiriyordu. Bu hareketi sessizce, "*Burada gücün kimde olduğunu unutmayın,*" diyordu.

Penceresinden bakmak için arkasını döndü, sabah güneşinin aydınlattığı engin maviliği izledi. Su parlıyordu, ışık içindeki karanlık düşüncelere zıt bir şekilde neşeyle dans ederek ışıldıyordu. "Esrom için önemli olan bir şeyi arıyorum," diyerek söze girdi. "Yaşanmasına izin veremeyeceğim bir ölümü önlemek için önemli olan bir şey. Artık orada yaşamıyor olabilirim ancak Aadilor'da yaptığım gaddarlıklar bir yana, bunu düzeltmek benim sorumluluğumda." Korsanlarına bakmak için döndü. "Ne tür gaddarlıklar yapabildiğimi hepiniz biliyorsunuz."

Bree ve Çaylak birbirleriyle bakışıp kıpırdanırken onları izledi.

"Ne var ki, vaktim giderek azalıyor." Masasındaki gümüş kum saatini işaret etti, başarısızlığına geri sayım yapan ve sürekli akan kum tanelerini gösterdi. "Bu yüzden senin deyiminle peşimizde fırtına varmış gibi yelken açıyorduk, Therza." Onu dikkatle dinleyen tıknaz kadına baktı. "Eşyanın bu adada olduğu söyleniyor. Artık kandırmacalar sona erdiğine göre, elbette hiçbirinizden kıyıya gelmesini istemeyeceğim. Ama benim gitmem gerekiyor, oraya gideceğim. Tek başıma. Şey... Niya hariç tek başıma olacağım."

O zaman tüm gözler genç kadına döndü, Niya hepsine dik dik bakarak karşılık verdi. Tam bir savaşçıydı.

Alōs'un keyfi yerinde olsa gülümserdi.

"Bildiğiniz üzere, o da kayıp tanrıların lütuflarıyla kutsanmış. Benim gibi güçleri var."

Niya onun gözlerine bakarken tek kaşını kaldırdı. "Senden biraz daha *güçlü* olduğumu iddia edebilirim."

"Evet, iddia edersin tabii," diye yanıtladı Alōs. Yüzünde sessiz ama keyifli bir ifadenin olduğunu biliyordu, tekrar mürettebatına doğru baktı. "Niya'nın aradığımı elde etmek için gereken yetenekleri var. Yardım etmesi için buraya getirildi," diye açıkladı. "Ne yazık ki, bunu siz yapamazsınız. Bu benim sorumluluğum, anlıyor musunuz? Tek istediğim, yolda size de avantaj sağlayacak şeyler bulmaktı. Bu iş bittiğinde gemiden ayrılmak isterseniz sizi durdurmam. Ama şunu bilin ki, söylediğim her şey gerçek ve şu anda paylaşabileceğim her şey bu kadar."

Oda işte o zaman sessizlikle doldu, korsanlar gözlerini kırpıştırıp düzenli nefesler alırken bir gerginlik vardı.

Alōs'un mürettebatına en çok açıldığı andı, onların karşısında ilk kez kendini bu kadar tehlikeye atmıştı.

Sessizlik daha uzun süre devam ettikçe kalbi belirsizlikle çarptı. Ancak sıfırdan başlamaya alışkındı. Yaptığı eylemlerin, korsanlarının sırf onun ihtiyaçları için Aadilor'un dört bir yanına yelken açmasının sonucu bu olacaksa, öyle olsundu.

Prizma Taşı'nın gerisini bulup Esrom'un yüzeye çıkmasına engel olmak, erkek kardeşini bu zalim dünyanın onun için planladıklarından korumak için tekrar ve tekrar sıfırdan başlardı.

"Şu bitkiler ne kadar değerli demiştiniz?" diye sordu Boman. İlk konuşan o olmuştu.

Alōs ihtiyar adamın koyu renk gözlerine baktı. Dümencinin bakışlarında bir tebessümün, anlayışın izleri vardı.

Bu bakış, şaşkınlık ve rahatlama dolu bir dalganın içeri yayılmasını sağlamıştı.

"Çoğunun tek bir dalı bile bir kese gümüş eder, iki kese edenler de vardır," diye yanıtladı Kintra.

Therza ıslık çaldı. "Vay be. Aç devler dolaşıyor olsa bile sahile gitmeye değebilir."

"Aynen," dedi Emanté. Grubun arkasında takılıyordu, devasa ve çıplak vücudu iki kişilik yer kaplıyordu. "Daha fazla para kazanmama engel olan şeyin ne olduğunu umursamam. Yatırımlarıma ekleyebileceğim bir şey varsa seve seve katılırım."

Mürettebattan birkaç kişi daha başlarını sallayıp onaylayarak mırıldandı.

Alōs olan biteni izledi, sessizdi ve hayranlık içindeydi.

Minnettar olduğunu söylemeye cesaret edebilir miydi?

Kintra haklı çıkmıştı.

Ona değer veriyorlardı.

Senin de değer verdiğin gibi, dedi derinlerden bir ses.

Alōs kaşlarını çattı. Kişiliği epey değişiyordu.

"Bu fırsat için teşekkürler, kaptan." Boman konuşunca dikkati tekrar gruba dönmüştü. "Bu gece hâlâ ot toplamak isteyen grup için kayıkları hazırlarım. Sen ve kızıl, derinlerdeki daha ender bitkileri aramak isterseniz de anlarım." Adamın bakışları söylenmemiş sözcüklerle parlıyordu. *Arkandayız.*

Alōs dümencisinin gözlerine baktı. Boman gemisini çok sayıda fırtınadan sağ çıkarmasına yardım etmişti ve şimdi de aynı şeyi yapıyordu.

"Anlaşıldı, ihtiyar," dedi başını sallayarak. "Güvertedekilere hatırlat, kimseyi beklemeyeceğiz. Gemiden ayrılacağımız zaman hazır olmazlarsa para kazanma fırsatını kaybederler."

"Elbette, kaptan." Boman topuklarını yan yana getirerek odadan çıkmaları için gruba bağırdı.

Alōs kapı grubun arkasından kapanırken bir an için durdu, az önce yaşananları sindiremiyordu.

"Şey," dedi Kintra nefes nefese. Yaslandığı duvardan ayrılıp ona doğru ilerledi. "Bu beklenmedik oldu."

Alōs başını iki yana salladı. "Sinir bozucu desek daha doğru olur."

"Bence tam da düşündüğüm gibi gitti."

Alōs dönüp kadının gözlerine baktı, içine huzursuzluk saçan bir his yayılmıştı. "Bunu *sen* mi ayarladın?"

"Ben hiçbir şey ayarlamadım." Kintra ellerini kaldırdı. "Hancılar gibi dedikodu yapmayı kesip sorularını direkt sana sormaları konusunda homurdanmamı dinlemişlerse benim suçum değil."

"Buğu aşkına, Kintra!" diye hırladı Alōs.

"Bana kalırsa," dedi serdümeni, karşısındaki adamın öfkesi onu hiç etkilememişti. "Şimdi planlarımıza devam edebiliriz, artık tedirgin olmamıza da gerek yok. İster hoşuna gitsin ister gitmesin, bu gemidekiler bir aile."

Aile.

Alōs elini yorgunca saçlarından geçirip sandalyesine yaslanırken iç çekti.

İlk ailesinden zar zor sağ çıkmıştı. Bu ekibin onun eceli olacağı kesindi.

Yine de bir yanının bundan hoşnut olmadığını söylese yalan olurdu. İhtiyatlıydı fakat keyfi yerindeydi.

"Planlardan bahsetmişken," dedi Niya. Masadaki haritayı işaret ediyordu. "Bu geceki planlarımız hâlâ çöp sayılır."

Alōs etrafa saçılmış kâğıtlara baktı, onları bekleyen şey tekrar zihninde yüzeye çıktığında şakaklarındaki zonklama da geri dönmüştü. "Evet," diye onayladı. "Ama elimizdeki tek plan bu."

KIRKINCI BÖLÜM

Ay gökte gümüş bir hilaldi, aşağıdaki karanlık sularda sessizce ilerleyen korsanları izliyordu. Kürek çekişlerini uzak kıyıya çarpan dalgaların ritmine uydurmuşlardı, harcadıkları çaba ve verdikleri nefes deniz havasının ıslığından daha yüksek sesli değildi.

Kayıklardan birinin başına oturmuş olan Alōs, en uzaktaki batı uçurumundan gelen ateşin parıltısını inceledi. Işığın ikizi ise ondan uzakta, kuzeydeydi. Gözetleme kuleleri.

Burası gözleri olan bir adaydı.

Ama mürettebatı dolu dolu üç kayıkla tam ortadan, kulelerin kör noktasından ilerliyordu.

O gece, daha önce yalnızca birkaç kişinin ayak bastığı toprağa vardılar.

Görevlerine girişirken herkes sessizdi. Ormanın girişindeki çiçekleri toplarken bakışlarında uçarı bir parıltı vardı. İşleri bittiğinde parlak ödüller verileceği söylenen çocukların sarhoşluğu gibiydi.

Kimse adamın kamarasında anlatılanları konuşmuyordu. Gayet becerikli hırsızlar gibi ellerindeki göreve odaklanmışlardı.

Alōs serdümenini kumullardan birinin diğer tarafında

buldu. Kintra, çocuklarını izleyen bir anne edasıyla etrafta koşturan korsanları izliyordu. Kadının karanlık bakışları onu bulurken altın rengi küpeleri ayın soğuk parıltısıyla ışıldadı. Birbirlerine çabucak başlarını salladıklarında adamın nabzı hızlandı. Niya'yla birlikte gruptan ayrılıp kuzeye doğru giden patikadan ilerlemeye başladılar.

"Bence buradan girmemiz gerekiyor." Niya dik uçurumların arasına sıkışmış koyu renk ağaçları işaret etti. "Kamplarına en hızlı bu yoldan ulaşabiliriz ama şu iki nehri geçmek zorunda kalacağız." Açtığı haritaya tekrar bir bakış attı. İşaretler gece zar zor görünse de Alōs haritayı yeterince incelemişti, onun sözlerinde haklı olduğunu biliyordu.

"Nehirleri geçmek sorun olmaz," dedi Alōs ilerleyerek.

Niya ona yetişip haritayı yeleğinin içine tıkıştırdı. "Sen suyun üstünde yürüyebiliyorsun tabii. Ben ne olacağım?"

Korsan ona bir bakış attı. "Yüzebiliyor musun?"

"Tabii ki..."

"Öyleyse buradan girelim."

Onlar yaklaşırken ormanda bir hırıltı yankılandı.

Niya duraksayıp bilinmezlerle dolu karanlığı incelerken, "Nehirler sorun değil," dedi. "Ama haritalara çizilmemiş başka şeyler sorun olabilir."

"Başka şeyler *olacaktır*," dedi Alōs. "Fakat hâlâ geceyken kamplarına varmamız gerekiyor. Bu konuda ne hissettiğini bilmiyorum ama zorunda kalmadıkça burada uyumak istemem."

Yürümeye devam ederken karanlığa adımını atarak gözlerinin alışmasına izin verdi. Orman zeminine çok az ay ışığı ulaşıyordu ancak derinlere ilerlemeye devam ettikçe ateşböcekleri ve parlayan mantarlar neyse ki yollarını aydınlatmaya başlamıştı.

Alōs dallardan sarkan gür sarmaşıkları kenara itti. Sarmaşıklar adanın damarları gibi birbirlerine sarılmıştı. Hava

nemli ve ağır bir hal alıyordu. Adamın büyüsü sisi hissedince keyifle mırladı, ensesinde birikmiş birkaç çiyden beslendi.

"Çok güzel," diye fısıldadı Niya. Mor renkli, parlayan bir goncayı okşamak için uzandı. Çiçek onun dokunuşuyla açıldı.

"Ve ölümcül," diye ekledi Alōs.

"Ne demek istiyorsun?" Genç kadın ona somurttu.

"*'Parlayan bitkileri yiyenler, Buğu'ya giderler.'*"

Niya parmaklarını geri çekip pantolonuna sildi. "Bir dahaki sefer ilk söylediğin şey bu olsun."

Düşmüş ağaçların üstünden tırmandılar, gür bitkileri kesmek için bıçaklarını kullandılar ve tepeden sarkan ısırgan otundan dikkatle kaçtılar.

Ateş böcekleriyle canlanıp parlayan bir çayıra girdiklerinde, "Burası," dedi Niya. "Bana biraz şeyi anımsattı..."

"Neyi?"

"Esrom'u."

"Evet," diye onayladı Alōs. Bunu fark edince içinde beliren ani ağrıyı uzaklaştırdı. "Benzer yönleri var."

"Özlüyor musun?"

Korsan kaşlarını çattı. "Esrom'u mu?"

"Evet, oranın evin olmasını özlüyor musun?"

Alōs uzunca bir süre sessiz kaldı, yalnızca gececi yaratıkların vızıltısı onun düşüncelerine karışıyordu. "Başta sanki nefes alamadan yaşamaya çalışmak gibiydi. Ama şimdi..."

"Şimdi?"

"O kadar alıştığım bir ağrı ki, zamanla yanımda tuhaf bir yoldaş gibi oldu."

Niya bir anlığına sessizleşti, patikada ilerlerken ayak seslerinin hafif çatırtısı onlara eşlik ediyordu. "Bence bazı hatıralar," dedi en sonunda. "Yanlarında getirdikleri acıya değer. Elimizde olan şeyin gerçek olduğunu bize hatırlatırlar. Onun gerçek olduğunu bilmek ve anımsamak bazen tüm acının ortasında bile insanı rahatlatabilir."

Kadının gözleri parlayan gecenin içindeki masmavi iki safir havuz gibiydi. Günler önce onun kollarında yatarken olduğu gibi her şey açıkça ortadaydı Alōs'un yüreğine yeni bir ağırlık çökmüş olsa da bunun eski evinin hatıralarıyla ilgisi yoktu.

"Niya..." diye söze girdi.

"İlk nehre ulaştık." Kadın karşı tarafı işaret etti.

Ormanın bitki örtüsü dağılarak ay ışığının altında cıva gibi dans eden hızlı suları ortaya serdi.

Niya nehrin kıyısına ilerledi, Alōs ise az önce paylaştıkları anda kalakaldı. Gecenin içine uçan fener bırakan bir çocuk gibi hissediyordu.

"Sence derin mi?" diye sordu genç kadın.

Alōs onun yanına gelip hızla akan nehre baktı. "Öğrenmenin tek bir yolu var."

"Büyünü kullansan ve ikimiz de suyun üstünde yürüsek olmaz mı?"

"Seni taşımama izin verirsen olur."

Niya duraksayıp suya elini sokmak için eğildi. "Buğu aşkına," diye tıslarken elini salladı. "Buz gibi."

"Diğer tarafta görüşürüz o zaman." Alōs büyüsünü ayağının altında yeşil bulutlar halinde toplayıp nehir yüzeyinin tam üstüne adımını attı. Altındaki suyun gücünü hissedebiliyordu, enerji dalgası lütuflarını besleyerek suyun üstünde kalmasını sağlıyordu.

"Bekle," diye seslendi Niya.

Alōs hâlâ nehrin kenarında bekleyen kadına bakmak için döndü. "Evet?"

"Beni yanına al."

"Tekrar etmen gerekiyor," dedi korsan. "Nehir çok gürültülü."

"Beni gayet güzel duydun." Niya ellerini beline koydu.

"Duymadığıma yemin ederim," dedi Alōs. Masum numarası yapıyordu. "Beril taşıyla ilgili bir şeyler miydi?"

"Beni. Yanına. Al."

Alōs kaşını havaya kaldırdı. "Sen bana emir mi verdin? Bulunduğumuz durum düşünüldüğünde, daha minnettar ve mütevazı bir ricada bulunman gerekiyor sanırım. Öyle değil mi?"

Niya ona dik dik baktı, böyle bir bakışın onu daha da kışkırttığının hiç farkında değildi. Alōs sırıtmamak için kendini zor tutuyordu.

"Beni yanına al, *lütfen*."

Tatmin olmanın tadı çok tatlı, diye düşündü Alōs.

"Elbette, leydim." Yanına dönüp onu hızla kucağına aldı.

"Dur, hayır. Beni sırtına al." Niya adamın kollarında kıpırdandı.

"Sıradan bir katır gibi mi? Hiç sanmıyorum. Çırpınmayı bırak, yoksa elimden kayıp *buz* gibi nehre düşersin."

Niya hareket etmeyi bıraktı, adam onu kollarında taşırken mahcup görünüyordu. Yavaşça suyun üzerinde ilerledikleri sırada nehir de altlarında hızla akmaya devam etti.

"Boynuma sarılabilirsin," diye önerdi Alōs.

"Ne?"

"Ellerini boynuma sarabilirsin. Daha iyi tutunmuş olursun."

"Gayet iyi tutunuyorum."

"Orası kesin." Alōs onu daha da sıktığında kadının eli göğsüne yapıştı.

Niya elini hızla çekti.

Alōs düşünceli bir tavırla, "İlginç," dedi. Zihni kadının onun göğsüne son kez dokunduğu ana dönmüştü, o zaman tenleri yan yanaydı. Bulundukları yere rağmen karanlık bir tutku dalgası üstüne akın etmeye başlamıştı.

"Ne?"

"Geçen gece bana dokunurken bu kadar ürkek değildin." Niya'nın gözleri kocaman olduğunda, "Evet, bu konuyu açı-

yorum," diye ekledi. "Çok şaşırtıcı. Kayıp tanrılar biliyor ki o zamandan beri ikimiz de bunu düşünüyoruz."

"Kendi adına konuş."

"Tamam. Kendi adıma konuşursam, bunu tekrarlamak istiyorum. Hem de birçok kez."

Alōs bunun kulağa incelikten yoksun geldiğini biliyordu fakat Buğu asıl gerçeğin bu olduğuna şahitti.

Niya gülerek hem onu hem de kendisini şaşırttı, bu sıcacık ses korsanın içini titretmişti.

"Eğlendin mi?" diye sorarken başını eğip kadına baktı.

"Hem de çok."

"O nedenmiş?"

"Kim benimle tekrar yatmak *istemez* ki?" İri göğüslerini ve insanı baştan çıkaran kıvrımlarını işaret etti.

Nehrin diğer kıyısına daha da yaklaştıkları sırada, "Bak sen şu işe," dedi Alōs. "Ukalalık sana yakışıyor, ateş dansçısı."

Niya kendini beğenmiş bir tavırla, "Ben de öyle düşünüyorum," diye yanıtladı.

Alōs kendine engel olamadan güldü, derinden gülüşüne karşılık genç kadın merakla ona baktı.

"Ne?" diye sordu Alōs.

"Sanırım güldüğünü ilk kez duydum."

"Saçmalama. Ben her zaman gülerim."

"O şekilde değil."

Alōs kadını kollarında hafifçe kaydırdı, içine bir huzursuzluk dalgası yayılmıştı. "O şekilde derken?"

"Bir kum düşümü için bile olsa gerçekten mutluymuşsun gibi."

Niya'nın sözcükleri bir darbe gibi üstüne inmişti. Ancak acı vermek yerine kadına karşı hissettiği ve gittikçe artan o sıcaklığın iyice içine yerleşmesini sağladı.

"Evet, şey..." Kadının gözlerine baktı. "Gerçekten mutlu olduğum daha fazla an bulmuş gibiyim."

Alōs yanakları pembeleşirken onu izledi, kadın utandığını nadiren gösterdiği için bunu görmekten çok hoşlandığını fark etmişti.

Nehrin diğer kıyısına varıp onu yere indirdiğinde kadının bir noktada kollarını boynuna *sardığını* da fark etmişti.

Bir anlığına öylece durdular. Niya durumun farkına vardıklarında hemen uzaklaştı, dokunuşunun hararetinin yerini soğuk rüzgâr almıştı.

Karanlık, nemli ormanın bir sonraki alanına doğru ilerlerken, "Mutlaka bilmen gerekiyorsa..." dedi kadın en sonunda. "Evet, tabii ki o geceden zevk aldım. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez."

"O ne demek oluyor?"

"Birbirimizden zevk alıyoruz diye, aramızda bu şey var diye..."

"Her şeyi tüketen cinsel gerilimden mi bahsediyorsun?" diye önerdi Alōs. "Birlikteyken durdurulamaz güçte oluşumuzdan mı?"

"Aramızdaki *şeyden* bahsediyorum."

"Ben nasıl tanımlamanı istediğimi söyledim."

"Bu geçmişimizi unuttuğum anlamına gelmez," diye devam etti Niya.

Alōs hayal kırıklığıyla homurdanmamak için kendini tuttu. "Niya, sana kendimi kaç kez açıklamam gerekiyor?"

Genç kadın inatla çenesini sıkıyordu. "Anlaşılan pek çok kez."

Alōs başını iki yana salladı. O tanıdık yorgunluk onu ele geçiriyordu, tıpkı onlarca gece önce genç kadını kollarının arasında tuttuğu zaman gibi. Ona ne söylerse söylesin, Niya hatalarını asla affetmeyecekti. Gemide mürettebatına açıldığına şahit olmasına rağmen ona aynı adam, aynı korsan olmadığını kanıtlama şansı tanımayacaktı. Alōs o gemiye gelmeden önce böyle bir şeyi *asla* yapmazdı ama kadının

ateşi kalbine sızmıştı. Bir daha tamamen buz kesmemesi için ona engel oluyordu. "Sana yaptığımın acımasızca olduğunu biliyorum ama asıl sen bunu *neden* yaptığımı anlamalısın. İkimiz de acımasız bir dünyada yaşıyoruz."

"İçinde yaşadığımız dünyanın tabii ki farkındayım," diye ofladı Niya. "Şimdi geçmişini anlıyor olabilirim ama..."

"Bunun bir aması yok. Kişiliğini hayatındaki tek bir eyleme bağlı olarak yargılasam, mesela gösteri niyetine dansınla Buğu'ya gönderdiğin kişileri düşünsem ben de senin kibirli ve kalpsiz bir canavar olduğunu söylerdim."

Niya adam ona vurmuş gibi irkildi. "O mahkûmlar birer *katildi!* Bize ihanet..."

Alōs onun sözünü keserek, "Ama ben böyle *düşünmüyorum*, Niya," diye karşılık verdi. "Çünkü hepimiz kararlar ve eylemlerin iplikleriyle örülmüş karmaşık dokumalarız. Kötülüğünün yanında iyiliğini de gördüm. Bazı insanlara kendini açtığını, bazılarına ise kapattığını gördüm. Bu zamana kadar birlikte yeterince şey yaşadık, bende de benzerlikler göreceğini umuyordum."

Ormanın sesleri etraflarında vızıldıyordu. Niya dudaklarını birbirine bastırmıştı.

"Tam olarak ne istiyorsun, Alōs?"

"Oldukça açık değil mi?" diye sordu korsan. "Seni istiyorum."

Kadın gözlerini kırpıştırdı.

"Geçmişimizi hiç unutamayabilirsin," diye devam etti Alōs. "Ama artık bunu arkamızda bırakalım. Kavga etmek için her zaman sebep bulacağız ama birer düşman olmayalım."

"Alōs..."

"Neden buna direniyorsun?" Kadına yaklaştığında büyüsünün kızıl bir titremeyle ve kafa karışıklığıyla vücuduna yayıldığını hissetti. Büyü bir duvar örüyordu. "Aramızda yaşanabilecekleri bilirken neden direnç gösteriyorsun?"

"Çünkü," dedi Niya. "İyi hissettirmesi, öyle olduğu anlamına gelmez."

"Bana hâlâ güvenmiyorsun."

"Nasıl güvenebilirim ki? Sen, *sensin*."

Kadın onun göğsüne bir kazık saplamış gibiydi.

İşte mesele buydu. Niya gerçekten de acımasız korsanın, bencil adamın arkasındaki kişiyi göremiyordu. Daha da kötüsü, Alōs bunun için onu suçlayamazdı. Şöhretinin böyle yayıldığından emin olmuştu.

"Anladım." Sakince konuşurken geçmişin soğuk maskesinin tekrar kemiklerine yerleşip kaslarını sıkıca kavradığını hissetti. Kalbindeki buzlar erimeye başlamış olmasına rağmen tekrar zırhına bürünmüştü. "Yani cesur ateş dansçısı, tarihin tekerrür etmesinden korktuğu için aramızda alev alev yanan şeyi inkâr mı edecek?"

"Öyle görünüyor." Niya çenesini kaldırdı. "Çünkü ben bile en sıcak alevlerin en çabuk sönenler olduğunu biliyorum."

Yolculuğun geri kalanı sessiz geçti, Niya adamın onu taşıması yerine son nehri yüzerek geçmeyi tercih etti, karaya çıktığında büyüsünün ısısını kullanarak kendini çabucak kurutmuştu. Alōs böyle olduğu için minnettardı. Kadının bedenini, içindekine asla dokunamayacağını bilirken kendisine o kadar yakın tutmayı kaldıramazdı.

Niya ona güvenmiyordu ve hatalarını affetmiyordu. Alōs bunun asla yaşanmayacağına inanıyordu. Hayatı sadece geçmişte yaptıkları için merhamet aramakla geçiyordu ve bundan çok yorulmuştu. Her şey bittiğinde korsanlarıyla beraber yeni bir yolculuğa çıkacak, yeni sular arayacaktı. Her şey bittiğinde, Niya'yla nihayet yollarını ayırabileceklerdi. Bağlayıcı bahisleri yüzünden ateş dansçısını onunla daha fazla kalması için zorlamayacaktı, zaten bunu yeterince yapmıştı.

"Yıldızlar ve deniz aşkına," dedi Niya. Karmaşık çalılıkların ardına bakmak için durmuştu. Alōs onun konuşmasıyla birlikte kendine geldi.

Bir dalı kenara iterek ormanın kesilmiş kısmına baktı.

Bu kısım sonsuza kadar uzanıyor, vadinin derinlerine ilerliyordu.

Tam ortada bulunan devlerin evleri enginlere uzanıyordu.

Devasa binalar, ustaca yapılmış çatılar ve düzgün, tuğlalı sokaklar vardı.

"Her şey çok... büyük," dedi Niya nefes nefese.

"Evet," dedi Alōs. Dikkatini tekrar onları buraya getiren, bu canavarların ortasında olduğunu umduğu şeye çevirmişti. Aç bir tavırla şehri incelediğinde bakışları en arkadaki en büyük evlerden birine takıldı. Dört katlı devasa bir yapıydı. "Biz de buranın faresi olmak üzereyiz. Şimdi..." Niya'ya baktı. "Gidip biraz peynir çalalım."

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Alōs'la birlikte uyuyan sokaklarda dolaşırken ve kaçışan hamamböcekleri misali devasa binalara sırtlarını yaslamışken fark ettiği ilk şey, buranın ne kadar güzel olduğuydu.

Dev yamyamların yaşadığı yerin etsiz kemik yığınlarıyla ve dışkıyla karışık ter kokusuyla dolu olacağını hayal ettiğini itiraf edebilirdi. Evlerin çok eski olacağını düşünmüştü. Islak, su damlayan bir mağarada kurtlar gibi birbirlerine sokularak uyuduklarını hayal etmişti. Ama şimdi tanık olduğu şey, önyargılı tavrı için iyi bir ders olmuştu.

Tuğlaların işçiliği incelikli ve simetrikti, usta ellerin yaptığı belli oluyordu. Kapılar karmaşık oymalarla süslenmişti, iki yanlarındaki devasa meşaleler sokakları sıcak bir renge boyayarak aydınlatıyordu. Gizlice etrafta dolaştıkları sırada normal boyutlarının dörtte birine küçülmüşlerdi, devasa binalarsa sonsuza kadar devam ediyormuş gibiydi.

Niya'nın fark ettiği ikinci şey kokuydu. Şehir çiçek kokularıyla sarmalanmıştı. Pencere pervazlarına bir bakış attığında bunun sebebini gördü. Saksılar beyaz ful ve pembe gilya çiçeğiyle doluydu. Niya'nın elinden daha büyük bir elin koparması için yetiştirildikleri ortadaydı.

Çok az kişinin tanık olduğu şeyleri izlerken, hissettiği heyecan içinde bulundukları duruma rağmen tavan yapmıştı.

Yakında bir dev görmeyi umuyordu!

Evlerinde uyuduklarını hissedebiliyor, duvarları titreten horultuları duyabiliyordu.

Cidden çok büyük olmalılar, diye düşündü. Çünkü devler pek hareket etmese de enerjileri tenine çarpan bir tuğla çuvalı gibiydi.

İnanılmazdı.

Devlerden bir şey çalıp sağ kaldığını anlatınca kız kardeşleri çok kıskanacaktı.

Tabii önemli olan şey, gerçekten de bir şey çalıp hayatta kalmayı başarmaktı.

İlerledikleri sırada herhangi bir Bassette'i yanlış yola düşürecek şeye karşı giderek boyun eğmeye başlamıştı. O şey meraktı.

Sokağın ortasına doğru ilerlemeye başladığında, "Uzaklaşma," diye tısladı Alōs.

"Şuradaki bir kirli su gideri." Kaldırım taşlarıyla döşenmiş sokağın ortasındaki büyük ızgarayı işaret etti.

"Evet, görebiliyorum."

"Burada tesisat var demek oluyor, Alōs. *Tesisat.*"

Adam binanın kenarına yaslandığı yerden, "Harika çıkarım yapıyorsun, şimdi buraya geri dön," diye ısrar etti.

"Hırsızlar Krallığı'nda bile henüz tesisat yok."

Daha fazla evin yanından geçerken korsan onu susturdu, ardından geniş bir meydana çıktılar. Gece olduğu için tezgâhlar kapalıydı, hemen üstlerindeki ay sessiz mekâna loş bir parıltı saçıyordu. Tam ortada duran şey gümüş bir renkle parladı.

"Güneş saati!"

"Kayıp tanrılar aşkına." Alōs onu duvara doğru çekiştirdi. "Hep böyle mi olacaksın?"

"Nasıl benim kadar şaşırmadın? Burada gördüklerimizi anlatan kimse yok."

"Bunun bir sebebi var," diye hatırlattı adam. "Hepsi öldü. Şimdi odaklanır mısın? Dev mimarisine olan hayranlığının herhangi birini uyandırıp uyandırmadığını öğrenmeden liderin evine varmamız gerekiyor."

Niya, "Derin uyuyormuş gibiler," dedi dalgınca. Etraflarındaki kapalı kapılara bir bakış atmıştı.

"Bunun için kayıp tanrılara şükürler olsun. Hadi gel," dedi Alōs. "Bence şuradaki onun binası." Şehrin tepesinde yükselen, uzaktaki bir evi gösterdi. Evin dış cephesi, diğerlerinden daha kaliteli bir taşla parlıyordu.

Sessizce ilerlemeye devam ederken, "Şey..." dedi Niya. "Bu yolculuğun geri kalanı için iyiye işaret değil."

"Neden öyle söyledin?"

"Bir görevin ilk kısmı kolaysa ikinci kısım hep imkânsıza yakın olur."

"Sürekli imkânsıza yakın olmasından iyidir."

"Ama tamamen kolay olması kadar iyi değil."

"Elde etmeye değer olan hiçbir şeye asla kolay ulaşılmaz." Alōs ona bir bakış atarken parlak gözleri onu tüketiyormuş gibi parlıyordu.

Niya'nın midesinde kelebekler uçuştu, adamın sözleri zihnine doldu.

Yani cesur ateş dansçısı, tarihin tekerrür etmesinden korktuğu için aramızda alev alev yanan şeyi inkâr mı edecek?

Korsanın eğilerek öne ilerlemesini izledi, arkada tek başına kalmıştı.

Niya korkmuyordu, resmen dehşete düşmüştü.

Çünkü ona tekrar güvenirse ve Alōs bu güveni boşa çıkarırsa asla affedemeyeceği kişinin korsan olmayacağını biliyordu. Kendisini affedemezdi.

Bu asla giremeyeceği bir kumardı.

Silkinerek zihnini düşüncelerinden kurtardı. Artık bir

blok ileride olan korsana yetişmek için acele etti. Köşeleri döndüklerinde bir anlığına durdular, uyuyan devlerin çıkardığı gürültünün yerini uyanan ve taşa basan ağır ayakların alıp almayacağını görmek için bekliyorlardı. Bir kum düşümü geçmiş gibiydi. Ancak şehir ağır uykusuna devam ediyordu, devlerin ağır bedenleri hâlâ evlerinde kıpırtısızdı. Bu yaratıkların davetsiz misafirlerden korkmadıkları belliydi. İnsanlardan kat kat büyük ve kahvaltıda onlarla beslendikleri söylenen devleri aramaya gelecek kadar aptal olan kim vardı ki?

Anlaşılan onlar vardı.

Nefes nefese bir şekilde lidere ait olduğunu umdukları yüksek eve yaklaştılar. Niya'nın bakışları devasa merdivende dolaştı, her bir basamak onun boyundaydı. En tepede tahta bir kapı vardı. İki yanında devasa ateş kâseleri bulunuyordu, taş cephe çiçek ve yaprak oymalarıyla süslenmişti.

Şimdi daha yakın olduklarından evden yankılanan müziğin gürültüsünü duyabiliyordu.

Büyüsü kıpırdandı, sinirleri tetikteydi. "Anlaşılan hepsi uyumuyormuş," dedi korsana.

"Evet," diye onayladı Alōs. Önlerindeki yapıyı inceliyordu. "Sese bakılırsa bir süre daha uyumayacaklar. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. İçeri girmemiz gerekiyor."

Basamaklara asılarak kendisini yukarı çekmeye başladı.

Niya onu takip ederken, "Bekle," diye homurdandı. Kolları tırmanmaktan ağrıyordu. *Buğu aşkına, bir düzineden fazla basamak olmalı.* "Ön kapıdan doğruca içeri girmeyi ciddi ciddi düşünüyor olamazsın, değil mi?"

Son basamağa çıktığında, "Tabii ki düşünmüyorum," diye fısıldadı Alōs.

Niya ellerini dizlerine koyup eğildi, nefesi hafif hırıltılıydı. "Öyleyse... bunu neden... yaptık?"

"Ön kapıdan içeri *sıkışarak* gireceğiz." Kapının menteşe-

sindeki boşluğu işaret etti. "Boyutumuzun avantajı." Niya'ya bir sırıtış gönderdikten sonra ilerledi.

Niya, "Alōs," diye tıslarken ceketini çekiştirdi. "Biraz bekleyebilir miyiz? İçeri girdikten sonraki planımız ne?"

Korsan döndüğünde parlak gözleri onun gözleriyle buluştu. "Planımız, bir plan yapmak. Ama dışarıda dikilirken daha fazla şey öğrenemeyiz."

"İçeridekileri hissedebiliyorum, Alōs," dedi Niya. Adam boşluğa sıkışırken onun peşinden ilerledi, nabzı hızlanıyordu. "Çok sayıda olmalarından korkuyorum."

Dar aralığa sıkıştıkları sırada korsan bir cevap vermedi. Niya adamın iriyarı vücudunun ardından gelen ışığı zar zor görebiliyordu. Böyle sıkışmak hiç hoşuna gitmemişti, büyüsü kıvranırken panikle nefes almaya başladı. *Kayıp tanrılar aşkına, biz buradayken biri kapıyı açmaya çalışırsa ne olacak?* Bu düşünceyle birlikte iyice hızlandı ve korsana yanaştı. Alōs tam çıkışta duruyordu.

Davulların gümbürtüsüyle karışan kibar arp müziği ona çarptı, gürültülü sohbetler ve kahkahalar da iriyarı bedenlerin gölgeleriyle birlikte önünden geçiyordu. Ama en önemlisi, kuvvetli hareket dalgaları üst üste geliyordu. Niya neredeyse geri bir adım atacaktı.

Adamın omzunun üstünden daha iyi görebilmek için uzanıp, "Ne görüyorsun?" diye sordu.

"Parti veriyorlar," diye fısıldadı Alōs. "Ama kapının hemen yanında çiçek tarhı var, eğilerek oraya geçebiliriz. Hazır mısın?"

"Evet."

Kemirgenler gibi hızla içeri girip yüksek çiçeklerin arasına çöktüler. Niya bir çiçek sapını sıkıca kavrayıp yaprakların altına saklandı. İçinde bulundukları çiçek tarhı taş zemine doğrudan kazılmış gibiydi ve girişteki koridor boyunca uzanıyordu. Niya önce sola, sonra sağa bir bakış attı fakat

saklandıkları çiçeklerin nerede bittiğini görememişti. Bitki saplarından oluşan bu orman sonsuza dek devam ediyormuş gibiydi.

Koridorda yürüyen adımların sesi ona çarparken ayaklarının altındaki zemin titredi.

Buna rağmen kalbi hem beklentiyle hem de görülmemiş olmanın verdiği rahatlıkla doluydu. *İçeri girmeyi başardık!* Her yerde devler vardı.

Nabzı hızlanırken başının hemen üstündeki beyaz yaprağı hafifçe kaydırdı. Manzaraya bir bakış attığında gözleri kocaman oldu.

Binanın dışı tamamen taştan yapılmış olsa bile içerisi yemyeşil bir ormandı. Sarmaşıklar canlı duvar kâğıtları misali duvarları sarmıştı, berrak kavanozlara hapsedilmiş ateşböcekleri yüksek salonu aydınlatıyordu. Devler işte oradaydı, tüm mekânı dolduruyorlardı. Devasa yeşil ve mavi renkli yaratıklardı, kolsuz giysilerinden ve üstlerini zar zor örten tuniklerinden kasları taşıyordu. Birbirleriyle vakit geçiriyor, konuşuyor ve at kadar büyük kadehlerden içki içiyorlardı.

Şimdi aralarında kalın duvarlar yoktu ve o devlerin arasındaydı. Hareketlerinin enerjisi, Niya'nın en başta hissettiğinden çok daha ağırdı. Bir oda dolusu kumun altında ezilmek gibiydi. Ağırdı. Baskıcıydı. Felç ediciydi.

Nefesini kesiyordu.

Babasının, büyüsünün neden devlere karşı pek işe yaramayacağını söylediğini şimdi anlıyordu. Lütufları güçlüydü, aynısı Alōs için de geçerliydi ancak bu kadar dev varken... Yaptıkları şey güneşi söndürmeye çalışan bir damla su gibi olurdu.

Tekrar çiçeklerin arasına eğildi, yeni bir panik onu ele geçirirken zihni çok hızlı çalışıyordu.

Bu gece uğraşmaları gereken tek şey, Prizma Taşı'nın yerini bulmak değildi. Hayır, burada bulacakları şeyi gerçekten

küçümsemişti. Karşılarında dev yamyamlar biçiminde aşılmaz taş duvarlar vardı.

"İyi misin?" Alōs ona doğru yaklaştı.

"Hareketleri sırtımda bir şehir taşımak gibi." Adamın gözlerine baktığında içlerindeki endişeyi gördü. "Alōs, büyümüz burada bizi kurtaramaz. Onlara karşı olmaz."

Korsan lordu kaşlarını iyice çattı. "Onlara *karşı* işe yaramayabilir ama lütuflarımıza bu şekilde seslenilmesinin bir sebebi var, ateş dansçısı. Gücümüzde hep bir avantaj bulabiliriz. Hadi bu koridordan çıkalım. Henüz nedenini bilmesem de bir şey bana bu çiçek tarhını takip etmemizi söylüyor." Sağ tarafı, sonu belli olmayan sonsuz çiçek tarhını işaret etti.

Niya kendini toparlayıp zorla ilerlemeye başlayarak adamı takip etti. Çiçeklerle yaprakların altında eğilerek ilerlerken sapları kıpırdatmamak için dikkatli davranıyorlardı.

Bir süre yürüdükten sonra, "Sonunu gördüm," dedi Alōs. Partinin ve ayaklarını yere vuran devlerin sesi, ilerlemeye devam etmeleri gerektiğini anlatan bir ritimdi.

Çiçek tarhının sonundaki çıkıntıya geldiklerinde kenardan bir bakış attılar, kubbeli bir oda görünüyordu. Odanın zemini taş mozaiktendi, desenler dönerek tam ortada bir noktada birleşiyordu. Çatı ise vitraylı camdan bir şaheserdi ve bitkileri tasvir ediyordu. Niya bu odanın devlerin kaynaşması için mükemmel bir yer olduğunu düşündü fakat mekân kocaman olmasına rağmen boştu, içinde tek bir dev vardı.

Dev, ağaçların tepesine ulaşacak kadar uzun boylu olmasa da beş altı adam boyunda vardı. Siyah saçını geriye tarayıp sıkıca atkuyruğu yapmıştı. Yüz hatları şişmiş ve ağırdı. Bir arı onun kaşlarını, burnunu ve dudaklarını sokmuş gibi görünüyordu. Odanın diğer tarafındaki bir duvara yaslanmıştı, bir çubukla tırnaklarını temizliyordu.

Bir kemiğe korkutucu derecede fazla benzeyen bir çubuktu.

Niya yutkundu. "Sence o bir muhafız mı, misafir mi?" diye fısıldadı.

"Bence buradaki tüm misafirler aynı zamanda birer muhafız."

"Ne yapmalıyız?"

Alōs yanıt vermedi. Kubbeli odanın karşısındaki bir geçide bakış atarken kaşlarını çatmıştı.

Niya adamın gördüğü şeyi görmek için yaklaşarak, "Ne oldu?" diye sordu.

"Bir şey hissediyorum."

"Evet, ben de. Etrafta dolaşan devleri."

Alōs başını iki yana salladı. "Hayır, tanıdık geliyor. Daha önce..."

"Daha önce *ne?*" diye ısrar etti sabırsızca.

"Daha önce Prizma Taşı'nın diğer parçalarının etrafında da böyle hissetmiştim."

Niya kalbi teklerken yanına eğildikleri çıkıntıyı iyice kavradı. "Burada mı hissediyorsun? Emin misin?"

"Tamamen emin değilim ancak..." Bakışlarını ona çevirdiğinde gözlerinde ışığın, umudun parıltısı vardı. Niya'nın iyimserliğini göklere uçurmaya yetecek bir bakıştı. "Şuradaki koridorda her ne varsa onu araştırınca daha emin olurum."

Niya odanın karşısındaki açık kapıya tekrar baktı. Koridor, arkalarında kalan yola benziyordu ama tamamen sessizdi. Koridor boyunca çok az hareket sezebiliyordu. Fakat burada artık tamamen sezilerine güvenemiyordu. Bu devlerden gelen hareket dalgaları onu şaşkına çevirmişti.

"Çok uzak değil," dedi korsana. "Ama oraya ulaşmak için saklanabileceğimiz bir yer yok."

Uzun çiçek tarhı eğildikleri yerde sona eriyordu ve önlerinde sadece taş zemin vardı. Arkasına saklanabilecekleri bir saksı ya da heykel bile yoktu.

"Öyleyse bu gece gerçek hırsızlar olacağız," diye açıkladı

Alōs. "Sessiz kalıp yavaş hareket edersek o fark etmeden geçebiliriz."

Niya suratını astı. Mükemmel bir plan sayılmazdı ama şu zamana kadar ne mükemmel olmuştu ki? Ayrıca başka seçenekleri var mıydı? Büyüleri böyle bir yaratığa karşı işe yaramazdı. O kadar kalın deriyi ve yoğun kasları büyüyle delmeye çalışırken ne kadar çabuk, ne kadar fazla tükeneceğini hayal edebiliyordu.

Alōs ayaklarının dibindeki toprağı avuçlayıp yüzüyle ceketine sürdü. Niya'nın endişeli bakışlarını gördüğünde, "Kokumuzu saklamak için," diye açıkladı. "Her ihtimale karşı."

"Bu iş gittikçe daha harika bir hal alıyor," diye homurdandı Niya. Ardından aynısını yapmak için eğildi.

Düzgünce kirlendikten sonra çiçek tarhından tırmanarak çıktılar, sağlarındaki kıvrımlı duvara sırtlarını yaslayıp duraksadılar.

Niya'nın kalbi zeminin üstünde sekiyormuş gibiydi, beklerken duyuları iyice tetikteydi. Büyüsü, *Savaş*, diye tısladı. Kadının onu neden içinde tuttuğunu, bastırdığını anlamıyordu. Ateş dansçısı, büyüsünün taleplerini görmezden gelmeye devam ederken devin odanın karşısına geçen iki fareyi fark etmemesini izledi. Dev sadece tırnaklarını temizlemeyi bırakıp dişlerini karıştırmaya girişmişti.

Alōs kadına bir bakış atıp gülümsedi, ardından ağır adımlarla ilerlemeye başladı.

Niya onun toprakla kaplıyken tuhaf şekilde tatlı göründüğünü fark etti, korsanın her zamanki kusursuzluğu kirler ve lekeler altında kaybolmuştu.

Bakışları yaklaştıkları yeni koridorla odanın diğer tarafındaki dev arasında hızla gidip geliyordu. *Biz hiçbir şeyiz. Hiç kimseyiz. Ezmeye bile değmeyecek ufacık böcekleriz.*

Şimdi sadece doksan adım kalmıştı.

Yetmiş.

Elli.

Dev onlara doğru baktı. Niya bir nefes alırken donup kaldı, yanındaki korsan şimdi kıpırtısızdı.

Canavar havayı kokladığında iyice duvara yapıştı, bu çabasıyla taş onu tek lokmada yutabilirdi.

Kolay lokmaymış gibi hissediyordu. Dev *doğruca* onlara bakıyordu.

Bu odanın ortasına yürürken ne düşünmüşlerdi? Delilikti bu!

Niya'nın içindeki her şey hareket etmek, koşmak ya da en azından geri çekilmeleri için zaman yaratacak bir büyü yapmak için çığlıklar atıyordu.

Fakat kıpırdamadı. Alōs da hareket etmiyordu. Büyüleri de öyleydi. Niya, adamın büyüsünün de tıpkı onunki gibi korsanın teninden dışarı fırlamak istediğini hissedebiliyordu. Alōs bu titreşimi kısıtlıyordu.

Bir mucize oldu ve canavar tekrar işine döndü.

Alōs'la birlikte bir kez daha öne ilerlediler. Nihayet başarıyla köşeyi dönüp sonraki koridora vardıklarında rahatlayarak nefesini bıraktı.

"Buğu aşkına," diye fısıldadı. "Hayatımdan birkaç yıl eksildiğine eminim."

"Dev bizi görse canımızı alırdı, ömrümüzden birkaç yıl gitmesi yine iyi sayılır."

Niya titrememek için kendini tuttu. "Şimdi nereye gidiyoruz?"

Alōs odaklanarak kaşlarını çattı ve uzun koridora bir bakış attı. Hiç pencere yoktu ancak duvarları kaplayan sarmaşıkların arasına yerleştirilmiş fenerler parlıyor ve yolu aydınlatıyordu. Koridor boyunca altı açık kapı vardı, iki tarafa eşit sayıda dağılmışlardı.

"His burada daha güçlü," dedi Alōs. "Ama devam etmeden önce her odayı aramamız lazım."

Aceleyle ilerlediler, yakalanmış yıldız ışığıyla parlayan ya da yumuşacık parlak yosunla kaplı odalara girdiler. Devlerin ayak seslerini duymamak mümkün değildi. Niya onların yaklaştığını hissettiğinde duvarları saran kalın sarmaşıkların arasına daldılar. Yarım kum düşümü süre daha etrafı keşfettikten sonra, korsan lordunun hissettiği hüsranının giderek arttığını fark etti. Adamın sezdiği şeyin sadece umudun hayaleti olmasından korkuyordu. Burası devasaydı, her odada onları bekleyen muhteşem eşyalar vardı.

Parlayan iki yeşil kürenin önünde durdular, elmalardan daha büyük olmayan küreler durmaksızın birbirlerinin etrafında daire çiziyordu. Yumuşak bir yastığın üstünde uçuyorlardı, odadaki eşyalar bunlardan ibaretti.

"Bunlar ne?" diye sordu Niya. Topların dönüp durmasını izledi, birbirlerine çekiliyor fakat dokunamıyor gibi görünüyorlardı. Burada hapsedilmiş bir büyü olduğu kesindi. Niya umutsuzluk içinde, *Alōs'un hissettiği bu muydu?* diye düşündü.

"Bağlantı taşları," dedi Alōs. Önlerindeki yeşil ışık, adamın yüzünü aydınlatıyordu. "Bunları yalnızca Esrom'da görmüştüm."

Niya tekrar kürelere bakıp somurttu. Adlarını hiç duymamıştı.

"Ne işe yarıyorlar?"

"Büyüleri iki varlığı birbirine bağlayabilir. Ayrı düştüklerinde bir taraf, diğer tarafı çağırabilir. Çağrıya direnmenin acı verici olabildiğini duymuştum. Diğer parça kimin elindeyse onunla tekrar buluşana kadar kanında kıymıklar varmış gibi hissedermişsin. Bağlantı taşları uzun süre ayrı kalmaktan hoşlanmazmış."

"Korkunç görünüyor. Kim kendisini böyle bir şeyle bağlar ki?"

Alōs ona yanıt vermedi, dönüp duran küreleri izlerken bakışları dalgınlaşmıştı.

"Alōs?" Ona doğru yaklaştı fakat korsan arkasını dönüp odadan çıktı.

Niya bağlantı taşlarına baktı, adamın görüp de kendisinin göremediği ne olduğunu düşünürken kafası karışmıştı. Ardından korsanı takip ederek odadan ayrıldı.

Gergin bir sessizlikle arayışlarına devam ettiler, buradaki zamanlarının neredeyse tükendiğini hissediyorlardı. Sonra korsan aniden koridorda koşmaya başladı.

Niya onu takip ederken sinirlerinin diken üstünde olduğunu hissedebiliyordu. Adam koridorun sonundaki son açık kapının önünde kayarak dururken, "Ne oldu?" diye sordu.

"Burada," dedi Alōs. "Bir şeyi hissede..."

Ama odaya bir bakış attıklarında sözcükleri solup gitti.

"Buğu aşkına," diye fısıldadı Niya.

Dehşetle dolu bir odanın önünde duruyorlardı.

Duvarları saran raflarda, Aadilor'un dört bir yanından gelen insanlar vardı. Bedenleri doldurulmuş ve dondurulmuştu. Hultez'in kuzeydoğu topraklarından gelen bir grup adam dizlerinin üstündeydi, kalkanlarını kaldırmışlardı ve yüzlerinde dehşet dolu bir ifade vardı. Shanjareeli iki kadın birbirlerine sarılmıştı, yüzleri insanın kalbini kıran bir kederle çarpılmıştı. Sergilenen çocuklar bile vardı, onlar gülümseyecek şekilde yerleştirilmişlerdi.

Niya buz kesti.

"Sence..."

"Evet," dedi Alōs içeri girerek. "Burada ölen kişiler. Anlaşılan liderin ganimet odasını bulduk."

Niya sanki önündeki iğrenç manzara yüzünden transa girmiş gibi etrafı dolaştı, kulakları uğulduyordu. Kutularda sadece insanlar değil, her türden yaratık vardı. Bazılarının levhalarında farklar olduğunu fark etti. "Sence bu sembol ne demek?" Metal isim levhalarının üstüne damgalanmış yıldızları işaret etti. Diğerlerine göre bu doldurulmuş ganimetler

hep öne doğru yerleştirilmişti, sanki koleksiyonun cevherleri onlardı.

"Bence..." Alōs onun yanına geldi. İçinden dışarı bir şey itiyormuş gibi kollarını kaldırmış olan bir kadının boş gözlerini inceledi. "Bu lütuflu oldukları anlamına geliyor."

Niya gözlerini kırpıştırdı. "Ne? Büyüleri mi vardı?"

Adam başıyla onayladı. "Anlaşılan en çok onları yemeyi seviyorlarmış."

Niya geriledi, boğazı düğümlenmeye başlamıştı. "Buradan çıkmamız gerekiyor."

Ama bir sonraki sıraya doğru döndüğünde duyduğu gürültülü bir hırlama ayağının altındaki taşı titretti.

Niya donakaldı.

Nazikçe sallanan kuyruk olmasa karşısındaki şeyi doldurulmuş ganimetlerden biri sanabilirdi.

Yakınlarında yanan bir şömine vardı. Önünde de kocaman bir kedi kıvrılmış yatıyordu. Başını kalın patilerinin üstüne koymuştu, daracık gözbebekleriyle ve ela gözleriyle doğruca onlara bakıyordu.

Soğuk bir panik onu ele geçirirken burnu anında kaşınmaya başladı. *Kediler.* Kedilerden nefret ederdi. Özellikle de aşırı büyük olanlardan.

Kedi başını kaldırıp uykulu bir tavırla esnedi. Niya'nın ön kolu kadar uzun olan keskin dişleri, ateşin ışığında fildişi hançerler gibi parlıyordu.

Niya'nın kalbi tekliyordu ama bunun sebebi birer hançer gibi olan keskin dişler değildi. Kedinin tasmasında, sarmal metalin tam ortasında kırmızı bir cevher onlara göz kırpıyordu.

"Alōs..."

Adam onun arkasında kıpırdamadan duruyordu. "Daha önce bize fare dememle dalga geçeceksen söyleyeceklerini kendine saklayabilirsin."

"Hayır, *bak*." Niya çenesiyle işaret etti. "Tasmasında."

Alōs, "Prizma Taşı," diye fısıldadı. Ardından sesi huysuzlaştı. "Bir *kediyi* mi süslüyor?"

Niya tüm bedenini ele geçiren gerginliğe rağmen gözlerini devirdi. "Bence burada yanlış noktaya odaklanıyorsun, korsan. Taşı *bulduk*."

"Bir devden daha kötü olabilecek bir canavarda."

Niya'nın büyüsü bedenine çarptı, onları izleyen yaratığı incelerken içine bir beklenti dalgası yayılmıştı. "O kadar da büyük değil."

"Ama tek bir kükremeyle tüm misafirleri uyarabilir, hepsi de koşarak buraya gelir."

"Ses çıkaramayacak kadar yorgunsa yapamaz," diye önerdi kadın. Aklında bir plan oluşmaya başlamıştı. "Çok bitkin görünüyor."

Yavaşça kediye yaklaştı, Alōs'un onu uyaran tıslamasını duymazdan gelirken kalçalarını sallamaya başladı.

Onun yaklaşmasını izleyen canavar kulaklarını arkaya yatırdı, üzerine atlamaya hazırlanarak sırtını kamburlaştırdı fakat Niya büyüsünü kızıl bir sis yaratığın gibi etrafına yaydı. *Rahatla.* Niyetini havaya doğru gönderdi ve sıcak bir battaniye gibi kediyi sardı.

Hayvanın gözleri kapandı.

Uyu, diye emretti kadın. Canavarı okşayan büyüsünün dalgaları değil de kendisiymiş gibi parmaklarını oynatıyordu.

Kedi yavaşça başını tekrar patilerinin üstüne koydu. Mırlama sesi odayı doldurdu.

Niya sırıtarak korsan lorduna bir bakış attı, kendinden memnun olduğu her halinden belli oluyordu. "Gördün mü? Koca oğlanın uykusu var. Şimdi iyi bir hırsız ol ve ben onu böyle tutarken cevherini çal."

Korsan yanına geldi, büyük kediyi şüpheyle izliyordu. "Erkek olduğunu nereden biliyorsun?"

Niya omuz silkti. "Öyle işte. Tembel bence."

Alōs ona düz bir bakış attı. "İyiymiş."

Kediye dönüp derin bir nefes verdikten sonra omuzlarını dikleştirdi. Kedinin tasmasındaki cevherli madalyon, hayvanın kafasını koyduğu yerin altına yarı gömülmüş durumdaydı. Korsanın onu alabilmesi için canavarın çenesinin altına uzanması gerekecekti.

Niya gerginlikten ölecekmiş gibi hissetmesine rağmen rahatlatıcı bir ritimle bileklerini döndürmeye devam etti. Parmak uçlarının altındaki canavarın kuvvetini hissedebiliyordu, zaten bu hayvan yarı yarıya evcilleştirilmiş gibi duruyordu. Ama en nazik kediler bile insana rasgele bir şekilde pençe atabilirdi. Kadının onlardan nefret etmesinin sebeplerinden biri de buydu. Kediler güvenilmez yaratıklardı.

Alōs'un büyük bir patinin üzerinden geçmesini ve bir bıyığa çarpmasını izledi. Kedi sırtüstü yatıp korsanı da yanında götürürken hızlı bir nefes aldı.

Alōs şimdi yaratığın üstünde oturuyordu, madalyon hemen önündeydi. Hiç hareket etmedi.

Niya hızla atan kalbini sakinleşmesi için zorladı.

Sakin ol, dedi lütuflarına. *Nazik ol.*

Odaya bir kez daha uykulu mırlama sesleri yayıldı.

Niya rahatlayarak iç çekti.

Alōs'un bakışları mermere dönüştü, gözleri hemen önündeki ışıltılı kırmızı cevhere odaklanmıştı.

Hançerlerinden birini çıkardı, ateşin ışığında gümüş parlıyordu.

Zar zor duyulabilen bir sesle kırmızı taşı yerinden çıkardı. Cevheri ellerinde çevirip dururken taş parladı, ardından adamın parlayan gözleri kadına döndü. Yüzünde muzaffer bir sırıtış vardı.

"Burada," dedi korsan. "Taşın tamamı burada."

Bir rahatlama ve mutluluk dalgası, Niya'nın dizlerinin boşalmasına neden olmak üzereydi.

Başardık! Yıldızlar ve deniz aşkına, başardık!

Prizma Taşı'nın son parçası.

Esrom kurtulacaktı.

Niya özgür olacaktı.

Alōs kayarak aşağı inip yanına döndüğünde genç kadın adrenalinin etkisiyle ona sarıldı.

Güçlü kollarıyla onu sıkıca kavradı, geri çekilirken mavi gözleri buluşmuştu.

Tuhaf bir şekilde mükemmel bir andı.

Alōs'un bakışları dudaklarına doğru döndüğünde kadının midesinde yeni kelebekler uçuştu.

Niya korsan öne eğilirken kıpırdamadı, yaşanacak şeyi hem biliyor hem de istiyordu.

Sonra hapşırdı.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Niya, dev bir kedi tarafından kovalanmanın fazla abartılan bir deneyim olduğunu artık söyleyebilirdi.

Alōs'la birlikte ganimet odasından koridora açılan köşeyi hızla döndüklerinde yaratığın kükremesi arkadan onlara çarptı.

Niya hızla ve ciğerleri acıyarak nefes alıyordu, hayvanın ağır hareketleri kendi hareketleriyle çarpışıyordu. Büyüsünün bir kısmını kediye doğru gönderdi.

Gözünün ucuyla kızıl bir parıltı gördü. Alōs, Prizma Taşı'nı cebine tıkıştırıp dönerken güçlerini yeşil bir dalga halinde dışarı saçtı.

Ama kahrolası kedi çok çevikti. Sonuçta o bir *kediydi* ve büyülerinden sıçrayarak uzaklaşıyordu.

Niya, hayvanların Görü'ye sahip olup olmadığını ya da büyüyü sezip sezemediklerini merak etti. İnsanların sezemediği başka tuhaf şeyleri hissedebiliyorlardı.

Ancak düşünceleri çok geçmeden dağıldı çünkü taş zemin yeni bir sebep yüzünden sarsılmaya başlamıştı.

"Devler!" diye haykırdı. Arkalarını döndüklerinde onları kovalayan kedinin peşinden gelen beş devi gördüler.

Niya normalde etrafındaki hareketi toplayıp kullanabilir-

di ama bu çok fazlaydı. Onlara doğru akın eden bütün bu şeyler, lütuflarını kontrol etmek yerine içlerinde boğuluyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu.

Alōs küfretti. Kubbeli odaya doğru kaçmaya devam ettikleri sırada, "Büyünü kullanmayı bırak," dedi aceleyle.

"İyi de neden?" diye haykırdı ateş dansçısı. Devlere karşı pek bir şey yapamasa bile en azından biraz zaman kazanmayı umuyordu.

"Çünkü lütuflu olanlara nasıl davrandıklarını gördük," dedi korsan hızla. "Ölümümüzü garantilemiş oluruz."

Adamın sözcükleri ruhuna çöktü, onu dibe batıran ağırlığa bir de onlar eklenmişti. Buradan kaçamayacaklardı.

Babası haklı çıkmıştı. Devler birkaç hızlı adımla onlara yetişmişti, koridorun diğer ucundan da başkaları geliyordu.

Kapana kısılmışlardı.

Niya korsanla birlikte koridorun duvarına koşturdu. Sarmaşıkların arasına saklanmaya çalışıyorlardı ancak kocaman eller onlara uzanarak vahşi hareketlerle bitkileri kopardı.

Niya dengesini kaybetti, aynı anda hareket eden pek çok şeyin olması iyice başını döndürdü. Yan taraftan Alōs'un ona seslendiğini duysa da başı çok dönüyordu. Bir an sonra kayalar gibi kuvvetli bir enerjinin onu duvardan kopardığını hissetti, büyük ve camdan bir kafesin içine bırakılmıştı.

Sert bir zemine çarparken yanındaki korsana çarptı. Kafes bir süre dönüp durduktan sonra nihayet düzeldi. Tahta zemine yığıldı, korsan da yanındaydı. Dişlerini göstererek sırıtan devler etraflarını sarmıştı, kafesi hızla kaldırıp göz hizalarına getirdiler.

Çok aşağılardaki uzak bir yerden bir miyavlama sesi duyuluyordu.

Devlerden biri, "Ziyaretçiler," diye homurdandı. Nefesi camın buğulanmasına neden oluyordu.

"Üstelik gecenin bu saatinde," diye dilini şaklattı bir diğeri.

"Liderimizin hiç hoşuna gitmeyecek," dedi dişi bir dev. "Ama en sevdiği baharatlarla piştiklerinde mutlu olacaktır."

Niya eğildiği yerden, "Yani *gerçekten* yamyamsınız," deyiverdi.

Onları tutan dev, kafesi çevirerek yere düşmelerine sebep oldu.

"Siz ufaklıklar hep çok iticisiniz," dedi ona doğru. "Yamyamlık, kendi türümüzü yememiz demektir. Siz kesinlikle bizimle aynı türden değilsiniz."

Etrafındakiler güldü, ilerlerken onları diğer devlere göstererek kutlama yapıyorlardı. Uzun süren bir yürüyüşün ardından taht odasına girdiler.

Onları parıltılı bir gölgelik alan karşıladı. Kalın ağaçlar, yastıklarla örtülü platformun üstünde sütun misali yükselirken ateşböcekleri de kavanozlarda parlıyordu. Niya iki yanlarında, loş ışıkta toplanan daha fazla dev olduğunu gördü. Yeşil ve mavi tenleri etrafla uyumluydu.

Onları taşıyan dev taht odasının birkaç adım önünde durdu. Davul sesleri etrafa yayılıyordu.

Niya'nın kalbi de bu ağır ritimle birlikte attı, korkusu tüm vücuduna yayılmıştı. Alōs ona yaklaştı, parmağıyla hafifçe kadının parmağını okşadı. Dokunuşu, "*Ben buradayım*," der gibiydi. Niya korsan ona güven verdiği için minnettar olsa da daha önce pek çok taht odasına girmiş, Hırsız Kral'ın insanı ezen bakışları karşısında dikilmişti. Bu sayede dehşetini derinlere gömmeyi ve herkesin karşısında dimdik durmayı öğrenmişti.

Odadakilere kıyasla küçük olabilirdi, lütufları da onların ağırlığı altında eziliyordu ancak cesareti onlarınkine eşdeğerdi.

Bakışları sertleşti, ellerini yumruk yaptı ve gözlerini odaya giren yeni deve çevirdi. Dev kambur yürüyordu, yorgun bir dağ gibiydi. Kat kat kolyeler gümüş rengi sakalının altından sallanıyordu.

Platformun üstündeki yastıkların içine yerleşirken yarı kapalı gözlerini ovdu. "Söyle bakalım, Dthum. Beni uykumdan uyandıracak, hâlâ eğlenen devleri çağıracak kadar önemli olan şey nedir?"

"Efendim, size gece böcekleri yakaladım." Dthum kafesi yere, liderin kocaman ayaklarının önüne koydu. "Köşke girmişlerdi."

Kalabalık bu haberle birlikte homurdanırken yaşlı dev gözlerini kırpıştırdı. Hemen sonra bakışları netleşti ve öne doğru eğilip camdan onlara bir bakış attı.

Yüzü aydınlanırken, "Buraya ufaklıklar gelmeyeli epey zaman olmuştu," dedi merakla. "Evet, çok zaman olmuştu. Siz canınızı hangi bitkiler için tehlikeye attınız?"

Alös öne çıktı. "Bitki çalmadık, efendim."

"Tabii ki çalmadınız," dedi lider elini sallayarak. "Çalmak, çaldığınız şeyle beraber başarıyla kaçmak demektir. Siz başarıyla hiçbir şey yapmadınız. Ama buradasınız. *Benim* köşkümdesiniz. Yani canınızı tehlikeye atmanızın bir sebebi var. Bir kez daha soruyorum. Hangi bitkiler için geldiniz? Gizemli Yosun mu? Uçur Beni İnciri mi? Lütufları olan yaratıklar olmayabiliriz ama pek çok büyülü şey toplarız. Kayıp tanrıların yanlarında götürdüğü güçlerden bazılarını nasıl hasat edeceğimizi de biliriz. Bitkilerin sadece en nadirlerini köşkte tutarız."

"Bitkileriniz bizi ilgilendirmiyor."

Lider başını geriye atıp gök gürültüsü gibi bir kahkaha attı, tebaası da onu takip ediyordu. "Tabii ki ilgilendiriyor," dedi yaşlı dev. "Siz ufaklıklar hep aynısınız. Hep alırsınız, asla vermezsiniz. Asırlar boyunca sizden sürekli bir şey çalınmasının nasıl bir şey olduğunu bilir misiniz? Neyse ki, kıyılarımızdaki gemileri susturmanın bir yolunu bulduk. Canavarlarla dolu adalar, sizin düşündüğünüzden çok daha huzurlu." Lider şimdi sivri uçlu dişlerini ortaya seriyordu.

"Doğru söylüyor." Niya öne çıktı. "Kutsal Ada'da yaşayanları duymuş kâşifleriz yalnızca. Bir şey almak için değil, gözlem yapmak için geldik. Hakikati görmek istiyorsanız bize bakın. Sadece iki kişiyiz, yağma yapmaya gelmediğimiz için çantamız ya da çuvalımız yok, yalnızca üstümüzdeki kıyafetlerimiz var. Yamyam devlere dair dedikoduların gerçek olup olmadığını görmeye geldik. Aadilor'un sizin türünüze ne kadar adaletsiz davrandığını şimdi görebiliyoruz. Siz bundan çok daha fazlasısınız. Muhteşem yaratıklarsınız, zekisiniz ve harika bahçıvanlık becerileriniz var." Yemyeşil yapraklarla dolu odayı işaret etti. "Bırakın gidelim, zekânızın ve mühendislik becerilerinizin öykülerini yayalım. Size hırsızlardan ziyade tüccarlar gelmesine yardımcı olabiliriz."

Yaşlı dev oturduğu yerden onu inceledi, koyu renk gözlerinde keyifli bir parıltı belirdi. "Güzel konuştuk, dişi ufaklık. Böyle sözcükler geçmişte söylenmiş olsa beni etkileyebilirdi. Ama bu tecrit bizi rahatlattı. Aslında daha da gelişmemizi, refaha ulaşmamızı sağladı. Niyetiniz iyi olabilir fakat türünüze dair savaş ve açgözlülük öykülerini biliyoruz. Barış asla uzun sürmüyor. Korkarım ki buraya yaptığınız yolculuk, diğerleriyle aynı sona ulaşacak. Geriye sadece tek bir soru kalıyor. Önce kim yenmek ister?"

İşte o zaman, Niya'nın göğsüne gerçek bir korku saplandı ve yanındaki adama baktı.

Gerçekten bu kadar mıydı?

Bitiş çizgisine bu kadar yakınken her şey şimdi sona mı erecekti?

Niya için ölüm fikri hep çok uzak bir görüntü olmuştu. Kaçınılmaz olduğu kesindi fakat asla şu anda öleceğini düşünmemişti. Özellikle de burada devler tarafından yeneceğini hayal edemezdi.

Titredi, büyüsü işe yaramaz olabilirdi ama savaşmadan pes etmeyecekti. Güçleri hazır bir şekilde içinde dönüp du-

ruyordu, büyüyen bir ateş topuydu. Bu kalın derili devleri yakamayacaksa bile onları çevreleyen bitkileri yakabilirdi.

Son danslarına başlamak için Alōs'un bir şey söylemesini, başını sallamasını, bir tür sinyal vermesini bekledi.

Ama korsan, paltosuyla gömleğindeki tozla kiri temizlerken liderin dediklerinden hiç etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Bu sıradanlık canını sıkmıyor mu?" diye sordu karşısındaki deve.

Lider kaşlarını kaldırdı. "Egzotik, güzelce baharatlanmış et yemek *senin* canını sıkıyor mu?"

Devler güldü.

"Tabii ki hayır," dedi Alōs. "Ama benim kastettiğim başka bir şeydi. Türümüz hırsızlıkla canını nasıl sıkıyorsa bizi sürekli öldürmek de seni sıkmıyor mu? Çok usandırıcı geliyor. Sizin gibi zeki yaratıkların, avlarından daha çok eğlence istemesini beklerdim. Özellikle de nihayetinde bizi ganimet olarak sergileyecekseniz."

İhtiyar devin dudaklarında tehlikeli bir tebessüm belirdi. "Köşkümün derinliklerine kadar gezmişsin, ufaklık. Söyle bakalım, benim koleksiyonuma daha çok değer katmak için nasıl bir eğlence sunabilirsin?"

"Özgürlüğümüzü kazanmak ya da yiyeceğiniz olmak için oyun oynayalım."

"Oyun mu?" diye mırıldandı dev.

"Evet." Alōs başını salladı. "Olası akşam yemeğinizden önce biraz eğlenmiş olursunuz."

Liderin gözleri keyifli bir merakla parladı. "Nasıl bir oyun sunmak istiyorsun peki?"

"Bir av," dedi korsan. "Bizi serbest bırakın, çeyrek kum düşümü önce başlayalım. Tebaanız bizi yakalamadan sahile ulaşabilirsek özgür kalırız. Başarısız olursak bizi mideye indirirsiniz."

Oda heyecanlı mırıltılarla doldu.

Niya'nın midesi burkulurken, "Sen delirdin mi?" diye tıslad. "Adımlarını yenmek için *en az* yarım kum düşümü lazım."

Korsan ona bakmadı, bakışlarını liderden ayırmadan bekliyordu.

"Av mı?" dedi yaşlı dev dalgınca. "Bizimle siz ufaklıklar arasında mı? Komik bir olay. Ama benim aklıma *çok* daha heyecan verici bir şey geliyor."

Niya yutkundu. Onun için bir avdan daha heyecan verici ne olabilirdi?

"Özgürlüğünüz için birbirinizle savaşın."

Somurtarak, "Birbirimizle mi savaşalım?" diye tekrarladı Niya.

"Evet, cahil ufaklık. Elleriniz ve yumruklarınız dışında silahınız olmasın. Böylece etiniz bizim için daha da yumuşamış olur."

Oda kahkahalarla titredi.

"Karşısındakini yere indiren ilk kişi özgür kalır, adamıza dair istediği öyküyü anlatabilir. Ama dövüşü kaybeden dostuna neler olduğunu anlatmayı da unutmasın..." Lider karnına hafifçe vurdu.

"Bu korkunç bir oyun." Niya kollarını göğsünde kavuşturdu.

"İkinizi de yememizden daha mı kötü?" diye sordu dev.

Niya yanıt vermedi çünkü buz gibi bir dehşetle cevabı aslında bilmediğini fark etmişti.

"Bu pazarlığa dair söz veriyor musunuz?" diye sordu Alōs.

"Bunu cidden düşünüyor olamazsın." Niya bakışlarını adama çevirdi.

Fakat korsan ona hâlâ bakmıyordu.

Niya ayağını yere vurarak, "*Alōs*," diye ısrar etti.

Korsan deve tekrar, "Söz veriyor musunuz?" diye sordu.

"Evet," diye güvence verdi lider. "Halkımın hükümdarı

olarak yemin ediyorum. Kazananın bu adadan güvenle ayrılmasına izin verilecek."

"Öyleyse dövüşeceğiz," diye ilan etti korsan.

Salon gürültü ve hareketle doldu, büyük enerji dalgaları bir anlığına kadının başını döndürdü.

İçinde bulundukları kafes ters çevrildi, yere düştüler ve birbirlerinden uzaklaştırıldılar.

"Alōs!" İnanamaz bir tavırla adama baktı, belirsizlikten tüm bedeni titriyordu. "Ne yaptın sen?"

Korsanın mavi gözleri ona kilitlendi, soğuk ve kararlı bakıyordu. "Birimizi kurtardım."

"Seninle dövüşmeyeceğim."

"Dövüşmek zorundasın, ufaklık," dedi lider. Yanlarında yükselen yumuşak tahtında oturuyordu. "Bir anlaşma yaptık. Benim açımdan epey cömert bir anlaşma hem de. Hemen şimdi ikinizi de yiyebilirim ama dostun eğlence sözü verdi, siz de bizi eğlendireceksiniz."

Devlerden oluşan bir duvar etraflarını sardı. Vahşi bir neşeyle gözlerini kırpıştırıyorlardı. Niya tahta pulların ellerden ceplere doğru kaydığını gördü, bahse giriyorlardı. Boğazı düğümlenirken bu bahsin hiç de dahil olmak istemediği ilk bahis olduğunu fark etti.

Bakışlarını tekrar karşısındaki adama çevirdi, korsan lordu onun önünde uzun boyu ve azametiyle dikiliyordu. Kıyafetlerinin katmanlarının arasında bir yerde Prizma Taşı'nın son parçası vardı. Zafer mutlulukları kısa sürmüştü.

"Alōs," dedi yeniden. Bu sefer yalvarıyordu.

Tek seçenekleri bu olamazdı. Her kötü durumun çok sayıda çıkış kapısı olurdu. Bunu ona ablası öğretmişti, kız kardeşlerini düşününce belirsizlik ona bir hançer sapladı. Burada ölemezdi. Ölemezdi! Fakat Alōs'un ölmesine de izin veremezdi.

Korsanın Esrom'u kurtarması gerekiyordu. Erkek karde-

şine yardım etmeliydi. Bir gemi dolusu korsana emirler yağdırmalıydı.

Niya ne yapacağını bilmiyordu. Köşeye sıkışmıştı. Bu düşünce içinde hararetli bir öfke dalgasının yükselmesine neden oldu. Emrivaki yapılmasından nefret ediyordu. Bir şekilde kontrolü geri kazanmalıydı.

"Hadi ama, ateş dansçısı. Hep çok konuşur, kendini oversin. Bu kadar uzun süredir beni tehdit ediyorsun, neler yapacağını göstersene." Adamın sakin sözleri dikkatini tekrar üstüne doğru çekti. Korsan onun etrafında dönmeye başlamıştı. "Yoksa her şey ciddi bir hal aldığında, başladığı şeyi bitiremeyecek kadar iradesiz misin?"

Niya'nın tenini buz gibi bir sinir kapladı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bana benden nefret ettiğini çok kez söyledin. İşte bunu göstermen için bir şans." Alōs kollarını iki yana açtı.

"Kes şunu." Niya suratını astı. "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum."

"Üçlünün en zayıfı olduğunu mu kanıtlayacaksın?" Adamın yüz hatları donmuş bir gölü andırıyordu. "En kusurlu olduğunu mu göstereceksin? Söylesene, kız kardeşlerin aileni hiç senin kadar tehlikeye soktu mu?"

Korsanın sözcükleri bir kırbaç misali kalbine iniyordu. Fakat bu yemi yutmayacaktı. İlk darbeyi indirmesi için adam onu kızdırmaya çalışıyordu ama bunu yapamazdı. *Yapamazlardı.* Başka bir çıkış yolu olmalıydı. "Yapma." Başını iki yana salladı. "Ne olursan ol..."

"Biliyor musun?" Alōs yavaşça yaklaştı, fısıldarken nefesi onun kulağına çarptı. "Dört sene önce, sen bana *bir sürü* kıymetli parçanı verdikten sonra odandan çıktım ve hemen bir başkasının yatağına atladım."

Niya'nın vücudunda keskin bir öfke volkan gibi patladı. Sıktığı elleri ısınıyordu.

Ama büyüsünü açık edemezdi. Şimdi olmazdı. Henüz zamanı değildi. Buna rağmen, Alōs yasak çizgiye fazla yaklaşıyordu. *Yalan*, diye düşündü Niya. ***Bunların hepsi yalan.*** Yine de şüphe kalbine sızmıştı, dikenli tel gibi sarılıp derinlere işlemeye hazırdı.

"Anlarsın ya," diye mırladı korsan. "Senin tadın da harikaydı, canım. Ama bir adamda bakirelerin dindiremeyeceği bazı zevkler vardır."

Niya kendine engel olamayıp kükrerken oda kayboldu, yumruğu karşısındaki adamın çenesine indi.

Alōs sendeleyerek geriledi, başı yana dönerken kalabalık heyecanla tezahürat yaptı.

Niya derin nefesler alırken korsan çenesini ovdu, turkuaz gözleri parlıyor ve karşısındakini tüketiyordu. Sakinlik maskesinin ardından ona bir bakış attı.

"Buna yumruk mu diyorsun?" diye kışkırttı kadını. "Başka şeylere," derken onun vücudunu inceledi. "Bu kadar bel bağlamış olduğuna şaşırmadım."

"Yeter!" Niya öne çıkıp adamı itti. "Böyle yapma. Eğer dövüşmek istiyorsan," derken korsanı tekrar itti. "Bana karşılık ver!"

"Ama öyle çok hızlı kazanırım," dedi Alōs tatlı tatlı. "İzleyicilerimizle ortak bir yönüm var sanırım. Ben de avımla oynamayı severim."

Liderin kahkahası etraflarında yankılandı. "İstenmeyen misafirlerimizin bu kadar eğlenceli olacağını kim bilebilirdi?"

Devler onu onaylayarak haykırdı.

Niya başını iki yana salladı, etrafı yakma arzusunu bastırmaya çalışıyordu. Fakat büyüsü çok sıcaktı, karnının derinliklerini yakıyordu. Tepkisel bir ateşti bu. ***Bizi özgür bırak***, diye onu ikna etmeye çalışıyordu büyüsü. ***Onu pişirelim, yakalım, kemiklerinin üstünden etini yiyelim.***

"Mürettebatımda eksikliğini fark eden olacak mı acaba?" diye kışkırttı Alōs. "Sonuçta çoğu senin işe yaramaz olduğunu düşünüyordu."

Kadın sıktığı dişlerinin arasından, "*Yalancı*," dedi. "Bu gece sadece yalan dolusun!"

"Sen de korkaklık," diye sertçe yanıtladı korsan. "Açıkça söyle, seni benim kadar duyguyla dolduran bir başkasını bulabildin mi hiç? Ya da seni benim gibi *sonuna kadar* dolduran oldu mu?"

Etrafta zalim tezahüratlar yankılanırken ateş dansçısı nihayet kendini kaybetti. Korsana yeni bir darbe indirdi, ardından bir tane daha, bir tane daha. Sol yanak, sağ yanak, üst çene. Alōs hiçbirini engellemeye çalışmadı.

"Vur bana!" diye çığlık attı Niya. Adamın göğsünü yumruklarken parmak eklemleri sızlıyordu. "Şimdi korkak olan kimmiş? Vursana!"

"Vuruyorum, tatlım." Alōs kibirli bir tavırla ona baktı. "Sana gerçeklerle vuruyorum. Ne kadar önemsiz olduğunun gerçekliğiyle."

"Yalan!" Niya döndü ve adamın yan tarafına bir tekme indirdi.

Alōs sendeledi.

Odadakiler de onunla birlikte nefesini tuttu.

İlk düşen yenilecekti.

"Hayır!" Ateş dansçısı onun kolunu yakalayıp dengesini kazanmasını sağladı. "Karşıma dikil ve karşılık ver! Neden dövüşmüyorsun?"

"Çünkü," dedi Alōs. Yüzündeki kahrolası sırıtışla kızıla bürünmüş dişlerini ortaya serdi. "Sen düzgün bir rakip bile sayılmazsın. Şimdiye kadar seni kaç kez yendim?" Bileğini sertçe kavradıktan sonra elini kaldırarak bağlayıcı bahsi ortaya serdi. "Sayısını unutmaya başladım."

Niya hüsranla homurdanarak adamı itti.

"Lider." Alōs ihtiyar deve döndü. "Onu pişirirken dişi için hangi baharatları kullanacaksınız?"

Lider otuz iki diş sırıtıyordu. "Acı ona yakışır gibi."

"Çok haklısınız," diye onayladı Alōs. "Ama onun tadına baktım, tatlı yanları da olduğunu söyleyebilirim."

Niya'nın zihnindeki tüm düşünceler silindi, görüşünü kırmızı renk kaplamıştı. Öne atıldı ve döner tekmeyle korsanın suratına bir darbe indirdi.

Başı geriye doğru düşse de adam çıldırtıcı bir tebessümle ağzının kenarından akan kanı sildi, hemen sonra parmağını yaladı. "En dolgun kısımlarını sona saklamanızı öneririm," diye devam etti, doğruca genç kadına bakıyordu. "Kum düşümleri boyunca göğüslerinin tadını çıkarabilirdim."

"Piç herif!" Niya'nın görüşü bulanıklaştı, tüm büyüsünü içine çekti ve botunu adamın göğsüne indirirken enerjisini tekmesine yükledi.

Alōs havaya uçtu, sırtüstü yere düştü ve öylece kaldı.

Oda tezahüratlarla doldu, liderin uzaktan gelip onu galip ilan eden sesi hâlâ dönen zihnini dolduruyordu.

Niya gözlerini kırpıştırdı, hızla yükselen öfkesi bir anda kaybolmuştu. Çünkü durumun gerçekliği, dağın tepesinden düşen kayalar gibi omuzlarına çöktü.

"Alōs!" Adamın yanına koştu.

Korsanın yüzü kesilmişti ve kanıyordu. Niya onun başını kucağına koyarken adamın tek gözü çoktan şişmişti, kapanıyordu. Bunu korsana yapan kişi oydu. Suçluluk hissi pençeleriyle boğazını kavradı, onu boğmakla tehdit ediyordu.

Sesi çatlayarak, "Neden?" dedi Niya. "Neden karşılık vermedin?"

Alōs'un sağlam gözü ona kilitlendi, bakışında hâlâ bir alev vardı. "Çünkü ateş dansçısı, artık düşmanın olmayan biriyle nasıl savaşabilirsin ki?"

Niya'nın kalbini artık atamayacağı noktaya kadar sıkan bir el varmış gibiydi.

"Ama dövüşmemiz gerekiyordu." Hayal kırıklığıyla adamı sarstı. "Bizi dövüşmeye zorladın."

Alōs'un acı dolu yüz hatları yumuşadı. "Evet ve senin kazanman çok daha önemliydi."

Kazanmak.

Sözcük iğrenç ve ağır geliyordu. Bu kazanmak değildi. Yaşananlara dair her şey kaybettiğini haykırıyordu.

"Sen bu dünya için benden çok daha değerlisin, ateş dansçısı." Alōs yanağına dokunduğunda adamın yumuşak temasına yüzünü yasladı. Onun yumruklarından çok farklıydı. "Kız kardeşlerinin sana ihtiyacı var. Hırsız Kral'ın sana ihtiyacı var. Mousai'ın bu gece sona ermesine izin veremezdim."

"*Aptal*," diye haykırdı Niya. Etrafındaki hava onu boğuyormuş gibiydi. "Şehit olmanın vakti değil. *Ağlayan Kraliçe* ne olacak? Peki ya Esrom? Kaçabiliriz. Savaşabiliriz. Biz şimdi..."

"Hayır." Alōs onun titreyen ve parlamaya başlayan ellerini yakaladı. Onlara yaklaşan devlere bir bakış attı. "Kontrolü elinde tutmak zorundasın. Lütufların olduğunu gösterirsen gitmene izin vermezler. Pazarlık yapmış olmamız hiç fark etmez."

"Umurumda değil!"

Korsan sözlerini duymazdan gelerek, "Beni dinle, Niya," diye devam etti. "Senden istediğim tek şey, bu işi tamamlaman. Parçaları Esrom'a götür ve bu işi sonlandır."

Niya'nın içindeki her şey çatlıyor ve parçalanıyordu. "Alōs, yapma..."

"Kintra oraya vardığınızda ne yapacağınızı biliyor. Şimdilik kaptan o olacak. Beni anladın mı? Sana yaptıklarım için beni hâlâ affetmediğini biliyorum, Buğu'ya kadar bu yükü üstümde taşıyacağım ama lütfen benim için bunu yapacağını söyle."

Niya'nın bakışları bulanıklaştı fakat tek bir damla yaşın

bile yere düşmesine izin vermedi. "Seni *affediyorum*, Alōs. Affediyorum. Ama taşı Esrom'a ikimiz götüreceğiz."

"Sonuna kadar inatçısın." Korsan önce gülümsedi, sonra acıyla irkildi.

Niya adamın yüzüne düşen saçları iterken kalbinin sıkıştığını hissediyordu. "Böyle sona ermesini reddediyorum."

"Öyleyse farklı hatırlayalım."

Alōs onu kendine çekip öptü, diğer eliyle kadının kalçasını kavramıştı. Korsanın tadı demir gibiydi fakat genç kadın kanı umursamıyordu. Çünkü adamın yıldızların gece ilk göründüğü an gibi hissettirdiğini, tadının sonsuz olasılığın beyaz tozu gibi olduğunu biliyordu.

Niya korkunç bir umutsuzlukla Alōs Ezra'nın var olmadığı bir dünyanın çok korkunç olacağını fark etti. Sıkıcı olurdu. Ateş dansçısının en sevmediği şey de sıkıcılıktı.

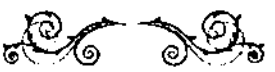
Kocaman, kaba eller onları ayırdı. Niya bir kafese atıldı.

O havaya kaldırılırken, "Kutsal Ada'da bizi ziyaret ettiğiniz için teşekkürler," dedi lider. "Çok eğlenceliydi."

Niya cama yapıştı, çok aşağıdaki taş zeminde yaraları kanamaya devam eden Alōs'a baktı.

"Bitir şu işi!" diye seslendi adam. "Bitir ve özgür ol."

Sonrasında tek görebildiği şey onu taşıyan devlerin sırtıydı. Etrafındaki her şey anlamsızlaştı.

Niya ormanın kenarına bırakılmıştı.

Adanın doğru tarafında olup olmadığını bile bilmiyordu.

Umursamıyordu da.

Öfke tüm bedenini ele geçirmişti. Çaresizlik. Istırap. Büyüsü karanlık bir tavırla yüzüyordu. *Geri dön*, diye onu ikna etmeye çalışıyordu güçleri. *Etlerinin tadına bakalım. Kesin çabuk yanıyordur. Yanarken parlıyordur.*

Niya sessizce, *Yeter!* diye emretti.

Boyun eğmesine engel olan tek şey cebindeki taştı. Öpüştükleri sırada, Alōs'un cevheri cebine koyduğunu hissetmişti, korsan son kez parmaklarını onun kalçasında gezdirmişti.

Çalıların arasından sendeleyerek geçti, sahile çıktı ve serin kumlara yığıldı. Ardından taşı cebinden çıkardı.

Prizma Taşı'nın son parçası avucunun içindeyken küçük ve önemsiz geliyordu. Koyu kırmızı renk, gömleğinin kolundaki kurumuş kan lekesine uyuyordu. Alōs'un kanıydı.

Ufukta yükselen şafağa baktı, uzakta zar zor bir gemi görünüyordu.

Bitir şu işi.

Alōs'un son sözleri, kıyıya vuran dalgalarda ve orada bırakılmış kayıkta yankılanıyor gibiydi.

Bitir şu işi.

Özgür ol.

Niya bunu yapacaktı.

Ama henüz değil.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ağlayan Kraliçe'nin yanındaki merdivene tırmanırken elleri acıyordu. Kayığını bağlayıp aşağıdaki dalgalarla savaşmaya bırakmıştı.

Niya ön güverteye çıkarken mürettebatın kalanına, "Döndüler!" diye haykırdı Bree.

"Kaptan nerede?" diye sordu Boman.

"Hiç dev gördünüz mü?" dedi Therza.

"Kaptanın ihtiyacı olan şeyi aldınız mı?" diye merak etti Çaylak.

Niya korsanların hiçbirine yanıt vermedi. Bakışları tepedeki kıç güvertesinde dikilen serdümeni buldu. Ardından grubun yanından geçip kaptan kamarasına ilerledi.

"Geri basın, fareler," diye emir verdi Kintra. Onun hemen arkasındaydı. "İştahınızı yatıştıracak kadar dedikodu öğrenirim."

Niya karanlık koridorun sonundaki kapıyı itip içeri girdi, Alōs'un büyüsünün hissi onu sararken duraksadı. Serin büyü iplikleri bedeninde dans ediyordu. Odadaki her şeyi kaplıyordu. Soğuk ve güçle dolu bir fısıltı geliyordu. *Benim.*

Niya o fısıltının şimdi rahatlatıcı gelmesinden nefret etti. Teninin keyifle ürpermesinden, sonra içini dolduran keskin dehşetten nefret etti.

Kendisini ilerlemeye zorlayıp Alōs'un masasının diğer tarafına geçti. Sabahın erken ışıkları, arkasındaki bölmeli camdan içeri süzülüyor ve oduna bal rengi bir ton veriyordu.

"Alōs nerede?" Kintra kapıda duruyordu, ateş dansçısı kilitli çekmeceleri açmaya uğraşırken onu izliyordu. "Ne oldu?"

"Yakalandık. Onu yiyecekler."

"Ne?" Kintra kapıyı arkasından kapattı.

"Sende bunun anahtarları olduğunu biliyorum." Sağlam masayı hüsranla tekmeledi. Büyüsü tek bir menteşeyi bile gevşetemiyordu.

Kintra, "Niya, dur," dedi ona yaklaşarak.

"Anlamıyorsun!" Niya gözlerini serdümene çevirdi. "Çok vaktimiz yok. Yardım bulmam lazım."

"Yardım mı?" Kintra somurttu. "Etrafına baksana, biz sana yardım ederiz."

"Korsanların burada faydası olmaz. Bize büyü lazım. Hem de *çok*." Niya raflara ilerledi, kitapları çıkarıp arkalarına baktı.

"Yıldızlar ve deniz aşkına, *duracak mısın?*"

Niya sadece kadının daha önce sesini yükseltiğini duymadığı için sözlere itaat etti.

"Teşekkürler," diye ofladı serdümen. "Şimdi bana ne aradığını söyle."

Niya bir elini saçlarından geçirdi, örgüsü dağılmıştı ve saçları karman çorman olmuştu. "Portal nişanı. Alōs'un kişisel hazinesinde vardır. Bu odada tutuyordur, değil mi?"

Kintra onu şüpheyle izledi. "Belki."

"Onun en çok güvendiği sağ kolu olduğun için anahtarına sahipsindir."

Kadın yanıt vermedi.

"Ee?" Niya elini uzattı. "Kuş heykeli gibi durma orada, anahtarı ver."

"Yarım yamalak bir açıklamayla sana kaptanın hazinesini vereceğimi düşünüyorsan kafayı üşütmüşsün."

"Dediklerimi duymadın mı? Onu yiyecekler!"

"Devler mi?"

"Başka kim öyle hırçın birini sindirebilir? Evet, *devler*. Son parçayı bulduk." Niya cebini karıştırdı, parmakları zar zor kontrol altında tuttuğu büyüyle titriyordu. Prizma Taşı'nın ufak parçasını çıkardı. "Sonra da yakalandık."

Kintra cevhere baktı, kırmızı ışık koyu renk gözlerinden yansıyordu. "Almışsınız."

"Evet, aldık."

"Her şey sona erdi."

"Pek sayılmaz. Kintra, *lütfen*. Alōs hazinesini nerede saklıyor?"

"Sen kaçmışsın ama o kaçamamış."

"Orası karışık."

Niya kadının hızlı hareketini, kınından çıkardığı bıçağın sesini hissetti.

"Ne yapıyorsun?" Hızla dönüp masayı aralarına aldı.

"Beni aptal mı sanıyorsun?" Bıçağını hazırda tutan kadının bakışları hedefine ilerleyen bir oktu. "Alōs'u devlere yem ettikten sonra kaçmak için portal nişanı istiyorsun."

Niya kaşlarını çattı. "Hayır. Bu..."

"Bağlayıcı bahsin diğer tarafını kendi elinle öldüremeyeceğin için başka bir yol buldum. Ben de tam bizden biri olduğuna inanmaya başlamıştım."

Niya, "Kintra, ağzından çıkanı kulağın duysun!" dedi sinirle oflayarak. "Şimdi kaçmayı planlıyor olsam neden sana Prizma Taşı'nı anlatayım? Hatta neden buraya döneyim ki?"

"Çünkü gitmek için tek yol bu."

"Buna ayıracak vaktimiz yok!" İçi hayal kırıklığıyla kaynarken ellerini havaya kaldırdı. "Alōs'u şu anda parçalara ayırıyor olabilirler!"

Kintra onun bileğine göz attı, borcu hâlâ mürekkep karasıydı. "Hayır, şansın yolunda gitmemiş. Kaptanım hâlâ hayatta."

Alōs öldüğünde bileğindeki izin yok olacağını düşünememişti. Yeni bir panikle gücü damarlarında titredi, bilinmeyen bir kum saati tersine çevrilmiş ve akmaya başlamıştı.

"Kintra, güçlerimi senin üzerinde kullanmak istemiyorum ama çeneni kapatıp geri adım atmazsan bunu yaparım."

Serdümen üzerine atladı fakat ateş dansçısı onun hançerli eline bir darbe indirerek uzaklaştırdı. Ardından dönüp masanın üzerine atladı ve kadın masaya yapıştırdı.

Ancak Kintra, *Ağlayan Kraliçe*'nin korsanlarından biriydi ve elinden kolayca kurtulmayı başardı.

Niya'ya tekrar ona saldırdı.

"Sana... durman için... son bir... şans... veriyorum," diye uyardı Niya. Üst üste gelen darbeleri engelliyor, karşı hamle yapmadığını kadının gözüne sokuyordu. Bugün yeterince acı vermişti.

Alōs'un yaralı ve kanlı yüzü gözlerinin önünde belirdi.

Çaresizliği giderek yükseldi.

"Biliyor musun," dedi Kintra. Bir yandan yüzüne bir alt yumruk indirmeye uğraşıyordu. "O da tam sana güvenmeye başlamıştı."

Hareketi engelledikten sonra, "*Sen* şunu biliyor musun," diye sordu Niya. "Bu canımı sıkmaya başladı."

Rüzgâr gibi döndü ve büyüsünü kızıl bir dalga olarak saçtı. Büyü kadına çarparak bedeni kitaplığa doğru fırlattı.

Ağır ciltler kadının kafasına gürültüyle indi ve serdümen bilincini kaybederek yere yığıldı.

"Özür dilerim." Niya onun yanına çömelip kıyafetlerinin altında ellerini gezdirdi. "Ama seni uyarmıştım."

Serdümenin boynundaki bir zinciri çekti. Zincirin ucunda bir grup küçük anahtar vardı.

"Bunlardan biri işe yarıyordur." Zinciri onun boynundan kurtardı.

Alōs'un masasına geri döndü, çekmeceleri açmaya başla-

dı ve çaresizliğe iyice kendini kaptırırken içlerini karıştırdı. Sonunda sahte tabanı olan bir çekmeceye denk geldiğinde parmakları durdu, kalbi hızla atıyordu. Tabanı kenara kaydırdığında ağır, oniks bir sandık ortaya çıktı.

Umutlu ve titrek bir nefes verdi ancak kutuyu kavradığında tüketici bir soğuk, parmaklarını yaktı.

Niya sandığı düşürürken tısladı.

Bir koruma büyüsüydü.

"Zekice, korsan," derken avucundaki alevleri uyandırdı. Güçlerini bir tür koruyucu eldiven olarak kullanarak kutuyu tekrar kavradı.

Bu sefer elinden düşürmedi, birbiriyle çarpışan büyüler yüzünden havaya buhar saçıldı. Ateş, buzla savaşıyordu.

Niya sandığı gürültüyle masaya koydu, zincirdeki her anahtarı teker teker denedi. Nihayet bir çıtırtıyla kutunun kapağı açıldığında, "Kayıp tanrılar aşkına," dedi nefes nefese.

Alös'un masasının üstündeki çeşitli değerli taşlar, altın sikkeler ve gümüş onu baştan çıkaracak gibi parlıyordu. Niya en tepede duran keçeden yapılmış keseyi açtı, Prizma Taşı'nın diğer parçaları içindeydi.

Gittikçe artan ıstırabını bastırarak son parçayı da onlara ekledi. Parçalar bir kum düşümü boyunca ışıldadı, tekrar bir araya geldikleri için rahatlayarak iç çekiyor gibiydiler. Hemen sonra tekrar karanlığa büründüler.

Her şey sona ermişti. Parçalar toplanmıştı. Fakat o bir iş başarmış gibi hissetmiyordu. Hâlâ yapılması gereken çok şey vardı.

Keseyi kenara itip hazinenin kalanını karıştırdı, önündeki servetten çok daha fazla ihtiyaç duyduğu tek şeyi arıyordu. "Lütfen burada ol, lütfen burada ol, lütfen... Ah!" Ortası siyah olan gümüş bir portal nişanını kapıp bir öpücük kondurdu. "İşte buradasın."

Kalçasındaki hançerlerden birini çekip parmağını deldi.

Nişanı kan lekeli eliyle tutarken bir sır fısıldadı, bu sırrı taşıdığını çok yakın zamanda fark etmişti. Ardından sikkeyi havaya fırlattı.

Nişan yere düşmeden önce bir portal kapısı belirdi.

Niya koşarak kapının içinden geçti.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Güney denizinin uzak bir kısmında, bir kum saati geçen zamanı anlatıyordu. Bir hazine yığını ise bir kaptanın masasının üstünde savunmasızca göz kırpıyordu. Odanın merkezindeki portal kapısı parlarken bir korsan köşede bilinçsizce yatıyordu. *Ağlayan Kraliçe*'nin mürettebatı için tuhaf bir manzara olurdu, tabii içeri girmeye cesaret edebilselerdi. Niya'nın şansına korsanlar çağrıldıkları zaman bile kaptanlarının inine gitmeyi bile pek istemiyorlardı, yasakken asla gelmezlerdi.

Bu yüzden oda sessizdi. Olanlardan etkilenmemiş bir seyirci olan güneş bölmeli pencerelerin dışında iyice yükseliyordu. Gün ışıkları zemin ve duvarlara uzanıyordu.

Önce gürültü duyuldu, ardından etrafta bir sükûnet oldu. Siyah başlıklı cüppelere ve altın maskelere bürünmüş üç figür, açık portaldan içeri geçti.

"Darius bir akşam yemeğini daha kaçırmamdan hiç hoşlanmayacak," diye homurdandı Larkyra.

Niya portal nişanını kaparken, "O gittiğini bile anlamadan döneceksin," diye güvence verdi.

Hırsızlar Krallığı'na açılan kapı bir gürültüyle kapandı. Niya, Mousai olarak kimliklerini gizleyen kız kardeşlerine doğru döndü.

İkisini birden bulmak istediğinden çok daha uzun sürmüştü ve sinirleri hâlâ gergindi. Büyüsü damarlarında uğulduyordu.

Git. Koş. Zamanın kalmadı.

Larkyra maskesinin arkasından gözlerini kısarak, "Bence uyandığında karısının yatakta olmadığını fark etmemesi zor olur," dedi.

"O zaman giderken ona veda etmeliydin," dedi Arabessa. Cüppesini düzeltiyordu.

"Not bıraktım. Dün geceden sonra onu uyandırmak istemedim."

"Dün gece ne oldu?"

"Çok iyi performans gösterdi diyebi..."

"Boş ver." Arabessa bir elini kaldırarak onu susturdu. "Daha yeni kahvaltı yaptım."

"Niya." Larkyra, kitaplığın dibindeki korsanın baygın bedenini inceledi. "Bu kim?"

Ateş dansçısı ona bir bakış attı, kadının kendine gelmediğini gördüğünde rahatlamıştı. "Serdümenimiz."

"Öldü mü?"

"Hayır ama yardım edin ve uyanmadan önce onu bağlayalım."

Kız kardeşleri hiç soru sormadan kadını zemine sabitlenmiş metal kancaya bağlamasına yardım ettiler.

Niya ironinin farkındaydı. Bir zamanlar tam o noktaya bağlanan kişiydi. Diz çökmek zorunda kalmıştı, her yeri morarmış ve kanamıştı. Şimdiyse yaraladığı ve kanattığı birini kurtarmak için bir başkasını bağlıyordu.

"Pekâlâ." Ayağa kalktı. "Şimdi diğer korsanları halledelim."

Alōs'un kapısını açıp arkasındaki kardeşleriyle koridora çıktı.

Güverteye çıktıkları anda metalin sesi yankılandı, herkes

bıçağını kınından çıkarıyordu. Bu da görüldüklerinin işaretiydi.

Silahlı korsanlarla dolu bir gemi etraflarını sarmıştı. Daha fazla korsan yukarıdaki halatlardan sarkıyor, direklere tutunuyordu. Hepsinin bakışları dikkatliydi ve kavgaya hazırlardı. Saffi en yakındaki kişiydi, Niya'nın gözlerinden bakışlarını ayırmıyordu ve gri büyüsü bir sis gibi etrafını sarmıştı.

"Gemide ziyaretçilerimiz olduğunu fark etmemiştik," dedi baş topçu. "Özellikle de sizin gibi saygın misafirlerin."

Sözcükleri dost canlısı olsa da ses tonu asla öyle değildi.

Arkasından, "Bunu nasıl halletmemizi istersin?" diye sordu ablası. Niya kardeşlerinin lütuflarının toplandığını ve titreştiğini hissedebiliyordu.

Ama bir kavgayla daha vakit harcamak, istediği ya da ihtiyacı olan son şeydi.

Sesini kalınlaştırarak, "Kaptanınızı kurtarmaya geldik," diye seslendi. Etrafındaki korsanlar muhtemelen şimdiye onun sesini öğrenmişti. "Yardıma ihtiyacı olduğunu duyduk. Size zarar vermeye gelmedik fakat bizimle savaşmaya kalkarsanız bunu yaparız. Şimdi izin verin, buradan geçelim."

Gemiye çarpan denizin sesi ve tepelerindeki martıların ötüşü aldığı tek yanıttı.

Saffi şüpheyle, "Kaptanımız size haber mi yolladı?" diye sordu. "Niya nerede? Kintra?"

Niya hayal kırıklığına kapıldı, açıklama yapacak vakti yoktu. Her şey daha sonra konuşulabilirdi.

"Buna ayıracak vaktimiz yok, korsan," dedi kadına. "Yer verip geçmemize izin verecek misiniz? Tek istediğimiz adaya gitmek."

Saffi mürettebata baktı, Niya hepsinin silahlarını kavramasını ve gülümsemesini izledi. "Kaptanımızın yardıma ihtiyacı varsa..." dedi baş topçu. Tekrar ona ve kardeşlerine baktı. "Ona biz yardım ederiz."

Aptal, gururlu yaratıklar, diye sessizce küfretti Niya.

"Nasıl isterseniz," diye cevap verdi. "Ama unutmayın, bunu isteyen *sizsiniz*, biz değil."

Kadın somurttu. "Ne..."

Ancak lafı yarıda kesildi çünkü Niya kendi etrafında dönüp büyüsünü iterek kadını havaya fırlatmıştı.

"Onları bayıltın!" diye bağırdı kız kardeşlerine. "Ama canlarını yakmamaya çalışın."

"Birini bayıltmak istiyorsan can yakmamak mümkün değil," diye açıkladı Larkyra. Üzerine hücum eden Boman ve Emanté'den eğilip dönerek kaçtı.

"O zaman canlarını *çok* yakmayın," diye düzeltti Niya. Oflayarak bir büyü dalgasını Çaylak ve Bree'ye doğru gönderdi.

Arkadaşlarını itmekten nefret ediyordu. Kafalarını tahta sandıklara vurmalarını ve bayılarak yere yığılmalarını izlemekten nefret ediyordu fakat bunu yapmak zorundaydı.

Eninde sonunda uyanacaklarını düşünerek kendini ikna etti.

Arkasında küçük kardeşi bir deniz şarkısı söylemeye başladı, kıyıya vuran dalgalar ve uyuyan bebeklerle ilgili bir ninniydi. Lütuflarının sarı iplikleri mürettebatı sardı, bakışlarını bulanıklaştırdı ve nihayet korsanların gözleri kapandı.

Arabessa, Felix'in elindeki kemanı kaptı. Havadaki yayı yakalayarak kardeşine eşlik edecek bir melodi çalmaya başladı.

Mika ona yandan saldırmıştı ama Niya ablasının dönerek uzaklaşmasını izledi. Çalmaya devam ederken bir nota bile kaçırmamıştı.

Kavganın geri kalanı çabuk bitti çünkü gemi Mousai'ın ortak serenadıyla sarılmıştı. Kırmızı, sarı ve mor parlayan büyüleri etraftaki tüm korsanların uyumasını sağladı.

Niya gösterileri sona ererken güverte tarafında kardeşleriyle buluştu. Korkuluğun kenarındaydı, siyah cüppesinin al-

tında hızla nefes alıp veriyordu. Güverteye yığılmış bedenleri inceledi.

"Eğlenceliydi," dedi Larkyra. "Daha önce bir gemi dolusu korsanı indirmemiştik."

"Evet," diye katıldı Arabessa. "Bu keman akortsuz ve rezalet olmasına rağmen."

Kız kardeşinin sözcükleri, Niya'nın suçlulukla dolmasına neden oldu. Bunu daha önce mürettebata bir kez yapmıştı. Üstelik korsanlar ona tekrar iyi davranmaya *daha yeni* başlamıştı.

Ben olduğumu bilmiyorlar, diye kendini ikna etmeye çalıştı.

Ayrıca uyandıklarında ve özellikle de kaptanları geri döndüğünde her şeyi çözebilirlerdi. Ne var ki, şu anda korsanların onu takip edip yoluna çıkma riskini göze alamazdı.

Bu işin sonu, hepsinin dev yemeğine dönüşmesi olurdu.

"Pekâlâ." Arkasını dönerek pişmanlık hissini bastırdı ve kardeşlerinin yanından geçti. Korkuluğu kavrarken dışarıya, kayığın hâlâ bağlı olduğu yere bakıyordu. "Kıyıya kürek çekmeme hanginiz yardım etmek istersiniz?"

Niya tepenin üstündeki gür çalıların gölgesine eğilmişti, kız kardeşleri de yanındaydı. Altın maskelerini çıkarmışlardı. Vadinin merkezindeki devasa devler şehrini izlerken saldırmayı planlayan üç yılan gibi pusudalardı. Fakat bu sabah, Niya'nın dün gece yaşadığından çok daha farklı bir manzara vardı. Şehir şimdi devasa yeşil ve mavi renkli yaratıklarla canlanmıştı. Adımlarının gümbürtüsü vadi duvarlarında yankılanıyor, derin sesleri rüzgârla uzaklara ulaşıyordu.

"Burası muhteşem," diye fısıldadı Arabessa.

"Liderin evinin içini görene kadar bekle," dedi Niya. Abla-

sına katılmadan edememişti. "Köşkün tamamı kusursuz bir bahçe."

"İnanılmaz."

"Evet, inanılmaz." Larkyra esnemesini bastırdı.

"Ah, kusura bakma," dedi Niya sert bir sesle. "Dev yamyamların şehrine sızmak seni sıktı mı?"

"Söyledim size," dedi kardeşi somurtarak. "Geç saate kadar ayaktaydım. Birkaç kum düşümü sonra beni yatağımdan kaldıracağını düşünememiş olmak benim suçum değil."

"Neden burada olduğumuzu hâlâ anlamıyorum," diye ekledi Arabessa. Aşağıya çektiği dalı bıraktı, devlerin şehrini görmelerini engelleyen dal bir gürültüyle uçup gitti. "Alōs'un ölmesi iyi olmaz mı? Bağlayıcı bahsin anında sona erer, o çekilmez adam da artık başımızı ağrıtamaz."

Niya altdudağını kemirdi, belirsizlikte boğuluyordu. "İşler değişti," diye itiraf etti.

Arabessa gözlerini kıstı. "Nasıl değişti?"

"Yalnızca... değişti işte."

"Olmaz. Bu yeterince iyi bir açıklama değil." Arabessa kollarını göğsünde kavuşturarak topuklarının üstüne oturuverdi. "Bizi buraya kadar sürükledin, üstelik seninle kavga etmedik ya da hiç soru sormadık. Prizma Taşı'nın son parçasını bulmak zorunda olduğumuzu biliyoruz ama neden bu sırada o korsanı da kurtarmamız gerekiyor?"

Niya gerginlikle ürperdi. "Şey, aslında Prizma Taşı'yla ilgili söylemediğim bir şey var... Onu bulduk."

Larkyra onun koluna yapışarak, "Harika!" dedi.

Küçük kardeşine, "Evet," diyerek yanıt verdi.

"Neden arkasından bir ama gelecekmiş gibi hissediyorum?" diye sordu Arabessa.

"*Ama*," dedi Niya. "Taş gemide, kalan parçaların yanında. Sizi almaya gelmeden önce oraya yerleştirdim."

Kardeşleri gözlerini kırpıştırırken uzun ve gergin bir ses-

sizlik oldu. Ardından ablası aniden ayağa kalkıp ormana gelirken izledikleri yolda ilerlemeye başladı.

Onun peşinden koşarken, "Dur!" diye tısladı Niya. Larkyra da hemen arkasındaydı. "Hâlâ Alōs'u kurtarmamız gerekiyor."

"Hayır, gerekmiyor." Arabessa eğilip bir sarmaşığın altından geçti. "Görevin bitti. Parçaları Esrom'a götürdüğünde ona olan sözün tamamlanmış olacak. Şehir de kurtulacak."

"Peki Esrom'a *nasıl* gitmemizi öneriyorsun?" diye karşı çıktı Niya. "*Ağlayan Kraliçe*'deki kimse oralı değil, krallığa ulaşmamızı sağlayamazlar."

Alōs, dönememesi halinde onları gizli şehre götürecek adımları serdümenin bildiğini söylemişti fakat bunu kız kardeşlerine itiraf etmeyecekti. Henüz bunu yapamazdı.

Arabessa elini umursamazca salladı. "Babam birini tanıyordur."

"Arabessa, *lütfen*." Niya ablasının cüppesini çekiştirip onu durmaya zorladı. "Alōs'un ölmesine izin veremem!"

Söyledikleri ağaçların tepesine kadar yankılandı, kuşlar ağaçlardan fırladı.

Arabessa kaşlarını kaldırarak onu inceledi. "Buğu aşkına," dedi nefes nefese. "Ona âşık olmuşsun."

Niya savunma duvarları yükselirken geriledi. "Hayır, olmadım."

"Bize yalan söyleme. Biz senin kardeşleriniz. Yalan söylediğinde *anlarız*."

Larkyra onun yanına gelerek, "Niya," dedi nazikçe. "Bu doğru mu? Senin... Alōs'a karşı hislerin mi var?"

Ateş dansçısı, kız kardeşlerine bakarken köşeye kıstırılmış bir hayvan gibi hissediyordu. Yüzlerindeki şaşkın ifadeleri tıslayarak ve pençeleyerek silmek istiyordu. Panik onu ele geçirirken büyüsü dehşetle dönüp duruyordu ancak kardeşlerine patlamak yerine hiç hazır olmadığı bir şey yaptı.

Yüzünü ellerine gömüp ağladı.

Kibar bir ağlama değildi. Hayır, çirkin bir şekilde ve yutkunarak ağlıyordu. Son birkaç aydır savaştığı duygular boşalırken tüm bedeni sarsılıyordu.

Hıçkırarak nefes aldı, tam o anda kollar bedenini sıkıca sarmaladı.

Larkyra ve Arabessa ona sarılmıştı. Bu sadece onun daha fazla ağlamasına sebep olmuş gibiydi.

Ama yıldızlar ve deniz aşkına, çok iyi gelmişti.

Bu kadar savunmasız olmak ona acı verse de çok uzun zamandır ilk kez gerçekten nefes almış gibi hissediyordu.

"İçinde kalmasın, ağla." Arabessa onun saçlarını okşuyordu.

"Evet." Larkyra kollarını daha da sıkı sardı. "Arabessa cüppesine sümük bulaştırmanı dert etmez. Öyle değil mi, Ara?"

"Özür dilerim." Niya geri çekilip yüzünü sildi. "Bir anda ne olduğunu bilmiyorum."

"Bu sene çok şey yaşadın," dedi Arabessa. "*Ağlayan Kraliçe*'ye adımını attığından bu yana korsanla aranda düşündüğümüzden daha çok şey geçmiş. Hırsızlar Krallığı'nda sizi izlerken şüphelenmiştik ama ne düşüneceğimizi bilememiştik."

"Ben de bilemiyorum," diye itiraf etti Niya.

"Sana yaşattıklarından ve ailemizi tehdit ettikten sonra..." dedi Larkyra. "Senin böyle hissedeceğini düşünmemiştik... Tabii erkek kardeşinin hastalığıyla ilgili geçmişini anlıyoruz ancak yine de..."

"Hayatımı kurtardı."

Larkyra kaşlarını çattı. "Affedersin?"

"Devlerin yanındayken," dedi Niya. "Özgürlüğümüz için savaşmaya zorlandığımızı söylemiştim ya?"

Kardeşleri baş sallayarak onu onayladı.

"Alōs parmağını bile kıpırdatmadı, canımı yakmadı. Orada durup ona vurmama izin verdi. Tekrar ve tekrar." Yumruklarının adamın çenesiyle buluştuğu anın hayaletleri peşi-

ne takılırken elleri sızladı. "Özgür kalabilmem için kendisini feda etti."

"O... öyle mi yaptı?" Larkyra gözlerini kırpıştırıyordu.

"Emin misin?" diye sordu ablası.

"Evet."

"Madem öyle..." diye nefesini verdi Larkyra.

"Bu işleri karıştırır," diye kabul etti Arabessa.

"Evet," diyerek onları onayladı. "Ama karıştıramaz da. O ve ben..." Göğsünde yine o tanıdık ağrı belirdi. "Bizi bu bağlayıcı bahisle birleştiren şey haricindeki görevlerimiz aynı yolda ilerlemiyor." Başını iki yana salladı. "İşlerin nasıl değişmiş olduğunun önemi yok. Önemli olan tek şey onu bulmamız, tercihen ölmeden *önce*. Böylece yapması gerektiği gibi Esrom'u kurtarabilir."

Kardeşleri bir anlığına onu izledi. Sözleriyle onları mı, yoksa kendisini mi ikna etmeye çalıştığını düşündükleri belli oluyordu.

"Peki planımız ne?" diye sordu ablası.

Niya rahatladı. "Onu nerede tuttuklarını öğrenmemiz gerekiyor."

"Bunu nasıl yapacağız?" diye sordu Larkyra. "Şehirleri devasa, içinde de devasa sakinler geziniyor."

"Evet," dedi Niya. "Ama içimden bir his, liderin köşkünde tutulduğunu söylüyor. O da şehrin sınırında. Tek yapmamız gereken..."

Serin bir esinti ensesini okşarken sözcükleri yarıda kesildi.

Arkasını dönüp iç içe geçmiş ağaçlara baktı.

Fakat orman sessizdi. Gün ışığı huzmeleri ağaç dallarının arasından süzülüyor, etrafta uçuşan polenleri ve yayılan alev çiçeklerini ortaya seriyordu.

"Ne?" diye sordu ablası.

Serin parmaklar tekrar ensesinde gezindi.

Niya ayaklarını yere vurarak ormana dalarken, "Piç herif," diye mırıldandı.

Aceleyle onu takip ettikleri sırada, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu Arabessa.

"Birini öldürmeye," diye hırladı Niya.

"Bu mantığına aykırı olur gibi." İşte o anda ormanın içinden ipeksi bir ses duyuldu. "Sonuçta hayatımı kurtarmaya gelmişsin."

Alōs yosunla kaplı bir kayanın arkasından ortaya çıktı, etrafındaki manzara iri yapılı vücudunun etkisini hiç azaltmıyordu. Yaralı yüzüne rağmen hâlâ bir prens gibi hareket ediyordu. Güzel ve tehlikeliydi, bulunduğu yerden sonuna kadar emindi.

Birkaç adım arkalarındaki devler şehrinde kafese kapatılmış olması gerekiyordu ancak belli ki bu durum onu hiç endişelendirmiyordu.

Alōs'u burada, hayatta görünce benliği karmaşık duygularla dolmuştu.

"Lord Ezra." İlk konuşan ablası oldu. "Bir dev barbekü sündeki ana yemek olacağınıza inanmıştık."

Alōs'un karşısındaki kadına sabitlenen bakışları, en büyük kardeşe doğru döndü. "Öyleydim. Artık değilim."

"Kaçmak için hazırlanalım mı?" diye sordu Larkyra.

"Egzersiz yapmak istemiyorsanız buna gerek yok. Özgür bir adam olarak kurtuldum."

Uzakta bir kuş öttü. Niya, korsanın sözcükleri bedenine çarparken şüphe dolu sessizliğiyle ortamı dolduruyordu. "Özgür bir adam olarak mı?" diye tekrarladı kuşkuyla.

"Evet, üstelik beni sıcacık bir uğurlamayla gönderdiler."

"Hayır." Niya başını iki yana salladı, kafası karışmıştı. "Hayır."

"Bence doğru," dedi Larkyra. "Sonuçta burada, devler onu kovalıyor gibi de görünmüyor."

"Buna inanmıyorum," diye ısrar etti.

"Gördüğün şeye nasıl inanmayabilirsin?" diye sordu ablası.

"Çünkü!" diye haykırdı Niya. "Özgürlüğümüz için savaşmak zorunda kaldık. Yüzünü dağıttım! Seni yiyeceklerdi. Neden seni *öylece bıraksınlar* ki?"

"Tadının iğrenç olacağını fark etmiş olabilirler mi?" diye önerdi Larkyra.

"Saçmalık!" Niya ellerini havaya kaldırdı, sinirleri bozuldukça büyüsü de hareketleniyordu. *Hile*, diye fısıldadı lütufları. *Hile*. "Kintra'yı kendime düşman edindim, kız kardeşlerimi Aadilor'un uzak köşelerinden çağırdım, tüm mürettebatla mücadele edip hepsini bayılttım ve sonra bu iğrenç derecede nemli olan devlerle dolu adaya gizlice sızdım. Bunların hepsini senin özgür bir adam olarak kurtulman için mi yaptım?"

Korsan onun gözlerine bakarken yüz hatları yumuşadı. "Bu kadar uğraşman gururumu okşadı, ateş dansçısı. Ama evet, öyle olmuş gibi görünüyor."

Niya hüsranla hırladı.

Ama saldırmaya hazır güçleriyle onu itmek yerine, kendini adama kollarını sararken buldu.

Alös kaskatı kesildi, hazırlıksız yakalandığı belliydi ancak hemen sonrasında ellerini sırtına kaydırıp onu sıkıca kucakladı.

"Selam," dedi yumuşak bir sesle.

Niya korsanın kokusunu içine çekti, Alös'un serin deniz meltemi kokusu bir katman kirin altına saklansa da aromanın tadını çıkardı. Lütufları adamın güçleriyle iç içe geçerken sıcak ve soğuk tekrar birleşti.

Alös buradaydı.

Ölmemişti.

O...

Birisi boğazını temizleyince kendine geldi.

Aceleyle geri çekildi, yanaklarının kıpkırmızı olduğu kesindi.

"Şey," diye lafa girdi Arabessa. "Bu... kavuşma işini aradan çıkardığımıza göre gemiye dönelim mi? Aç devler arkamızda dolaşırken burada oyalanmamayı tercih ederim."

Sahile doğru yürüdükleri sırada Alōs yanına gelip adımlarına ayak uydurdu. Adamın serin enerjisi bedenini sararken kardeşleriyle göz göze gelmemek için elinden geleni yapıyordu. Onlar arkalarından geldiği için o bakışların sırtını deldiğini oldukça rahat bir şekilde hissediyordu.

Ona âşık olmuşsun.

Arabessa'nın sözcükleri kalbini sıkıyordu.

Sen bu dünya için benden çok daha değerlisin, ateş dansçısı.

Yanağını okşayan korsanın acı dolu bakışları, kollarının arasında kan kaybetmesi, onu sıkıca kavraması.

Niya ona âşık *olmuştu*. Nasıl olmasındı ki? Alōs bir zamanlar ona ihanet eden genç adamın ne kadar değiştiğini kanıtlamıştı. Niya'nın canını, kendi canından daha çok önemsemişti. Evini ve kardeşini o olmadan kurtarması, planın son kısmını tamamlaması için ona güvenmişti. Devin taht odasının zemininde uzanırken ona her şeyini vermişti, saraydaki yatak odasında sarılarak yattıkları zaman olduğu gibi kalbindekileri söylemişti.

Ama bu bir şeyi değiştirir miydi?

Alōs hâlâ bir korsan lorduydu, denizlere ve ganimetler elde etmek için yapacağı yağmalara bağlıydı. Niya ise ailesine, Mousai'a ve kralına bağlıydı.

Öfkeyle karışık rahatlama ve sersemlikle harmanlanan neşe düşüncelerini iyice dağıtıyordu. Tek bildiği, içindeki bir şeylerin değiştiği ve yolundan çekildiğiydi. Ancak Niya bu konuda ne yapacağını ya da ne *yapabileceğini* bilmiyordu.

Başını kaldırdığında korsanı onu izlerken buldu.

Alōs gülümsedi, bu nazik yüz ifadesi karşısında tenine bir sıcaklık yayılmıştı.

"Farkında mısın?" diye söze girdi Niya. Kafasını karıştı-

ran duyguları uzaklaştırmak istiyordu. "Nasıl kurtulduğunu hâlâ anlatmadın."

"Evet, o... Şey, güçlerimi gösterdim."

Adama karşı surat astı. "Ama göstermememiz konusunda ısrar etmiştin."

"Evet." Alōs başını salladı. "Söylediklerimin arkasındayım."

Niya yorgunca iç çekti. "Lütfen, Alōs. Bugünlük sabrımın sonuna ulaştım. Her şeyi açık bir şekilde anlat."

"Tabii ki, özür dilerim." Korsanın ışıltılı gözleri neşeyle doluydu. "Seni götürdükten sonra beni mutfaklarına bıraktılar. İnan bana, ganimet odası oraya kıyasla rahatlatıcı bir hamam sayılır. Orada durmuş, aşçılarının bıçaklarını bileyip baharatları karıştırmasını izlerken bir şeye karar verdim. Onların ellerinde öleceksem hayatımın en büyük savaşını verdikten sonra ölecektim. Bu yüzden aşçının arkası dönükken cam kavanozumu dondurup parçalarına ayırdım. Tahmin edeceğin üzere aşçı koşarak geldi ama onu bayılttım. Gözleri..." diye açıkladı Alōs. Niya'nın kuşkulu yüz ifadesini fark etmiş gibiydi. "Gözlerinin etrafındaki deri o kadar kalın değildi. Tabii asıl olay, gözlerine ulaşabilmekti. Fakat evet, aşçı iki büklüm olup acıyla uludu, ardından iki dev daha geldi, sonra da üç. Tüm mutfak onlarla doluydu. Ben de onlardan kurtulmaya uğraşıyordum, kaçmak için bir çatlak ya da açıklık arıyordum." Niya'nın eğilip geçmesi için bir sarmaşığı kaldırdı. "Nihayetinde tüm mutfak resmen buzla kaplanmıştı. Tükenmiştim, enerjimi dibine kadar kullandığım için zar zor ayakta durabiliyordum. Ağır elleriyle beni böcek gibi ezdiklerini hissetmeye hazırdım, zaten bir böcek olduğuma inanıyorlardı. Ama sonrasında hiçbir şey olmadı, mutfak da sessizdi. İşte o zaman devlerin hiç kıpırdamadığını fark ettim. Daha önce hiç buz görmemişlerdi. Havaya yaydığım serinliği daha önce hiç hissetmemişlerdi. Biliyorsun, bu top-

raklar oldukça sıcak. Sonbaharda volkanlar patlıyor, yazlar nemli geçiyor. Soğuk onlar için yepyeni bir buluş. İşte o zaman bir fırsata sahip olduğunu gördüm. Beni liderle görüşmeye götürdüler, lütuflarımı ve buzun faydalarını çabucak açıkladım. Yiyeceklerin bozulmasına engel olduğunu, tenlerini rahatlatabileceğini anlattım ama onu asıl ikna eden şey birasını soğutmam oldu. Hiç öyle kocaman ve çocuksu bir tebessüm görmemiştim. Lider buna bayıldığı için onunla bir pazarlık yaptım, özgürlüğüm karşısında hizmetimi sundum."

"Neden onları sonsuza kadar serinletmen için seni mahkûm etmediler?" diye sordu Niya.

"Liderin de aklında benzer bir düşünce vardı. Fakat onlara mahkûm edilirsem ömrümün ne kadar süreceğini hızlı bir şekilde gösterdim."

Niya adamın boynundaki kırmızı kesiği inceledi. "Canını almaya hazırdın."

Alōs'un sessizliği yeterli bir cevaptı. Niya korsanın ne kadar çaresiz bir durumda kaldığını düşünürken yüzü asıldı, içinden bir stres dalgası gelip geçti. "Tehlikeli bir kumarmış."

"Kaybedecek hiçbir şeyim kalmamıştı."

"Benim kalmıştı." Niya bunu söylemeyi bile düşünmeden sözcükler ağzından dökülüverdi.

Safir gözler, kadının mavi gözlerine döndü.

Alōs onu izliyordu.

Mavilikler özlemle dolmuştu.

Yalnız olsalardı korsan uzanıp ona dokunurdu, Niya bunu biliyordu. Midesinde kelebekler uçuştu, yalnız olmasalar da adamın ona dokunmasını diledi.

"Nasıl bir pazarlık yaptınız, Lord Ezra?" Larkyra arkadan onlara seslendi. "Öyle açgözlü devleri tatmin edecek ne teklif ettiniz?"

Alōs cebine uzanıp yeşil ve parıltılı bir küre çıkardı.

"Bağlantı Taşı mı?" Niya gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Ama demiştin ki..."

"Yılda iki kez gelip buz stoklarını yenilemem gerekiyor, yapmazsam beni çağıracaklar," diye araya girdi Alōs. "Acı pek de önemli değil." Omuz silkti. "Özgürlüğüm karşılığında bir şey sayılmaz."

Özgürlük.

Ama Alōs bu adaya sonsuza kadar bağlanmışken bu gerçekten özgürlük sayılır mıydı? En azından bağlayıcı bahis borç ödendiği zaman yok oluyordu. Ama bu sonsuza dek sürecekti. Adam yaşlandığında ve sularda yelken açamayacak hale geldiğinde bile yerine getirmesi gereken bir yükümlülüktü. O zaman ne olacaktı?

Niya bunları sormak isteyerek ona baktı ancak bakışlarındaki sertlik adamın bundan bahsetmek istemediğini anlatıyordu.

Belki de çoktan bunları düşündüğü içindi.

Fedakârlık. Alōs fedakârlık yapmayı bilirdi. Hâlâ da yapıyordu.

İşte o zaman korsana karşı duyguları iyice dolup taştı, dolunayın altındaki gece yarısı orkidesi misali çiçek açtı. Alōs, onun hayatına kendi canından daha çok kıymet veriyordu. Böyle kötü şöhretli bir korsan için insanların düşünebileceğinden çok daha fedakârdı.

Ancak *o* bunu biliyordu.

Bu da yanında yürüyen adamın, kalbinin çok daha derinlerine yerleşmesine neden oluyordu.

Tehlikeli bir duyguydu çünkü sonunda ikisini de farklı yollara yönlendirecek sorumluluklar vardı.

Grup nihayet ormanın gölgesinden sahile çıktığında, Niya fazlasıyla parlak güneşe karşı elini gözlerine siper etti. Ilık meltem, terli teni için muhteşem bir histi. Uzaktaki *Ağlayan Kraliçe*, tertemiz mavi denizdeki siyah bir mürekkep lekesi gibiydi.

Alōs onun yanına geldi, onları son seyahatlerine çıkaracak gemiye baktılar.

Bir an sonra, "Seni bırakıp gidebilirdim," diye itiraf etti.

"Evet," dedi Alōs. "Gidebilirdin."

Ama gitmedim, diye konuşmadan yanıtladı Niya. Bu sözcükler sessizliği doldurdu.

Ama gitmedim.

Ne var ki, her şey sona erdiğinde gideceğini biliyordu.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Bir gemi dolusu korsan hazırda beklerken keskin hırlamaların yanında hançerler ve bıçaklar göz kırpıyordu.

Alōs korkuluktan tahta güverteye çıkarken bu manzara karşısında bir an için eğlendi.

"Ne güzel bir karşılama," diye seslendi.

"Kaptan!" Kintra öne çıktı. "Hayattasın."

"Hayal kırıklığına uğrattıysam üzgünüm."

"Seni kurtarmaya geliyorduk."

"Kurtarmaya mı?" Alōs kaşlarını kaldırdı. "Saçmalık, korsanlar kimseyi kurtarmaya uğraşmaz."

"Niya devlerin seni yemek üzere olduğunu söyledi. Ardından mürettebat Mousai'ın geldiğini anlattı ve..."

Az önce bahsettiği yaratıklar, Alōs'un arkasındaki korkulukta belirirken kadının sözcükleri yitip gitti. Siyah cüppeleri ayaklarının dibinde sürünüyordu, başlıklarını örtmüşlerdi, yüzleri altın maskelerle gizlemişti.

Mousai adamın yanına gelirken mürettebat üyeleri bıçaklarını daha sıkı kavradı.

Boman güverteye tükürdü. "Bu gemiye geri dönmeye nasıl cüret edersiniz, aptallar!"

Arabessa kostümünün arkasından, "Sizi temin ederiz,"

dedi sakince. "Biz de sizi gördüğümüz için en az sizin kadar heyecanlıyız."

"O zaman tekrar denize atlayın," diye önerdi Emanté. "Yoksa sizi atmamızı mı tercih edersiniz?"

"Bir gerginlik seziyorum," dedi Alōs.

"Hırsız Kral'ın yağcıları hepimizi bayılttı," diye homurdandı Boman.

"Bunu yapamazlar, kaptan!" diye bağırdı Bree.

Larkyra, "Görünen o ki yaptık," diye yanıtladı.

Genç Bassette maskeli olsa da Alōs onun sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu.

"*Ağlayan Kraliçe*'ye saldırıp sonuçlarından kurtulacak kimse yoktur!" diye haykırdı Saffi.

Korsanlar homurdanarak onayladılar.

"O halde buyurun." Alōs kenara çekilip arkasındaki üçlüyü işaret etti. "İntikamınızı alabilirsiniz ama Niya'nın size benzer bir niyetle bana yardım etmeleri için onları çağırdığını bilin."

"Biz de onlara böyle *söyledik*," dedi Arabessa. "Ama budalaları işe almışsınız, Lord Ezra. Bizi dövüşmeye zorladılar."

"Biz kimseyi..."

Alōs ortamı sakinleştirmek için ellerini kaldırarak topçu başının sözünü kesti. Bununla uğraşamayacak kadar yorgundu. "Lütfen, bu kadar kişinin kurtaracak kadar bana değer vermesi gururumu okşasa da anlaşılan buna ihtiyacım yokmuş. Ben kendimi kurtardım. Gerçi bunu duyduğuna cidden şaşıran birileri var mı?" Tek kaşını havaya kaldırdı.

"Hayır, kaptan," dedi Saffi. "Ama... öyleyse..." Yanındaki serdümene döndü. "Niya sana doğruyu söylemiş, tıpkı anlattığı gibi yardım getirmiş. Sana onun bizden biri olduğunu *söylemiştim*."

Kintra yanıt vermedi, gözlerini kısarak siyah cüppeli üçlüye şüpheyle bakmaya devam ediyordu.

"Bu arada, Niya tam olarak nerede?" diye sordu Alōs. Gerilimi kesip güverteye bakınıyormuş gibi yaptı.

"Bilmiyoruz, kaptan," diye yanıtladı Bree.

"Her yeri aradık," dedi Therza.

"Ben uyandığımda gemide değildi," diye açıkladı Kintra.

"Uyandığında mı?" Alōs serdümenine baktı. "Sevgili Kintra, ben kurtarılmadan önce kestirdiysen çok da endişelenmemişsin demektir."

"*Efendim*, öyle olmadı."

"Ya? Kafandaki o korkunç şişlik yüzünden mi oldu yani?"

"Onun da etkisi var," dedi kadın dişlerini sıkarak. "Evet."

"Yelken açtıktan sonra, bana neler olduğunu anlatmaya ne dersin?"

"Yelken açtıktan sonra mı?" diye sordu Boman. "Aradığınız şeyi buldunuz mu, kaptan?"

"Evet, bu yüzden gemiyi Esrom'a gitmek üzere hazırlamamız gerekiyor," Grubun arasından geçti, onlar kolayca ikiye ayrılırken kaptan kamarasına ilerledi. Yüzünü yıkaması, üstünü değiştirmesi ve kendine bir bardak içki koyması gerekiyordu. Hayır, bir şişe içki alsa daha iyi olurdu.

"Efendim." Boman bir elini koluna koyup onu durdurdu.

Alōs şaşkınlıkla adamın eline baktı, mürettebat ona hiç dokunmazdı. Ardından dümencisinin gözlerine baktı.

"Peşinde olduğunuz şeyi bulduğunuza sevindim," dedi Boman. İhtiyar adamın sesindeki içtenlik, Alōs'un göğsüne bir huzursuzlukla birlikte çöktü.

Korsanlarının ona içtenlik göstermesi konusunda nasıl hissetmesi gerektiğinden hâlâ emin değildi. Sonuçta, bu durum korsan olmalarıyla zıt düşüyormuş gibiydi.

Neyse ki Boman sırtını dönüp onu cevap verme zorunluluğundan kurtardı.

Daha sonra serdümeni yanına geldi. "Yelken açmadan önce Niya'nın gelmesini bekleyecek miyiz?" diye sordu. "Bir

de bu üçüne ne olacak?" Dimdik duran ve meraklı bakışlarla etrafta dolaşan mürettebatı izleyen Mousai'ı başıyla işaret etti. Hiçbir korsan onlara fazla yaklaşmaya cesaret edemiyordu. Üçlü, güvercinleri korkutmak için yapılan heykeller gibiydi. Niya da ortalarında saklanmış halde duruyordu.

Alōs onun kısa vücudunu inceleyip görüntünün tadını çıkardı. Kadın onun bakışlarını hissetmiş gibiydi, altın maskesinin altından mavi gözleri onunkilerle buluşmuştu.

Eve gelmek gibiydi.

Niya onun için geri dönüp yardım almak üzere kardeşlerini çağırmıştı. Bunu düşününce kalbine bir sıcaklık saplandı. Artık kadının ona güvendiğini, tıpkı kendisinin yaptığı gibi ona değer verdiğini düşünmeye cesaret edebilir miydi? Bedenindeki her kas kontrollü bir şekilde kasılmıştı, oysa tek yapmak istediği ateş dansçısını yatak odasına çekip bu sorunun cevabını öğrenmekti. Onu dudaklarıyla ve dokunuşlarıyla sorgulamak istiyordu. Bu sayede, Niya ona olan arzusuyla sarhoş olacak ve gerçeği söylemekten başka şansı kalmayacaktı.

Ne var ki, şu anda bunların hiçbirini yapamazdı.

Bu yüzden tutkusunu zihninden atarak serdümenine doğru döndü.

"Portal nişanları, takas yaparken işe yarar," diye açıkladı. "Mousai gittiğinde Niya'nın da geri döneceğini hissediyorum."

"Bunca şeyden sonra kralın yardım etmesi çok cömertçeydi." Kintra ona dik dik baktı. "Bu eylemin karşılığını görmek isteyecektir."

"Evet," diye onayladı Alōs. "Bu işler bittiğinde bana vereceği birçok görev olacaktır."

"Peki bu iş bitecek mi?" diye sordu kadın. "Son parça... Niya bana gösterdi ama..."

Alōs başını salladı. "Bu iş bitecek."

Kintra'nın omuzlarında her daim kendini gösteren gerginlik işte o anda ortadan kalktı. Kehribar rengi gözleri duygularla dolmuştu.

Çok uzun zamandır bu yolda birlikte yürüyorlardı.

Alõs yine de yolculuğun sonuna yaklaşırken rahatlayamadı. Çünkü bu yolun sonu, bir başkasının da sonunun geldiği anlamına geliyordu.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Portal kapısı parladı, diğer tarafta kaptan kamarasının manzarası vardı. Niya ise kapının ışığında, Hırsızlar Krallığı'ndaydı. Karanlık şehir altlarında onları baştan çıkarmak istiyormuş gibi parlıyordu. Kız kardeşler, mağara içindeki dünyanın sınırlarında bulunan bir çıkıntıda toplanmıştı. Niya ilk kez rahatlayarak nefes alıp serin havayı ciğerlerine çekti.

"Size ne kadar teşekkür etsem az," derken küçük kardeşine siyah cüppeli ve maskeli Mousai kostümünü uzattı. İçindeki korsan üniformasını çıkarmamıştı, Kutsal Ada'da geçirdiği zaman yüzünden kıyafetleri yıpranmış ve kirlenmişti. Kötü koktuğunu biliyordu fakat serserilerle bir gemide yaşamanın bu tür yönlerine alışmıştı. Artık rahatsız olmuyordu, en azından eskisi kadar çok değildi.

"Borcunu ödeyebileceğin bir zamanın geleceğinden eminim." Larkyra gülümseyerek onun kostümünü kolunun altına sıkıştırdı.

"Ama şimdilik..." diye söze girdi Arabessa. Larkyra'nın yanındaydı, altın maskesi hâlâ yüzünde duruyordu. "Seyahatinin geri kalanını hızla ve güvenle hallet. Neredeyse bitti, canım." Uzanıp kardeşinin ellerini tuttu. "Seni yakında Jabari'de görmeyi umuyoruz."

Niya başını salladı, eve dönme fikri şimdi soyut bir arzudan ibaretti. Bu düşünceye eşlik eden acı, eskisi kadar kuvvetli değildi. Ama bunun ne anlama geldiğini düşünmeyip zihnini boşalttı. "Olabildiğince çabuk döneceğim. Charlotte'a söyleyin, döndüğümde bir sepet dolusu şekerli rulo bulsam iyi olur."

Arabessa oflayarak güldü. "Cook'la birlikte mutfağı en sevdiğin şeylerle doldururlar, merak etme."

"Güzel. Vücudumu o korsan gemisinde katlanmak zorunda olduğum iğrenç yiyeceklerden arındırmak için bir aya ihtiyacım olacak."

"Sen dönene kadar Jabari'de kalacağım," dedi Larkyra "Hoş geldin partine katılmazsam kardeşin olarak ayıp etmiş olurum."

Niya'nın göğsü sıkıştı, gözlerinden tekrar yaşlar süzülmek üzereydi. Bugünlerde duygusal açıdan çok fazla iniş çıkış yaşıyordu. "Teşekkür ederim," diyerek kardeşlerine sarıldı.

"Son bir şey daha var," dedi Arabessa. Geri çekilip portal kapısına doğru bir bakış attılar. "Korsanınla ilgili."

"O *benim* hiçbir şeyim değil," diye düzeltti Niya.

"Aptallık etme. Birbirinize ilgi duyduğunuzu anlamak için *senseer* olmaya gerek yok," diye açıkladı ablası. "Sadece dikkatli ol, tamam mı? Kendini fazla kaptırmadan önce, Alōs'un her şey bittiğinde neyi amaçladığını öğrenmek çok daha iyi olur. Ona ayak uydurmak için nelerden vazgeçebileceğini düşünmen gerekiyor. Jabari'deki hayatlarımız esnek olabilir ama buradaki görevlerimizin öyle olmadığını unutma."

Niya'nın kalbi keskin bir pençe tarafından tekrar kavranmıştı. "Evet, biliyorum."

"O, Larkyra'nın kocasından farklı. Darius tek bir yere yerleşmiş durumda fakat bir korsanın hayatı..."

Niya korkuyla, "Kayıp tanrılar aşkına, Arabessa!" dedi ne-

fes nefese. "*Kimseyle evlenmeyi düşünmüyorum.* Şimdi sen bana daha çok hakaret etmeden gitmem gerekiyor."

"Ben yalnızca..."

"Hayır!" Niya portala doğru gerilerken kulaklarını kapattı. "Bu vedayı mahvettin, daha sonra telafi etmeni sabırsızlıkla bekliyorum. Hoşça kalın!"

Arkasını dönüp krallıktan çıkarak *Ağlayan Kraliçe*'deki sıcak kamaraya adımını attı. Portal nişanını aldıktan sonra geçidi arkasından sertçe kapattı.

Onu iki çift göz ve gemiye çarpan dalgaların boğuk sesi karşıladı.

"Tekrar hoş geldin," dedi Alōs. Masasının arkasına oturmuştu, elinde de kehribar rengi sıvıyla dolu bir kadeh vardı. Penceresinin ardında uzanan karanlık denizi tek aydınlatan şey hilal şeklindeki aydı.

Kintra da adamın karşısındaki iki sandalyeden birine oturmuştu. Ayağı diğer dizinin üstündeydi, elinde benzer bir içki vardı.

Niya yaklaşırken serdümen şüpheyle izliyordu.

"Gel birlikte oturalım." Alōs ona masasındaki şişeden bir kadeh içki koyup bardağı ona doğru itti.

Niya içkiyi alıp sandalyeye yerleşti.

Korsan yeni yıkanmıştı, mürekkep karası saçları omuzlarına dökülüyordu. Kusursuz siyah gömleğinin kollarını sıyırmıştı, kumaş geniş göğsüne yapışmış durumdaydı.

Bağlayıcı bahislerinin izi, şimdi korsanın bileğinin üstündeki ufacık bir kareden ibaretti. Niya kendi izine, onu bu adama bağlayan son şeye bakmamak için kendini zorladı.

Özgür.

Yakında özgür olacaktı.

Bu sözcük artık eskisi kadar tatlı hissettirmiyordu.

"Kutlamak için içiyoruz," dedi Alōs. "Bir de hoşgörü için çünkü aranızda hâlâ biraz... düşmanlık var gibi."

Niya kaşlarını kaldırıp karşısındaki kadına baktı. "Havada öfke varsa benden kaynaklanmadığı kesin."

"Büyünü üstümde kullandın, *tekrar*," dedi Kintra. Kahverengi gözleri alev alevdi.

"Evet çünkü beni bıçaklamaya çalışıyordun. Alōs'a yardım etmeye çalıştığım konusunda sana gerçeği söylüyordum. Bana inanmamayı seçmiş olman *benim* suçum değildi. Asıl kızması gereken kişi *benim*."

Kintra kuşkuyla homurdandı, içkisinin gerisini kafasına dikip bardağı kaptanın masasına sertçe koyduktan sonra ayağa kalktı. "Bu işe yaramayacak, kaptan. Kısa zamanda çok yakın arkadaşlar olmayacağımızı kabul edemez miyiz? Niya zaten gidecek, bunun bir anlamı yok."

Bunun bir anlamı yok.

Sözcükler ona çarpıp kendisi ve Alōs hakkındaki belirsiz düşüncelere karıştı.

Gideceğim. Anlamı yok.

Kalbi sıkışıyordu.

"Bak, varlığımın bile seni rahatsız ettiği belli oluyor," dedi Kintra'ya. "Ama belki de bunun sebebi bizim aramızdaki değil, Alōs'la senin arandaki ilişkidir."

Kintra ona dik dik baktı. "Ne demeye çalışıyorsun?"

"Şey, ikinizin..." Niya elini iki korsanı işaret ederek salladı. "Bir geçmişiniz olduğu açık. Ben de hatırlattığın üzere yakında gideceğim, eski sevgililerin arasına girmek gibi bir niyetim yok."

Odayı yoğun bir sessizlik doldurdu. Alōs'un masasındaki kum saatinin sesi, geçen zamanı hatırlatan tek şeydi.

Ardından hem Alōs hem de Kintra kahkahalara boğuldu.

"*Sevgililer* mi?" Serdümen nefes nefese konuşurken karnını tutuyordu. "Yıldızlar ve deniz aşkına, bunu hayal edebiliyor musun?" Kaptanına baktı.

Ancak Alōs sandalyesine yaslanmıştı, neşe ve tuhaf bir keyifle ona doğru bakıyordu.

Niya sinirlenerek, "Ne?" diye sordu.

"Niya," diye lafa girdi Alōs. "Kintra'yla sevgili olduğumuzu nasıl düşünmüş olabilirsin?"

"Şey..." Bir kaptana, bir de serdümene baktı. "Sen demiştin ki... Kintra'nın bir istisna olduğunu söylemiştin. Yakın olduğunuz da ortada. Diğerlerinden çok daha yakınsınız."

"Çünkü o benim sağ kolum," dedi Alōs. "Gemimde korsan olan ilk kişilerden biri. Uzun bir geçmişimiz var."

"Başka?" Niya suratını astı, hiç istemediği bir kıskançlık onu ele geçiriyordu. Çünkü bu gerçekler, teorisini desteklemekten başka bir işe yaramıyordu.

"Ben kadınlardan hoşlanıyorum, kızıl."

Niya gözlerini kırpıştırarak serdümene doğru bakarken, "Yani?" diye sordu. "Ben de kadınlardan hoşlanıyorum."

Alōs başını yana eğdi. "Öyle mi?"

"Tabii ki. Erkekler kadar kadınlar da yatağımı ısıttı."

"Olay şu," diye lafa girdi Kintra. "Erkeklerde hoşlanmadığım pek çok şey var. Yani ben yatağıma *sadece* kadınları alırım."

Niya bir an için durup söylenen şeyi sindirdi. "Ha."

Kintra tek kaşını kaldırdı. "Evet, *ha*. Kaptanımı çok seviyorum ama sana benzer şekilde değil." Niya'nın gözlerine baktı. "*Evet, düşündüğünden fazlasını biliyorum,*" der gibiydi. "Yani hayır, sana olan sinirimin Alōs'la olan *dostluğumla* hiçbir ilgisi *yok*."

"Peki neyle ilgisi var?"

"Belki de pek sevilecek bir tip değilsindir," diye karşı çıktı serdümen.

Niya inanmayarak homurdandı. "İmkânsız. Herkes beni sever."

Kintra gülümsedi. "Ben herkes değilim. Ayrıca bu gemi-

ye bizden çok daha farklı niyetlerle geldin. Diğer herkes gibi senden büyülensem görevimi yapmıyor olurdum."

"Herkes benden büyülendi mi?" Niya bir anda canlanmıştı.

Serdümen gözlerini devirdi. "Demek istediğim şu, ben kaptanın sağ koluyum. Onun çıkarını korumak için karşıdakilere güvenmemem gerekiyor. Sen de onun çıkarına ters düşüyormuş gibi görünüyordun."

"Ben mi?" Niya çenesini dikleştirdi. "Unuttuğunuz bir şey var. Beni kaçıran ve bu korkunç yolculuğu başlatan *sizlerdiniz*, tam tersi *değildi*."

"Evet," diye onayladı Kintra. "ancak zaman niyetleri ve planları ilginç şekilde değiştirebiliyor."

"Dikkat," diye uyardı Alōs.

Serdümen, kaptanın sert bakışlarını incelerken aralarında Niya'nın okuyamadığı bir şeyler geçti.

"Ama o kısmı siz çözersiniz," dedi Kintra. Niya'ya tekrar bir bakış attı. "Şimdi izninle, kaptan. Gidip mürettebata Esrom'a yelken açtığımızı haber vereyim."

Alōs başını salladı, kadın kamaradan çıkana kadar bakışlarını onun üzerinden ayırmadı.

Niya şimdi onunla baş başa oturuyordu ve odayı yeni bir gerginlik kaplamıştı.

Adamın gözlerine baktı, korsan onu süzerken masasının arkasındaki güçlü enerjisini sezebiliyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Alōs. "Bağlayıcı bahsin sona ermek üzere."

Bu soru, çeşitli cevaplar vermek istemesine neden oldu. Mutlu. Kararsız. Gururlu. *Kafası karışmış.*

Niya bunların hepsini hissetse de tek bir şey söylemekle yetindi. "Taşı geri götürmene çok az kaldı, senin hissettiklerine yakındır."

Alōs uzunca bir süre onu izledi. "Evet," dedi. "Öyledir."

"Başardın, Alōs." Korsan lorduna ufacık gülümsedi. "Esrom'u kurtardın."

"Kendi yarattığım bir tehlikeden kurtardım."

Bu hızlı yanıt yüzünün asılmasına neden oldu. Alōs kendisine sorumluluk veya suçluluktan uzak bir an bile tanımayacak mıydı?

"Kardeşinin hastalığını sen yaratmadın," dedi adama.

Korsan yanıt vermedi, ellerindeki boş kadehe bakmakla yetiniyordu.

"Prizma Taşı'nı götürdükten sonra ne yapacaksın?"

Alōs omuz silkti. "Korsanlarım ne yapmak isterse onu. Bu delice seyahatte beni takip ettiler, onlara bunu borçluyum."

"Yaptıkların senin işine yaramış olabilir ancak hep başkasının iyiliği için yaptın," diye hatırlattı Niya. "Diğerlerinin inanmasını istediğin kadar bencil değilsin, bunu biliyor muydun?"

Turkuaz bakışlar ona doğru döndü. "Peki sen neye inanıyorsun?"

Sana istediğimden daha çok değer verdiğime inanıyorum.

"Artık bir korsana gerçekten güvenebileceğime inanıyorum." Niya gülümsedi. "Daha sonra başımı nasıl bir belaya sokacak olursa olsun."

Alōs karşılığında gülünce içi ısındı. "Seni ikna etmek için ölümün kıyısından dönmem yetti."

"Basit iyiliklerle kazanılabilecek bir ödül değilim." Bunu söylerken tek kaşını havaya kaldırmıştı.

"Hayır, değilsin." Adamın yüzü ciddileşti. "O zaman bile, kimsenin kontrol edip sınırlayabileceği bir alev değilsin."

Niya oturuyor olmasaydı bu sözcüklerle karşısında bir adım gerilerdi.

Alōs'un gözlerine bakarken kollarındaki tüyler diken diken oldu.

Tehlikeli, diye fısıldadı büyüsü.

Bu adam fazla tehlikeliydi.

Artık onunla yalnız kalabilecek kadar kendisine güvenmiyordu. Bugün yaptığı ve sağ çıktığı her şeyin ardından bir anlığına yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Bu korsanın onu tüketen varlığından uzakta kendini toplamalıydı. Ne istediğini bulmalıydı. Daha da önemlisi, ne kadarını isteyebileceğini öğrenmeliydi.

"Gidip temizleneyim," diyerek aniden ayağa kalktı. "Sen de Kintra'nın bizi Esrom'a götürmesine yardım edersin."

Alōs onun kapıya doğru gerilemesini izledi. "Niya..."

"Yukarıda görüşürüz," diye korsanın sözünü yarıda kesti. Sinirleri öyle gergindi ki, Alōs ayrılıklarını daha acı dolu hale getirecek bir şey söylemeden önce koşmak ve buradan kaçmak istiyordu.

Ama adamın kamarasından geminin karanlık koridoruna çıkarken bu korsanın onun kalbini tekrar kırma gücünü çoktan ellerinde tuttuğunu biliyordu.

Fakat bu sefer kendisi de onun kalbini kırma gücüne sahipti.

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

Alōs Yıldız Işığı Salonu'nda erkek kardeşinin önünde diz çöktü.

Muhafızlar etrafını sarmıştı, mavi mavi parlayan mızraklarıyla onu öldürmeye hazırdılar. *Ağlayan Kraliçe* ilk kez Esrom'un ana limanına demir atmıştı. Alōs ilk kez başkentten, Gümüş Şehir'den geçerek saraya girmişti. Şehrin sakinleri ona inanamayarak bakmıştı, saray mensupları hakaret etmişti, birçok kişi ayağının dibine tükürmüştü. Alōs, Hain Prens'ti. Kayıp tanrıların son vedalarını ederken bahşettikleri kutsal yadigârı, kıymetli Prizma Taşı'nı çalan, onlara ihanet eden bir evlattı. Taşın gerçek gücünü bilselerdi, Esrom'u güvenle denizin altındaki baloncukta tuttuğunu öğrenselerdi Alōs'u karaya adım attığı anda asarlardı. Neyse ki, bu sır saray duvarlarının içine hapsedilmişti.

Alōs şimdi buradaydı, zamanı geri almaya çalışarak yeni krallarına diz çöküyordu.

Büyüsü beklentiyle kıvrandı. Kalbinin etrafındaki buzdan duvarlar, içine sızmasına izin verdiği umut filizini son çare olarak kısıtlamaya çalışıyordu. Yaşadığı tüm ıstırabın bugün nihayet sona ereceğini umuyordu.

"Bunca yıl sonra ortaya çıkarak epey olay yarattın," dedi Ariōn. Beyaz mercandan tahtında oturuyordu, yan tarafla-

rına sıralanmış altı tane Yüce Aziz vardı. Alōs ona en yakın duranın Ixō olduğunu görünce keyiflendi. "Üstelik kıyılarımıza korsanları getirdin. Bu krallığın en çok aranan adamı için cesurca bir hareket."

"Mürettebatım toprağa ayak basmamaları gerektiğini biliyorlar, ekselansları. Fakat ilk saldıran muhafızlarınız olursa yapacaklarından sorumlu olamam."

"*Benim* muhafızlarım barış için eğitildiler," dedi Kral Ariōn. "Sizin gibiler için tuhaf bir konsept olduğu kesin. Neden buraya geldiğini hızlı bir şekilde anlat. Yüce Azizlerim, ihanetin için bağışlanma umuduyla döndüğünü söylüyorlar."

"Sadece biraz zamanınızı almak için geldim, ekselansları. Sonrasında cezam kalkmazsa da önemli değil. Bu topraklara bir daha dönmeyeceğim."

"Cezan kalkmazsa tutuklanıp idam edileceksin, korsan."

Alōs genç kralın sisli gözlerine baktı. Erkek kardeşi kör olsa da söylediği tüm tehditlere rağmen anlayış ve heyecan doluydu çünkü ağabeyi nihayet karşısındaydı, diz çöküyordu.

Yakında geçmişimizi arkamızda bırakacağız ve yeni bir başlangıç yapabileceğiz.

Evet, diye özlemle düşündü Alōs. *Umut edelim.*

Kardeşinin hastalığının gümüş rengi izleri, esmer teninin üstünde çok belirgin olsa da tahta yakışmıştı. Omuzlarını geri çekmişti, kraliyetin zarafetiyle çenesini kaldırmıştı. Onu izlerken gururlandığını hissetti. Ariōn harika bir kral olmuştu.

"Evet, ekselansları," diye yanıtladı korsan. Başını bir kez daha eğdi. "Anlıyorum."

"Kaderinde neler olabileceğini bilirken buraya gelmen tehlikeliydi."

"İntihar sayılır," diye ekledi Yüce Aziz Dhruva. Acımasız bakışlarını adama sabitlemişti.

"Bu da aklıma bir soru getiriyor," diye devam etti Ariön. "Böyle yüce bir bağışlamayı hak eden ne vardır?"

"Prizma Taşı'nı geri getirdim." Alös çantasına uzanırken onu saran muhafızlar iyice yaklaştılar, mızraklar sırtına batıyordu.

"Geri çekilin." Ariön bir elini kaldırdı. "Onu delik deşik etmeden önce doğru mu söylüyor, görelim."

Alös kızıl cevherin her bir parçasını dikkatle fayanslı zemine dizdi.

Beyaz mermerin üstünde güzelce parlıyorlardı, her birinin merkezinde dönüp duran güç ise etrafa fısıldıyordu.

"İnanılmazsın, korsan," diye hırladı Dhruva. "Yalanlarına, korsan oyunlarına kanacak kadar aptal olduğumuzu sanıyorsun. Kralım, Prizma Taşı'nı getirmemiş. Ayağınızın dibine işe yaramaz taş parçalarını..."

"*Sessizlik*," diye emretti Ariön. "İkinci kez izinsiz konuştunuz, Yüce Aziz Dhruva. Son kez olmasını öneririm."

"Bağışlayın, ekselansları." İhtiyar kadın pişmanlıkla eğildi. "Ben sadece sizin görmenizi..."

"Ben sizden çok daha fazlasını görüyorum."

Genç kral, elinden geldiği kadar gücü çağırırken salonda soğuk bir rüzgâr esti.

Alös kaşlarını çattı. Böyle bir hareketin, kardeşinin enerjisini çabucak tüketeceğini biliyordu.

"Elbette, ekselansları." Dhruva bir kez daha yerlere kadar eğildi, dudaklarını büktü. "Tabii ki."

Ariön bulutlu gözlerini yeniden ona doğru çevirdi. "Bana taşları ver."

Korsan, kardeşine yaklaşırken taht odası gerilimden patlayacak gibiydi. İki prens birbirine tamamen zıttı. Alös gölgelere bürünmüştü, iriyarıydı ve azametliydi. Ariön'un zayıf vücuduysa narin, beyaz bir kumaşa sarınmıştı.

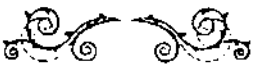
Alōs, Ixō'nun gözlerine baktı. Azizin yüzü rahatlama hissiyle hafifçe parlıyordu. Ardından uzandı ve parçaları kardeşinin narin eline bıraktı.

Genç kral parçalara dokunurken gözlerini kapattı.

Sonra dudaklarının köşesinde ufak bir tebessüm belirdi.

"Bize Prizma Taşı'mızı gerçekten geri getirmişsin," dedi Ariōn. "İçindeki kayıp tanrıların fısıltılarını hissedebiliyorum ama böyle parçalanmışken bize eskiden bahşettiği şeyi geri verebilecek mi?"

Alōs, genç kralın gözlerine baktı. "Birleştirip görelim."

Sarayın merkezinin derinliklerinde yer alan ve mağarayı andıran Kuyular Odası'nda duruyorlardı. Alōs'un etrafı hâlâ muhafızlarla sarılı olsa da sırtına doğrultulmuş mızrakları pek umursamıyordu. Düşünceleri geçmişe dönüktü. Kayalık duvarlardan dökülen yüzlerce şelalenin bulunduğu bu kadim odaya son gelişini düşünüyordu. O zamanlar genç bir delikanlı, hatta çocuk sayılırdı. Dipsiz sıvının yüzeyinde süzülen ince patikaya sessizce çıkmıştı. Gözleri en sonda bulunan yükseltinin üstündeydi. Prizma Taşı, en ince şelale olan Ağlayan Sular'ın altında kızıl bir güneş gibi süzülüyordu. Şelale tavandaki bir açıklıktan dökülüyordu. Obasi Denizi'nin altında onları koruyan baloncuğun merkezi burasıydı. Su taşın üstüne çarparken gökkuşaklarına bölünüyordu, güçlü büyü aşağıdaki kuyuları dolduruyor ve Esrom'un damarlarına yayılıyordu. Alōs daha gençken Kuyular Odası'nın bu krallığının atan kalbi olduğunu ve havanın da şifalı sularla parladığını ona anlatmışlardı. Kayıp tanrıların saf enerjisi burada hissedilebiliyordu.

O zamanlar nefesi kesilmişti.

Şimdiyse nefes alamıyordu.

Ağlayan Sular, boş yükseltinin üstüne boş yere dökülüyordu. Parıltı ya da havada bir renk yoktu.

Alōs, ince bir büyü perdesinin solan güce çaresizce tutunduğunu sezebiliyordu. Ölen bir ruh gibiydi.

"Bu işe yarasa bile," diye fısıldadı yanındaki Dhruva. "Bu topraklara karşı işlediğin günahlar asla unutulmayacak, korsan."

"Bu işe yararsa günah işlediğimden mutluluk duyarım, aziz. Çünkü sen ve kutsal tarikatın ben sizi zorlayana kadar bir şey yapmamışken kardeşimi kurtarmak için yaptıklarım boşa gitmemiş demektir. *Bunu* asla unutmayacağım."

Dhruva dudaklarını birbirine bastırdı. Ardından kralın ve konseyin yanına ilerleyerek yürüyüş yolunun başına geçti.

Alōs grubu incelerken, *Ne kadar boş konuşan bir grup*, diye düşündü.

İçlerinden biri hariç.

"Ixō, bu şerefi sen üstlenir misin?" Ariōn başıyla beyaz saçlı azizi işaret etti. En yakınındaki kişi oydu, uçtaki yuvarlak yükseltinin kenarında duruyorlardı. Ixō genç kraldan asla fazla uzaklaşmazdı.

"Elbette, ekselansları."

Aziz platforma çıktı, Prizma Taşı'nın üç parçasını ortaya çıkardı.

"Alōs," diye ona seslendi Ariōn. "Yanıma gelir misin?"

Yüce Azizlerden biri, "Ekselansları," diyerek onu uyardı. "Bence bu bilgece bir hareket de..."

"Ağabeyimin niyeti onurlu olmasaydı böyle açık bir şekilde gelmezdi. Lütfen yer açın."

Alōs geri çekilirken ona keskin bakışlar atan azizleri görmezden geldi. Aralarından geçerek Ariōn ve Ixō'ya yanaştı.

Sessiz fakat muzaffer bir edayla, "Başardın, ağabey," dedi Ariōn. Yan yana duruyorlardı, Ixō'nun beklediği tarafa dönmüşlerdi. Tek bir şelale yükseltinin üstüne dökülüyordu.

"Tebrik etmeden önce neler olacağını görelim," diye yanıtladı Alōs.

"İşe yaramasa bile halkımız için yaptıkların ortada. Sonuçlarıyla birlikte uğraşırız."

Halkımız.

Birlikte.

Alōs kardeşine bu krallığın yüzeye çıkmasının yüküyle sadece Esrom Kralı'nın uğraşacağını hatırlatabilirdi. Bu işe yaramazsa onun idamını emretmesi gerekeceğini söyleyebilirdi. Üstelik halkın karşısında öldürülmesi gerekirdi. Fakat hayatın zalim gerçeklerini düşünmekten yorulmuştu, bu yüzden hiçbir şey söylemedi. *Bırakayım da kardeşim umut etsin*, diye düşündü. Çünkü onun umut etmesine izin vermesinin üzerinden çok uzun zaman geçmişti.

Karēk kardeşler yan yana izlediler. Ixō havaya mavi büyünün ipliklerini yaydı, Prizma Taşı'nın her bir parçasını kavrayıp havaya kaldırdı. Ellerini çevirerek parmaklarını hareket ettirdi, parçaları şahsen tutuyor gibiydi. Üç parçayı, Ağlayan Şelale'nin ince akıntısı önünde birleştirdi.

Alōs nefesini tuttu, nabzı kulaklarında yankılanıyordu. Kendi kaderiyle birlikte kardeşinin krallığının kaderi de kızıl taşların birleşmesine bağlıydı.

Bir kum düşümü boyunca hiçbir şey olmadı. Prizma Taşı donuk ve ölü bir kırmızıydı, Yüce Aziz'in ellerinin üstünde uçuyordu. Alōs o zaman hayatın yaşattığı hayal kırıklıklarına ne kadar alıştığını fark etti çünkü bir yanı hiç şaşırmamıştı. Uyuşmuş bir şekilde yaşananları kabullendi.

Sonra...

"Ekselansları, bakın!" diye seslendi Ixō.

Başının üstündeki kabaca kesilmiş taşın birleştiği yerler kırmızı renkte parladı, parçalanmış olan tekrar bir bütün oldu ve cevher havaya sıçradı. Baş döndürücü bir şekilde dönüp durdu, Alōs odada kalan azıcık büyüyü taşın emdiğini hissedebiliyordu.

Mağarayı andıran salonda rüzgâr patlak verdi, birkaç Yüce Aziz arkalarındaki ince patikaya doğru yuvarlandı. Alōs oda sallanırken kardeşini yanına çekti, Ixō da çabucak onlara doğru koşup kollarını genç krala sararak Ariōn için ikinci bir koruma katmanına dönüştü.

Patlarcasına akan şelalelerin suyu kıyafetlerini sırılsıklam ederken duvarlardan yosun ve kaya düşüyordu. Alōs bakışlarını yukarı çevirdi, yükseltinin üstündeki asıl şelaleden uzanan sıvı bir kol ortaya çıkmıştı. Dönerken parlayan taşı havada kapıverdi, ardından bir gürültüyle Ağlayan Şelale'nin içine çekti.

Her yer büyü ve renklerle doldu.

Prizma Taşı nihayet evindeydi ve rahatlayarak haykırıyordu, enerjisini dört bir yana saçıyordu.

Alōs kardeşini iyice sarmalarken tenine değen büyü sıcak, soğuk, sert ve ipeksiydi.

Ardından kaos ne kadar hızlı başladıysa aynı şekilde her şey sessizliğe gömüldü. Duyulan en son nota rahatlamış bir iç çekişi andırıyordu.

Korsan ayağa kalkarken azizin tereddütle onları bıraktığını hissetti. Başını kaldırdı ve bakışlarının netleşmesi için gözlerini kırpıştırdı.

Bir anda nefesi kesildi.

Oda elmas gibi parlıyordu. Kayıp tanrıların sisli büyüsüyle dolan hava tatlı bir hal almıştı. Prizma Taşı, Ağlayan Sular'ın tepesine yerleşmişti, açgözlü ellerin ulaşamayacağı bir yerdeydi. Altından fışkıran gökkuşakları aşağıdaki suyu büyüyle dolduruyordu. Kuyular Odası eski haline dönmüştü. Böylece krallık da kurtulmuştu.

Ariōn bir an için ağabeyinin yanında dikildi, ardından azizi geçip yükseltiye yaklaştı.

Adam onu yakalayıp geri çekmek, kardeşini zarar verebilecek herhangi bir şeyden korumak istiyordu. Ancak hareket

etmedi. Genç kral patikanın ucuna ilerledi, nihayet durduğunda gümüş tacı rengârenk şelaleyi yansıtıyordu. Prizma Taşı da yukarıda bir nabız gibi atarak parlıyordu. Ariōn parmaklarını akan suda gezdirdi ve duygusal bir şekilde nefesini verdi.

Alōs'a döndüğünde yüzünde parlak bir gülümseme vardı. "Seni şimdi tebrik edebilir miyim?"

Korsan başını iki yana salladı, rahatlatıcı bir an olsa da kardeşinin sırıtışına karşılık veremiyordu. "Aldığımı geri getirdiğim için övülmeyi hak etmiyorum."

Ariōn onun yanına dönerken suratını astı. "Yaptığının sorumluluğu ikimizdeydi." Bir elini ağabeyinin omzuna koydu. "Ama artık bitti, Alōs. Başardın. Evine hoş geldin, ağabey."

Alōs bu sözcükleri duymayı öylesine çok istemişti ki. Aadilor'un en uzak noktalarına bir gün başladığı yere geri döneceği umuduyla seyahat etmişti. Şimdi buradaydı, artık gölgelerde saklanmıyordu. Açık bir şekilde kardeşinin yanında duruyordu. İkisine de kaybettikleri yılları telafi etmeleri için bir şans tanınmıştı.

Alōs kıpkırmızı bir renkle ve kuvvetle parlayan Prizma Taşı'na baktı. Zafer kazandığını hissetmesi gereken bu andan çok uzak hissediyordu.

Çaldığı taş, ait olduğu yere döndüğü için coşkuyla yanıyordu.

Her şey gerçekten sona ermiş miydi?

Artık geçmişini telafi etmek için koşturmayı bırakabilir miydi?

Bunu düşününce bileği yanmaya başladı. Başını eğip bakmadı, ne bulacağını biliyordu. Bağlayıcı bahis artık orada değildi.

Bitmişti. Her şey sona ermişti.

Rahatlaması gerekiyordu ancak göğsü sıkışmaya devam ediyordu.

Aldığı ve iade etmesi gereken bir şey daha vardı.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Gece olmuştu fakat Esrom'da kimse uyumuyordu.

Niya sarayda, misafir odasının açık penceresinin önünde dikiliyordu. Aşağıdaki krallık, gürültülü bir kutlamayla canlanmıştı. Lambalar ateş böcekleri misali sokakları aydınlatıyor, dans eden halkın üstüne sıcak bir ışık yayıyordu. Flütlerin ve davulların sesi havada yankılanıyordu.

Prizma Taşı'nın geri getirildiği hakkındaki haberler, kayan yıldızlar misali adalara yayılmıştı. Hain Prens'in, ölümün eşiğindeki kardeşini kurtarmak için taşı çaldığı gerçeği de duyulmuştu. Kralın ve konseyinin yaptığı stratejik ve politik bir hamle olduğu kesindi çünkü taşlar nihayet tekrar yerine oturmuştu.

Kraliyet ailesindeki uzun süren kederin ardından halk iyi haberlere açtı. Büyük prensin günahlarını çabucak affetmişlerdi.

Alōs her istediğini elde edecekmiş gibi görünüyordu.

Niya kollarını vücuduna sararak penceresinden içeri süzülen serin havayı içine çekti.

Hâlâ bornozuyla duruyordu, bu akşam giyeceği kıyafeti yatağında dokunulmamış halde duruyordu. Giyinip partiye katılması gerekiyordu, korsanları neşeli kalabalığın içinde bir yerdeydi.

Sonra yüzünü asarak artık *onun* korsanları olmadıklarını düşündü. Sonuçta kaptanlarıyla olan bağlayıcı bahisten kurtulmuştu.

Bileğine bakarken kalbi ağırlaştı.

Boştu.

Solgundu.

Bir zamanlar onu gemiye sıkıca zincirleyen izden eser yoktu. Onu kaçıran kişiler zamanla dostu olmuştu.

Niya özgürdü.

Öyleyse neden mutluluktan havalara uçmuyordu?

Bir ses ona fısıldadı. *Çünkü Ağlayan Kraliçe'de farklı bir özgürlük buldun.*

Niya bu düşünceyi huzursuzlukla sindirdi çünkü gerçek olduğunu biliyordu. Ailesini ve Mousai rolünü sevse de bu korsanlarla birlikteyken güçlü ve zayıf yönlerini sınayabilmiş, yeni sınırlarını keşfedebilmişti. Fırtınaların içinde yelken açmak için savaşmış, sıcak ve denizle dolu sayısız gün boyunca korsanlarla yan yana çalışmış, bir gemi dolusu öfkeli mürettebatın hiddetinden sağ çıkmış, onu mahvedebileceğini düşündüğü acı ve ev özlemini yaşayıp atlatmıştı. Gemide kendi kanunları vardı. Kraliçelere ya da krallara, kız ya da erkek kardeşlere, şehirlere ya da krallıklara bağlı değillerdi. Engin denizin ufkuna yelken açarken onları hayatta tutan şeyleri kural olarak benimsiyorlardı. Bir de kaptanları vardı. Onun sıcaklığının ateşini kendi serin enerjisiyle bizzat karşılamıştı. En kötü düşmanı olduğuna inandığı Alōs, sonsuz olasılığı yansıtan bir aynaya dönüşmüştü.

Fakat artık her şey sona ermişti.

Yarın suyun yüzeyine yelken açacaklardı, *Ağlayan Kraliçe*'de geçireceği son yolculuk bu olacaktı. Ardından Niya'yı Jabari'ye bırakacaklardı ve o da hayatına, görevlerine devam edecekti.

Birileri kapısını tıklattı. Niya içeri girmesi için seslenme-

den önce göğsünde kelebekler uçuştu, kimin geldiğini biliyordu.

"Anlaşılan seni uygunsuz anlarda yakalamak benim kaderim," dedi Alōs. Kadının bornozlu halini süzdü. Arkasındaki koridordan gelen ışık, gölgelerin içinde durmasına neden oluyordu.

"Belki de yalnız kalmamız için iyi bir zaman hiç var olmamıştır." Niya ona doğru dönerken hain bir beklenti hissi damarlarında gezindi.

Esrom'a geldiklerinden beri adamdan kaçıyordu, gerçi bunu yapmak pek zor olmamıştı. Erkek kardeşi ve halkı hep korsanın etrafındaydı. Gerçi korsandan ne kadar kaçarsa kaçsın adamın eninde sonunda onu bulacağını biliyordu. Alōs onu her zaman bulurdu.

Belki de bu yüzden nihayet kaçmamaya, olduğu yerde durmaya karar vermişti. Ayrılıklarıyla doğrudan yüzleşecek ve sonuçları sonra yaşayacaktı. Geçmişte böyle yapmayı öğrenmişti.

Düşünceli bir tavırla, "İlginç bir teori," dedi Alōs. Kapıyı arkasından kapatıp yavaşça yaklaştı. "Bu teoriyi nasıl test etsek ki?"

Niya bir anlığına gözlerini kapadı. "Alōs..."

"Evet?" Kükreyen ateşin yanında duran adamın sesi ona meydan okuyormuş gibiydi. Gölgesi yumuşak halının üzerinden kadına doğru uzanıyordu. Hâlâ yanına tam olarak gelmese de onun serin ve nazik dokunuşunu hissedebiliyordu. Korsanın bakışları, ""*Aklındakini söyle, ateş dansçısı,*" der gibiydi.

Bunun yerine, "Seni odama getiren nedir?" diye sordu Niya.

Alōs'un yüzünden hayal kırıklığıyla dolu bir ifade geçti, ardından sorusunu yanıtladı. "Mürettebat neden onlarla kutlama yapmadığını merak ediyordu. Yanıt aramaya geldim."

"Korsanlarından herhangi biri bunu senin adına yapardı."

"Evet, istesem bunu yaparlardı."

"Neden istemedin?"

Adam ona, "*İkimiz de nedenini biliyoruz,*" dercesine baktı.

"Niya," dedi ona yaklaşırken, hemen önünde durmuştu. Parlayan turkuaz gözleriyle karşısındaki kadını içine çekti, yüz hatları muhteşem görünüyordu. Niya onun deniz ve gece yarısı orkidesi kokusunu alırken içi arzuyla buruldu. "Konuşmamız gerekiyor."

Niya'nın içi korkuyla doldu. "Konuşmak abartılıyor."

Alōs hafifçe gülümsedi. "Normalde sana katılırdım ama bence şu anda konuşmamız gereken bir şey var."

Niya pencereye dönüp kutlamanın ışığıyla aydınlanan geceye baktı.

"Konuşacak ne var? Her şey bitti," dedi korsana. "Esrom kurtuldu, ben de sana borcumu ödedim."

"Bu seni üzüyor mu?" Adamın sıcak nefesi omzuna değdi.

Niya gözlerini sıkıca yumdu. "Hayır." *Evet.*

"Öyleyse canını sıkan ne?"

Yarın, diye sessizce yanıtladı onu. Alōs'tan uzaklaşıp yatağına ilerledikten sonra parmaklarını onun için getirilmiş ipek elbisede gezdirdi.

Bir grubun kahkahası aşağıdaki sokaklardan yükselerek odasını doldurdu, yeni ve neşeli bir melodinin sesi etrafta yankılanıyordu.

"Esrom bu gece çok mutlu," dedi Niya. Konuyu değiştirirken korsana bakmamıştı.

"Epey bir süre kutlama yapacaklar," diye onayladı Alōs. "Ariōn bugünü yeni bir tatil ilan etti."

Niya gülümsedi. "Kralın mutlu olmasına sevindim. Kayıp tanrılar biliyor ki, kardeşinin hayatı zor başlamış. İkinizin de hayatı zor başlamış."

Alōs hâlâ pencerenin kenarındaydı fakat adamın onu in-

celediğini hissedebiliyordu. Korsanın enerjisi arzuyla doluydu, ona uzanmak ve dokunmak istiyordu. Yeniden.

Buğu aşkına, bunu kendisi de öyle çok istiyordu ki. Niya içindeki hisle bu yüzden savaşıyordu. Adama beslediği tutkudan ölesiye korkuyordu. Bu daha önce hissetmediği kadar kuvvetli bir tutkuydu. Eski öfkesini, intikam ihtiyacını kat kat aşıyordu. Herhangi bir gösteriden çok daha yükseğe süzülüyor ve onu sıkıca kavrıyordu. Kız kardeşleri onun hep alev alev yandığını söylerdi, anlaşılan bu aşkta bile geçerliydi.

Aşk.

Hissettiği bu muydu? Panik onu ele geçirdi.

"Ariōn seninle tanışmak istiyor," dedi Alōs. Korsanın sözcükleri irkilerek kendisine gelmesine neden olmuştu. "Bu kez resmi olarak."

"Benimle mi?" Niya dönüp adama doğru baktı. "Neden?"

"Seni zindanlarımıza attığı için özür dilemek amacıyla olabilir."

"Hatırladığım kadarıyla," dedi Niya. "*Sen* benim casus olduğumu söylediğin için böyle olmuştu."

Alōs tek kaşını kaldırdı. "Casus değil misin?"

"*Her zaman* değil."

"O gece beni gözetlemiyor muydun?" Korsan vahşi bir hayvanı ürkütmemeye çalışır gibi yavaşça ona yaklaştı.

"Seni takip ediyordum, gözetlemiyordum."

"Anladım, açıklığa kavuşturduğun için sağ ol."

Niya onun yaklaşmasını izlerken suratını astı. "Biliyor musun, bazen çok sinir bozucu olabiliyorsun."

Alōs bir kez daha karşısına dikilirken bu bir hakaret değil iltifatmış gibi sırıtıyordu. Tereddütle bir elini kaldırıp kızıl saçları nazikçe kulağının arkasına sıkıştırdı. Niya kıpırdamadan durdu, adamın yumuşak dokunuşu tüm vücudunun ürpermesine neden oluyordu. "Niya," dedi korsan yumuşak bir sesle. "Ariōn seninle tanışmak istiyor çünkü Prizma Taşı'nın

parçalarını bulurken yardım ettiğini ona söyledim. Seninle tanışmak istiyor çünkü ne kadar önemli olduğunu ona anlattım. Benim için çok önemlisin."

Sözcükleri kadını delip geçti, tekrar atmaya başlayan kalbi bir daha asla aynı şekilde çarpmayacaktı.

Niya'nın nefesi kesilmişti.

Ağlayan Kraliçe'ye getirildiğinde görevi zihninde netti. Bir kez daha özgür kalmak için ne kadar sürerse sürsün, burada hayatta kalacaktı.

Ama sonra korsanlara kanı ısınmıştı, dostluk kurduğu kişiler bile olmuştu. Yeni bir tür maceraya gözlerini açmıştı ve o maceranın içinde bu adam da vardı.

Alōs, onun hayatı boyunca yaptığı en aptalca şeydi. Niya, bu korsana hayatının merkezine yerleşmesi için bir şans daha vermişti. Adam da bunun yerine onun yanında durarak bunu hak ettiğini kanıtlamıştı. Niya'nın zihnini düşmanlıklarıyla değil, birlikten doğan güçleriyle doldurmuştu. Hatta onun canının kendi canından daha önemli olduğuna inandığını bile göstermişti.

Niya bütün bunlarla ne yapacaktı?

Bir sonraki hareketini artık kestiremiyordu.

Özellikle de önündeki tek yol, eve dönüş yolu olduğu için.

"Kal," dedi Alōs. "*Ağlayan Kraliçe*'nin bir parçası ol."

Niya gözlerini kırpıştırarak bu sözler karşısında bir adım geriledi.

"Ne?"

"Benimle kal, Niya. Yarın seni Jabari'ye götürmek zorunda değiliz."

Başını iki yana sallayıp kaşlarını çattı. "Bunun imkânsız olduğunu biliyorsun."

"Nedenmiş?"

"Öncelikle mürettebatın aniden beni ayrıcalıklı hale getirmeni hiç hoş karşılamaz. Çünkü seni temin ederim ki, eğer

burada kalacak olursam o sürekli gaz çıkaran korsanların arasına sıkışarak *uyumam*."

"Elbette." Korsanın bakışları karardı. "Benim yatağımı ısıtıyor olursun."

"Alōs..."

"Mürettebatım kaptanlarını mutlu eden her şeyi gayet hoş karşılar, Niya."

"Ben..." Bir anlığına duraksadı. "Seni mutlu mu ediyorum?"

"Bana birçok duygu hissettiriyorsun, ateş dansçısı. Mutluluk bunlardan yalnızca biri."

Niya'nın nabzı hızla atıyordu, nefesleri kesik kesikti. "Neden kalamayacağımı biliyorsun, Alōs. Hep yola çıkmak zorunda olmanla aynı sebepten. Bizi çağıran farklı hayatlarımız ve sorumluluklarımız var. Sende deniz, *Ağlayan Kraliçe* ve korsanlar var. Benimse Hırsız Kral'a ve aileme karşı görevlerim. Yollarımız birbirlerinin etrafında dolaşıyor olabilir fakat uzunca süre birlikte ilerleyemez."

Alōs hafifçe kaşlarını çattığında yüz hatlarına gölgeler yerleşti.

"Bunu zalimlik etmek için söylemiyorum," diye devam etti Niya. Oysa hissettiği acı göğsüne iyice yerleşiyordu. "Doğru söylediğimi ikimiz de biliyoruz."

"Evet," dedi korsan bir an sonra. "Yine de sormam gerekiyordu."

Niya'nın boğazı düğümlenmişti.

Konuşulması gereken konunun kaçınılmaz sonu işte karşılarındaydı. Yarın yaşanacakların gerçekliğini anlamışlardı.

"Giyinmem gerekiyor." Sırtını dönmeye çalışsa da Alōs onu durdurdu.

"Gerekmiyor olabilir."

Korsanın bakışlarının dudaklarına dönmesini izlerken içi titriyordu. "Öyle mi?"

Alōs başını iki yana salladı. "Artık özgürsün, unuttun mu? İstediğini yapabilirsin."

"Sen de özgürsün," dedi Niya. "Sana bağlı olmamın yükünü taşımıyorsun artık."

"Hayır," dedi Alōs. Bakışları onu yakıp kül ediyordu. "Gittiğinde bile sana bağlı olmaya devam edeceğim, ateş dansçısı." Onu kendi gölgelerine çekip öperken kadının güneş tutulmasıydı. Niya o karanlığa severek gömüldüğünde korsan onu kendine doğru çekip sırtını ve kalçalarını okşadı. Niya'nın dudaklarından bir inleme koptu.

Alōs onun dudaklarını çaresizce ele geçiriyordu, aynı umutsuzluğu kendisi de yansıtıyordu. Parmaklarını adamın saçlarının arasından geçirdiğinde korsan onu kaldırıp yatağının üstüne oturmasını sağladı. Ağırlığı mükemmeldi, Niya'nın ona en çok ihtiyacı olan yere sürtünüyordu. Altlarına yayılan bornoz çoktan unutulmuştu. Alōs güçlü ellerini onun bacağından yukarı kaydırdı, belinden geçerek bornozu açtı. Niya sırtı yay gibi gerilirken inledi, göğüs uçlarından biri artık adamın dudaklarının arasındaydı.

Bu gece korsandan uzak durabileceğini düşünerek aptallık etmişti. Yapamazdı. Birbirlerine kusursuz bir şekilde uyduklarını bilirken, büyüleri zıt hislerle dönüp dururken, bir sonraki nefesleri gibi tenlerini açlıkla solurken bunu yapmaları mümkün değildi.

Bir zamanlar aralarında olan o düşmanca uçurum havaya uçurulup yeniden inşa edilmişti. Bu temel yeniydi, kuvvetliydi. İkisi kadar güçlüydü ve bu da onu neredeyse aşılamaz yapıyordu.

Alōs boynundan yukarı öpücükler kondururken, "Niya," dedi boğuk bir sesle. "Sana asla doyamayacağım."

"Bu gece," dedi Niya. "İkimiz de bu gece birbirimize doymak zorundayız."

"İmkânsız bir görev," dedi Alōs. "Sana olan açlığımın sonu yok."

"Öyleyse beni doyurmak için elinden geleni yapmalısın."

Alōs çapkın bir tavırla sırıttı. "Zevkle." Onu kucakladı ve dudaklarını dudaklarına bastırarak daha fazla konuşmalarını engelledi.

Neye ihtiyaçları olduğunu hareket ederek anlattılar, parmaklarını tenlerine geçirerek ve dokunuşların arasında inleyerek gösterdiler.

Niya korsanı hareketle ve titreşen duygularla dolu dünyasına aldı. Bu his bedenleri coşkuyla dolduruyordu, ardından inanılmaz bir arzu açlığına tekrar düşüyorlardı. Adamın kucağına yerleşti, korsan lordunun alev alev yanan gözlerinin içine baktı. Bir zamanlar prens olan Alōs, şimdi onun sevdiği adamdı. Yüksek sesle söyleyemeyeceği, paylaşamayacağı şeyleri bakışlarıyla anlattı. Çünkü düşündüklerini dillendirirse görev duygusunun değişeceğinden, onu bırakmanın imkânsız hissettireceğinden korkuyordu.

Sözcükleri içine hapsetse de içinde tuttuğu şeyi korsanın anladığını biliyordu. Çünkü adam onu kendisine çekti ve yeni bir aciliyet hissiyle tekrar öptü. "Evet, ateş dansçısı." Dudaklarına çarpan sesi, boğuk bir fısıltıdan ibaretti. "Ben de." Niya'yı kucaklayıp yatağa yatırdı, bacaklarını ayırıp içine yerleşti. "Ben de," diye tekrarladı. Kadını tamamıyla ve sonsuzluğa uzanan bir şekilde tekrar doldurdu.

Alōs onun vücudunun her kıvrımının tadına bakarken ve her bir yükseltiyi yalarken sahip olduğu gerçeklik algısı silinip gitti. Adam büyüsünü onun büyüsüyle ördü, Niya artık hangi duygunun kendisine ve hangi duygunun ona ait olduğunu bilmiyordu. Sadece onlar vardı, her yere uzanıyorlardı.

Alōs'un bu gece olabildiğince uzun süre yanında kalacağını biliyordu.

Çünkü sabah olduğunda kendi yollarına gideceklerdi.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Ağlayan Kraliçe'nin pruvasındaki korkuluğa yaslandı. Uzaktaki ufuktan yaklaşan karayı izlerken deniz havası saç örgüsünü uçuşturuyordu. Akıntı'dan henüz birkaç kum düşümü önce çıkmış ve Esrom'u dalgaların çok altında bırakmışlardı. Ardından çok da uzak olmayan Jabari'ye yelken açmışlardı.

Niya'nın zihninde bir duygu fırtınası vardı, gemiye çarpan dalgalarla uyumluydu. Heyecan, çaresizlik, rahatlama, keder, zafer... Ama hepsine karışan asıl duygu, kalp ağrısıydı.

Göğsünde durmaksızın sızlayan acıya surat asıp uzaktaki tanıdık limanı inceledi. Diğer gemilerin beyaz yelkenleri, yukarıda süzülen martıların sesi, iskelelere çekilen ağların içindeki balıkların kokusu. Şehir, denizin üstünde gururla yükseliyor ve tepenin zirvesine tırmanıyordu. En ortada da gururlu, mermer binalar vardı. Niya'nın evi oralarda bir yerde, zenginlerin arasındaydı. Babası muhtemelen çalışma odasındaydı ya da kız kardeşleriyle verandada oturuyordu. Niya resmi olarak dönüşünü beklemek için bir araya toplandıklarını umuyordu. Nihayet yüzüne bir tebessüm yayıldı. *Onlara doğru koşarak dikkatimi dağıtmak hoşuma gider*, diye düşündü. Ailesi herhangi bir yaraya en iyi gelen merhemdi.

"Korsan olarak kalmak istemediğine emin misin?" diye sordu Saffi. Bree'yle birlikte yanında durmuştu, korkuluğa yaslanıyorlardı. Topçu başı ona bakmak için dönerken gri örgüleri sabahın ışığında bembeyaz görünüyordu. "Bunu itiraf etmek canımı yaksa da topçu ekibinin başarılı bir üyesisin, kızıl. Gitmen bizi üzecek."

"Ben sadece topları temizledim," dedi Niya.

Saffi, "Evet ama hiç öyle parlamamışlardı," dedi gülümseyerek.

Diğer tarafında somurtan Bree, "Ölmek, veda etmekten daha iyi," diye ekledi.

Ateş dansçısı kaşlarını kaldırarak ona döndü. "O nedenmiş?"

"En azından, Buğu seni aldığında..." diye açıkladı Bree. "Gitmekten başka seçeneğin olmaz."

Niya ufak tefek kızı izlerken bakışları yumuşadı. "Evime geri dönmeyi seçmem, sizi terk ettiğim anlamına gelmiyor."

"Ne anlama geliyor o zaman?" Bree kollarını göğsünde sıkıca kavuşturdu.

Niya zaman içinde değer vermeye başladığı hamak komşusuna baktı. "Saffi'yi ablan olarak görüyor musun?"

"Ne?" Bree şaşkın bakışlarla onun yanındaki topçu başına doğru döndü.

"Bir süredir bu gemide yelken açıyorsun, öyle değil mi?" diye sordu Niya.

Bree başıyla onayladı.

"Mürettebatı dost olarak nitelendirmek muhtemelen korsan kanunlarına aykırıdır fakat onları ailen olarak görüyorsundur. Haksız mıyım?"

Küçük kız somurttu. "Haklısın sanırım..."

"*Sık sık* kavga ediyor ve tartışıyor olabilirsiniz ama her şey bittiğinde onları hâlâ seviyorsun, doğru mu?"

"Şey, evet," dedi Bree. "Yani?"

"Yani bu durum birçok aile için geçerli. Bu da Saffi'yi ablan yapıyor."

Kurnaz bir gülümsemeyle, "Çok daha *bilge*, becerikli ve çetin ceviz bir abla," diye ekledi Saffi.

Niya, "Evet, elbette. Sadece ablalar öyledir," diye isteksizce onayladı. Bree'ye tekrar döndü. "Benim de buraya geldiğimden beri özlediğim kardeşlerim var. Onları varlığımdan daha uzun süre mahrum etmek haksızlık olur. Sen de uzunca bir süre uzak kalsan *Ağlayan Kraliçe*'deki ağabey ve ablalarına da haksızlık etmiş olursun."

"Bu fare aniden ortadan kaybolsa bize haksızlık etti demem," dedi Saffi. "Bizi sessizlikle ödüllendiriyor derim."

Niya gülmemek için kendini tutarken küçük kız topçu başına dik dik baktı. "Gemiden atmak istediğin bir aile üyen olması da böyle bir şey olmalı."

"Fare," diye kıkırdadı Saffi. "Beni gemiden atmayı başarabilsen fazla bisküvilerimi bir ay boyunca sana verirdim."

Küçük kız, ona doğru hücum etti ve yaşlı kadının iri vücudunu hareket ettirmeye çalışırken homurdandı. "Verdiğim ders yeni bir anlam kazandı," diye mırıldandı Niya.

Therza ana güverteden sallanarak onlara doğru gelirken, "Burada neler oluyor?" diye sordu.

"Fare beni güverteden aşağı atmaya çalışıyor," dedi Saffi. Omuzlarına tırmanmış olan kızı itti.

Küçük kız oflayarak yere düştü.

Therza koyu renk kaşlarını kaldırdı. "Pek de beceremiyor, değil mi?"

Ayaklarının dibinde uzanırken, "Galiba ablalarım olması hoşuma gitmiyor," diye ofladı Bree.

"Abla mı?" diye sorguladı Therza.

"Boş verin." Niya gözlerini devirdi. "Başarısız bir açıklama oldu."

Dümendeki Boman, "Limana vardık!" diye haykırdı.

Hep birlikte dönüp önlerindeki manzarayı izlediler.

Niya doğduğu şehri göreli aylar olmuştu. Tanıdık, beyaz kumtaşından yapılma yüksek binaları izlerken büyüsü hızla öne atıldı. Kırmızı kiremitli çatılar sonsuzluğa yükseliyordu, yan yana inşa edilmiş binalar da Jabari'nin dış mahallelerini oluşturuyordu. Liman bugün yoğundu. Pek çok gemi demir atmak veya ticari mallarla dolu sandıkları iskeleye indirmek için kıyıya yanaşıyordu.

"İşe koyulma vakti, kızlar," dedi Saffi. *Ağlayan Kraliçe*'yi limana girmek üzere hazırlamak için dağıldılar.

Niya da yardım etti çünkü nasıl yardım etmeyebilirdi ki? Bir daha ne zaman dönüp halatlara asılabileceğini bilmiyordu. Ayrıca bu dikkatini dağıtıyordu, gemi durduktan ve iskele tahtası indirilip Jabari'nin limanıyla buluştuktan sonra neler olacağını düşünmüyordu.

Fakat her şey fazla hızlı olup bitti.

Niya çok geçmeden geminin iskele tarafına gelmişti, tüm mürettebat etrafındaydı.

Kalbi iki farklı yöne çekiliyordu.

"Eşyalarını aldın mı?" diye sordu Kintra. Saffi ve Bree'yle beraber en önde duruyordu.

"Üstümdekileri alsam yeter." Niya kalçasındaki bıçaklara hafifçe vurdu.

Küçük kollar öne atılıp bir anda beline dolandı.

"Bree," diye azarladı Kintra. "Yumuşadığını şimdi göstermesen daha iyi."

"Kız kardeşler birbirlerine sarılarak veda edebilir," dedi Bree. "Öyle değil mi?" Başını kaldırıp ona doğru baktı. "Biz kardeşiz?"

Ateş dansçısı kıza gülümserken sıkıca sarıldı, kalbi ağrıyordu. "Tabii ki," dedi. "Ayrıca endişelenme. Yalnızca en güçlü ruhlar, duygularını gösterebilecek kadar cesurdur."

Kintra homurdandı. "Kaptan böyle söylediğini duymasın."

Alōs'tan bahsedilince nabzı hızlandı ve mürettebata bakmak için başını kaldırdı. Fakat korsan lordu orada değildi.

Niya'nın göğsü sıkıştı.

Ağlayan Kraliçe'ye dönmelerinin ardından mesafelerini korumuşlardı.

Niya yapılacak en iyi şeyin bu olduğunu biliyordu. Kötü şöhretli korsan lordu, Bree'nin aksine mürettebatının yanında böyle duygular göstermeyi göze alamazdı. *Ağlayan Kraliçe*'nin yelken açacağı yerler, ele geçireceği lanetli şeyler vardı. Niya da hizada tutması gereken bir Hırsızlar Krallığı'na ve dönmesi gereken bir ailevi göreve sahipti.

"Seninle yelken açmak bir şerefti." Kintra elini uzattı. "Ne kadar farklı olursak olalım."

Niya onun elini sıktı. "Farklılıklarımız bizi daha güçlü kılar."

Serdümen güldü. "Ya da birbirimizle savaşmamıza neden olur."

"Bu da bizi daha güçlü kılar," diye ısrar etti Niya.

Kintra o zaman gülümsedi, altın dişlerini ortaya çıkaran içten bir tebessümdü. "Tekrar görüşmek üzere, kızıl."

Serdümen geri çekildi ve mürettebatın geri kalanının ona yaklaşıp veda etmesine izin verdi. Mika, genç kadının sırtına bir tane patlattı. Emanté de aynısını yaptı ve gideceği bir sonraki yerde ona şans diledi. Çaylak halatı örerek yaptığı bilekliği verdi, Bree ise bu şey ilk onun aklına gelmediği için sinirle adamı itti. Felix ona utangaçça gülümsemekle yetindi, Therza sıkıca ve oldukça uzun bir süre ona sarıldı.

"Güvende kal, kızıl," dedi Niya'ya. Geri çekilse de kollarını bırakmadı. "Buralarda olmanı özleyeceğiz, bu yüzden yapabildiğinde gelip bizi bul. Yoksa seni tekrar kaçırmak isteyebiliriz." Neşeyle gülerken kadını bıraktı.

Niya özlem dolu bir gülümsemeyle başını iki yana salladı ve onu aşağıdaki rıhtıma indirecek iskele tahtasına çıktı.

Korsanlara son bir kez baktı. En kötü düşmanları olarak yola çıkıp en yakın dostlarına dönüşen uyumsuzlar takımını izledi.

Bu ekipten kurtulacağı gün nasıl hissedeceğine dair bahis oynamış olsa cüzdanından çok daha fazlasını kaybederdi. Aklını kaybedeceği kesindi çünkü bu yolculuk beklenmedik bir yöne evrilmişti. Derin bir nefes alıp gemiden inmeye başladı. Tam o anda soğuk bir büyü omzuna dokundu.

Arkasını döndüğünde gözleri alev alev yanan mavilerle buluştu.

Alōs kıç güvertesindeki baş rotacının yanında duruyordu, başını eğmiş ona bakıyordu. Parlak sabah güneşinin altında, büründüğü siyah ceketiyle bir mürekkep lekesini anımsatıyordu. Geniş omuzları, önündeki korkuluğu sıkıca kavrayan güçlü elleri vardı.

Alōs'un bakışları durduğu yerden onu tüketiyordu.

Niya'nın bedeninin her bir zerresi korsanın yanına gitmesini söylüyordu.

Koşup adamı kucaklamak istiyordu, böylece gücünü son bir kez daha kollarının arasında hissedebilecekti.

Ama ikisi de hareket etmedi.

Çünkü bunu yapmaları mümkün değildi.

Ebediyen hareket eden göğün ayırdığı güneş ve ay gibiydiler.

Bu yüzden ateş dansçısı yapabileceği tek şeyi yaptı, gülümsedi.

Alōs başını sallayarak yanıt verdi.

Niya'nın umduğu veda bu değildi fakat belki de en iyisi buydu.

Bu kısa hareket, onu gemiye bağlayan son halatı da kesmişti.

Artık özgürsün, diyordu adamın bakışları. *Git.*

Niya ağırlaşan kalbinin derinliklerini kararlılıkla sardı ve öyle yaptı.

Dönüp hiç arkasına bakmadan *Ağlayan Kraliçe*'yi geride bıraktı.

Aylar sonra,
huzursuz
kalpler
değişmeden
atmaya devam
ederken...

ELLİNCİ BÖLÜM

Liman karanlıktı fakat sessiz değildi. Hırsızlar Krallığı'ndaki şehrin çoğu yeri böyleydi. Niya bir lambaya yaslandı, siyah göz maskesinin ardından karanlığa ve liman boyunca inşa edilmiş eski bara baktı. İçerisi balık, kızarmış yiyecek ve banyo yapmaktan ziyade içkilerini düşünen hamiler gibi kokuyordu.

Boğulan Köpek isimli barı şehrin bu tarafında yaptığı birçok yürüyüşten birinde bulmuştu.

Denizin yıprattığı içki ini, açıklayamadığı bir şekilde kalbini ısıtıyordu. Ona başka bir yeri ve zamanı anımsatıyordu.

Ne var ki, Arabessa ve Larkyra bu gece peşinden gelirken onunla aynı nostaljiyi hissetmemişlerdi.

Buraya yürüdükleri sırada, "Macabris'te olmamız gerekiyordu," diye bağırmıştı Larkyra. "Çünkü hafta ortasındayız, hafta ortası demek de Macabris'te olmamız gerekiyor demek!"

"Burada sık sık ziyaret etmeni sağlayacak kadar hoşuna giden ne var?" diye sormuştu Arabessa. "Sulandırılmış bira ve bozuk içki sattıklarını duydum."

Niya onlara gelmek zorunda olmadıklarını belirtmekle yetinmişti.

Ama kardeşleri sadece oflayıp puflamışlardı ve bu geceyi *beraber* geçirmeyi planladıklarını gözüne sokmuşlardı.

Sonuç olarak böyle bir batakhanenin görüp görebileceği en şık kostümlere bürünmüş olan üç Bassette, kendilerini Boğulan Köpek'te bulmuşlardı.

Ayrıca dedikoduların aksine bira ve içkilerin kesinlikle sulandırılmış olmadığını çabucak öğrendiler. Aksine, içlerinde epey likör vardı.

"Eşi benzeri olmayan bir zarafeti olabilir," dedi Arabessa. Niya'nın yanındaydı, onunla birlikte küçük kardeşinin sandalyenin sırtında denge kurmasını izliyordu. Larkyra'nın incili kostümü loş binanın içinde göz kırpıyordu. "Ama dördüncü içkiden sonra tüm dengesini kaybetmiş."

Düşünceli bir tavırla, "Bilemiyorum," dedi Niya. "Bence daha çok odaklanmasına fayda sağlamış olabilir."

Larkyra diğer ayağının üzerine sıçrarken bardakiler ona tezahürat yaptı, genç kadın hâlâ sandalyenin sırtında düzgünce duruyordu. Barın uzak ucundaki ablalarına zaferle el salladı.

Ama bu ek görev fazla gelmiş gibiydi çünkü bir an sonra yere devrildi ve oflayarak tahta zemine yapıştı.

Bardakiler şaşkınlıkla bir nefes aldı, ardından...

Larkyra ayağa zıpladı. "İyiyim!"

Hamiler neşelerini masaya vurarak gösterdiler, birkaç kişi de ona başka içkiler uzattı.

"Onu suyla değiştirsek iyi olur," dedi Arabessa.

"Ama o zaman kendi başına değiştirmeyi nasıl öğrenecek?" diye itiraz etti Niya.

"Bir de sert olanın ben olduğumu söylersiniz," diye dilini şaklattı Arabessa.

"Hayır, en sinir bozucu olanın sen olduğunu söylüyoruz."

Ablası onu dirseğiyle dürttü. "Son zamanlarda sinir bozan biri varsa, o da sen ve kasvetli ruh hallerin."

Niya onun bakışlarına yanıt vermeden çenesini sıktı. "Kasvetli falan değilim."

"Öyle mi? O zaman neden son birkaç haftadır yemeklerinin çoğunu odanda yiyorsun?"

"Belki de başkalarının varlığı sabrımı zorluyordur."

"Ya da," diye önerdi Arabessa. "Canın sadece korsanların varlığını istiyordur, böyle olabilir mi?"

Niya'nın vücuduna yeni bir gerilim yerleşti. "Saçmalama, Ara."

Larkyra onlara doğru gelirken ablası sessizleşti. Genç kadının eldivenli ellerinde üç kupa bira vardı. "Hanımlar," diye seslendi ve ikisine de birer içki verdi. "Buradaki eğlenceye katılmayacaksak neden burada olduğumuzu tekrar hatırlatır mısınız?"

"Niya'nın canı sıkkın," diye açıkladı Arabessa.

"Hayır, değil!" Niya'nın sinirli olduğu her halinden belli oluyordu.

Larkyra, "Bunun *Ağlayan Kraliçe*'nin dün gece limana demir atmasıyla ilgisi var mı?" diye sordu.

"Ne?" Niya'nın kalbi tekledi.

"Biliyorsun sandım. Babam, korsan kaptanla görüşeceğini söyledi."

Niya'nın yüzü asıldı, bunu duymadığı kesindi.

"Bunu sana ne zaman söyledi?"

Larkyra omuz silkti. "Geçen gün, kahvaltıda."

"Sen muhtemelen odanda saklanırken," diye açıkladı Arabessa.

Nefesi hızlanırken göğsüne yeni bir ağrı yerleşti. Bunu itiraf etmekten utansa da haftalardır, hatta aylardır böyle bir haber duymayı gizliden gizliye istiyordu. Kötü şöhretli korsan gemisinin limana döndüğünü duymayı arzulamıştı. Kendisini Mousai gösterilerinde kalabalığı incelerken bulmuştu.

Kaptanın insanın içine işleyen mavi gözlerini, içinin arzuyla titremesine neden olan çapkın sırıtışını görmeyi ummuştu.

Ama günler geçerken, içi bomboş bir umutla tekrar tekrar dolarken etrafındakilerden uzaklaşmıştı. Genelde keyif veren ve dikkatini dağıtan saray partilerinin neşesine karşı bile hissizleşmişti.

Bundan nefret ediyordu.

Her neye tutunuyorsa onu aşması gerekiyordu.

"Muhtemelen doğudaki görevle ilgili korsan lorduyla konuşuyordur," diye bağırdı Larkyra.

"Tüm o köylere yardım ettiklerini duydum," dedi Arabessa. "Toprakları, onlara hükmetmesi gereken kadınlara geri vermişler."

Niya kız kardeşlerinin sözlerini su gibi içti. Göğsüne daha derin, gururla karışık bir ağrı yerleşmişti.

Ağlayan Kraliçe'nin korsanları aylar geçtikçe hırsızlık ve günahtan farklı bir sebeple ün kazanmaya başlamışlardı.

Gemi bir paralı asker gemisine dönüşmüştü. Uzak yerlere, diktatörlerin yönettiği ya da halkın sözleşmeli köleliğe zorlandığı şehirlere ve köylere yelken açıp onları özgür bırakıyorlardı. Hırsız Kral'a borçlarını ödemek ve tekrar gözüne girmek için bunu yapmaya başlasalar da sonradan tam zamanlı bir işe dönüşmüş gibiydi. Korsanlar bu çabaları için elbette bol bol ödüllendiriliyordu. Fakat Niya, Esrom'da halka yardımcı olduktan sonra kötülüğün diğer tarafında olmanın tadını epey sevdiklerini tahmin ediyordu. Gerçi yaptıkları iş eskisinden daha az ölümcül değildi. Bir canavarı öldürmek için gereken gaddarlık, canavar olmak için gerekenle aynıydı.

Niya bunu elbette anlıyordu çünkü o ve kız kardeşleri de benzer yaratıklardı.

"Niya?" diye seslendi Larkyra. "Söylediğimi duydun mu?"

Ateş dansçısı gözlerini kırpıştırarak kardeşine baktı. Düşünceleri tekrar eski bara odaklandı. "Affedersin, kaçırdım."

"Bizimle *Tahtayı Böl* oynamak ister misin diye sordum. Şuradaki grup bizi davet etti." Larkyra çeşitli yamalı maskelere bürünmüş, kaba saba erkek ve kadınlardan oluşan kalabalığı işaret etti. Uzaktaki duvara çivilenmiş tahta parçalarına keskin baltalar fırlatıyorlardı. İçlerinden biri ince tahtayı ortadan ikiye bölmeyi başardığında tezahüratlar patlak veriyordu.

"Olur," dedi Niya. "Size birazdan katılırım. Önce biraz temiz hava almam gerekiyor. İçtiğim son bira midemi rahatsız etti."

"Limanın bu tarafında temiz hava mı?" diye sordu Arabessa. Kaldırdığı kaşları maskesinin arkasından görünüyordu. "Hiç sanmıyorum."

"Yine de şansımı deneyeceğim," dedikten sonra kardeşlerine el salladı. Ardından kupasını masaya bırakıp dışarı çıktı.

Mağaranın içindeki dünya onu canlandırıcı serin bir kucaklamayla karşıladı. Epey yukarıdaki tavanda parlayan yıldız kurtları, bu krallığın yıldızlarıydı. Gece hayatının sesleri etrafa yayılıyordu. Niya çamurlu yolda durdu, liman boyunca uzanan ince iskelelere bağlanmış gemileri inceledi. Bakışları sağındaki binaların arkasından görünen direklere doğru çevrildi, daha büyük gemilerin orada demir attığını biliyordu.

Oraya gitmek isteyen kasları ağrıyordu. Aradığı siyah canavarın karanlık sular üstünde yüzüp yüzmediğini görmek istiyordu.

Ama olduğu yerde donup kalmıştı, o yolun yalnızca hayal kırıklığına çıkacağını biliyordu.

Alōs onu görmek istemiş olsaydı şimdiye kadar bunu yapmış olurlardı.

Sonuçta, aylardır Aadilor'u dolaşıp duran kişi *Niya* değildi.

Yıldızlar ve deniz aşkına, diye düşündükten sonra yüzünü astı. ***Sıkıcı bir insana mı dönüştüm?***

Ne zamandan beri olduğu yerde oturup birilerini bekliyordu?

Ensesini okşarken ablasının haklı olduğunu fark etti. Canı *gerçekten* sıkkındı.

Artık bunu kabul etmeyecekti!

Omuzlarını dikleştirdi, bara dönmek için hazırlandı ancak serin bir enerji sırtını okşarken donup kaldı.

Göğsü sıkışmıştı.

Hayır, diye düşünerek gözlerini kapattı. Hissettiklerinin gerçek mi, yoksa bedenindeki arzunun bir oyunu mu olduğundan emin değildi.

Fakat sonrasında his güçlendi ve bir hareket dalgası ona çarptı. Niya arkasından korsanın konuştuğunu duydu.

Tanıdık ve derin ses, "Seni bu gece nerede bulacağıma dair bahse girmiş olsam iyi para kaybederdim," diye mırladı.

Niya gülümserken göğsünde kelebekler uçuştu. Hiç hareket etmeden yanıt verdi. "Öyleyse kumarı bırakmam senin şansına olmuş."

"Bıraktın mı?" Adamın sesindeki keyfi duyabiliyordu. "Yazık olmuş, bana borçlu olman çok hoşuma gidiyordu."

İşte o zaman arkasını döndü ve Alōs'un varlığını içine çekti.

Karanlık paltosu iriyarı vücudunu örtüyordu, saçlarını ensesinde toplamıştı. Keskin yüz hatları ve insanı şaşırtan o parlak gözleri ortadaydı, Niya'yı hatıralar ve arzuyla sarıp sarmalıyordu.

"Merhaba, ateş dansçısı," dedi.

"Merhaba, korsan."

Bir an için sessizce durup sadece birbirlerine baktılar. Unutamadıkları şeyi, yani birbirlerini inceliyorlardı.

"Son görüşmemizden bu yana barlar konusundaki zevkin değişmiş." Alōs yanlarındaki yıkık dökük binaya bir bakış attı.

"Senin yağmaların da onurlu bir hal almış." Niya tek kaşını kaldırdı.

Adamın dolgun dudaklarında bir tebessüm belirdi. "Evet, eski bir tanıdığın yaptıkları sayesinde Aadilor'da yapabileceklerimi gördüm."

"Öyle mi? Bir gün bu kişiyle tanışmayı çok isterim. Epey bilge birine benziyor."

"Evet." Korsan başını salladı. "Yatakta da hiç fena değildir."

Niya adamın açık sözlü tavrına sırıtmamak için kendisini tutsa da sıcak arzu onu kırbaçlıyordu. "Ee, Lord Ezra. Gecenin bu saatinde şehirde neden dolaşıyordunuz?"

Alōs başını yana eğdi. "Sebebinin oldukça açık olduğunu düşünmüştüm," dedi. "Seni bulmak istedim."

"Beni mi?" Niya yeni bir beklentiyle doldu.

"Evet. Kral bugünlerde seni buralarda bulabileceğimi söyledi."

Niya suratını astı. Babası, şehrin bu kısmını tekrar tekrar dolaşmasına neden olan duyguları muhtemelen anlıyordu ve o da bu konuda nasıl hissetmesi gerektiğini bilmiyordu. Çünkü bu duygular, karşısındaki adamla ve uyumsuz müret-tebatıyla ilgiliydi. Ama babası Hırsız Kral'dı, diğer pek çok insandan daha fazla şey biliyordu.

"Neden beni arıyordun?" Maskesinin ardından Alōs'a baktı.

"Ben hep seni arıyorum, ateş dansçısı," dedi korsan. "Demir attığımız her limanda, seninki gibi alev alev yanan saçları arıyorum." Bir elini kaldırıp kostümden kurtulan bir bukleyi hafifçe çekti. "Adım attığımız her şehirde, parmaklarım ve dudaklarımla ezberlediğim kıvrımları arıyorum." Bakışları kadını baştan aşağı süzdü, Niya'nın tam merkezine bir sıcaklık yerleşmişti. "En çok da uyurken arıyorum ve çoğu gece seni orada buluyorum."

Niya'nın nefesleri hızlandı. "Beni tekrar buldun ve rüya olmadığım konusunda seni temin ederim."

"Değil misin?" Alōs ona doğru yaklaştı, serin büyüsü yeşil bir pus halinde etrafa yayılıyordu.

Niya'nın büyüsü de iç çekerek yanıt verdi. Tatlı tatlı, *Bizim*, dedi ve olduğu bedenden kaçıp havada adamın büyüsüne karıştı.

Güçlerinden oluşan bulutun içinde öylece durdular, sonunda kavuşmuşlardı.

Niya cesaretini toplayıp, "Limanda ne kadar kalacaksınız?" diye sordu.

"Bu gece ayrılıyoruz."

Kalbi teklerken hayal kırıklığı onu ele geçirdi. "Çok erkenmiş."

"Bir sonraki yolculuk uzun sürecek. En az bir ay krallığa dönemeyeceğiz."

"Anladım." Bakışlarını kaçırdı, hissettiği acı kırılan kalbinin derinliklerine yerleşmişti.

İşte bu yüzden birlikte olamazlardı. Biri geldiğinde diğeri gidiyor olacaktı.

"Evet, bunun için yanıtını hızlıca öğrenmem gerekiyor. Gerçi karar vermen kolay olur diye düşündüm... sebebi ortada."

"Yanıtım mı?" Niya kafası karışmış bir şekilde tekrar ona baktı.

"Tekrar bir korsan olmak ister misin? En azından, yapacağımız bu yolculuk için."

"Ne?"

"Kralla görüştüm, yelken açmamızı istediği bir sonraki yerde faydalı olabileceğini söyledim. Sen ve lütufların için kusursuz bir görev olduğunu düşündü. Çok kuzeyde, Beyaz Sur'da. Donmuş bir tundra iklimi olabilir ama sen de burada işe yarıyorsun." Genç kadına sırıttı. "Sonuçta sıcacıksın."

"Sen... Bekle, Hırsız Kral..." Niya başını iki yana salladı, duyduklarını algılamaya çalışıyordu. "Sana yardım etmemi mi istiyordu?"

Alōs kurnaz bir sırıtışla baktı. "Evet, anlaşılan görevlerimiz artık bizi eskisi gibi ayrı seyahatlere çıkarmayacak. Kralına hizmet ederken benim yanımda olabilirsin."

Kadının içinde bir umut filizlendi. "Senin yanında mı?"

"Evet." Niya'nın çenesini tutarak başını kaldırdı, eğilip dudaklarını onun dudaklarına değdirdi. Yaşanacak şeyleri ima ediyordu. Korsanın büyüsü bedeninin ön tarafını okşarken, Niya'nın ayak parmakları kıvrıldı. "*Ağlayan Kraliçe*'nin ve Mousai'ın çıkarları artık ortak. Kralımız için kaosu sınırlandırıyoruz." Alōs elini aşağıya indirip bir kez daha dimdik durdu. Niya adamın onu çeken gücüne iyice yaklaşma isteğine karşı savaşıyordu. "Son birkaç aydır nelerle uğraştığımı sanıyordun?" diye sordu korsan. "Seninle arada bir birkaç kum düşümü geçirmekle yetineceğimi mi düşünmüştün?" Başını iki yana salladı. "Daha önce de söyledim. Sana asla doyamayacağım, ateş dansçısı."

Bu sözcüklerin taşıdığı anlam onu ele geçirirken tek yapabildiği şey, karşısındaki adamın parlayan gözlerine bakmaktı.

Son birkaç aydır nelerle uğraştığımı sanıyordun? Sana asla doyamayacağım, ateş dansçısı.

Boğuk bir sesle, "Ee?" dedi Alōs. "Yanıtın nedir? Kralın onay verdiğini hatırlatmak isterim, yani reddedersen otoritesini sarsıyor gibi olursun. Aslında yelken açmadan önce bunu sana vermemi söyledi. Gerçi uyarayım, işe yaramaz bir süse benziyor. İçinde büyü sezmiyorum. Ayrıca senin pahalı zevklerinle kıyaslandığında oldukça eskimiş sayılır," diyerek kadını kışkırttı. "Ama ben kimim ki, Hırsız Kral'ı ve yaptıklarının sebeplerini sorgulayayım?"

Alōs cebinden bir broş çıkardı, yakındaki sokak lambasının altında altın işlemeler parlıyordu.

Niya'nın kalbi şakaklarında atıyordu, sinirleri heyecanla iyice gerilmiş ve beklentisi yükselmişti. Annesinin pusula şeklindeki broşunun serin metalini parmaklarıyla kavradı.

Broşa dokunduğunda sakinleşmesine faydası olduğunu söylerdi. Yolunu bulmasını sağlıyordu.

Babası bunu ona mı veriyordu? Broş, iki ebeveyni için de çok değerliydi.

Böylece her zaman yolumu bulabileceğim, diye düşündü. Boğazındaki düğüme karşı yutkundu, içi bir duygu deniziyle doldu.

Babası gitmesi için ona güveniyordu. İhtiyacı olduğu kadar ışıltıyla parlamasına, Niya'nın yapabileceğini bildiği kadar sıcaklık saçmasına izin veriyordu. Çünkü en sonunda, her zaman eve dönen yolu bulacaktı.

Ağlamamak için gözlerini kırpıştırdı ve pusula broşu gömleğine, kalbinin hemen üstüne taktı.

Kalbi hemen karşısında duruyordu.

"Tepkine bakılırsa broşta görünenden fazlası var," dedi Alōs. Onu meraklı gözlerle inceliyordu.

"Hep göze görünenden fazlası yok mudur?" diye karşı çıktı Niya. *Senin gibi*, diye düşündü.

Acımasız ve buz kalpli korsan Alōs, tüm bunları onun için mi değiştirmişti? Mürettebatıyla, Niya'nın kardeşleriyle birlikte tekrar onun yanında durabilmek için, ortak bir amacı paylaşabilmek için biricik *Ağlayan Kraliçe*'sinin amacını mı değiştirmişti? Şimdi gerçekten aynı taraftaydılar, kötülere karşı çıkan muhafızlardı. Artık düşman değil, müttefiklerdi.

Yanıtın nedir?

Niya kocaman gülümsedi, içinde bir volkan patlarken kollarını Alōs'a sardı. Adamın sorusunun yanıtını en iyi bildiği şekilde verdi. Harekete geçerek.

Alōs'un paltosunu çekiştirip kendine doğru çekti ve onu uzun uzun öptü. Korsanın deniz ve gece yarısı orkidesi kokusunu içine çekerken son kez baş başa kaldıklarından beri istediği gibi dudaklarını öptü.

Alōs, güçlü kollarını onun beline sarıp kucaklarken zevkle homurdandı.

Niya bu sese güldü, korsanı sıkıca tutuyordu.

Alōs onu yere bırakırken mavi gözleri denizdeki berrak bir günden daha parlaktı.

"Sonraki yolculuğumuzda *Ağlayan Kraliçe*'ye yardım edeceğini varsayıyorum?"

"Evet," dedi Niya. Heyecandan havalara uçuyordu. "Sonuçta bir maceraya ihtiyacım var."

"Ateş dansçısı." Alōs başını eğip ona gülümsedi. "Hâlâ öğrenemedin mi yoksa? Asıl macera sensin."

YAZARIN NOTU

Ben sanatçıların soyundan geliyorum. Büyükannem ve büyükbabalarım sanatçıydı, annemle babam da sanatçı. Genç yaştan itibaren açık fikirli olmanın, ilham bulmak için izleyip dinlemenin önemini anlattılar bana. Zira ilham en beklenmedik yerlerden gelebilir. Mousai Serisi de bir istisna değil. Bu seri iki şey ile ortaya çıktı. Ofiste geç saatlere kadar çalışırken uzun bir koridorda yankılanan baston sesi ve babamın *Muses* (Müzler) adını verdiği bir resim. Babam bu resim için benden ve kız kardeşlerimden, ayrıca Botticelli'nin *Primavera* adlı resminden esinlenmişti. Daha sonra epik bir dünyaya dönüşecek bu ilham tohumları gibi kitaplarımdaki isimlerin ve yerlerin çoğu için de dünyamızdaki isimler ve yerlerden esinlendim. Her birini bir sebeple seçtim. Uyandırdığı his, anlamı ya da ikisi birden. Mousai serisinde her karakterin ve mekânın ismi özenle üretildi ya da seçildi. Farklılıklarla dolu bir dünyayı kutlamak istedim. Aşağıda isimlendirmelerimin etimolojisini açıklayan bir çeşit ek bulabilirsiniz.

Mousai: Müzler (ilham perileri) sözcüğünden esinlenilmiş yeni bir sözcük.

Bassette: Özellikle Dolion Bassette'e ait bir soyadı. Eski Fransızca "mütevazı kökenden gelen" anlamındaki ***bassett*** sözcüğünden esinlenildi.

Dolion Bassette (Jabari'nin ikinci hanesi Raveet'in kontu ve Hırsız Kral): Arabessa, Niya ve Larkyra'nın babası. Johanna'nın eşi. Hırsız Kral ve Jabari Konseyi üyesi. Dolion, Yunanca "aldatmak, kandırmak" anlamına gelen *dolioo* fiilinden üretilmiş bir isim. Bu ismi seçtim çünkü Dolion, Jabari'den Hırsızlar Krallığı'na pek çok maske takıp role bürünmek zorunda. En önemli rolü ise baba olması.

Raveet ise Ravneet isminden esinlenildi. Sözcüğün birden çok kaynağı var fakat ben "güneş gibi ahlak" anlamına gelen Hint Sanskritçe kökeninden esinlendim.

Johanna Bassette: Dolion'un eşi ve Mousai'ın annesi. Çok kadim ve güçlü büyüyle kutsanmış biri. Johanna adı Alman, İsveç, Dan ve İbrani kültürleri de dahil olmak üzere pek çok kültürde var. Kökündeki sözcüğün asıl anlamının "Tanrı'nın lütfu" ve "zarif" olduğu söyleniyor. Johanna da öyle biri.

Mousai + Bassette kızları: Onlar için özellikle tempolu ve şiirsel isimler oluşturmaya çalıştım. İsimlerini şarkı, dans ve müziğe dair büyülü lütuflarına bağlamak istedim.

Arabessa Bassette: En büyük kız kardeş. Arabessa, Bessa adından türetilen bir isim. Bessa bazı yerlerde Arnavutça kökenli olarak geçer ve "sadakat" demektir.

Niya Bassette: Ortanca kardeş. "Amaç", "parıltı", "ışıltı" ve "güzellik" anlamlarına gelen Nia (Kelt ve Svahili kökenli bir sözcük) isminden türetildi.

Larkyra Bassette: En küçük kardeş. Larkyra, ötücü bir kuş olan tarlakuşunun İngilizcesinden, yani "lark" sözcüğünden üretildi. Aynı zamanda "muziplik yapmak" ve "eğlenmek" anlamına gelen İngilizce *lark* fiilinden de ilham aldım.

Zimri D'Enieu: Zimri, "methiyem" ya da "müziğim" anlamına gelen İbranice bir isim. D'Enieu ise Fransız soyadlarından ilham alarak ürettiğim bir sözcük

Achak: "Ruh" anlamına geliyor, Amerikan Yerlilerinin kullandığı bir sözcük. Bu adı ve anlamını gördüğümde anın-

da âşık oldum, geçmişinden tutun da ruhlarının birçok diyarda, birçok şekilde yaşaması da dahil olmak üzere Achak'ı anlattığını biliyordum.

Charlotte: Bassette kız kardeşlerin nedimeleri ve sadık bakıcıları. Onu annem Cynthia ile bağlamak için C ile başlayan bir isim seçmek istedim.

Alōs Ezra: *A-los* olarak telaffuz ediliyor. Kendim oluşturduğum bir sözcük fakat *ō* harfi olmadan Alos'un bazı kaynaklarda "Tanrı'nın zenginliği" anlamına geldiği ve Yoruba kökenli olduğu söyleniyor. Ayrıca "karizmatik" demek olduğu da söylenir. Ezra ise "yardım" veya "yardımcı" anlamına gelen İbranice bir isim. Alōs'un çeşitli rollerini bir arada düşündüğümüzde karizmatik yardımcı anlamı hoşuma gitti.

Ariōn: *E-ri-on* olarak telaffuz edilen bu isim, ō harfi olmaksızın bakıldığında Yunan şair Arion'dan esinlendi. Lesbos adası sakinleri, Arion'u oğulları olarak görürler. Ayrıca korsanlar tarafından kaçırıldığı fantastik mitolojik öyküyle hatırlanır.

Ixō: *İk-so* olarak telaffuz edilir. Kendim oluşturduğum isim için "dokuz" anlamına gelen Roma sayısı IX'ten esinlendim. Dokuz rakamı, ruhsal aydınlanmayla, insanlığa hizmetle ve inançla bağlantılıdır. Esrom'un kutsal tarikatının parçası olan, Ariōn'a sadakatiyle bilinen Ixō için mükemmeldir.

Kintra: "Birinin ailesinden olan" anlamına gelen ***kin*** sözcüğünden esinlenerek oluşturduğum bir isim. Kintra, Alōs'un Esrom'dan sürgün edilmesinin ardından onun ailesi olmuş sayılır.

Saffi: Yunanca kökenli sözcük, "bilgelik" anlamına geliyor.

Therza: Thirza isminden esinlenerek oluşturduğum isim. Thirza Yunanca kökenlidir ve "zevkli, keyifli" anlamına gelir. Therza'yı yazmak çok zevkliydi, gemide olmasının keyif verdiğini hayal edebiliyorum.

Aadilor: Her şeyin var olduğu diyar. Aadilor, İngilizce

"kişiden kişiye sözlü olarak aktarılan gelenekler ve bilgiler" anlamına gelen "lore" sözcüğünden türetildi.

Obasi Denizi: Aadilor'daki tek deniz. Obasi sözcüğünün kökenindeki dil İgbo dili ve "yüce tanrının şerefine" ya da "Tanrı'nın şerefine" anlamına geldiği söyleniyor. Bu anlamı ve Obasi'nin su gibi dudaklardan dökülmesini sevdim. Bu denizin adının, kayıp tanrıların insanların yelken açması için böyle bir güzelliği bahşetmesi şerefine verildiğini düşünüyorum.

Jabari: Aadilor'un başkenti. Svahili dilinde Jabari "cesur" demektir, Arapça "hükümdar" anlamına gelen *jabbār* sözcüğünden gelir.

Esrom: Sadece orada doğanların bulabildiği, sığınak görevi gören bir sualtı krallığı. Bu sözcüğün izi İncil dönemine kadar sürülebilir ve bazı metinlerde "neşeyle atılmak" anlamına geldiği söylenir.